

Sở Gia Huynh Đệ

Contents

Sở Gia Huynh Đệ	1
1. Chương 1: Sủng Nịnh Vô Tội	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	26
7. Chương 7	31
8. Chương 8	38
9. Chương 9	43
10. Chương 10	49
11. Chương 11	52
12. Chương 12	57
13. Chương 13	63
14. Chương 14: Bồi Đức Hữu Lý	68
15. Chương 15	73
16. Chương 16	80
17. Chương 17	85
18. Chương 18	90
19. Chương 19	95
20. Chương 20	103
21. Chương 21	110
22. Chương 22	117
23. Chương 23	121
24. Chương 24	126
25. Chương 25	129
26. Chương 26: Phiên Ngoại 1	133
27. Chương 27: Phiên Ngoại 2	137
28. Chương 28: Phiên Ngoại 3	140
29. Chương 29: Phiên Ngoại 4	145
30. Chương 30: Phiên Ngoại 5	148

Sở Gia Huynh Đệ

Giới thiệu

Editor: Uyển Nhi Thể loại: Đam mỹ hiện đại, huynh đệ, nhất công nhất thụ, cường công cường thụ Sở Thận Chi được ví

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-gia-huynh-de>

1. Chương 1: Sủng Nịnh Vô Tội

Con đường đi đến đại hội vốn trống trải, nay vạn đầu người tụ họp về. Hôm nay là ngày đại hội mỗi năm một lần của Doanh nghiệp Sở thị “Khen ngợi mười đại kiệt xuất công nhân toàn cầu” của Sở thị- doanh nghiệp nổi tiếng cả nước.

Chỉ cần là công nhân của Sở thị, mặc kệ người ở ngõ ngách nào trên địa cầu, chỉ cần trong vòng một năm có những cống hiến trác tuyệt đối với công ty, thì trong những ngày này, người được trở lại tổng bộ ở Đài Loan, đứng ở trên đài trao giải trang nghiêm long trọng ở hội trường, nhận được những tràng vỗ tay cực kỳ hâm mộ của toàn thể các công nhân. Mà tùy theo mức độ thăng tiến, lương tháng cũng tăng theo không có giới hạn. Tóm lại, tiền đồ rộng mở, không thể nói chơi.

Chính cái gọi là “Trong nghề thích trông cửa nói, người thường thích xem náo nhiệt”, nếu người cho là làm cho Sở thị doanh nghiệp toàn cầu hơn mười vạn công nhân vì thế thù quang vinh tranh khiến người chết ta sống, đầu rơi máu chảy thì nguyên nhân chính đã là đủ loại... Vậy người liền mười phần sai, kỳ thật nội tình chỉ có chính các công nhân mới biết được, nguyên nhân chủ yếu khiến mọi người chân chính phấn đấu quên mình, vì công ty cực cung tận tụy đến chết chỉ còn có một, đó chính là...

“Mẹ, còn không có tin tức của Ngọc nhi sao?”

“Không có không có, Thận Chi, mẹ không phải nói cho người nếu có tin tức của hần thì ta sẽ lập tức thông tri cho người biết hay sao? Vạn cầu người có thể không cần mỗi thập phân chung (10 phút) liền gọi điện thoại trở về hỏi một lần? Ta bị người khiến cho tinh thần suy nhược a. Đúng rồi, người mấy ngày nay vì tìm đệ đệ của người không đi làm còn chưa tính, nhưng hôm nay là sự kiện mỗi năm một lần của Sở thị chúng ta, người phải nhớ ngàn vạn lần không thể vắng họp a.”

“Yên tâm đi, mẹ, ta hiện giờ đã ở hội trường ...”

“Aiii, người đứa nhỏ này, đệ đệ của người cũng đã là một sinh viên, không phải tiểu hài tử, cho dù nghỉ hè chưa báo cho trong nhà hay một tiếng liền chạy ra ngoài chơi vài ngày, cũng không phải cái chuyện gì, nhìn người khẩn trương đến nỗi cơm cũng ăn không vô, ngủ cũng ngủ không được, tội gì người phải làm thế?”

“Mẹ, ta như vậy chỉ có duy nhất một đệ đệ, người có biết ta không thể... không thể không có hần ...”

“Đúng vậy a, ta biết đệ đệ của người từ lúc vừa sinh ra, người trong lòng cũng chỉ nhớ hần một cái, nâng ở trong tay sợ nát, ngậm trong miệng sợ hư, cả ngày vì hần vội đến nỗi ngã trái ngã phải, có đôi khi ta thực hoài nghi rốt cuộc người là mẹ nó, hay ta là mẹ nó a?”

“Ta không thêm nghe người nói nữa, ta phải cúp điện thoại, mẹ, nếu có...”

“Nếu có tin tức của đệ đệ người thì lập tức thông tri cho người biết, có phải hay không? Hảo hảo, ta biết ta biết.”

“Gặp lại mẹ sau”

Khép lại di động, nét mặt Sở Thận Chi đích lộ vẻ mệt mỏi cùng mờ mịt. Ở trên ghế salon ngơ ngác ngồi một hồi, đến khi bí thư đứng ở ngoài cửa, nhẹ giọng nhắc nhở hần rằng đã đến giờ, lúc đó hần mới đứng dậy sửa sang lại xiêm y, mở cửa đi ra ngoài.

Có một loại người, trời sinh chính là đã tỏa sáng.

Mặc kệ ở mọi trường hợp có náo nhiệt, ồn ào, chỉ cần hần đứng ra, có thể làm cho mọi người một phen khuynh đảo, lặng ngắt như tờ.

Tổng giám đốc của Sở thị hoàn toàn chính là người như thế.

Cao lớn đỉnh đạt, dáng vẻ trời sinh tóc thẳng màu nâu tự nhiên chưa từng qua bất luận tân trang nhẹ bay tùy ý tán trên vai, hé ra dung nhan tuấn mỹ mặc kệ xem qua bao nhiêu lần cũng đều khiến người ta nín thở, trên vẻ mặt tuyệt không hề nhìn thấy nét vui mừng hay đau buồn, cũng không làm cho người ta cảm giác lạnh như băng, chỉ cảm thấy phiêu dật thoát tục, cao quý phi phàm, ngay cả khi từ xa cũng triệt để muốn tìm đủ mọi biện pháp để được thân cận.

“Khổ cực người rồi.” Chỉ thấy Sở tổng tài mỉm cười, còn được thưởng nắm tay.

Đơn giản chỉ một câu, đơn giản chỉ một cái mỉm cười, đơn giản một cái bắt tay...Tính từ khi bắt đầu đến kết thúc toàn bộ không đến ba mươi giây.

Nhưng thế này cũng là quá đủ, dù chỉ 30 giây ngắn ngủi cũng là nguyên nhân đủ làm cho toàn thể công nhân trong xí nghiệp liền chết hớp lại để được như thế này.

Một người công nhân cao lớn tráng kiện, tuổi chừng ba mươi đã cảm động tới mức hốc mắt phỉếm hồng, cả người run rẩy, tựa hồ ngay sau đó sẽ nhện không được mà đứng lên gào khóc. Người điều khiển chương trình đứng một bên rất có kinh nghiệm liền nháy mắt, hai vị tiểu thư xinh đẹp lập tức tiến lên đem nam tử kia đỡ xuống đài.

Dưới đài tiếng cười vang lên thành một mảnh, phụ trách bố cảnh đạo cụ núp ở phía sau nhìn lén, vài tên nhân viên công tác cũng hi hi ha ha cười thành một đoàn.

“Wow, Tổng giám đốc của chúng ta đích mị lực thật sự là không giống người thường, người kia không phải là tổ trưởng tổ nghiệp vụ được xưng danh hung tàn lãnh khốc nhất ở phân nhánh bên Nhật Bản sao? Như thế nào Tổng giám của chúng ta liếc hần một cái, hần liền cảm động tới mức thiếu chút nữa quỳ xuống cúng bái, thật sự là rất vô dụng, rốt cuộc có phải là nam nhân hay không a?”

“Người còn không biết xấu hổ mà nói người ta, lần trước xe của Tổng giám đốc cũng chẳng qua chạy ngang trước mặt người, người liền thất hồn lạc phách cả ngày, chỉ la hét nếu như có thể khiến hần làm bạn trai của chính mình một ngày, thì chết cũng cam tâm.”

“Đáng ghét, Thực Mẫn, người gì chứ luôn chọc người ta a, chẳng lẽ chính người không phải cũng nghĩ như vậy sao?”

“Đúng vậy a, ta không phủ nhận ta cũng nghĩ như vậy, nhưng ta còn có tự mình hiểu lấy, biết đây là chuyện không có khả năng, nằm mơ hoàn lại nằm mơ, hay là muốn sống ở sự thật, giống như Tổng giám tồn tại như một vương tử bàn cao quý, thì chúng ta là loại tiểu nhân xấu xí, ở bên nhau chẳng xứng đôi.”

“Ai yo, đại tỷ tỷ của nhóm như thế nào có thể nói mình là tiểu nhân xấu xí? Ở trong mắt ta xem ra, các tỷ tỷ đều là xinh đẹp nhất như thiên nga mà.” Một thiếu niên tuổi chừng mười bảy, mười tám tuổi, ngũ quan tuấn lãng nghe vậy lập tức nhảy đi ra.

“Ha ha, A Thiên miệng thực là ngọt, không uống công các tỷ tỷ mấy ngày nay như vậy chiếu cố người. Bất quá người cũng coi như thật là may mắn, vừa làm vừa học còn mới đến không tới hai ngày có thể ở khoảng cách gần như vậy nhìn thấy Tổng giám của chúng ta, có người đến vài năm còn không có cơ hội tốt như vậy mà.”

“Kỳ thật ta cảm thấy được chính mình bộ dạng so với Tổng giám cũng không kém, các tỷ tỷ như thế nào cũng không lo đem ta làm bạn trai a? Hiện tại không phải đang lưu hành chuyện tình cảm tỷ đệ hay sao?”

“Ha ha, người là bộ dạng không tồi rồi, nhưng cùng tổng tài khi xuất ra kia còn kém xa lắm, huống chi người ta chẳng những lớn lên đẹp trai, còn xuất thân trong gia phong phú quý, vẫn là, người này đáng thương vừa làm vừa học thì lấy cái gì so với người ta được a? Bớt mộng tưởng hảo huyền đi, vẫn là làm công tác đến nơi đến chốn là được, lĩnh tiền lương đi chước học phí, hảo hảo đem đại học niệm xong mới là việc đứng đắn. Tốt lắm, đừng nao loạn nữa, tiệc tối đã muốn xong, chúng ta nhanh đem bố cảnh đạo cụ thu thập xong, mọi người mệt mỏi một ngày, làm xong việc, mọi người chuẩn bị đi cuồng hoan đi.”

“A Thiên, muốn cùng chúng ta đi ca hát hay không? Vì khao thưởng mọi người mấy ngày qua thực vất vả, hôm nay giám đốc quyết định cho nhân viên chúng ta phiếu ưu đãi đi KTV miễn phí, chúng ta cùng đi đi?” Thực Mẫn đi đầu giơ giơ lên phiếu ưu đãi trên tay mở miệng hỏi.

“Tốt, ta muốn đi, ta muốn cùng các tỷ tỷ cùng nhau xướng tình ca.”

“Ha hã, người này tiểu hoạt đầu, sẽ chiếm tiện nghi của các tỉ tỉ. Kia chúng ta đi thôi, A Thiên, người cứ ngồi làm tiểu cừu của ta, APhân các người tự chính mình tìm đường đi đến đó đi, chúng ta tập hợp ở KTV đại sảnh, vẫn là Trung Hiếu Đông lộ đến nhà phân phối mà chúng ta thường đi đó, đừng đi lầm a.”

“Không thành vấn đề.”

Đoàn người đều tự tách ra, thiếu niên tên gọi A Thiên ngồi ở phía sau xe máy, bởi vì đội nón bảo hộ nghe không rõ thanh âm, cho nên mỗi lần thấy đèn đỏ liền cùng Thục Mẫn ngồi ở phía trước động đậy tay chân.

Xe trong vòng ba mươi phút liền đến đích, đoàn người vào bao sương (phòng ca), vài người sau khi đến đã nhanh tay lẹ chân giành hát trước, tạo một chuỗi dài các ca khúc được yêu thích, khiến A Thiên thấy vậy trợn mắt há hốc mồm.

“Này, các tỷ tỷ cũng quá độc ác đi, phải chờ các người ca xướng hết các bài kia rồi mới đến phiên ta, phải chờ tới khi nào a?”

“Hi, tỷ tỷ cam đoan trước trời sáng nhất định luân được đến người.”

Sau đó cả nhóm tiếp tục ca cũng không để ý đến vẻ mặt bất đắc dĩ của thiếu niên, nắm lên microphone liền sát khởi kê lai. Bởi vì nhất thời mặc kệ âm sắc cùng chuẩn âm như thế nào, âm lượng nhất định là đủ giết chết một con gà.

Đến phiên lên sân khấu nhảy, Thục Mẫn không hổ là đại tỷ đứng đầu cả đám, liền lôi kéo người đầu tiên là A Thiên lên sân nhảy tận tình mà lắc lắc xoay xoay, mọi người một mảnh thét chói tai hoan hô.

Đang lúc tất cả mọi người ồn ào huyên náo, âm nhạc lại đột nhiên ngừng lại, máy vi tính dùng để hát cùng TV cũng phút chốc một mảnh tối đen —

“Làm cái gì a? Người ta đang nhảy cao hứng mà.”

Mọi người thanh âm oán giận còn chưa lặn, cánh cửa lại vào lúc này bị đập mở ra, một người mà các nàng nằm mơ cũng không nghĩ ra đi vào —

“Tổng... Tổng tài!”

Còn không kịp ngẫm nghĩ nữa vì cái người luôn luôn không ưa đi ra ngoài công cộng Tổng tài lại ở chỗ này xuất hiện, nhóm con gái vốn đang ngả trái ngả phải trên ghế sa lon chính là theo bản năng xoay một tiếng nghiêng chính đứng dậy, ở trước mặt bạch mã hoàng tử chính mình bày ra tư thái cực kì đoan trang cao nhã, mà ngay cả Thục Mẫn luôn luôn tự đại cũng không ngoại lệ.

Nga, không, vẫn còn một ngoại lệ.

Phát hiện đến Tổng tài người trong phòng cũng không nhìn ai, chính là khi yên lặng nhìn thiếu niên đứng ở bên cạnh mình, Thục Mẫn không khỏi thầm sốt ruột kéo kéo ống tay áo của hắn, “A Thiên, còn không mau đứng thẳng dậy.”

Không biết A Thiên là không có nghe đến hay là không đáng để ý tới, hắn vẫn với vẻ mặt “cà lơ phát phơ” nghiêng dựa trên tường, hai mắt ngạo ngược nhìn chằm chằm tuấn mỹ nam tử trước mắt, rất có điệu bộ “Người có thể bắt ta như thế nào”.

Trời ạ, A Thiên chết đuối này, hôm nay uống lộn thuốc à? Thục Mẫn lại sốt ruột kéo kéo ống tay áo của hắn, lại bị một tiếng rống to thành linh xảy ra, sợ tới mức thiếu chút nữa vỡ tim —

“Không được lôi kéo nữa!”

Nhìn mỹ nam tử trước mắt rốt cuộc không hề thông dong tao nhã mà là tức giận đến cả người phát run, sắc mặt xanh mét, không khí bốn phía nhất thời căng như dây đàn, tràn ngập hết sức căng thẳng nguy hiểm.

Thời gian từng giây từng phút qua đi, nam tử hai mắt vẫn là gắt gao nhìn chằm chằm thiếu niên ở trước mắt, sắc mặt cũng đã dần dần nhu hòa xuống tới mức mọi người ở đây cuối cùng thở phào, chưa gì chuyện khác đã làm người ta kinh ngạc không thôi, á khẩu không trả lời được, trợn mắt há hốc mồm trước chuyện đang xảy ra —

Chỉ thấy Tổng tài Doanh nghiệp Sở thị luôn luôn cao cao tại thượng, mong muốn mà không được... đột nhiên nước mắt bất ngờ chảy xuống, một tiếng khóc to, nhào vào trong lòng thiếu niên —

Trong bao sương kín mít tràn ngập tiếng thút thít cùng tiếng thở dốc vô tận.

Liên can không biết bao nhiêu người xem kể cả những nhân viên tiệm vô tội, đến thư kí Tổng tài đi theo cũng rút lui sạch sẽ, chỉ để lại hai người đàn ông dính chặt vào nhau trên ghế sa lon ...

“A a... Ngọc nhi, Ngọc nhi, đừng đối với tanhư vậy, đừng không nói một tiếng mà rời tãdi như vậy, ca ca chịu không được... Chịu không được...” Bước dài ngồi lên trên người thiếu niên, dùng tiểu huyết phía sau mỗi nhịp nuốt vào nhả rakhối thậto lớn rắn chắc, Sở Thận Chi tóc tai tán loạn, trên mặt đầy nước mắt, càng không ngừng tập trung hôn lên môi người trước mặt.

Yến yến nhẹ nhàng, như khóc như nói, lời cầu khẩn của tuyệt sắc mỹ nhân chính là tiên nhân nghe xong cũng nhin không được mà động lòng phàm.

Nhưng Sở Thiên Ngọc nghe vậy như không chút động lòng, chỉ nhắm mắt lại, không nói một câu.

“Ồ... Ngọc nhi, ngươi tức giận sao... Ngươi lại giận ca ca nữa sao? Ca ca làm sai cái gì? Ta rốt cuộc làm sai cái gì a?”

Sở Thiên Ngọc mở to hai mắt, oán hận mà nhìn thẳng nhân nhi trên người, nhưng cuối cùng lại không mở miệng, chỉ phát tay mạnh, quét một cái khiến chén đĩa trên bàn rơi xuống, đem hai chân Sở Thận Chi đang mở rộng nằm lên, một phát mạnh cắm sâu vào—

“A —” trong cơ thể như bị căng ra bởi một vật thật lớn đâm xuyên vào, Sở Thận Chi vừa thống khổ vừa sướng khoái mà thét chói tai, hai mắt mở to gấp đôi, cả người cơ hồ muốn ngất đi.

Cũng không biết chính mình đến tột cùng đã tiết ra bao nhiêu lần, Sở Thận Chi chỉ biết rằng thứ đang hung hăng trong cơ thể hẳn chính là đệ đệ yêu quý nhất của mình, cả người liền không còn nhận ra phương hướng mà ngất đi trong vui sướng, mặc cho chính mình như con búp bê nát bị loay hoay thành các loại tư thế kỳ quái cũng không hề có câu oán hận.

“A a... Ngọc nhi, cho ta, cho ta a... Ngươi tại sao không cho ta? Ngươi không muốn ca ca rồi sao? Nhưng ca ca muốn ngươi a... Ngọc nhi... Ngọc nhi, bắn vào ta —” phát giác thiếu niên này giờ chưa một lần tiết vào trongngười, Sở Thận Chi cắn răng, *** dâng mà xoay thất lưng lại, đem cón thịt cắm ở tiểu huyết của mình sống chết mà xoắn chặt, rốt cục nghe thấy Sở Thiên Ngọc kêu lên một tiếng đau đớn, sau một trận điên cuồng xuyên vào mãnh rút, như mong muốn làm cho dịch thể của hắn bắn vào trong nhục huyết cực nóng của mình —

“Ồ a... nhiều hơn, nhiều hơn nữa!” Sở Thận Chi liềm mạng cơ rút lại đường ruột, nghĩ muốn ép quỳnh tương ngọc lộ (chỗ này chắc biết là gì rồi a) của bảo bối hắn ra, vĩnh viễn lưu lại trong thân thể mình.

Nhưng động tác của hắn lại khiến cho nam căn của Sở Thiên Ngọc nguyên bốn mềm nhũn lại dần dần ngẩng đầu lên, cảm nhận được thiếu niên lại lần nữa điên cuồng lao băng băng trên người mình, Sở Thận Chi vốn đã mệt mỏi không chịu nổi nhưng lại mặc kệ bất cần mà ôm chặt hắn, khóc đáng thương.

“Ngọc nhi... Tiếp tục... Tiếp tục... Không sao... Lộng phá ca ca cũng không sao... Ca ca yêu ngươi... Yêu ngươi a...”

Từ sau khi hai người gặp lại, Sở Thiên Ngọc từ đầu tới đuôi không nói một câu, nghe vậy toàn thân đột nhiên chấn động, y như bị người điểm trúng tử huyết, động tác vốn dĩ hung bạo như cọp vồ cũng mềm mại xuống, đến cuối cùng lại thở dài, nhẹ nhàng hôn lên hai phiến môi hồng nộnkia.

Chỉ là cái hôn nhẹ nhàng lại khiến cho Sở Thận Chi trong nháy mắt đạt tới đỉnhđiểm cao trào, trong miệng khóc hô “Ngọc nhi, Ngọc nhi “, kêu kêu như thế rồitrong lòng thiếu niên mất đi ý thức...

2. Chương 2

Sở Thận Chi từ lúc nhỏ đã biết cái gì gọi là “cô độc”.

Đó là một loại xâm nhập cốt tủy, kéo dài cảm giác của sự xa cách, một loại cảm giác tưởng như toàn bộ thế giới chỉ có một mình mình còn hô hấp.

Chưa người nào cùng mình đồng bước, mình cũng không muốn cùng bất luận kẻ nào đồng bước.

Là nguyên nhân gì khiến chính mình biến thành một tiểu hài tử làm lì như vậy?

Là người mẹ bệnh nhiều năm nằm ốm đau trên giường, hay là người cha nhiều năm bôn ba bên ngoài? Hấn cũng không muốn tìm hiểu, cũng không cần biết chính mình đến cuối cùng sẽ trở nên như thế nào.

Một tiểu hài tử năm ấy mới bảy tuổi hấn là có quyền không nghĩ nhiều về nó đi.

Nhưng do vận mệnh lại không cho hấn nhìn kỹ biến hóa của sinh mệnh.

Mẹ vào mùa xuân năm đó rốt cục cũng buông tay, kết thúc hai mươi tám năm sinh mệnh ngắn ngủi của nàng. Qua không bao lâu, cha liền nghênh cưới y tá nhiều năm chăm sóc mẹ.

Mùa đông cùng năm, nàng sinh hạ người em duy nhất của ta trên đời này...

Từ bệnh viện ta chứng kiến cái vật nhỏ kia lần đầu tiên mở mắt, lúc đó ta biết sinh mệnh của ta không bao giờ thuộc về chính ta nữa.

Mặc dù mẹ kể cười nói hấn lớn lên giống một con khỉ con, nhưng ta thì chưa từng thấy thứ gì xinh đẹp hơn thế. Khi hai tròng mắt đen đen tinh sáng ngầy thơ nhìn ta, ta ngay cả tại trước linh đường mẹ cũng không hề rơi một giọt lệ, lần đầu tiên ở trước mặt mọi người lại rơi lệ. Từ nay về sau ta không cho bất luận kẻ nào gọi hấn “Ngọc nhi” — đó là cái tên chỉ một mình ta có thể gọi.

Ta cũng kiên trì không cho mẹ kể cho hấn bú sữa, ta chán ghét hấn cùng bất cứ kẻ nào thân cận như vậy. Nhưng ta biết trẻ con sơ sinh cần kháng thể của người mẹ, cho nên ta yêu cầu nàng tự cho sữa vào bình, ta sẽ tự mình chăm hấn bú.

Đến cả thay tã, tắm rửa, thay quần áo, dỗ hấn ngủ, mặc kệ nhiều chuyện do tuổi còn nhỏ mà gây cho ta không ít phiền hà, ta cũng không muốn người khác nhúng tay vào. Đến cuối cùng ta thậm chí ngay cả trường học cũng không nguyện đi, ta muốn trông coi Ngọc nhi, giữ hấn ở bên người, ta không dám tưởng tượng vạn nhất Ngọc nhi không ở bên người ta, hấn khóc, hấn đói bụng, hấn bị bệnh, vậy phải làm sao bây giờ?

Rốt cuộc chuyện ta bỏ học đã kinh động đến cha mẹ, bọn họ cảm giác được tính chiếm hữu của ta đối với Ngọc nhi đã quá mức thái quá, nhưng làm được thế nào? Tóm lại ta nhất định không rời hấn nửa bước. Vì vậy ta bắt đầu phát động tuyệt thực để kháng nghị, năm ấy ta chỉ bảy tuổi mặc nhiên có thể liên tục ba ngày không ăn cơm, thái độ kiên quyết như vậy rốt cục làm cho cha mẹ đầu hàng.

Đến cuối cùng, cha không thể làm gì khác hơn là đáp ứng ta có thể không đi học, cũng vì ta cam kết sẽ học gia sư. Nhưng điều kiện duy nhất chính là kế hoạch dưỡng thành người nối nghiệp Doanh nghiệp Sở thị cũng phải tiến hành sớm. Đối với điểm ấy ta cũng không dị nghị.

Cho nên dù sau khi lớn lên bị bạn bè cười nói Tổng tài Doanh nghiệp Sở thị ngay cả tiểu học cũng chưa tốt nghiệp, ta cũng chỉ bất cần mà cười trừ. Bọn họ có thể nào hiểu rõ, có thể làm bạn Vương nhi vượt qua mỗi một quá trình phát triển quý giá, đối với ta mà nói so với cái gì văn bằng thì vẫn trọng yếu hơn.

Mãi cho đến Ngọc nhi lên tiểu học, ta mới một lần nữa bước vào ngưỡng cửa trường học. Khi đó, ta đã là một quốc trung sinh (học sinh THCS) rồi...

“Sở Thận Chi, nhanh lên một chút, nhanh đến trường tiểu học đi, đệ đệ ngươi vừa lại cùng người đánh nhau rồi, Tổng giám thị mới tới đang muốn phạt hấn đây!”

Mặc dù không phải lần đầu tiên, nhưng mỗi lần nghe Ngọc nhi xảy ra chuyện, Sở Thận Chi lại tâm hoảng ý loạn chạy đến tòa cao ốc kế bên.

“Ca ca!” Tiểu nhân nhi đáng thương khóc nhào vào lòng hấn, làm cho Sở Thận Chi liên đau lòng không chịu được.

“Ngọc nhi ngoan, có bị thương chỗ nào không? Nhanh cho ca ca xem một chút.”

“Có, ta nơi này đau quá, nơi nào cũng thật đau đớn, ô... Ca ca, bọn họ khi dễ ta!”

Mặc dù đã xoay toàn thân năm lần cũng nhìn không ra có biểu hiện vết thương gì, nhưng hấn lại kêu lên đau đớn, vậy khẳng định là rất đau đớn a, không phải là bị nội thương chứ? Sở Thận Chi trong lòng vừa vội vừa tức, chính là đứng đây đối với kẻ đứng đầu đám người bên cạnh mắng một trận tưng bừng!

“Người nào không biết sống chết dám dẫm thương Ngọc nhi nhà ta, tất cả đứng ra cho ta!

“Sở Thiên Ngọc, người còn dám xấu bụng vu khống người khác, rõ ràng chính là người động thủ trước, bọn họ hai người bị người đánh cho mặt mũi bầm dập, người như thế nào không nói? Còn có, người chính là ca ca của Sở Thiên Ngọc – Sở Thận Chi, sớm nghe nói người cứng chiều đệ đệ người vô pháp vô thiên, hôm nay quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy. Tóm lại bây giờ mời người đi về lớp quốc trung của các người trước, nơi này tất nhiên có Tổng giám thị ta sẽ xử lý.”

Một người nam tử cao lớn da ngăm đen đứng dậy, nghĩa chính nghiêm từ mà răn dạy.

“Do người xử lý? Nực cười, chuyện Ngọc nhi nhà ta toàn bộ thế giới cũng chỉ có ta có tư cách xử lý! Cho dù ta cứng chiều đệ đệ ta lên trời thì cũng là chuyện Sở gia chúng ta, người đứng ở địa bàn Sở gia chúng ta còn dám nói xằng nói bậy, lá gan thật đúng là không nhỏ.

“Hừ, vương tử phạm pháp cùng đồng tội thứ dân, cho dù trường học là Doanh nghiệp Sở thị các người thành lập, nhưng chỉ muốn các người tuân thủ giáo quy của học sinh trường học này, ta thân là Tổng giám thị hôm nay sẽ xử lý công bằng, nếu không như thế nào phục chúng? Sở Thiên Ngọc, người khi dễ bạn học, động thủ đánh người, ta muốn người lập tức hướng bạn học xin lỗi, cũng phạt người đi quét dọn nhà xí cả năm khối, có nghe hay không?”

“Ca ca! Ta không muốn theo chân bọn họ xin lỗi, ta không muốn dọn nhà xí, ta không muốn!”

Ôm sát đáng người nho nhỏ trong lòng mình khóc nước mắt rơi liên tục, Sở Thận Chi lần đầu tiên có xúc động muốn giết người. Bảo bối hắc một tay từ nhỏ nuôi lớn, nâng niu ở lòng bàn tay hết mực yêu thương che chở mặc nhiên bị người phạt đi dọn nhà xí? Thật sự là mượn gan trời mà!

“Hảo a, cố gắng uy phong đi? Đáng tiếc Tổng giám thị nho nhỏ người trong mắt Sở Thận Chi ta vốn không là cái gì! Ta nói cho người biết người bị khai trừ rồi!”

“Hừ, khai trừ thì khai trừ, nhưng cho dù ta phải rời khỏi, cũng phải chờ ta đem việc này xử lý hết!”

Sở Thận Chi lần đầu tiên gặp phải người ngạnh khí như thế, mặc dù tức giận có phần hơn cũng không ngăn đối với hắn có ba phần thưởng thức.

“Ai nha, Đại thiếu gia xin bớt giận, Trịnh Thượng Nhâm vừa tới trường học chúng ta, đối với tình huống bên trong còn chưa thật sự rõ ràng, chắc chắn ta sẽ hảo hảo chỉ giáo lại hắn, lần sau nhất định sẽ không có loại tình huống này xảy ra. Ta xem tiểu thiếu gia có điểm sợ hãi, hôm nay trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Một ông lão tóc hoa râm từ ngoài cửa thở hồng hộc chạy vào, bối rối mà cúi đầu cúi người.

“Vương hiệu trưởng, người hoàn lại biết đến a? Hảo, ta hôm nay nể mặt người. Về phần Giám thị mới tới này... Xử phạt thật ra không nên, người cho ta hảo hảo giáo dạy hắn, trong một trường học thế này, hắn nghĩ muốn giáo huấn người nào cũng được, chính là bản thân Sở Thận Chi phạm sai cũng tuyệt không trốn tránh, nhưng chỉ có Ngọc nhi nhà ta là ai cũng không được chạm vào! Nếu như hắn không thể tiếp nhận sự thật này, vậy hắn nên sớm một chút rời đi thì tốt hơn. Về phần trách nhiệm người đối với thuộc hạ quản lý không chu toàn... sau này ta sẽ tính. Lầm bầm – Ngọc nhi, chúng ta đi.”

“Hảo, ca ca ôm một cái!”

Sửng nịch mà hôn khuôn mặt đáng yêu của thân vương nhi, Sở Thận Chi ôm ngang tiểu đệ của hắn, cũng không quay đầu lại mà nhanh rời đi.

Chớ sợ chớ sợ, Ngọc nhi của ta, có ca ca ở đây, cho dù người nào cũng đừng nghĩ muốn khi dễ người, ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh bảo vệ người.

Bởi vì người vốn là bảo bối của ta, bảo bối của ta... Ngọc nhi... Ngọc nhi...

“Ngọc nhi... Bảo bối...”

Nỉ non mà từ trong mộng tỉnh lại, Sở Thận Chi từ mùi hương ấm áp quen thuộc bên cạnh, biết được mình đang nằm trong lòng người yêu, lập tức thâm thở phào nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Chính mình khẳng định tối hôm qua lại bất tỉnh, Ngọc nhi cũng thật là, luôn dững mãi như vậy, như vậy ca ca làm sao chịu được a? Vừa xấu hổ vừa giận mà mở to mắt nhìn thiếu niên ngủ bên cạnh mình, Sở Thận Chi khuôn mặt có chút đỏ lên.

Rõ ràng ngày hôm qua tại trong mộng chỉ là dáng người nho nhỏ kia muốn ta an ủi che chở, tại sao chỉ trong chớp mắt liền biến thành nam tử cao lớn trước mắt này có thể đem chính mình chết đi sống lại?

Thời gian trôi qua đúng như cát chảy qua kẽ tay, nhưng dù là thế sự biến hóa như thế nào, lại chỉ có một mình mình có thể xác định, đó chính là dù là Ngọc nhi trước kia hay khóc gọi ca ca, hay là Ngọc nhi hiện tại có thể làm cho ca ca khóc cầu xin tha thứ, đều đã khắc vào tâm khảm chính mình, đời này cũng tốt, kiếp sau cũng được, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn cũng không có cách nào dứt bỏ con người này...

Vài ngày không gặp, Ngọc nhi hình như gầy đi. Đau lòng mà vuốt ve khuôn mặt tuần tú của thiếu niên, Sở Thận Chi đến bây giờ cũng không rõ một bảo bối đệ đệ chính hần luôn yêu quý đến tột cùng tại sao muốn bỏ nhà đi.

Hắn luôn luôn đối với Ngọc nhi trăm y trăm thuận, nếu như hắn trong lúc vô tình làm gì khiến Ngọc nhi không vui, hắn có thể trực tiếp nói cho hắn a, không quan tâm mình phạm lỗi gì, mặc kệ Ngọc nhi lại trừng phạt hắn như thế nào, hắn cũng chưa bao giờ phản kháng qua.

Nghĩ đến dĩ vãng từng tiếp nhận qua “trừng phạt”, Sở Thận Chi tinh thần rung động, toàn thân lại bắt đầu phát nhiệt.

Không được, không được, bây giờ không phải lúc suy nghĩ lung tung! Sở Thận Chi hung hăng véo chính mình một cái.

Hắn phải nhanh đi hầm thuốc bổ cho Ngọc nhi, đem hần bồi bổ lại mấy ngày qua. Ngọc nhi bây giờ còn đang tuổi dậy thì, thức ăn tuyệt đối không thể qua loa được. Huống chi Ngọc nhi luôn luôn kén ăn, không dễ dàng ăn thứ gì bên ngoài, ngay cả khi trước thời điểm hắn chuyển trường vào đại học Đài Bắc học tại Cao Hùng, hắn cũng đã từng phái Sở gia đệ nhất đầu bếp hầu hạ. Mấy ngày nay một mình một người sống bên ngoài, khẳng định Ngọc nhi ăn không đủ dinh dưỡng, hắn phải nhanh đi nấu món gì đó Ngọc nhi thích, hảo hảo giúp hần bồi bổ lại.

Trên khuôn mặt ngủ say đáng yêu của Ngọc nhi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn, Sở Thận Chi lạnh tay lẹ chân xoay người xuống giường, nhặt áo ngủ bị ném xuống đất phủ lên, nhưng mới đứng dậy ngược mắt lên, cả người liền thất thần.

Này... Đây là nơi nào a? Đây không phải phòng ngủ của ta cùng Ngọc nhi a?

Cẩn thận dò xét lại một phen, Sở Thận Chi rốt cục nghĩ tới. Từ hơn một năm trước cùng Ngọc nhi xảy ra quan hệ vượt quá huynh đệ, hắn liền mua căn biệt thự bên bờ biển, cùng đệ đệ ở cùng cha mẹ dọn ra khỏi nhà. Mà cái địa phương này chính là lúc đầu...

Vì dấu diếm cha mẹ, không để cho bọn họ biết hai huynh đệ họ cùng ngủ một giường, mà vì đệ đệ đặc biệt bố trí một căn phòng ở lầu ba. Chỉ là bởi vì Ngọc nhi luôn luôn cùng mình ở trong phòng ngủ chính tại lầu hai, phòng này cho tới bây giờ vẫn chưa đụng qua, cho nên hần mới nhất thời nhận thức không được.

Kỳ quái, Ngọc nhi cũng đồng ý ôm mình trở về, tại sao cũng không chịu vào phòng hai người họ đây? Chẳng lẽ là... Sở Thận Chi không hổ từ nhỏ được xưng là thần đồng, cũng là nhân vật phi phạm chịu qua huấn luyện đặc biệt, trong lòng hơi trầm ngâm, đối với nguyên nhân bảo bối đệ đệ của mình tại sao rời nhà đã nắm chắc chín trên mười.

Nổi giận đùng đùng xuống lầu hai, một cước đá văng cánh cửa phòng khách bên cạnh phòng ngủ chính, bắt đầu lại ôm đồm con người đang ngủ như lợn chết trên giường, Sở Thận Chi một quyền khiến cho nam tử nguyên bốn tướng mạo tuần mỹ thành “Chó hoang” – phim hoạt hình được hoan nghênh trong hầu hết các bộ phim.

“Ai u! Đau đến chết đi được, là tên nào không biết sống chết dám ám toán bốn đại gia?”

“Hừ, chỉ sợ tên không biết sống chết là cái đầu heo ngươi! Nói, ngày đó Ngọc nhi thi hết kì thi cuối kỳ từ trường học trở về, ngươi có phải lại say bí tỉ không còn biết gì chạy đến giường ta ngủ, bị hần nhìn thấy

rồi?”

“Không... Không có! Tuyệt đối không có!” Hần Diệp Phương Diêu cũng không phải chán sống, biết rõ tên gia hỏa khủng bố này luyện đệ thành si, vì bảo bối đệ đệ của hắn chuyện gì cũng làm được, nếu như mình chủ động thừa nhận, vậy mạng nhỏ này của hắn cũng không phải nát thành bánh bao thịt cầu rồi a — một đi không trở lại!

“Hừ, không nói a? Không sao, ta đây liền lập tức thả tin tức tại nước Mỹ, nói đồ phản đồ người chạy khỏi Thần Học Viện, bây giờ đang ở Đài Loan thanh thanh thoi thoi mà tiêu dao, người nghĩ nếu như các gia tộc trưởng lão của người biết tin tức của người rồi, có phải sẽ thật hứng thú a? Trọng yếu nhất, nếu như người kia biết được hành tung của người, không biết hắn sẽ cảm kích ta như thế nào đây...”

“Không nên không nên! Tuyệt đối không thể cho người kia biết! Sở Thận Chi, người thật không có nghĩa khí! Vì đệ đệ của mình liền bán đứng bạn bè, người có còn là người không a?”

“Ta không nghĩa khí? Ta không phải người? Từ khi người tới Đài Loan bắt đầu nhập băng vào đám bạn tốt chúng ta liền gây chuyện sinh sự khắp nơi, bị người liên tiếp đá ra đi, đến cuối cùng ngay cả Nai Con mà A Đức duy nhất yêu quý cũng không chịu được người, đem người đuổi đi. Nghĩ lúc đầu nếu ta không quá thiện tâm lưu giữ người, người bây giờ đã sớm thất lạc đầu đường rồi! Đáng hận ta nhất thời mềm lòng, dẫn sói vào nhà, lại liên lụy bảo bối Ngọc nhi của ta rồi nhà chịu khổ...” Nói tới đây, Sở Thận Chi mũi đầu đau xót, nghĩ đến vì rước lấy họa tinh đáng chết kia, hại Ngọc nhi của hắn gây một vòng lớn, hắn liền hận không thể một nắm bóp chết hắn!

“Diệp Phương Diêu! Người nghe rõ cho ta, đợi nhìn thấy Ngọc nhi lập tức theo hắn giải thích rõ ràng, cũng hướng hắn dập đầu xin lỗi, nếu như hắn không tha thứ người, xin lỗi, đừng trách ta không để ý tình bạn bè, mời người lập tức thu thập hành lý rút ra ngoài cho ta!”

“Dập đầu xin lỗi? Đây, Sở Thận Chi, người cho rằng Ngọc nhi nhà người là tổ tông của ta a? Còn muốn ta theo hắn dập đầu, có làm hay không?”

“Hừ, vừa vặn bị người đoán trúng, Ngọc nhi chính là tiểu tổ tông nhà ta, ở nhà này chính là hắn lớn nhất, ngay cả Sở tổng tài ta cũng không dám đắc tội hắn, người ăn tim hùng mật báo, cũng dám làm cho hắn giận đến rồi nhà bỏ đi. Người thật đúng là có bản lãnh a?”

“Ta van người, chỉ bắt quá rượu vào hơi nhiều đi nhầm phòng, ngủ sai giường mà thôi, ta cũng theo hắn giải thích qua, này cũng không phải lần đầu tiên, trước kia chúng ta vào chuyến tốt nghiệp trung học lễ hành cũng từng phát sinh qua a, có gì kinh ngạc.” Diệp Phương Diêu đảo cặp mắt trắng dã, một bộ dáng “Có nghiêm trọng như vậy sao?”

Sở Thận Chi nghe vậy nhất thời ngã hất một hơi, giọng nói run rẩy ngay cả nói cũng sắp nói không rõ, “Người... Người nói cho Ngọc nhi ta... Chuyện chúng ta tốt... Tốt nghiệp lễ hành?”

“Đúng vậy, ta chỉ là muốn chứng thật quan hệ chúng ta thật tình cũng rất tầm thường, không cần thận ngủ sai giường vốn là bình thường, rồi kêu hắn không nên để ý.”

“Trời ạ, Diệp Phương Diêu, ta muốn giết người!”

Trời ơi là trời, tại sao lúc đầu ta không nhận ra cái miệng này nói không hề biết chừng mực, thiên sát hồn đản a? Sở Thận Chi thống khổ mà ôm đầu, hối hận mà điên cuồng đâm tâm can!

Ngọc nhi của hắn từ nhỏ đối với hắn chiếm hữu rất mạnh, tại phương diện khiết phích càng thêm nghiêm trọng, cũng không để cho người khác chạm hắn một chút. Ngay cả lúc đầu hắn muốn học nhu đạo đều bị Ngọc nhi nghiêm khắc cấm, cuối cùng là hắn bảo đảm thay đổi tuyển chọn thật cẩn thận, sẽ không cùng người dạy kiếm đạo có tiếp xúc thân thể, lúc đó hắn mới cho phép.

Bây giờ mặc nhiên bị Ngọc nhi biết hắn từng cùng người khác ngủ chung giường, lại không chỉ một lần, khó trách hắn bị chọc giận muốn rồi nhà bỏ đi, ngay cả vất vả trở về cũng không vào phòng mình.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Lần này e rằng không thể dễ dàng làm cho Ngọc nhi hết giận a. Nghĩ đến ngày hôm qua trong KTV, ánh mắt tràn ngập hận ý kia của Ngọc nhi, Sở Thận Chi sợ hãi mà chân quả thực không đứng thẳng nổi rồi.

Không được, không được, hần nhất định phải nhanh nghĩ ra biện pháp

3. Chương 3

“Bà bà, bà đi gọi Ngọc nhi xuống ăn cơm được không? Ta mới vừa đi gọi hần, hần cũng không thèm nghe ta. Thức ăn này đều sắp lạnh rồi, bà nhanh đi gọi hần đi.” Sở Thận Chi nghĩ đến bộ dáng Ngọc nhi nằm ý trên giường, đối với cầu khẩn của hần ngoảnh mặt làm ngơ, không khỏi đau đầu không thôi.

Một vị tóc hoa râm, bề ngoài lộ dáng vẻ của lão thái phu nhân nghe vậy không khỏi lắc đầu cười khổ. Bà cũng là nhũ mẫu của mẹ Thận Chi, từ nhà mẹ đẻ cùng mẹ hần giá vào Sở gia, ở nhà này cũng hai mươi mấy năm rồi, có thể nói là trông lo hai tiểu tử bọn họ từ nhỏ cho đến lớn, lại như thế nào không biết Đại thiếu gia này vốn là nâng niu bảo bối đệ đệ của hần như trứng mỏng như thế nào.

“Người a, thật sự là đem Thiên Ngọc làm hư rồi, hần nếu như đói bụng có thể tự nhiên xuống ăn, không cần người phải thay hần lo. Nếu như hần không thể thông cảm người sáng sớm vì hần bế bọn đến bây giờ, khổ cực nấu một đồng thức ăn hần thích, hoàn lại ở kia giờ ra tính tình tiểu hài tử, vậy thì cho hần chết đói!”

“Bà bà, không cho phép bà nói như vậy! Ngọc nhi mấy ngày nay ở bên ngoài đã bị khổ nhiều rồi, bà như thế nào còn có thể trách hần? Là ta không đúng, Ngọc nhi tức giận là do ta. Nếu như bà không đi gọi hần xuống ăn cơm, ta đây cũng không ăn, cùng hần nhịn.

“Hảo hảo, ta lên kêu người gọi. Như thế nào vừa nói đến đệ đệ người, tổng tài người lại trở thành một người cố chấp điên cuồng, cái gì nguyên tắc, thật sự là... Ai...”

Một bên lắc đầu một bên đi nhanh lên lầu, bà bà nghĩ thầm, này thật sự là vô quỷ dày có móng tay nhọn.

Thận Chi từ nhỏ chính là một hài tử trầm mặc trưởng thành sớm, hình như chuyện gì cũng không dậy nổi hứng thú của hần, đối với bất luận kẻ nào cũng đều xa cách, cha mẹ mình cũng không thân cận, không nghĩ tới lại bị phá vỡ hoàn toàn từ ngày tiểu tử Thiên Ngọc ra đời với tính tình lạnh nhạt, tiểu hài tử kia đối với cái gì cũng không để tâm, lại từ đó về sau coi như bảo bối so với tánh mạng chính mình hoàn lại quý trọng hơn...

Nghĩ đến đôi huynh đệ kỳ lạ này, bà bà không khỏi thán ông trời. Ai, chẳng lẽ hết thấy đều là ý trời?

“Tiểu ranh con, còn không mau theo ta đứng lên!” Một tay xốc chăn bông lên, đem thiếu niên ở trên kéo xuống giường, bà bà cũng không lo hần trần truồng không mảnh vải che thân, dùng lực đẩy hần hướng phòng tắm, “Nhanh đi đánh răng rửa mặt, ca người còn chờ người ăn cơm đấy.”

“Ta không ăn.” Ba một tiếng ngồi ịch xuống ghế sa lon, Sở Thiên Ngọc hai tay ôm trước ngực, hai chân mở rộng, không hề có chút ngại xích thân (nude đồ mặt) mà hiển lộ trước mặt người khác, chỉ là thản nhiên mở miệng mà mặt không chút thay đổi.

“Người nói cái gì? Người thật không có lương tâm. Ca ca người mấy ngày nay vì tìm người cơm ăn không ngon, ngủ cũng ngủ không yên, cả người quả thực suy sụp rồi, thật vất vả đợi người trở về, hôm nay cũng không hảo hảo nghỉ ngơi, sáng sớm liền rời giường vì người bế đồng bọn tây đến bây giờ, người còn dám nói không ăn? Người rốt cuộc có lương tâm không hả?”

“Bà bà, bà biết ta từ nhỏ là một người không lương tâm rồi, có phải không?” Sở Thiên Ngọc ngang ngược mà cười bất cần, nhưng lại không hề có một điểm ý cười trong mắt.

“Phải phải, không chỉ ta biết, toàn bộ thế giới đều biết, đáng tiếc đã bị người quý mê tâm hồn, hai tròng mắt ca ca người bị phân trâu dán mắt rồi nên không biết! Tiểu ranh con, không cho phép người lại dày vò ca người, nhanh đi xuống ăn cơm! Người biết rõ từ nhỏ người mỗi khi hứng lên không ăn cơm, ca ca người cũng nhất định đói bụng cùng người, dạ dày hần cũng là bị người phá sắp hỏng luôn rồi. Khi đó người tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, người lớn chúng ta cũng không trách người, nhưng người bây giờ đã trưởng thành, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục ngang ngạnh như vậy sao? Đến lúc đó ca người bệnh viêm loét dạ dày, đau lòng nhất chính là người nào a?”

Sở Thiên Ngọc nghe vậy mày có chút cau lại, cũng không nói gì thêm, đứng dậy liền hướng phòng tắm đi.

“Ngọc nhi, ăn nhiều vào, canh cá hashima này ta nấu rất lâu, phi thường bổ dưỡng, người ăn nhiều một chút, có nóng không? Ca ca giúp người thổi.” Hai tay đang cầm bát cùng cái thìa vì bảo bối đệ đệ của hắn cực lực thổi, Sở Thiên Ngọc cả người cơ hồ có thể nói là dính trụ trên người thiếu niên.

Sở Thiên Ngọc mặc dù an tĩnh mà đưa mỹ vị đến bên miệng, nhưng đôi mắt đen ứ ứ lại thâm trường ý vị mà nhìn thẳng người trước mắt, làm cho Sở Thiên Chi thấy vậy một trận mặt đỏ tim đập dồn dập, hai tay run rẩy thiếu chút nữa làm rơi bát canh rồi.

“Người cũng ăn.” Sở Thiên Ngọc đột nhiên đem nước canh ngậm trong miệng, kéo lấy đầu tóc mềm mại kia hướng hai phía môi đỏ mọng đưa tới.

“Uh... Uh...” Đường như khát vô cùng, Sở Thiên Chi uống hết nước canh trong miệng, sau đó hoàn lại vẫn muốn tiếp tục quần quít lấy thiếu niên, mặt ngọt tràn khắp miệng hắn, thìa bát trong tay cũng không biết khi nào đã bị đặt lên trên bàn, hai tay không còn trở ngại, Sở Thiên Chi lập tức tiến sát vào lòng thiếu niên, ôm chặt cổ hắn, hai người điên cuồng mà hôn.

Một đôi huynh đệ cứ như vậy nuốt canh rồi hôn môi, có qua có lại, đùa giỡn đến quên đi mọi thứ.

Bát canh rất nhanh cạn đi.

“Uống canh nóng, dạ dày dường như không còn đau rồi?” Đôi môi kiêu diễm nồng độn rời đi, Sở Thiên Ngọc nhẹ nhàng hỏi.

“Đau, còn đau, ca ca còn muốn Ngọc nhi...” Toàn thân mềm nhũn, tê liệt ngã vào người thiếu niên, Sở Thiên Chi dùng gương mặt nóng bừng cọ xát vào khuôn ngực rắn chắc của Ngọc nhi, giọng nói kiêu nhuần.

“Ca ca thật là xấu, Ngọc nhi bụng cũng đói a, lần này hẳn là đến phiên người mới đúng.”

“Ngọc nhi...” Ngắc đầu nhìn thấy thiếu niên chu miệng cố tình làm ra bộ đáng nũng nịu, Sở Thiên Chi toàn thân xương cốt trên dưới lập tức rã rời.

Hảo đáng yêu, hảo đáng yêu, Ngọc nhi của ta có thể nào đáng yêu như vậy a! Dưới đáy lòng vô thanh mà thét như điên, Sở Thiên Chi vội vàng đứng dậy cầm lấy dao nĩa, “Ngọc nhi, vậy ăn lasagna hải sản này trước có được không, ca ca vừa mới nướng, hoàn lại còn nóng đây, người mau tới ném thử.”

“Oa, ta cũng yêu nhất ăn lasagna, Sở Thiên Chi, người hơi quá đáng, có đồ ăn ngon cũng không gọi khách nhân cùng ăn, người làm chủ nhân gì a?” Nam tử tự xưng là “khách nhân” không biết khi nào xông vào, tay chân nhanh nhẩu mà đem lasagna trên bàn “cuỗm” tới trước mặt, vui đầu nuốt ngấu nghiến.

“A –! Dừng tay!” Hoặc là gọi “Cầm mồm” mới đúng, nhưng mặc kệ Sở Thiên Chi thét chói tai ngăn lại như thế nào, cuối cùng vẫn là chậm một bước.

Trong lòng âm thầm kêu khổ, Sở Thiên Chi cơ hồ không dám quay đầu lại xem vẻ mặt Ngọc nhi. Từ nhỏ chỉ cần là thức ăn do chính tay hắn vì đệ đệ chuẩn bị, bất luận kẻ nào, kể cả cha mẹ hắn, cũng đừng mơ tưởng chạm một cái, hôm nay lại bị Diệp Phương Điều này ăn như lợn, như dã nhân nhin đói lâu ngày ăn một mạch sạch loáng, khẳng định Ngọc nhi bây giờ khí tiết bùng nổ rồi! Ô... Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“Ai nha, ca ca, người không nên kêu người nhà dừng tay, Diệp đại ca nói rất đúng, có đồ ăn ngon gì đó như thế nào lại không mời khách nhân cùng nhau ăn? Đây không phải đạo đãi khách của Sở gia chúng ta a. Huống chi hắn cùng với ca ca cảm tình tốt đến có thể cùng ngủ chung giường, giao tình bằng hữu không phải đơn giản. Diệp đại ca, thức ăn trên bàn này tất cả đều là ca ca đặc biệt làm cho người, người từ từ ăn a, ta lên lầu trước.” Sở Thiên Ngọc ngoài mặt mang vẻ cười mà sau khi nói xong, liền đứng dậy rời đi.

“Ngọc nhi, đừng đi! Người mới uống có vài ngụm canh, bụng nhất định còn đói, người chịu ở lại một chút có được không?” Sở Thiên Chi sốt ruột từ dưới kéo tay Ngọc nhi ở phía trước, đau khổ mà cầu khẩn.

“Người muốn ta ăn những gì người kia ăn rồi sao?” Sở Thiên Ngọc đã đã cười, “Ta còn chưa đói đến trình độ đó. Buông tay!”

Dùng sức bỏ đôi tay lạnh lẽo ra, Sở Thiên Ngọc đi nhanh ra khỏi phòng ăn.

“Ngọc nhi, người đừng nóng giận, ca ca biết sai rồi, Ngọc nhi...” Cũng bước cũng xu theo sát phía sau bảo bối đệ đệ, Sở Thận Chi đã gấp đến độ chân tay luống cuống.

“Ta bây giờ không muốn nhìn thấy người, người nếu dám đi theo ta, ta lập tức đi ra ngoài.” Dùng ngữ khí trầm thấp bỏ lại phía sau sự tàn nhẫn nói, Sở Thiên Ngọc cũng không quay đầu lại liền đi lên lầu.

Ồ... Làm sao bây giờ, Ngọc nhi không để ý tới ta rồi, làm sao bây giờ?

Xem Ngọc nhi vừa mới đồng ý ăn những thứ mình làm, lại lo lắng dạ dày của hắn, chính mình dùng cái loại phương thức ngọt người chết này mớm canh, nghĩ đến đệ đệ hẳn là đã tiêu tan tức giận, trong chớp mắt lại xuất hiện một tràng phong ba, không nghĩ đã đi đến nửa đường lại lòi ra một tên sát hỏa tinh!

Hảo cho Diệp Phương Diêu người! Người xem ta như thế nào trị tội người!

Hít sâu một hơi, ức chế tức giận đang tràn ngập, Sở Thận Chi xoay người tiến bước đến phòng ăn, ngồi trở lại chỗ ngồi chính mình, cầm lấy cái chuông trên bàn, nhẹ nhàng lắc một cái.

“Sao vậy? Sao không thấy Thiên ngọc? Ăn no nhanh vậy sao?” Bà bà nghe được tiếng chuông đi đến, nghi hoặc hỏi.

“Bà bà, đem thức ăn đó toàn bộ đổ.”

“Tại sao? Ngày thức ăn còn dư rất nhiều đây, đổ bỏ tiếc lắm.”

“Bởi vì chút thức ăn này bị người nào đó không biết xấu hổ, chỉ biết làm một sao chổi mang tai họa đến cho nhà người ta, rồi ta lại sợ bị mắc bệnh chó dại, lở mồm long móng, dịch cúm gia cầm, bệnh trâu điên, nhất định ngay cả bệnh thần kinh cũng đều đã trên người, cho nên người lập tức đem chúng đổ hết, bao rác phải gói lại kĩ càng, dán lên đó “Kịch độc, xin đừng tới gần”, sau đó lập tức ném ra ngoài cửa!”

“Trời ạ, A Thận, nhà các người như thế nào có người kinh khủng như vậy a? Ta đây vừa mới ăn nhiều như vậy, không biết sẽ xảy ra chuyện gì a? Mạng của ta rất quý giá, người kia nếu biết ta chết rồi, nhất định sẽ rất thương tâm.” Lo lắng sờ sờ bụng của mình, Diệp Phương Diêu sầu mi khổ kiếm mà nói.

Sở Thận Chi nghe vậy quả thực khí bốc đến tận đỉnh! “Diệp Phương Diêu, ta nói người chính là cái đầu heo! Người còn dám ở bên kia giả bộ!”

“Cái gì? Người nói chính là bốn đại gia? Đây, Sở Thận Chi, người có làm hay không, ta là người thừa kế duy nhất toàn mỹ nhất từ xưa đến nay, trong một trăm lẻ ba đời Áo Đức Lan gia tộc tôn quý nhất, người dám nói ta là cái gì sao chổi, còn sợ ta có bệnh truyền nhiễm, người cũng quá ác miệng rồi?”

“Hừ, như vậy đã bảo ác miệng? Ta hôm nay sẽ cho người mở rộng tầm mắt thế nào là thủ đoạn ác độc của Sở Thận Chi ta! Bà bà, gọi người làm đem hành lý của Diệp tiên sinh kể cả bao rác kia cùng nhau ném ra ngoài cửa, lập tức đem giường phòng ngủ chính trên lầu cùng phòng ngủ của khách đi đốt hết, một điểm tàn vụn cũng không cho thừa lại! Còn có, tìm vài người đem toàn bộ phòng từ trên xuống dưới hảo hảo quét dọn trừ độc một lần cho ta, ngàn vạn lần cho con vi khuẩn này chết không có chỗ chôn!”

Chứng kiến Sở Thận Chi nói xong lời cuối cùng cái bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi này, Diệp Phương Diêu không khỏi sợ đến rụt lại. “Đây, A Thận, ta rất cuộc làm sai cái gì sao? Người ta cũng đã xuống lầu chuẩn bị đi gấp đệ đệ người hảo hảo xin lỗi rồi, người còn muốn đem ta đuổi đi?”

“Người làm bữa một trận rồi mới kêu to hối hận? Hừ, không được rồi, dựa vào loại phương thức xin lỗi này của người lập lại thêm mấy lần, khó bảo toàn Ngọc nhi một ngày nào đó không còn quan tâm đến ta nữa! Không được không được, sao hỏa người nhanh chóng đi ra ngoài cho ta. Đây, ta biết người không thích dùng thẻ tín dụng, này đó tiền mặt cho người, tùy người muốn ở một khách sạn nào đó, chính là không cho phép tới nhà của ta nữa, có nghe hay không?”

“Người biết rõ ta ghét nhất ở tại khách sạn lạnh lẽo mà, còn đuổi ta đi, A Thận, người không nghĩa khí!”

“Nghĩa khí? Nghĩa khí là vật gì? So được với một cọng lông của Ngọc nhi nhà ta sao? Hừ, bớt sàm ngôn đi, người thật sự nếu không ra ngoài, ta liền lập tức gọi điện thoại gọi người kia tới đón người, người xem thế nào?”

“Hảo hảo, ta đi, trọng sắc khinh bạn, Sở Thận Chi, ta hôm nay thấy rõ người rồi!”

“Hừ, ta cũng vậy. Xin mời đi thông thả, à, không, đúng hơn là xin mời mau đi, không tiễn!”

“Ngọc nhi, người tức giận có thể trừng phạt ta, ca ca thể nào cũng không sao, van cầu người đừng không để ý tới ca ca có được không?”

Màn đêm buông xuống, trong phòng sách rộng rãi, chỉ thấy một người mi mục như họa, nam tử tuấn mỹ phi phàm như con chó nhỏ vây quanh người thiếu niên.

“Ầm ỉ chết đi được! Người lại quấy rầy ta xem truyện, đừng trách ta trở mặt.” Thiếu niên đem chân đặt trên bàn, hai mắt nhìn chăm chăm cuốn truyện tranh, ngay cả nói cũng không ngừng đầu lên một chút.

“Ngọc nhi, người đừng giận được không, người phạt ta a, chỉ cần người có thể hết giận, ca ca cái gì cũng nguyện ý làm.”

“Hừ, ta hà tất muốn trừng phạt người, mỗi lần phạt đến cuối cùng cũng chỉ có người sảng khoái nhất?” Thiếu niên bịch một tiếng đem truyện ném lên bàn, “Ta cũng không nghĩ làm cái loại “sảng khoái” này người bất lợi là mình a.”

Sở Thận Chi nghe vậy khuôn mặt nhất thời nóng lên, “Đâu... Nào có? Chính Ngọc nhi thoát nhìn bộ dáng cũng rất sảng khoái a.”

“Ta là người trừng phạt người, ta sảng khoái chính là hiển nhiên, nhưng người sảng khoái là không đúng!”

“Bởi vì người trừng phạt ta là Ngọc nhi, cho nên ca ca mới có thể cảm giác được sảng khoái, này có cái gì không đúng?”

“Không đúng không đúng, người sảng khoái chính là không đúng!”

“Tại sao người sảng khoái thì được, còn ta sảng khoái thì không? Không công bằng không công bằng!”

Hai người cứ như vậy sảng đến sảng đi, nước miếng tung bay tranh luận không ngớt. Nếu cho người không rõ chuyện ngoài cửa sổ nhìn thấy, còn tưởng rằng hai huynh đệ tiếng tăm lừng lẫy tướng mạo hàng đầu đang quan tâm cho số phận Sở gia, chắc là đàm luận quốc gia đại sự gì đây.

“Hảo a, người tốt lắm, chuyện mình làm sai rồi còn dám lớn miệng, lại đây quỳ xuống cho ta!”

Thiếu niên ngữ khí hung ác bá đạo, nhưng Sở Thận Chi nghe vậy chẳng những không tức giận, ngược lại hai mắt bừng sáng, bị kích động chạy đến trước mặt hấn quỳ ngay ngắn.”Ngọc nhi muốn phạt ca ca rồi sao?”

Sở Thiên Ngọc thấy thế nhất thời một trận vô lực.

Có người bị trừng phạt lại cao hứng như vậy sao? Làm cho người ta cao hứng như vậy sao còn gọi là trừng phạt?

Bất quá hoàn hảo Sở Thiên Ngọc hấn không phải thông minh bình thường, đã nghĩ đến phương pháp trừng phạt khác, hôm nay bảo đảm làm cho ca ca nhất định hảo giáo huấn.

“Nghe rõ, trừng phạt hôm nay chính là chỉ cho ta chủ động chạm người, không cho phép người chạm ta một chút, đã hiểu?”

“Đã hiểu đã hiểu, Ngọc nhi nhanh bắt đầu đi.”

Nhìn thấy dáng người quỳ gối trước mình hai mắt đã bắt đầu ươn ướt, Sở Thiên Ngọc ngồi ở ghế không khỏi xấu xa cười.

Mở dây nịch, kéo khóa xuống, lấy ra cái vật thật lớn bên trong, bóp vào phân thân, Sở Thiên Ngọc chậm rãi thông thả mà bắt đầu xoa bóp. “Ca ca, người nói vật này có xinh đẹp không?”

“Xinh... Xinh đẹp... Ca ca rất... rất muốn...”

Rất... Rất muốn mút. Nhìn sinh vật xinh đẹp đứng sừng sững trước mắt mình, chính đang không ngừng lớn dần lên, Sở Thận Chi chỉ có thể nhìn không chuyển mắt mà nuốt mạnh nước miếng, “Ngọc nhi, người cho ca ca mút vào có được không?”

“Không được, người quên ta nói là không cho phép người chạm sao?” Sở Thiên Ngọc không lưu tình chút nào mà cự tuyệt đề nghị của hắn, nhưng lại càng ngày gia tăng lực mà dùng sức xoa bóp lên.

Vật to lớn sát ngay trước mắt có thể nhìn thấy nó trôi lên gân xanh, lỗ nhỏ ở đỉnh đã từ từ xuất ra chất nhầy trong suốt, Sở Thận Chi thấy vậy miệng đã sắp thềm muốn chết, nghĩ đến trước kia từng vô số lần nuốt mỹ vị này vào, hắn khát khao đến nước mắt đều chảy ra.”Ồ... Ngọc nhi thật xấu, vậy cho ca ca liếm một chút có được không? Một chút là tốt rồi, thật mà.”

“Không được, ta nói nhất định không là không dù chạm cũng không cho phép chạm.” Nếu cho người đụng, vậy còn gọi là trừng phạt sao?

“Ai nha, sắp rơi xuống rồi, Ngọc nhi, người như thế nào có thể phí phạm của trời như vậy, cho ca ca liếm một chút có can hệ gì đâu? Người thật hẹp hòi oh!”

Trên đời này có nguyên nhân vì đệ đệ không cho ca ca thay mình khẩu giao (blowjob khụ khụ) mà bị mắng hẹp hòi sao? Nếu có, Sở Thiên Ngọc thật đúng là muốn nhìn một chút.

“Ca ca, người đẹp hi vọng đi, ta hôm nay chẳng những không cho người mút, không cho người liếm, hơn nữa cũng không cho thí thí (mông) của người đụng tới bảo bối của ta. Đây là ta trừng phạt người!”

Sở Thận Chi nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, lập tức nhảy dựng lên! “Không được không vui gì cả, trừng phạt này một điểm cũng không vui! Ngọc nhi, người đổi người lại đi.”

“Không được đổi lại, có muốn hay không tùy người.” Sở Thiên Ngọc nghe điều kiện vừa ra, dùng ngữ khí nhất định không lùi bước lần nữa cự tuyệt hắn.

“Ồ... Ngọc nhi thật xấu...” Sở Thận Chi một bên vừa cúi đầu giả khóc, một bên bắt đầu động não.

Mặc dù từ nhỏ Ngọc nhi chính là tử huyết của mình, nhưng mặt khác, đây là ca ca hắn làm sao không biết người có sức ảnh hưởng lớn nhất trên đời đối với đệ đệ? Hừ, Ngọc nhi, người trước tiên đừng quá đắc ý, đến cuối cùng người thắng còn chưa biết là ai đâu?

“Ai nha, nóng quá oh, không biết máy lạnh có bị hư không nữa?” Chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người, Sở Thận Chi trần truồng mà đứng trước mặt thiếu niên, lấy tay phẩy phẩy gió.

“Ngọc nhi, người tới giúp ca ca xem một chút, ta nơi này nóng giống như bị lửa thiêu vậy, ca ca có phải phát sốt rồi không?” Đặt mông ngồi trên bàn sách, Sở Thận Chi banh hai chân, giơ cao lên, tận mắt chứng kiến phản thân thật lớn của đệ đệ đã trưởng đến phát đau, cùng nhục huyết dưới ánh sáng màu mê người, không có gì che chắn mà hiện ra sát trước mặt thiếu niên không tới mười cm.

Dương vật ca ca cùng nhan sắc hoàn toàn trái ngược, chiều dài mặc dù hơn một chút, nhưng lại lộ ra một loại sắc ngọc lộng lẫy, trơn mềm làm cho người ta hận không thể hung hăng cắn một cái. Mà cơ hồ tiểu huyết kia mỗi ngày bị mình điên cuồng thao (make love) mặc dù đã từ nguyên lai màu phấn hồng chuyển sang màu đỏ sậm như hoa hồng, nhưng dù là cơ thể hay là lực hút đều không người nào có thể so sánh, vốn là một danh khí trời sinh.

Tiểu *** oa này! Ta xem người căn bản không phải phát sốt, mà là phát “tao” (lẳng lơ, cần quấy)?

Sát chớp mũi có thể nghĩ thấy được luồng tao vị kia khiến cho người ta bưng bưng, Sở Thiên Ngọc ho khan một tiếng, cưỡng chế dục hỏa trong lòng, bất động thanh sắc mà nói, “Thoạt nhìn hoàn hảo a.”

“Thật sự? Nhưng ca ca thật sự cảm giác rất nóng a... Còn có nơi này, nơi này cũng giúp ca ca xem một chút, cảm giác rất ngứa oh...”

Mị nhân như tơ, thở gấp không ngừng, Sở Thận Chi một tay đem núm vú sưng đỏ của mình đặt ở giữa kẽ tay làm càn mà xoa bóp, tay kia thì để gần bên môi, đem hai ngón tay cắm vào trong miệng, càng không ngừng lấy lưỡi nếm liếm.

“Uh... Uh... Rất ngứa... Rất ngứa oh... Ca ca chịu không được rồi... Ngọc nhi... Ngọc nhi a...” Như con bạch xà xinh đẹp mê người liêu mạng vờn vẹo trên bàn, qua không bao lâu, Sở Thận Chi tựa như không chịu nổi, ngượng ngùng đem ngón tay bị liếm ẩm ướt cắn mạnh vào trong nhục huyết phía dưới —

“A –” thân thể cong lên, sáng khoái không ngừng run rẩy, nhưng mặc kệ cảm giác mãnh liệt như thế nào, làm sao so được với loại khoái cảm điên cuồng khi Ngọc nhi vào trong cơ thể mình đây.” Ngọc nhi... Ngọc nhi... Tiến vào... Đến tiến vào... Ca ca muốn... Muốn a...”

Mỵ nhục hồng hồng trong tiểu huyết càng không ngừng tiến vào trở ra, ngọc trụ giữa đùi theo động tay rút cằm cũng càng không ngừng lay động, Sở Thiên Ngọc chứng kiến hình ảnh *** loạn như thể máu mũi đều sắp phun ra —

“Oh, yêu tinh người! Thao chết người!”

Trừng phạt con mẹ nó! Nhịn xuống nữa, khổ sở cũng không phải mình, tự tìm chịu tội gì chứ a? Sở Thiên Ngọc như là rốt cục đã nghĩ thông suốt, ba một tiếng ngọc thủ huy mở tiến vào trong huyết ra vào, lao tới liền cắn một cái núm vú ửng đỏ mà hần thêm thường đã lâu, phía dưới đỉnh đầu cứng ngắc trương to thành màu đen sáng cũng hung hăng đâm vào huyết động vừa ẩm ướt vừa mềm mại đã bị ngón tay giày vò —

“Ô a –” quả nhiên là Ngọc nhi không thể cưỡng lại được!

Khoái cảm thật mãnh liệt làm cho một ít nước mắt Sở Thận Chi đã rơi ra, hần càng không ngừng lớn tiếng khóc kêu, dường như không làm như vậy, ngoại trừ người trên cơ thể mình ra, không người nào có thể khiến hần chìm đắm trong khoái cảm...

“Ngọc nhi... chết... Ca ca muốn chết a... A a...”

Hai chân gắt gao ôm chặt thắt lưng tinh trắng của thiếu niên, côn thịt của đệ đệ yêu mến điên cuồng đâm vào trong cơ thể mình, làm cho Sở Thận Chi càng không ngừng liên tục bắn tinh, kêu như muốn đoạn khí —

“Thao chết người! Nhìn người hoàn lại dám phát tao hay không? Kêu a, kêu nữa a!”

“Không dám rồi... Ca ca không dám rồi... Ngọc nhi tha ta... Tha ta...”

Trong miệng kêu không dám, nhưng thân thể lại căng cứng thêm mà bày ra mỵ thái kỹ nữ cao cấp nhất cũng không làm đến, Sở Thiên Ngọc lại một lần nữa bị thân thể đẹp đẽ trước mắt mê hoặc, gào lớn bắn ra dục vọng cực nóng, khôn cùng tiến vào biển tình cấm kỵ trầm luân...

Lần trừng phạt này, trước sau như một, tới cuối cùng, sáng khoái nhất... Quả nhiên lại là ca ca.

4. Chương 4

Vào giờ cao điểm buổi sáng, trong nội thành Đài Bắc dòng xe tới lui không ngừng, một chiếc limousine dài sang trọng cũng không tránh khỏi số phận bị kẹt xe, bị mắc kẹt tại nơi cách đích đến không tới 900m, chen chúc nhau trên đường Đôn Hóa Nam.

“Ta muốn xuống chỗ này.” Ngồi trong chiếc ô tô nhập khẩu đáng giá 10 triệu, nhưng thiếu niên thân mặc áo Tshirt và quần jeans lại dùng khẩu khí không kiên nhẫn nói.

“Không được, mặt trời gắt như vậy, người sẽ bị nóng đến xỉu mất, Ngọc nhi ngoan, đợi một lát nữa sẽ tới thôi, nhiều lắm chỉ đến muộn vài phút thôi, không sao đâu.” Một nam tử quần áo chỉnh tề khăn khăn nịu kéo trên người thiếu niên, cực lực trấn an.

“Hừ, ta nào được mệnh tốt như Tổng tài người, cao hứng muốn mấy giờ đi làm thì đi làm, ta chỉ là một “sinh viên thực tập” nho nhỏ thôi, nếu như đến muộn sẽ bị khấu tiền lương.”

“Tại sao Ngọc nhi muốn đi làm công khác phòng bộ? Nếu như người nguyện ý, bên ca ca vừa lúc thiếu một trợ lý, người có thể đến giúp ca ca a. Như vậy chúng ta còn có thể cùng nhau tan ca, cùng nhau dùng cơm trưa, thật tốt a!”

“Con koala người cứ ở đó mà ra những chủ ý bậy bạ! Từ sau chuyện kì nghỉ hè lần trước bị người lừa gạt dưới cây bạch đàn, ta liền thề không bao giờ cùng làm việc với người nữa. Ta đi làm công là muốn tự rèn luyện bản thân, người cả ngày dính ta không buông như vậy, bảo ta phải làm như thế nào? Huống chi người không phải đã có Vương thư ký giúp người rồi sao, khả năng của hần như vậy, người còn cần trợ lý gì?”

“Đúng vậy, Tổng tài, người không lẽ muốn thư kí cá mực (?) ta đi sao?” Vẫn ngồi nhàn rỗi nhìn hai người đối diện đầu vô mồm, nam tử tướng mạo nhã nhặn tuấn tú, nghe vậy lập tức miệng dẹt, ủy khuất nói.

“Hừ, Ngọc nhi người không biết, Vương thư ký này hẳn là lớn tuổi rồi, có chứng bệnh mất trí nhớ của người già, hay quên đông quên tây, quên trước quên sau, có vài lần thiếu chút nữa làm hỏng chuyện rồi đấy.”

“Sao có thể? Vương thư ký, người... Thật sự như vậy?” Nhíu mày, thiếu niên tò mò hỏi.

“Uh... Cái này...” Mơ hồ nhận thấy sát khí từ trên người Tổng tài truyền đến, Vương Gia Vĩ nghĩ vì mạng nhỏ bản thân, quyết định hy sinh danh dự “Thiên tài thư ký” của mình, chịu đựng mà nói, “Đúng vậy, ai, có thể gần đây tuổi thật sự đã lớn, luôn đầu choáng mắt hoa, lực bất tòng tâm, thiếu gia nếu như có thể đến giúp chúng ta, ta đây thật sự là cảm kích vô cùng.”

“Đúng thế đúng thế? Ngọc nhi người xem, ca ca không lừa người? Bên người ca ca hiện giờ còn thiếu người thông minh nhạy bén, quyết đoán anh minh như người vậy, một người thiếu niên mang kỳ tài anh hùng như người, người nếu được thì hôm nay liền có thể chuyển tới làm việc bên ca ca?”

“Đúng đúng, hôm nay tới hôm nay tới đi.” Chỉ cần bảo bối đệ đệ này bên người, tâm tình Tổng tài khẳng định tốt đẹp, này thư ký ta mới có cuộc sống yên ổn trôi qua, tiểu tổ tông, van cầu người cũng nhanh đáp ứng ca người đi! Vương Gia Vĩ trong lòng âm thầm cầu khẩn.

“Được thôi, ta đến... Đến cái đầu người!” Hung hăng thưởng cái bốp lên đầu hai người bọn hắn! Thiếu niên lạnh lùng cười, “Các người hai người song kiếm hợp bích diễn xong rồi chứ? Ta cũng không rảnh ở chỗ này nghe các người vô ích. Ta thực sự đã muộn! Ta sớm đã nói tự mình cưỡi xe máy – ca ca lại càng muốn kêu xe chở ta, bây giờ thì tốt quá rồi?”

“Hảo hảo, là ca ca không đúng, vậy bắt đầu ngày mai ca ca ngồi xe máy của người cùng đi làm, có được không?” Sở Thận Chi mắt nhìn “gian kế” không cách nào thực hiện được, không thể làm gì khác hơn là thử phương thức trực tiếp gọn lẹ khác. Miễn sao chỉ cần có thể đạt tới mục đích chủ yếu là dính trụ Ngọc nhi, hẳn dù chỉ còn là con koala bị “vứt đi” gì đó cũng chấp nhận.

“Không được. Người mỗi lần mới bị gió thổi một cái liền bắt đầu cảm thấy đau đầu, ta không cho phép.”

“Mang mũ bảo hiểm thì gió không thể thổi tới rồi, ta mặc kệ, sao Ngọc nhi có thể cùng người khác – ngồi cùng một chiếc xe máy, ca ca lại không được?”

“Người thấy ta cùng ai ngồi chung một chiếc xe rồi? Ta như thế nào lại không nhớ?” Thiếu niên nghe vậy nhíu nhíu mày, khó hiểu hỏi.

“Hừ, người tốt nhất là không nhớ.” Bắt đầu hồi tưởng lại cảnh lúc ấy, trong lòng Sở Thận Chi liền tràn đầy chua chát. “Được rồi, Ngọc nhi, cơm trưa ta đã giúp người căn dặn tốt rồi, bà bà sẽ đưa tới cho người, người cũng đừng ra ngoài tùy tiện ăn bậy a.”

“Được rồi được rồi, ca ca thật dong dài.”

Sở Thận Chi quả thực yêu không tả xiết rồi bộ dáng cau mày của thiếu niên kia, trong lòng không khỏi hét lên một tiếng, cũng không quan tâm bên cạnh có người đang nhìn hay không, liền ôm sát cổ thiếu niên, hôn lên thật sâu —

Vương Gia Vĩ đối với loại tình huống này đã sớm tập mãi thành quen, cũng không thấy ngạc nhiên, chỉ là đôi mắt âm thầm nhìn chăm chăm đồng hồ tính thời gian, xem lần này Tổng tài có thể phá vỡ kỷ lục huy hoàng của năm ngoái hay không —

Ba phút... Bốn phút...

“Đủ chưa? Thật không chịu được người...” Thiếu niên tóm lấy lông con koala trên người, nhẹ nhàng dứt môi hắn ra.

“Không đủ, không đủ, ca ca còn muốn ma...”

“Xong rồi à, chưa đủ chưa đủ, tiếp tục lại a.” Ai nha, chỉ thiếu chút nữa có thể phá vỡ kỷ lục rồi, cố gắng lên cố gắng lên a! Vương Gia Vĩ ở bên cạnh liếc mắt mà châm dầu vào lửa.

“Vương thư ký, người chừng nào thì đổi nghề làm mối lái?” Sở Thiên Ngọc lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn.”Được rồi, ca ca đừng náo loạn, ta muốn đi làm, người cũng nên đi làm đi, không nên hơi tí liền gọi điện cho ta, cũng không tùy tiện trốn việc tới tìm ta, lại càng không được gọi một đồng người quá lạ đến chia sẻ công tác của ta, như vậy sẽ làm phiền ta, nghe rõ chưa?”

“Ca ca vốn là đau lòng cho người, không nỡ để người quá mệt mỏi ma, hơn nữa biết rõ Ngọc nhi làm việc ngay dưới ca ca, nhưng lại không nhìn thấy người, người kêu ca ca làm sao nhẫn nại được?” Sở Thận Chi ủy khuất mà trừng mắt nhìn.

“Không nhịn được cũng phải nhịn, nếu không ta đi chỗ khác làm?”

“Được rồi được rồi, ca ca nhịn là được, Ngọc nhi đừng dọa ta.”

“Như vậy mới ngoan, gấp lại sau.” Sở Thiên Ngọc lấy tay điểm nhẹ đôi môi đỏ mọng có chút cong lên của mỹ nhân, cười cười bước xuống xe đi.

Ghé vào cửa sổ si ngốc nhìn thiếu niên xuống xe rời đi, Sở Thận Chi qua hồi lâu mới thu hồi ánh mắt si mê.

Đem ánh mắt chuyển về người thư ký đi theo mình nhiều năm, mặt ý thương tiếc trên vẻ mặt Sở Thận Chi trong nháy mắt biến mất, thần sắc chỉnh đốn lại, lạnh lùng mà mở miệng, “Chuyện ta dặn người làm đã làm tốt chưa?”

Mắt thấy Tổng tài trở mặt còn nhanh hơn so với mở cuốn sách, Vương Gia Vĩ không khỏi âm thầm le lưỡi.”Cũng làm tốt rồi, thư điều chúc của nàng ta hôm nay sẽ xuống tới.”

“Tốt lắm, nhớ kỹ điều nàng ta đi xa xa, cũng nghĩ biện pháp trong ba năm làm cho nàng ta không thể quay về Đài Loan, hiểu chưa?”

“Đã rõ đã rõ. Nhưng thứ thuộc hạ nói thẳng, Tổng tài như vậy tựa hồ chuyện bé xé ra to, bọn họ bắt quá cũng chỉ là cộng sự mới vài ngày thôi.”

“Hừ, người không tận mắt nhìn thấy, bọn họ không chỉ là cộng sự, hoàn lại cùng nhau chạy xe đến KTV, hơn nữa nữ nhân đó còn trước mặt ta làm trò lồi lõm kéo kéo Ngọc nhi, người nói ta làm sao nhẫn nại!”

“Theo thuộc hạ nhìn thấy, tiểu thiếu gia đối với Tổng tài tình thâm ý trọng, sinh tử tương hứa, tuyệt đối không thể có hành vi vượt quá với nữ tử khác.”

“Nói nhảm, Ngọc nhi nhà ta yêu ta muốn chết, đương nhiên là không có khả năng động tâm với người khác. Nhưng người cũng đừng quên, Ngọc nhi nhà ta lớn lên khí vũ hiên ngang, anh tuấn tiêu sái, tác phong nhanh nhẹn như vậy, cho dù hắn không để ý tới người khác, người khác cũng sẽ tự quấn chặt lấy hắn, thân là trưởng tử Sở gia, ta đương nhiên phải rửa sạch thật kỹ nhân vật khả nghi quanh bảo bối nhà chúng ta, người nói đúng không?”

“Vâng vâng, Tổng tài anh minh, đúng như Tổng tài nói.”

Tổng tài người hai mắt nhất định bị phân trâu che mờ rồi? Lấy tình huống cùng ngày tại KTV, thoát nhìn là biết rõ ràng đối tượng nữ nhân đó ngưỡng mộ trong lòng là người, người như thế nào lại hiểu lầm người ta thích bảo bối đệ đệ của người a? Ta thật phục người! Vương Gia Vĩ đối với chuyện yêu mến đệ đệ mình mù quáng này, chỉ số IQ tự động từ 200 rớt xuống còn một đơn vị, kể ra Tổng tài thật đúng là đầu óc bị thương thấu rồi.

“Hừ, đừng cho là ta không biết người đang mắng ta trong lòng, người thậm thà thậm thụt điểm ấy ta chưa tính với người. Ta bây giờ tâm tình cực kỳ khó chịu, người tốt nhất mau đưa lịch trình hôm nay báo lên đi, nếu không ta liền thay đổi chủ ý về nhà ngủ, dù sao mấy ngày nay ta bị Ngọc nhi làm cho chết đi sống lại, cũng đang thật muốn hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Ngàn vạn lần không nên a, ta sẽ làm thật tốt Tổng tài, người lần trước vì tìm tiểu thiếu gia mấy ngày không đi làm đã chậm trễ rất nhiều hội nghị trọng yếu rồi, ta thật vất vả an bài lại lần nữa, người ngàn vạn lần đừng bãi công. Hơn nữa Tổng tài đừng quên vừa mới khuyên dạy tiểu thiếu gia đi làm trái lại người lại không đi.”

“Hừ, lấy Ngọc nhi uy hiếp ta. Biết rồi, có chuyện nói mau, có gì nói huych toẹt ra đi.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh, trước mắt thì không có, chờ ta thu thập đủ rồi, nhất định báo cho Tổng tài nghe. Nhưng ta đã biết được khá nhiều, xin nhất nhất nghe thuộc hạ ta nói tới...”

Sở Thiên Ngọc một bước tiến vào phòng làm việc phòng kế hoạch ở lầu ba lập tức nghe một hồi tiếng khóc của phụ nữ.

“Ô... Ta không muốn đi không muốn đi...”

“Thực Mẫn tỷ, tỷ không nên thương tâm ma, có thể công ty bắt đầu xây dựng chi nhánh ở nước Pháp, đây vốn là cơ hội rất nhiều người muốn cũng không đạt được!”

“Điều này ta biết, nhưng ta đi sẽ không còn được nhìn Tổng tài ta yêu rồi, ô... Ta thật là không nỡ a...”

“Chuyện gì xảy ra? Thực Mẫn tỷ, sao tỷ lại khóc?” Sở Thiên Ngọc thấy một đám phụ nữ xúm tùm lại, không khỏi tò mò hỏi.

“A Thiên, người tới vừa lúc!” Thực Mẫn dường như chứng kiến một bức cứu tinh, lập tức đem A Thiên kéo đến một bên, nhỏ giọng nói:

“Người lần trước theo chúng ta không phải nói người là hàng xóm khi còn bé của Tổng tài sao? Người nhanh giúp ta nói với hần, nói ta không muốn rời Tổng công ti ở Đài Loan, xin hần đừng điều ta đến nước ngoài.”

“Điều đến nước ngoài? Đây là chuyện từ khi nào?”

“Chính là hôm nay a, buổi sáng vừa mới xuống lệnh điều chức, chính ta lại càng hoảng sợ. Người ta một câu tiếng Pháp cũng không biết nói, đi đến đó cũng chỉ có thể câm điếc, ta không muốn đi không muốn đi, A Thiên, người nhanh giúp ta xin Tổng tài có được không?”

Vừa là tức giận vừa là buồn cười mà đảo cặp mắt trắng dã, Sở Thiên Ngọc cuối cùng nhớ tới buổi sáng hôm nay ca ca đề cập hần cùng ai cười một chiếc xe. “Thực Mẫn tỷ, xin lỗi, ta sợ rằng không giúp được tỷ.”

Có một tiểu yêu tinh thích ghen tuông bắt đầu phát ghen rồi, Thực Mẫn tỷ, tỷ hần nên may mắn chính mình đã không quá quý trọng ta, nếu không chỉ sợ tỷ cũng không phải bị điều đến nước Pháp nữa, mà là điều đến châu Phi.

“Được rồi, có thể ra nước ngoài tu nghiệp vốn là chuyện tốt a, cũng không phải không trở lại, đừng khóc suốt suốt nữa. Mọi người nhanh đi làm việc, đừng cà cưa chậm trễ nữa. A Thiên, người cùng tiểu Lưu, a Phong đến kho hàng đem tài liệu muốn triển lãm lần này mang lên, những người khác nhanh chóng trở lại cương vị công việc của mình đi.” Chỉ thấy giám đốc phòng kế hoạch vỗ vỗ tay, đi ra phát hào tư lệnh.

Trời nắng gắt tại kho hàng làm việc thật sự là khổ sai, tiểu Lưu cùng a Phong hai người trong miệng càng không ngừng oán giận, nhanh đi trốn ở một bên râm mát rồi. Nhưng thật ra Sở Thiên Ngọc không chút phật lòng, gạt mồ hôi chảy như mưa mà đem tài liệu nhất nhất bê lên xe đẩy.

“A Thiên, lại đây nghỉ ngơi một chút, hạ nhiệt cho mát.”

“Được, tới liền.” Xác định tất cả tài liệu đã chất lên xe, Sở Thiên Ngọc mới đi đến bên cạnh bọn họ ngồi lên chiếu, thuận tay cởi cái Tshirt màu đen bị ướt đầm mồ hôi dính dính trên người đi.

“Đến, bình đồ uống này cho người. Wow, A Thiên, ngựa con (chắc giống “baby”) của người thật sự là quá nóng rồi, như thế nào biến người thành như vậy?” Tiểu Lưu vừa nhìn đến trên người xích lô của Sở Thiên Ngọc đây rầy dẫu hôn cùng dẫu cắn xanh xanh tím tím, mắt lập tức choáng váng.

“Đúng vậy, đúng vậy, ngay cả sau lưng cũng bị cấu vài đường, A Thiên, ngựa con này của người dường như rất ác a, có lẽ mỗi ngày người đều bị nàng ép khô? Ha ha...” A Phong cũng gia nhập hàng ngũ trêu chọc.

“Đúng vậy, hần quả thật quá vô cùng (nguyên bản ghi là “tao”, nhưng sửa lại cho hợp).” Nghĩ đến người kia chỉ ở trước mặt mình triển lộ mỹ thái, Sở Thiên Ngọc thiếu chút nữa không nhịn được cứng lên.

“Ngựa con này của người thoát nhìn dục vọng chiếm hữu mạnh mẽ nga, hết cho người ấn ký rồi còn đánh dấu nhiều như vậy, cho dù nữ nhân khác muốn theo đuổi người chắc cũng bị hù đến trốn mất, nhưng người cũng tới nhiều ngày rồi, thế nào chưa nghe qua nàng gọi điện cho người, cũng không thấy nàng đến công ty tìm người?”

“Bởi vì hần thật sự là rất quấy, mỗi lần chỉ cần nghe được thanh âm của hần cũng khiến ta rối loạn rồi, thấy được người của hần thì chuyện gì làm cũng xong rồi.”

Không được, thăm nghĩ đến lại muốn hung hăng đặt hần dưới thân thao hai vòng liền, cho nên ta căn bản không cho hần gọi điện thoại đến, lại càng không chuẩn hần đến xem ta, nếu không có lẽ ta cho qua luôn rồi.”

“Ha ha, thì ra là thế, nghe người nói như vậy, ta càng muốn gặp nàng, nàng lớn lên thế nào? Xinh đẹp?”

“Ta không biết người khác nghĩ như thế nào, nhưng ở trong mắt ta, hần là thiên hạ đệ nhất đại mỹ nhân không người nào có thể so sánh được.”

“Hừ, gớm, một sinh viên thực tập như người có thể vớ được mỹ nhân a? Nhưng thật sự phụ nữ bây giờ, cho dù người lớn lên có đẹp trai, chỉ cần tiền trong túi người không đủ, vậy thì xin lỗi, mời mau tránh sang một bên hóng mát đi.”

“Có lẽ, nhưng người kia không giống, ta có tự tin, mặc kệ ta hôm nay trở nên cực kì nghèo túng, mặc kệ ta là mù một mắt hay là què một chân, người kia, hần vĩnh viễn cũng không rời ta đi...”

“Hừm, có tự tin là chuyện tốt, nhưng tự tin thái quá chỉ có tự tìm khổ, đến lúc đó ngay cả bị vứt như thế nào cũng không biết. Chờ đến ngày người có điều kiện như người kia, người hãy trở lại nói ta.” Hất tay chỉ chỉ các cửa sổ bên ngoài tòa trụ sở chính không xa, tầng trên cùng, tiểu Lưu cười nhạo một tiếng.

“Người kia là chỉ...?” Sở Thiên Ngọc giả vờ không biết hỏi.

“Sở Thận Chi, Tổng tài của chúng ta, người lãnh đạo cao nhất của Doanh nghiệp Sở thị, gia tài bạc triệu, vừa lại là người lớn lên tuần mỹ chết người, lợi hại nhất chính là đầu óc đặc biệt thông minh, nghe các cô trong công ty chúng ta nói, hần từ nhỏ đến lớn đi học đều đạt hạng nhất, lúc học đại học hệ kinh tế liền mấy lần phát biểu vài trang luận văn có ý tưởng độc đáo, trước tốt nghiệp không biết có bao nhiêu trường trên thế giới đều tranh dạy hần học tiến sĩ. Mặc dù sau lại không biết nguyên nhân gì Tổng tài không tiếp tục ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, nhưng từ những năm gần đây hần tiếp chương công ty, Doanh nghiệp không ngừng mở rộng quy mô cùng lợi nhuận, vốn là một kỳ tài thương nghiệp chân chính. Bất quá một điểm để cho công nhân viên chúng ta phức tạp chính là, trên người Tổng tài không hề có một điểm mùi tiền thoải (chỉ giàu mà phách lối), ngược lại cử chỉ ưu nhã, cả người tản mát ra một loại khí chất rất là cao quý, ngay cả nam nhân chúng ta cũng nhìn không được tâm động a.”

Cử chỉ ưu nhã, khí chất cao quý? Nếu như ta nói cho các người người khiến cho trên người ta xanh xanh tím tím, mỗi đêm không được ta đặt ở dưới thân làm tình liền ngủ không được, chính là Tổng tài cử chỉ ưu nhã, khí chất cao quý trong miệng các người, không biết các người có học máu mà chết không a? Sở Thiên Ngọc có điểm ác ý mà nghĩ.

“Ai, người hoàn mỹ như Tổng tài vậy không biết dạng phụ nữ gì mới xứng đôi hần a? Ta nếu có một trên một ngàn điều kiện như hần, nằm mơ đều đã cười.” A Phong bắt đầu thở vắn than dài.

“Nhưng chuyện xấu của Tổng tài thật ra không nhiều lắm, nghe nói hần sống rất nghiêm cẩn, cơ hồ tan ca một chút là về nhà rồi, rất ít tiếp xúc với bên ngoài, cho nên cũng có chuyện truyền miệng hần ẩn dấu ở nhà một thiên tiên mỹ nữ, nếu không tại sao mỗi ngày lại vội vã về nhà báo danh đây?”

“Phốc –” Sở Thiên Ngọc vừa nghe đến bốn chữ “Thiên tiên mỹ nữ”, nước lập tức phun ra.

“Gì a? Ghen ghét hả?”

“Không có không có, mời nói, xin mời tiếp tục nói.” Nghĩ đến chính mình đường đường nam nhi bảy thước lại bị nói thành thiên tiên mỹ nữ, Sở Thiên Ngọc không khỏi một trận cười khổ.

“Chuyện truyền miệng kia trước mắt không cách nào chứng thật, nhưng thật ra ta nghe em gái của thư kí phòng công tác nói, ngày đó tận mắt thấy mẹ của Tổng tài dẫn theo một đại mỹ nữ đến công ty gặp Tổng tài, vừa nhìn cũng biết là đối tượng muốn xem mắt, bất quá Tổng tài luôn ếm nhem tin tức này, cho nên hiện nay người trong công ty biết đến cũng không phải là nhiều.”

“Oa, đại mỹ nữ a, ta cũng muốn có một người, Tổng tài thật hạnh phúc.”

“Đúng vậy, thật muốn tận mắt thấy bộ dáng hạnh phúc của hân, hảo hảo “chúc mừng” hân đây...” Sở Thiên Ngọc nghe vậy hai mắt có chút cau lại, vô cùng êm ái mà nói.

Đồng tại thời điểm đó, tại tầng cao nhất của Doanh nghiệp Sở thị, đột nhiên lỗi tai người kia một trận phát ngựa, nghĩ đến có lẽ là người yêu dưới lầu đang nhớ nhung mình, không khỏi hắc hắc cười.

5. Chương 5

“Ca, như vậy thoải mái không?”

“Thoải mái... Thật thoải mái... A a... Ngọc nhi... Ngọc nhi...”

“Vậy còn nơi này? Nơi này cũng thoải mái sao?”

“Thoải mái... Nơi này cũng thật thoải mái... Thoải mái muốn chết a... Ngọc nhi... Ca ca cầu người... Nhanh tiến vào có được không... Ca ca muốn ma...”

“Ca, người đừng vội, hôm nay ta muốn từ từ đến a.”

“Ô... Ngọc nhi thật xấu... Người hôm nay tại sao muốn hành hạ ca ca như vậy? Ngọc nhi tức giận ca ca sao?”

“Tức giận? Tại sao ta tức giận? Chẳng lẽ ca ca làm chuyện gì có lỗi với ta sao?”

“Hả? Không... Không có a, ca ca có thể nào làm chuyện gì có lỗi với Ngọc nhi chứ. Ngọc nhi suy nghĩ nhiều quá, hắc hắc.”

“Thật sự không có? Người biết ta ghét nhất bị ca ca gạt.”

“Không có không có, thật sự không có.”

“Thật sự? Vậy là tốt rồi... Ai u — ”

“Ngọc nhi, như thế nào rồi? Người như thế nào rồi?”

“Ta đột nhiên cảm giác buồn ngủ quá nga, ca ca, ngủ ngon.”

“Hả? Nhưng là Ngọc nhi, ca ca ta — ”

“Ca ca, ta hôm nay làm cả ngày rồi thật sự không còn khí lực nữa, xin lỗi, ta không thể thỏa mãn người rồi... Ta... Ta xin lỗi ca ca...”

“Không không, Ngọc nhi đừng nói vậy, là ca ca không tốt, ca ca không nghĩ tới điểm ấy. Chúng ta hôm nay đừng làm, Ngọc nhi ôm ca ca là được rồi rồi.”

“Xin lỗi a, ca ca, ta chỉ sợ ta cũng không thể ôm người rồi, hôm nay mang thật nhiều đồ vật, tay ta đang rất nhức, ngay cả chạm một chút đều đã đau đớn đây...”

“Hả? Tại sao có thể như vậy? Là người nào thiên sát hỗn đản có dũng khí ngược đãi Ngọc nhi của ta như vậy!/? Ta ngày mai liền xào hân thành cá mực, sẽ đem hân nướng thành cá mực khô, đóng gói bán ra nước ngoài!”

“Ca, người nếu như dám can thiệp công tác của ta, ta liền cả đời không nói chuyện với người.”

“Được rồi được rồi, ca ca chỉ là nói một chút thôi, Ngọc nhi đừng nóng giận. Vậy người nhanh nghỉ ngơi đi, ca ca không làm ồn người.”

“Hảo, vậy ca ca cũng đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

Con koala không có cây bạch đàn để ôm, làm sao ngủ được?

Đệ đệ yêu thương ngủ sát bên cạnh nhưng không thể ôm vào ngủ, thống khổ chỉ có thể nhìn nhưng lại không thể ăn làm cho vẻ mặt của Tổng tài Doanh nghiệp Sở thị luôn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa một trận ai oán, hạ thân một trụ giờ lên trời, cả người một đêm mất ngủ...

“Mẹ, là mẹ? Cha đâu? Không phải cha muốn ta ra sao?” Vội vã bước vào một câu lạc bộ tư nhân sát vách công ty, đến chỗ ngồi chỉ thấy một vị phụ nhân xinh đẹp, Sở Thận Chi trong lòng lập tức dậy lên bất an.

“Oh, cha người tạm thời có việc, bảo ta đến nơi hẹn. Hẳn không báo cho người sao?” Lâm Bình Bình vô tội mà nháy mắt mấy cái, lộ ra vẻ mặt bất ngờ.

“Mẹ, đủ rồi? Mẹ hôm nay có dũng khí dùng danh nghĩa của cha hẹn ta ra, có phải lại muốn giúp ta tương thân (xem mắt)? Ta đã nói nhiều rồi, ta tuyệt đối không có khả năng đáp ứng! Huống chi loại sự tình này vạn nhất Ngọc nhi biết, mẹ chẳng phải là hại chết ta sao?”

Vài ngày không ngủ đủ giấc, Sở Thận Chi một bụng hỏa nhiệt khẩu khí hung ác mà nói.

Mấy ngày nay không biết Ngọc nhi công việc thật sự nhiều hay là có nguyên nhân khác, mỗi lần theo hẳn làm được một nửa liền hô mệt, tiếp theo lại tự mình đi ngủ, hại hẳn vừa đau lòng vừa buồn bực, đã mấy ngày trắng trỏ, khó ngủ cả đêm rồi. Mẹ hết lần này tới lần khác gây sự vừa vặn lại vào lúc này đến phá rối, cũng khó trách hẳn cho nàng chứng kiến sắc mặt không tốt.

“Thận Chi, người là trưởng tử Sở gia chúng ta, vừa là người cầm lái Doanh nghiệp Sở thị, người đã hai mươi bảy tuổi, cũng vừa đến tuổi kết hôn rồi, cả gia tộc cũng quan tâm hôn sự của người, nhưng người lại mãi vẫn không có đối tượng, điều này sao có thể trách trưởng bối chúng ta vì người tương thân đây?”

“Mẹ, mẹ biết rõ ta đã có đối tượng rồi, người biết rõ trái tim của ta từ rất lâu trước kia đã thuộc về một người, tại sao bây giờ còn muốn bức ta như vậy?”

“Thận Chi, không phải mẹ đang ép người. Cảm tình người đối với Ngọc nhi ta cùng bà bà đều biết, cũng đều có thể giải thích được, này hết thấy chỉ có thể nói là mệnh, chúng ta mặc dù bất đắc dĩ, nhưng không có biện pháp ngăn cản người, bởi vì chúng ta biết người không có đệ đệ người là sống không nổi nhưng người cũng đừng quên, cha người còn không biết chuyện này, huống chi miệng đời đáng sợ, chuyện tình các người quá mức kinh thế hãi tục, người cho dù không suy nghĩ cho mình, cũng nghĩ cho ý định của đệ đệ người. Mẹ cần nhắc kỹ an bài chuẩn bị tương thân cho người chỉ là muốn dời đi tiêu điểm, khiến mọi người lấy bất quáĩ để nói, tai tiếng (scandal) như vậy đối với người cùng Thiên Ngọc chỉ có lợi không có hại, người biết không?”

“Mẹ, xin lỗi, ta biết mẹ dụng tâm lương khổ. Ta trước kia cũng từng nghĩ tới muốn lợi dụng tai tiếng để bảo vệ Ngọc nhi, nhưng lần nọ Ngọc nhi phát hiện sau đó tức giận phi thường, ta đồng ý với hẳn không bao giờ làm ra loại sự tình này nữa.”

“Đệ đệ người tuổi còn nhỏ không biết thế sự hiểm ác, chẳng lẽ người cũng như thế sao? Nghe mẹ nói, phối hợp tương thân thật tốt, cho cha người cùng người khác trong gia tộc một cái công đạo, như vậy cuộc sống mọi người mới có thể dễ chịu. Oh, cô gái kia tới, người cũng đừng đem người ta đuổi chạy a.” Lâm Bình Bình lộ ra một nụ cười sáng lạn, chính hướng một người đi tới bọn họ, đối nữ tử quần áo thanh nhã phát phát tay, “Đình Đình, nơi này.”

“Chào đi.” Nữ tử trên mặt mang theo nụ cười tự tin, nhẹ nhàng gật đầu.

“Đến, ngồi chỗ này. Thận Chi, vị này chính là Tổng Đình Đình tiểu thư, là con gái một của Tổng bá bá người, mới từ Anh quốc du học trở về, học kinh tế tài chính giống với người, các người nhất định có nhiều đề tài để nói, có thể hảo hảo luận bàn.”

“Đì, ì đừng nói như vậy, ta chỉ mới là một cô nhóc non nớt mới ra xã hội nào có tư cách gì có thể theo kỳ tài thương nghiệp như Sở đại ca luận bàn a, ì cũng quá đề cao ta rồi.”

“Ha hã, Đình Đình cũng quá khách khí, ai chẳng biết người vốn là học sinh giỏi của Cambridge, cũng là người nổi nghiệp tương lai của công ty nhà các người, năng lực mạnh mẽ, nói không chừng tương lai Thận Chi chúng ta còn muốn theo người thỉnh giáo đây, người thấy nói có đúng không, Thận Chi?”

“Uh.” Mặt không chút thay đổi mà lên tiếng, Sở Thận Chi mặc dù cố đáp ứng mẹ không đem lần tương thân này làm cho đổ vỡ, nhưng cũng đừng mơ tưởng muốn hẳn lãng phí tâm thần, giả dối mà hiện khuôn mặt tươi cười chống đỡ.

“Sở đại ca, ta nhiều năm không về nước rồi, cũng rất nhiều địa phương không quen thuộc, người cuối tuần này có thể mang ta ra ngoài một chút được không?”

Không phải không nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của đối phương, nhưng Tống Đình Đình từ cái nhìn đầu tiên đã bị nam tử tuần mỹ dị thường này hấp dẫn. Chính mình vốn là một cô gái tính cách hiện đại trải qua giáo dục đại học, chỉ cần xem chuẩn mực tiêu, nhất định sẽ dũng cảm hướng thẳng phía trước, có thể nào sẽ vì một lưu tâm nho nhỏ trước mắt này ngăn trở đây.

“Hảo a hảo a, Đài Loan mấy năm này quả thật biến hóa rất nhiều, Thận Chi, người cần phải mang Đình Đình hảo hảo đi chơi vui vẻ.”

“Xin lỗi, ta bề bộn nhiều việc, không rảnh mẹ, mẹ cả ngày ở nhà nhàn rỗi không có chuyện gì, sao mẹ không chiêu đãi người ta đi chơi a?”

“Người đứa nhỏ này, nói cái gì, người –” mới nói đến một nửa, Lâm Bình Bình lại dường như đột nhiên thấy cái gì rất kinh khủng, vẻ mặt hoảng sợ.

“Dì, dì như thế nào rồi?”

“Đúng vậy, mẹ, mẹ làm sao vậy? Nhìn thấy quỷ rồi?” Sở Thận Chi đùa cợt mà cười cười.

“Thận Chi... Đối với người mà nói, người kia có thể so với... So với quỷ còn đáng sợ hơn...”

Sở Thận Chi nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, tươi cười nhất thời cứng lại trên mặt, “Mẹ, mẹ... Mẹ đừng nói cho ta là... Là Ngọc... Ngọc nhi...”

Lâm Bình Bình chính là cho hắn một cái nhìn đồng tình đưa kẻ tử đáng thương, “Đúng là hắn... Hắn đang từ sau lưng người đi tới...”

“Trời ạ, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Mẹ, đều là tại mẹ! Mẹ hại chết ta rồi!” Thân thể cứng ngắc mà ngồi ở trên ghế, động cũng không dám động một chút, Sở Thận Chi đã sợ đến không làm chủ được tinh thần, ngay cả dũng khí đứng dậy đào tẩu cũng không có.

“Ta như thế nào biết tên tiểu tử thú kia tin tức nhạy bén như vậy a? Thận Chi, người đừng sợ, mẹ sẽ bảo vệ người, ta cũng không tin tên tiểu tử kia có dũng khí hành hạ người?”

Mẹ, mẹ thật ngốc! Ngọc nhi có mười vạn tám ngàn loại phương pháp có thể đem ta chinh đến chết đi sống lại, mẹ có biết hay không? Dầu Ngọc nhi là con ruột của mẹ, mẹ mặc nhiên lại không rõ năng lực của hắn? Sở Thận Chi thật là khổ đến nói không nên lời. Xem ra mấy ngày nay Ngọc nhi không chịu ôm mình ngủ, nhất định đã sớm nghe tin hắn đi xem mắt rồi, tâm can nghĩ đến bảo bối hắn tính nét luôn luôn bất định, trong tâm Sở Thận Chi bất an cùng sợ hãi liên sâu thêm một tầng.

“Mẹ, chuyện ca ca tương thân trọng yếu như vậy như thế nào không cho ta biết đây? Ta tốt xấu cũng là một phần tử của Sở gia.” Hoàn toàn không thêm chú ý đến ánh mắt cầu xin tha thứ của ca ca, thiếu niên cười ngọt ngào, đặt móng an vị bên cạnh Sở Thận Chi.

“Tin tức tiểu tử người cũng thật nhạy bén ma, như thế nào biết chúng ta ở chỗ này?” Lâm Bình Bình vừa nhìn thấy đứa con mình tính cách cổ quái từ nhỏ đến lớn khiến nàng phát bực, mà đầu bắt đầu đau nhức lên.

“Ta chỉ vốn là gọi điện thoại thuận miệng hỏi một chút ca ca ở nơi nào, Vương thư ký cái gì cũng nói cho ta biết rồi a.”

Vương Gia Vĩ, người cái miệng rộng siêu cấp! Người gian thần bán chủ cầu vinh! Trở về xem ta xử lý người như thế nào!

Trong lòng âm thầm ân cần thăm hỏi thập bát đại Vương gia của hắn, trái ngược trên mặt Sở Thận Chi lại hiện lên nụ cười sung sướng, khẩu khí nhẹ khoái mà nói, “Ngọc nhi, người hiểu lầm rồi, ca ca sao có thể tương thân ở đây? Chuyện là như thế này, ta cùng mẹ đi uống cà phê, đúng lúc gặp con gái của Tống bá bá, mẹ liền nhiệt tình bắt chuyện cùng người ta tâm sự, ta là kiên quyết phản đối rồi, nhưng mẹ lại tra hô cũng biết cá tính người, nàng kiên trì nhất định phải làm như vậy, ta cũng không có biện pháp. Chuyện này hoàn toàn không phải chủ ý của ta, Ngọc nhi muốn trách thì trách mẹ, ngàn vạn lần không thể oan uổng ca ca

oh.” Hoàn toàn đã quên hẳn vừa mới trong lòng mắng người khác bán chủ cầu vinh, Sở Thận Chi đối với cử chỉ chính mình bán “mẫu” cầu vinh lại không hề có cảm giác tội ác, một bộ dáng điều đó là đương nhiên.

“Kỳ quái, ca ca, ta tại sao muốn trách mẹ đây? Tương thân vốn là chuyện tốt a, có cái gì không chịu thừa nhận. Bản thân ta cảm giác được vị tiểu thư này lớn lên rất đẹp, cùng ca ca rất xứng đôi đây. Tổng tiểu thư chào người, ta là tiểu thiếu gia của Sở gia, xin chỉ giáo nhiều.” Sở Thiên Ngọc trên mặt lại phết lên nụ cười ngọt như ong mật, nhưng Sở Thận Chi lẫn Lâm Bình Bình từ nhỏ nhìn hẳn lớn lên ở một bên lại một thân nổi da gà, trong lòng hô to không ổn.

“Ha ha, Sở tiên sinh quá khách khí, ta mới mời người chỉ giáo nhiều đây.” Không có người phụ nữ nào được khen xinh đẹp lại mất hứng, Tổng Đình Đình xem tiểu thiếu gia này nghe đồn nhất nhất được sủng ái trong Sở gia lại khó ứng phó nhất sao đối với mình mới gặp đã như quen biết thân thiết, trong lòng đối với phần thắng gả vào Sở gia đã nắm chắc nhiều phần.

“Được rồi, ca ca, ta vừa tới gặp Âu Dương đại ca cùng Nai Con nhà hẳn, hẳn cho ta một đồ vật...” Hướng tay vẫy vẫy xa xa, một người bồi bàn lập tức bước nhanh đưa lên một cái hộp lớn màu phấn hồng. Cho hẳn tiền bo a hậu hĩnh, đợi sau khi bồi bàn rời đi, Sở Thiên Ngọc chuyển hướng qua vẻ mặt nghi hoặc của ca ca, cười càng ngọt, “Hẳn nói đây là người đặt trước gì đó, bày ra đưa cho người, người xem có phải cái này không?”

“Hả? Ta... Ta –” Sở Thận Chi vừa định há mồm phủ nhận không có đặt trước ai bất kỳ đồ vật gì, lại bị ngữ khí hưng phấn của đệ đệ mình cắt đứt —

“Oa, ca ca, người thật hảo tinh mắt oh, khẳng định này vốn là hàng cao cấp nhập khẩu a? So với cái màu đỏ lần trước người mặc đảm bảo tốt hơn nhiều, lần trước không phải người oán giận cái chất liệu mặc kia thật cứng lại không vừa người, mặc vào không thoải mái sao? Ta xem lần đưa tới này người mặc vào nhất định rất đẹp, xem lôi tơ tằm này, thật đẹp a! Mẹ, Tổng tiểu thư, các người cũng giúp xem một chút, ta đoán đây vốn là hàng cao cấp nhất của nước Pháp tới, các người nói ta đoán đúng hay sai?” Ca thán không thôi mà cầm lấy bộ nội y màu đen toàn bằng lôi tơ tằm trong suốt kiểu cung đình cùng một đôi tất chân nguyên bộ màu đen, Sở Thiên Ngọc đặc ý hướng Lâm Bình Bình cùng Tổng Đình Đình đã trợn mắt há hốc mồm.

“Sở tiên sinh, ta... Ta có nghe lầm không? Người... Người nói đây là thứ ca ca người muốn mặc?” Tổng Đình Đình sắc mặt đã bắt đầu phát xanh, trong đầu bắt đầu hiện lên bộ dáng một đại nam nhân mặc bộ nội y trong suốt gợi cảm.

“Hả? Người không biết ca ca ta có tính thích mặc thời trang nữ sao?” Sở Thiên Ngọc trưng vẻ mặt kinh ngạc, “Mẹ, ca ca, các người cũng không được rồi, như thế nào có thể đối với chị dâu tương lai của ta lại giấu diếm chuyện trọng yếu như vậy đây?”

Về mặt đây lòng cảm phần của Sở Thiên Ngọc chuyển hướng Sở Thận Chi về mặt đã sớm nổi những lần đen nói, “Ca, trong khi là vợ chồng cái cần nói nhất là tín nhiệm, người hẳn không nên giấu diếm đối phương bất cứ chuyện gì mới đúng, ta tin tưởng người chỉ cần chân thành nói ra sự thật, đối phương nhất định có thể tiếp nhận hướng chỉ Tổng tiểu thư tri thư đạt lễ như vậy, nét người lại tốt bụng thật là nữ tính càng lại tuyệt sẽ không vì đam mê nho nhỏ này của người mà bài xích đâu, người thấy có đúng không? Tổng tiểu thư...”

“Ta... Ta...”

Một Tổng Đình Đình luôn tự nhận mình có mắt xem người vô cùng kỳ chuẩn, đời này thật đúng là khó chấp nhận có lúc nhìn sai, “Này... Đó là một ham thích, ta không đáng suy xét. Xin... Xin lỗi, ta nghĩ ta còn có chuyện trọng yếu muốn làm, ta xin lỗi trước không tiếp được.” Vội vã đứng dậy rồi chào, Tổng Đình Đình miễn cưỡng đè nén xúc động cất bước chạy như điên xuống, giả bộ mạnh mẽ trấn định mà bước nhanh rời đi.

Có thể đoán trước tất cả danh môn thực nữ toàn bộ Đài Loan hôm nay cũng sẽ biết Tổng tài Doanh nghiệp Sở thị vốn là một biến thái siêu cấp thích mặc trang phục nữ, Lâm Bình Bình quả thực sắp bị chọc giận đến bùng nổ rồi! “Sở Thiên Ngọc! Người điên rồi! Cho dù người muốn tuyệt lộ tương thân của ca ca người cũng không nhất định dùng loại chiêu tổn hại này? Mặt mũi Sở gia chúng ta thật sự là bị người ném đi hết!”

“Kỳ quái, mẹ như thế nào lại mắng ta đây? Có hứng thú mặc nữ trang chính là ca ca cũng không phải ta, ném thể diện Sở gia chúng ta cũng có thể là hần không phải ta mới đúng, người nói đúng không, ca ca?”

Mặc dù sớm xấu hổ tới cực điểm, nhưng Sở Thận Chi vẫn nghĩ thầm lấy lòng đệ đệ – nghe vậy chỉ có liều mạng gật đầu.

“Hừ, giảm bớt cho ta đi! Từ nhỏ người nói một, ca người tuyệt không dám nói hai, người nói quạ đen là vàng oanh, ca người còn nói được chim này hót thật dễ nghe, trắng đen chẳng phân biệt được, chuyện mở to mắt nói dối ta thấy cũng không ít, người tưởng hừ được mẹ già người!”

“Lão thái bà mẹ còn có ruột gan ở bên cạnh mắng đông mắng tây, chuyện ca ca hôm nay tương thân cũng không phải một tay mẹ gây ra a, ta không tìm mẹ tính sổ đã tốt rồi, mẹ còn dám xấu xa cáo trạng trước!” Sở Thiên Ngọc nói mà lửa giận không kém, chỉ còn thiếu đập bàn tức giận mắng.

“Ngọc nhi, người đừng giận mẹ kìa, mẹ cũng là muốn tốt cho chúng ta a.” Sở Thận Chi xem Lâm Bình Bình bị mắng đến thối đầu, vội vàng đi ra giảng hòa.

“Người cầm miệng cho ta! Chính người cũng tự thân khó bảo toàn rồi, còn có an nhàn thoải mái giúp người khác cầu tình, xem ta trở về xử lý người như thế nào!”

Sở Thận Chi nghĩ đến bảo bối đệ đệ không biết muốn “xử lý” mình sao, so với tâm lý không biết là sợ hãi hay là hưng phấn, trái lại không thể làm gì khác hơn là cầm miệng trốn qua một bên.

“Tiểu hài tử chết tiết người! Người gọi người nào lão thái bà hả? Người sống không yên rồi? Lão nương hôm nay nhất định phải thay liệt tổ liệt tông Sở gia ta hảo hảo giáo huấn người!”

Sở Thận Chi cứ như vậy trơ mắt mà nhìn mẫu tử đại chiến trình diễn bi thảm náo nhiệt kịch về luân lý người xưa một hồi...

“Cởi hết toàn bộ quần áo cho ta!” Từ một thông đạo bí mật tiến vào sát phòng làm việc Tổng tài chỉ có người Sở gia mới biết được, Sở Thiên Ngọc lập tức một tay đem ca ca ném lên ghế sa lon.

“Có vấn đề gì a, bánh ngọt (giống với sweetie hay tương tự).” Sở Thận Chi sử dụng kỹ xảo cởi quần áo so với cô gái nhảy thoát y càng cao tay hơn, tư thái uyển chuyển mà tháo gỡ hết những thứ che chắn trên người, hướng Ngọc nhi cười mỉa hoặc.

“Hừm, người cho rằng chỉ có như vậy là xong sao? Lấy mấy thứ bên trong mặc vào cho ta!” Chỉ chỉ trong hộp quần áo, Sở Thiên Ngọc lạnh lùng nói.

“Cái gì!? Ngọc nhi, ca ca mặc dù lớn lên so với nữ nhân khắp thiên hạ còn xinh đẹp vạn phần (tự kỷ =))), nhưng dù sao vẫn đường đường là một nam tử hán, người có thể nào lại muốn ta mặc cái loại quần áo biểu diễn của đàn bà này? Ta tuyệt đối không mặc!”

“Có thể không mặc a, nếu vậy thì ta đi ra ngoài!”

“Ồ... Ngọc nhi khi dễ ta...”

“Hảo, không muốn mặc cũng được, chúng ta có thể dùng phương pháp khi Âu Dương đại ca phát hiện Nai Con nhà hần lên đi coi mắt để xử phạt.”

“Hảo hảo, hay chúng ta dùng cái phương pháp kia đi, dù sao ta chết cũng không mặc thứ đồ kia.” Sở Thận Chi nhận thấy, so với xử phạt mặc nội y phụ nữ thì không còn thứ kinh khủng hơn.

“Hảo a, là người nói, người cũng đừng hối hận.” Cầm lấy điện thoại di động đẩy lên rồi gọi, Sở Thiên Ngọc tà tà cười.

“Chân Chân sao? Ta là Sở Thiên Ngọc, bây giờ nơi này ta thiếu một 3P, cô tới hay không?”

Không đợi đối phương có bất cứ hưởng ứng, Sở Thận Chi kích động một tay đoạt lấy điện thoại di động của đệ đệ rồi ngã trên đất hung hăng mà giầy giầy hai chân! “Cái gì chân chân, giả giả, ác tâm!Ồ... Ngọc nhi, ca ca không cho phép người tìm phụ nữ!”

Nhìn mỹ nam tử khóc rả rích, lê hoa đái lệ, Sở Thiên Ngọc hoàn toàn không động đây, “Ca ca kích động như vậy làm chi!? Người không phải muốn dùng phương pháp xử phạt của Âu Dương đại ca sao? Hắn lúc đầu chính là phạt Nai Con nhìn hắn cùng phụ nữ biểu diễn hoạt xuân cung ở trước mặt hắn a.”

“Hoạt xuân cung? A Đức chết tiệt! Biến thái chết tiệt! Ngay cả chuyện thất đức như vậy hắn cũng nghĩ ra, ta muốn đoạn tuyệt hết thấy quan hệ với hắn!” Hắn Sở Thận Chi khiếp trước rốt cuộc là tạo nghiệt gì a? Tuyệt thế hảo thanh niên như hắn giữ mình trong sạch, đạo đức tốt như vậy, như thế nào bạn bè bên người không phải là cái loại sao chổi Diệp Phương Diêu, thì cũng là loại đại biến thái như Âu Dương Đạo Đức?

“Bớt sàm ngôn đi! Người mặc hay là không mặc?”

“Ô... Ca ca mặc là được mà... Ngọc nhi, người có thể xoay người sang chỗ khác không...”

“Sách, yêu tinh người cũng thẹn thùng a?” Mặc dù trong miệng trêu chọc, nhưng Sở Thiên Ngọc lại theo lời xoay người sang chỗ khác.

“Xong chưa a? Mặc quần áo cũng lâu như vậy sao?” Sau khi đợi gần 10 phút, kiên nhẫn của Sở Thiên Ngọc rốt cục dùng xong hết.

“Ngọc nhi, xin lỗi, ca ca vốn là lần đầu tiên mặc thứ này, cũng không biết mặc qua như vậy có đúng không nữa...”

“Người người thật sự là —” “Ngốc” chữ còn chưa nói ra khỏi miệng, Sở Thiên Ngọc quay người lại thì cả người liền ngây dại —

Dáng người trước mắt căn bản là hóa thân của tội ác.

Một bộ nội y lòi tơ tằm trong suốt bó sát vào vóc dáng không thể đẹp hơn, chất liệu màu đen càng tôn lên làn da kia trắng nõn trong trẻo hơn tuyết, bóng loáng như ngọc. Nhưng kích thước quần áo hiển nhiên lại quá nhỏ, nên cũng không che hết được hai nụ hoa phất hồng mê người kia, hạ xuống tất chân nổi bật lên đôi chân thon dài trắng tấp, gợi cảm liêu nhân, mà cái quần chữ “T” nho nhỏ cơ hồ không che được bộ phận sinh dục xinh đẹp kia, mép quần lại lộ ra vài sợi lông mê người, người xem trực tiếp bị câu dẫn hồn đi mất rồi—

“Ô... Ngọc nhi... Người không nên nhìn không nên nhìn! Ca ca mặc như vậy nhất định xấu muốn chết, người không nên nhìn!” Chứng kiến đệ đệ hai mắt nhìn không chớp, hoảng sợ mà nhìn chính mình, Sở Thận Chi mặc cỡ toàn thân không ngừng run rẩy khóc hô ngã lên ghế sa lon, đem chính mình cuộn người lại.

“Ô... Ngọc nhi, không nên nhìn... Không nên nhìn... Không nên chán ghét ta... Không nên chán ghét ta...”

“Ta... Là ta chán ghét người!” Bỏ đi tới liền kéo mái tóc bừa bộn kia, đem tinh khí đang nộ tướng của mình đưa mạnh vào cái miệng đang khóc mở ra kia, khoái cảm mãnh liệt làm cho Sở Thiên Ngọc nhìn không được mà lớn tiếng rên rỉ, mà trong cổ họng nóng ầm qua lại càng thêm kịch liệt đứng lên, “Ta chán ghét người làm cho ta ghen ghét, ta chán ghét người làm cho ta thống khổ, ta chán ghét người làm cho ta điên cuồng người!”

Như là không thể chịu đựng được loại tâm tình không biết như thế nào cho phải này, cực muốn bạo liệt, Sở Thiên Ngọc còn chưa phát tiết dục vọng mạnh rút đi ra, đứng dậy muốn rời đi —

“Không —” khóc nắm lấy “bảo bối” của đệ đệ càng không ngừng hôn lên, càng không ngừng cạo xát hai bên, Sở Thận Chi rơi lệ, đáng thương hề hề mà nhìn lên dáng người hắn từ nhỏ yêu đến không biết như thế nào cho phải, “Ngọc nhi... Ca ca cầu người đừng ngừng ghen ghét ta, đừng ngừng thống khổ ta, càng đừng ngừng điên cuồng ta! Ngọc nhi, ca ca van cầu người đừng ngừng... Vĩnh viễn vĩnh viễn cũng đừng ngừng...”

“Ta đừng được sao!? Ta đừng được sao!?” Từ nhỏ mọi người chỉ biết hắn là Sở Thiên Ngọc khi dễ ca ca, có ai biết hắn đệ đệ này kỳ thật mới là người bị ăn mòn bình tĩnh! “Người yêu tinh này, thao cho người quên đi! Thao người đến chết cho xong hết mọi chuyện!”

Giữ chặt đôi tất chân màu đen trên đôi chân gợi cảm phất diên kia, Sở Thiên Ngọc như rốt cục tìm được phương pháp giải quyết của mình, giống như thông suốt từ trong ra ngoài liều chết đứng lên làm bừa, thẳng đem một tuyệt thế mỹ nhân thao chết đi sống lại, thiếu chút nữa một cái mạng nhỏ thật sự bị chơi đùa hết rồi.

“A a... Ngọc nhi... Cứ như vậy... Mạnh hơn... Khiến ta lại điên cuồng... Giết chết ta giết chết ta — ”

Vô số cao trào, vô cùng kích cuồng, đã phân không rõ là thân thể của người hay là thú trên mặt đất quay cuồng bày ra đủ các loại tư thái *** mị ...

Lần trừng phạt này tới cuối cùng không biết vì sao lại diễn biến thành đệ đệ cải trang, một lời thú nhận không được tự nhiên. Nếu như loại sự tình này thiết phải có trọng tài, đại khái mười người có chín người sẽ phán ca ca... Một trên mười!

6. Chương 6

Đối với Sở Thận Chi mà nói, hôm nay vốn là một ngày phong vân biến sắc.

Từ sáng sớm nhận được điện thoại của cha, tâm trạng hắn bắt đầu không yên.

“Thận Chi, người có thể an bài thời gian cùng một người gặp mặt không?”

“Cha, người lại muốn gạt ta, ta đã nói, ta không muốn tương thân, cha cũng đừng uống phí tâm tư nữa.”

“Thận Chi, người không muốn tương thân cha sẽ không miễn cưỡng người, chuyện lần trước là mẹ người tự tiện làm chủ, cha một điểm cũng không đồng tình. Lần này người cha muốn người gặp là bạn thân lâu năm của ta, hắn bận rộn nhiều năm mới đợi được ngày đến Đài Loan, người nhất định phải đáp ứng cha tới gặp hắn, được không?”

“Cha, bạn thân nào của người mà ta chưa từng thấy?”

“Bạn thân này của ta họ Lâm, nhiều năm định cư nước ngoài, vốn là một phú thương Đông Nam Á, hắn lần này trở về là vì một tâm nguyện lâu năm chưa hoàn thành. Nguyện vọng này cần có sự hỗ trợ của người, cho nên bảo ta nhất định phải hẹn người ra, người về gặp hắn một lần được không?”

Họ Lâm? Phú thương Đông Nam Á? Trong lòng hơi trầm ngâm, Sở Thận Chi tâm khẩu đột nhiên giật mình, trước mắt một trận hóa đen, “Cha, chẳng lẽ... Chẳng lẽ cha nói chính là...”

Sở Thận Chi phải buộc chính mình tỉnh táo lại để thanh âm không lộ ra ý sợ hãi trong lòng, “Không, ta không muốn gặp hắn, người gọi hắn đi!”

“Thận Chi, người... Người sao biết ta nói chính là người nào?”

“Không, ta không biết, vĩnh viễn cũng không muốn biết! Cha, cha gọi hắn lập tức rời Đài Loan, ta tuyệt đối không thể cho Ngọc nhi phát hiện sự tồn tại của hắn, cha nhanh gọi hắn đi đi!”

“Thận Chi, người bình tĩnh một chút, người... Người biết chuyện này lúc nào? Chẳng lẽ lúc đầu lá thư này là người...”

“Cha, cha đừng quan tâm! Tóm lại cha nhanh nghĩ biện pháp cho hắn rời đi, vĩnh viễn đừng trở về! Ta mặc kệ người dùng bất cứ phương pháp gì, dù sao tuyệt đối không thể cho Ngọc nhi phát hiện chuyện này, cha, ta cho tới bây giờ chưa cầu người cái gì, lần này ta cầu người đáp ứng ta có được không? Có được không?”

“Thận Chi...”

“Cha, người... người không chịu đáp ứng sao?”

“Thận Chi, người khóc? Người... Người đừng khóc a, cha đáp ứng người là được.”

“Cha, cảm ơn cha cảm ơn cha.”

“Ngốc tử, với cha mà nói tạ ơn gì.”

“Cha, vậy chuyện này ta nhờ người rồi. Ta trước mang Ngọc nhi ra nước ngoài chơi vài ngày, chờ sau khi hắn rời đi ta sẽ cùng Ngọc nhi trở về gặp người.”

“Thận Chi, người thật sự không hề để ý một chút nào sao? Hắn rất muốn gặp mặt người nói chuyện.”

“Không, ta không gặp hắn, vĩnh viễn cũng không muốn gặp hắn!”

“Hảo hảo, người đừng kích động, trước mắt theo ý của người làm đi.”

“Cha, bí mật này nếu cha đã cất giữ nhiều năm như vậy, vậy hãy cho nó vĩnh viễn trở thành một bí mật đi...”

“Tiểu ngọc ghéech, sao còn không ngủ?” Sở Thiên Ngọc đang ngủ nửa đêm muốn dậy đến toilet đi tiểu, trong mơ mơ màng màng lại ngạc nhiên phát hiện ca ca nằm cạnh hắn vẫn đang mở to hai mắt, si ngốc mà nhìn mình, hẳn nhiên là một đêm chưa chợp mắt, không khỏi cười cười mà vuốt vuốt đầu của hắn.

“Ngọc nhi, người thật là đẹp...”

“Canh ba nửa đêm nói ngớ ngẩn gì đó, ta biết bồn đại gia vốn là đẹp trai đến trời giận người oán, nhân thần cộng phần, nhưng ca ca cũng nhìn vài chục năm rồi, chẳng lẽ còn xem không đủ?”

“Không đủ! Ca ca mặc dù thấy từ nhỏ đến lớn, nhưng lại thấy xem thế nào cũng không đủ! Ngọc nhi, người cho ca ca nhìn người như vậy, một trăm năm, một ngàn năm, vĩnh viễn vĩnh viễn cũng cho ca ca nhìn người như vậy, có được không?”

“Tiểu ngọc tử, một trăm năm là còn có khả năng, một ngàn năm thì ta biến thành lão yêu ngàn năm rồi, đến lúc đó ta biến thành như Thiên Nữ U Hồn, đầu lưỡi trở nên dài như vậy, sau đó đem người ăn tươi oh –” giả trang mặt quỷ, vươn đầu lưỡi thật dài, Sở Thiên Ngọc nhào tới trên người ca ca, loạn liếm loạn cắn suốt, đem Sở Thận Chi đùa vui khôn xiết, ha ha cười không ngừng...

“Ha a ha a... Đừng náo loạn, Ngọc nhi biết ca ca sợ nhột nhất, hoàn lại khi dễ ta như vậy.”

“Muốn ta không nháo người rất đơn giản, ngủ đi, nếu không người ngày mai sao có tinh thần đi làm đây? Koala chứ không phải gấu mèo, vốn là không có quầng mắt đen oh.”

“Ngọc nhi...” Cầm động mà oa tiến vào trong lòng đệ đệ, Sở Thận Chi biết người yêu vốn là quan tâm thân thể mình như thế, không khỏi cười ngọt ngào.

“Được rồi, nhịn chết ta rồi, ta phải đi toilet, nếu không sợ rằng bà bà sẽ cười ta đái dầm.”

“Hảo, ta cũng đi theo người.” Tứ chi bám chặt lên lưng đệ đệ, cho hắn công mình đến toilet, Sở Thận Chi phát huy đầy đủ bản tính của koala, sống chết cuốn lấy cây bạch đàn của mình.

“Ta đến rồi.” Không cho đệ đệ mình động tay, vừa đến toilet, Sở Thận Chi lập tức nhanh tay nhanh chân giúp Ngọc nhi cởi quần trong, đứng ở phía sau hắn, cầm thân trụ nộ tướng của hắn cẩn thận nhắm vào bồn cầu.

“Ca, người đủ chưa? Thật chịu không được người, ta đã mấy tuổi rồi, người còn giúp ta đi tiểu? Người không chê bẩn sao?” Bất đắc dĩ mà đảo cặp mắt trắng dã, Sở Thiên Ngọc thật dễ khóc dễ cười.

“Không đâu! Ngọc nhi từ nhỏ chính là do ca ca đem đi tiêu đi tiểu, một tay nuôi lớn lên, khi người còn bé nghẹt mũi ta sợ người hô hấp khó khăn, ngay cả nước mũi của người ta cũng hút qua, cho tới bây giờ không còn cảm thấy bẩn a. Được rồi, Ngọc nhi, người nhanh đi tiểu đi, nghẹn lâu không tốt cho bàng quang.”

“Hảo hảo, thật sự là thua người rồi...” Trong miệng mặc dù dùng khẩu khí không kiên nhẫn, nhưng kỳ thật tâm Sở Thiên Ngọc không khỏi cảm động. Người bên cạnh này từ nhỏ đến lớn đối với chính mình nỗ lực bao nhiêu, trong lòng hắn làm sao không rõ?

Cẩn thận dùng giấy vệ sinh lau sạch chất lỏng còn sót lại, lần nữa đem “bảo bối” cẩn thận để lại vào quần trong, động tác liên tiếp của Sở Thận Chi làm cho Sở Thiên Ngọc sắp phát điên.

“Này, ca, người cũng thái quá rồi? Ta không phải trẻ sơ sinh mà còn lau, tùy tiện vứt vung thì được rồi!”

Chứng kiến đệ đệ bộ dáng chán chường không thôi, Sở Thận Chi vừa yêu vừa thương mà kéo hắn vào lòng, nước mắt không biết như thế nào lại xôn xao rơi xuống...

“Ngọc nhi, nói người vĩnh viễn cũng không bỏ rơi ca ca, có được không?”

“Sao rồi? Người hôm nay sao lạ vậy? Có phải có chuyện gì gạt ta không?” Nâng cằm thận khuôn mặt kia, nhìn chăm chăm đôi mắt không ngừng rơi lệ, Sở Thiên Ngọc lạnh lùng nói.

“Người không cần lo! Người nói a, nói người vĩnh viễn sẽ không không quan tâm ta, nói người vĩnh viễn sẽ không rời ta, người nói, người nói a, tại sao không nói! Tại sao không nói!” Như một hải tử thất thường càng không ngừng đâm đánh giãy dụa, Tổng tài Doanh nghiệp Sở thị nổi tiếng khôn khéo lão luyện trong thương giới trong lòng đê đê yêu hoàn toàn không để ý hình tượng mà gào khóc lớn.

“Làm cái quỷ gì a? Nói lung tung gì đấy. Đừng khóc đừng khóc, được được, ta đầu hàng ta đầu hàng, ta nói ta nói, ta vĩnh viễn cũng không bỏ rơi người, vĩnh viễn cũng không rời người, có được không?”

“Ô... Ngọc nhi, ca ca rất yêu người rất yêu người... Người vĩnh viễn không thể quên lời người nói hôm nay oh. A, không được, vừa rồi không tính, người chờ ta một chút.”

Sở Thiên Ngọc bối rối nhìn ca ca mặt đầy nước mắt mà chạy qua chạy lại, mãi khi chứng kiến hấn cầm ở trong tay một cái máy thu âm nhỏ mới bình tĩnh đại ngộ.

“Ngọc nhi, người đem lời vừa rồi lập lại lần nữa, ta muốn thu nó lại, miễn cho người sau này đổi ý.”

“Thần kinh a, ai muốn nói chuyện với cái đồ vật kia, huống chi lời hay không nói hai lần, ta không quan tâm người.”

“Ô... Ngọc nhi nói đi, lập lại lần nữa ma, ta van người, Ngọc nhi, một lần cuối cùng, ta thề!”

“Không được.”

“Ô... Ô...”

“Được rồi được rồi, thật là một lần cuối cùng oh..... XX%# %#...”

“... Không xong, Ngọc nhi, không thu được...”

“...”

“Ngọc nhi, lần này thật là lần cuối cùng... A, đau quá, Ngọc nhi đừng đánh ta, cứu mạng a — ”

Một đảo nhỏ không biết tên trên Thái Bình Dương.

“Oa, hảo kích thích oh, không nghĩ muốn lên cái đảo này còn phải đi thuyền nhỏ, thật sự là rất nguyên thủy rồi, Ngọc nhi, người nói có phải rất tuyệt không?” Một nam tử mặc áo sơ mi hoa tươi đẹp (kiểu thổ dân chác) cùng quần đùi màu trắng, nhưng vẫn có vẻ tươi mát cao nhã, hưng phấn mà quay đầu đối thiếu niên ngồi ở phía sau hấn riu ra riu rít nói không ngừng.

“Hừ.”

“Ngọc nhi, người hảo hạp hỏi oh, chúng ta sắp đến mục đích rồi, người vẫn còn đang giận ca ca.”

“Ai kêu người gạt ta? Chuyển lữ hành này đừng mơ tưởng ta sẽ cho người sắc mặt hòa nhã.”

“Ta... Ta nào có lừa người, ta thật sự là ngã bệnh rồi a, ta còn sốt đến ba mươi chín độ.”

“Hừ, tự mình chạy đi tắm nước lạnh sau đó lại đi hứng gió lạnh, không sốt mới lạ.”

“Ta... Ta sao có thể làm ra loại sự tình này, ta cũng không phải ngu ngốc tự tìm tội chịu a?”

“Hừm, hết lần này tới lần khác chỉ có người ngu ngốc không biết yêu quý thân thể! Lần sau người còn như vậy, ta tuyệt đối sẽ không theo người, trực tiếp đem phác người đến nhà xác!”

“Ô... Ngọc nhi oan uổng ta, người có chứng cứ gì nói ca ca cố ý?”

“Chứng cứ chính là tối hôm qua có người nào lương tâm bất chính tự mình nói sảng lộ ra hết thấy mọi chuyện.”

“Hả? Không... Không thể nào, ta sao có thể ngu đến không đánh đã khai?”

“Hừ, thừa nhận rồi a? Người bây giờ mới thật sự gọi là không đánh đã khai. Người thật sự là mượn gan trời, cũng dám làm chuyện nguy hiểm như vậy, tự mình làm mình hấp hối, hoàn lại gạt ta nói người sắp chết, trước khi chết nguyện vọng cuối cùng chính là đến cái hòn đảo nhỏ này ở vài ngày, muốn bức ta mang

người tới nơi này, cũng không nhất định dùng loại thủ đoạn này? Người có biết thiếu chút người đem ta hù chết rồi?”

“Xin lỗi ma, ai kêu người không chịu cùng ca ca ra nước ngoài chơi, cả ngày chỉ biết làm việc, nghỉ vài ngày có sao đâu? Đều là Ngọc nhi không tốt, vốn là Ngọc nhi bức ca ca làm như vậy! Người có biết toàn thân ẩm ướt mà thổi khí lạnh thật sự rất lạnh, sốt cũng rất thống khổ oh, Ngọc nhi cũng không thể thông cảm dụng tâm lương khổ của ca ca, hoàn lại mắng ta như vậy, ô...”

“Giả khóc đủ chưa? Khóc đủ rồi thì nói ta biết tại sao người lại chọn lúc này ra nước ngoài? Ngay cả ta nói người hãy ráng đợi đến cuối tháng, công việc ta giảm bớt thì sẽ cùng người đi chơi, người cũng không chịu?”

“Không... Không tại sao a, là ta nghĩ muốn lúc này đi chơi ma.”

“Hừ, người tốt nhất đừng bị ta tra ra người có việc gạt ta, nếu không ta cho người đẹp mắt.”

“Nói đến đẹp mắt, ca ca cảm giác được Ngọc nhi mặc như vậy thật sự hảo hảo xem oh, quả thực là đẹp trai ngây người!”

“Loại áo sơ mi hoa này đẹp mắt? Người bớt lẻo mép đi!” Không khách khí mà thường cho ca ca một cái dùi ngược, Sở Thiên Ngọc bắt vì sở động mà nói.”Hãy bớt sàm ngôn đi, nhanh chèo thuyền, sắc trời sắp tối sẫm rồi.”

“Hảo ma, chèo thì chèo, làm gì mà đánh người a, Ngọc nhi gần đây dường như càng lúc càng có khuynh hướng bạo lực rồi, chẳng lẽ người mê cái SM ... trò chơi? Nếu như vậy, Ngọc nhi liền nói rõ a, ca ca nhất định sẽ hết sức phối hợp người, không cần dùng loại thủ pháp ám chỉ này, nghĩ xem muốn roi da, nên hay là — ai u, cái mông nở hoa rồi, Ngọc nhi sao đá ta? Đau quá oh!”

“Người dám nói thêm câu nữa, ta liền lập tức đem người đá xuống nước cho cá ăn!”

Bờ cát trắng mịn, nước biển xanh thẳm.

Vành mặt trời chiều chiếu lên biển, giống như là...

“Bánh rán.”

“Hả?”

“Bánh rán. Ngọc nhi, người không cảm thấy nó rất giống bánh rán sao? Nhưng lại là cái nhân đậu đỏ. Ngọc nhi, bụng ca ca rất đói.”

“Câm miệng cho ta! Người chính là đáng bị chết đói, ta cũng không có bánh rán cho người a. Đây, phía trước là nhà gỗ chúng ta sẽ ở, bên trong hẳn đã chuẩn bị tốt bữa cơm rồi, chúng ta mau đi đi.”

“Nhà gỗ nhỏ hảo đáng yêu oh!” Chạy hướng vào cạnh biển, dùng cỗ tranh cùng gỗ thô đóng khéo léo thành nhà gỗ, Sở Thiên Chi hưng phấn mà giậm giậm chân! “Ngọc nhi, người nhanh ôm ca ca vào ma.”

“Người không có chân hả? Sao không tự mình đi.”

“Ngọc nhi, người cũng đừng giận ca ca nữa, chúng ta đem nơi này thành tân phòng của chúng ta được không? Chú rể chính là ôm tân nương tử vào a.”

“Nực cười, ta có nói muốn kết hôn người sao?” Lạnh lùng mà trừng mắt, Sở Thiên Ngọc chung quy cảm giác được ca ca có việc gạt mình, tâm lý đang rất khó chịu, khẩu khí tự nhiên trở nên khó khăn.

Tựa như bị một chậu nước lạnh đập tắt nhiệt tình đang tràn đầy, Sở Thiên Chi sắc mặt trắng nhợt, cả người đột nhiên nổi giận bốc lên, liều mạng mà ôm lấy thiếu niên, “Gạt người! Ngọc nhi từng nói, Ngọc nhi từng nói muốn kết hôn với ta, người đã nói mà!”

“Không sai, điểm ấy chúng ta có thể làm chứng!”

Cửa gỗ phía sau bỗng nhiên mở, một nam tử cao lớn đi ra, cẩn thận nhìn lên, còn có thể phát hiện một nam tử gầy yếu oa trong lòng hắn, một đôi mắt to tròn đang ngạc nhiên nhìn bọn họ.

“Âu Dương đại ca, các người như thế nào lại ở chỗ này?” Sở Thiên Ngọc nhíu mày, vẻ mặt kinh ngạc.

“Ha, A Đức, các người tới vừa lúc, người cùng Nai Con nhà người mau giúp ta làm chứng, lần trước tại hôn lễ các người, Ngọc nhi không phải đã nói hôn lễ chúng ta nhất định so với các người sẽ làm lớn hơn, ý đó không phải hấn muốn cùng ta kết hôn sao, đúng không?” Sở Thận Chi dường như bắt được cứu tinh, liều mạng hỏi tới, cũng không có thời gian ngẫm nghĩ tại sao hai vị này lại xuất hiện ở chỗ này.

“Không sai, Thiên Ngọc lão đệ quả thật đã từng nói như vậy, Nai Con, người còn nhớ rõ không?” Ôm ôm đáng người trong lòng, Âu Dương Đạo Đức nhẹ nhàng hỏi.

“Nhớ kỹ a, ta nhớ rất rõ ràng. Hấn quả thật đã nói như vậy, ta khi đó còn suy nghĩ, trên thế giới sao có hôn lễ nào có thể lớn hơn so với chúng ta, người nói đúng không? Chủ nhân.” Ngắc đầu cười ngọt, nam tử được gọi là Nai Con khuôn mặt nguyên bản tầm thường vì tươi cười mà lộ ra đáng vẻ vô cùng động lòng người.

“Đúng vậy, hôn lễ sao có thể lớn hơn so với chúng ta, Nai Con của ta...” Không coi ai ra gì mà hôn thật sâu lên, Âu Dương Đạo Đức mỗi lần chứng kiến Nai Con nhà mình tươi cười hạnh phúc liền hận không thể lập tức đè hấn xuống.

“Ca ca, chúng ta đừng đôi co với hai dã thú tùy thời phát tình kia, người không phải đã đói bụng rồi sao? Chúng ta mau vào ăn cơm đi.”

“Ta không đi vào, trừ phi Ngọc nhi ôm ta.”

“Người — hảo hảo, ôm thì ôm, thật sự là thua người rồi.” Rất sợ thân thể vừa mới khỏi còn có điểm suy yếu sẽ bị đói, Sở Thiên Ngọc không dám tiếp tục tranh cãi nữa, vội vàng một tay ôm ca ca hướng trong phòng đi đến.

Bầu trời đêm trên đảo nhỏ, sao nhiều như muốn từ trên đầu nện xuống, tràn ngập hào khí huyền ảo.

Đáng tiếc nam tử diện mạo tuấn mỹ có thể nói như đệ nhất tài tử điện ảnh trong phim, sắc mặt lại ưu thương mà ngồi trên bờ biển... Hút thuốc.

“Ta nhớ kỹ không phải người dứt hút rồi sao?” Âu Dương Đạo Đức chậm rãi đi tới bên cạnh nam tử ngồi xuống.

“Đúng vậy, Ngọc nhi không thích ta hút thuốc lá, cho nên ta sớm dứt rồi, nhưng không biết tại sao hôm nay thật muốn hút...”

“Thiên Ngọc đã ngủ?”

“Uh, ta mấy ngày hôm trước ngã bệnh, đều là Ngọc nhi thức trắng không ngừng chăm sóc ta, hôm nay lại chạy một ngày đường đã sớm mệt muốn chết rồi, cơ hồ là đầu đặt lên gối liền ngủ thiếp đi. Nai Con nhà người đâu?”

“Ngủ sớm rồi. Bởi vì không làm hấn trên thuyền nhỏ, cho nên trên đường tới đây đã làm hấn hai vòng, đại khái đem hấn mệt chết rồi.”

“Sách, cầm thú như vậy a, tùy thời phát tình. Ta thật đáng thương Nai Con nhà người phải tùy thời tùy chỗ ứng phó cái đồ *** thú người.”

“A, đừng nói như người thuần khiết lắm, ta mới đáng thương Thiên Ngọc đây, muốn thỏa mãn đồ yêu tinh ham muốn mãnh liệt như người, đại khái mỗi ngày đều phải ăn uy mãnh mới chịu nổi hành hạ?”

“Hừm, nói cho người thật thương tâm rồi, Ngọc nhi nhà ta thân cường thể kiện, mỗi lần tùy tiện làm một lần cũng có thể đem ta chết đi sống lại, tinh lực tràn đầy, không phải lão đầu gần ba mươi tuổi như người có thể so sánh? Người thay bản thân phiền não trước tiên đi.”

“Hừ, sao cũng được. Được rồi, ta nghe nói người kia đã đến Đài Loan, người chính là vì trốn hấn mới mang đệ đệ người chạy tới nơi này?”

“Ta không muốn đề cập hấn, người đừng nói nữa.” Dùng sức đem thuốc ấn tắt, Sở Thận Chi xúc động mà đem hai tay gối lên gáy nằm xuống bờ cát.

“Người không đề cập, ta không nói tới, cũng không làm cho người kia hết hy vọng rồi đi, chẳng lẽ người có thể cùng Thiên Ngọc cả đời trốn ở chỗ này không gặp hần? Cho dù người đồng ý, vậy bảo bối đệ đệ người đồng ý sao? Thận Chi, người thông minh một đời, tại sao đừng tới chuyện đệ đệ người, cả đầu óc liền như bị dán keo, người luôn xem Thiên Ngọc như tiểu hải tử, chuyện gì cũng không nói cho hần, điều này đối với hần có công bằng không.”

“Ta... Ta không dám nói, ta không dám mạo hiểm như vậy, ta không dám mạo muội lỡ may gây nguy hại đến quan hệ chúng ta, nếu như Ngọc nhi biết rồi... Nếu như Ngọc nhi từ nay về sau không hề cho ta là người hần thân cận nhất, ta sẽ điên mất... Nhất định sẽ điên mất...” Nước mắt lã lã mà chảy xuống, đã không còn coi trọng đầu là vấn đề thể diện, bên người có thể có bạn thân cho chính mình thổ lộ hết như vậy, Sở Thận Chi trong tâm cũng cảm thấy an ủi.

“Nếu như hần không chịu rời Đài Loan?”

“Ta cho hần thời gian một tuần lễ, nếu như đến lúc đó hần không chịu đi, thì đừng trách ta đối với hần không khách khí!”

“Ha ha, đây mới là Sở Thận Chi mà ta nhận thức, sao có thể luôn ngồi đợi chết, nên chớp lấy thời cơ hành động. Khi nào cần ta giúp đỡ, cứ nói, ngàn vạn lần đừng khách khí a.”

“Đây chính là người nói, ta sẽ không khách khí. Ai, ta thật hâm mộ người cùng Nai Con nhà người oh, cái gì mưa gió cũng đã trải qua, bây giờ ân ái như vậy. Đây là tuần trăng mật thứ mấy các người đi rồi?”

“Đại khái là mười tám lần, ta cũng nhớ không rõ. Dù sao chứng kiến địa phương nào xinh đẹp đã muốn dẫn hần đi một chút, chỉ là không nghĩ tới lần này lại đụng cùng một chỗ với các người, thật đúng là khéo a.”

“Hừm, bớt đi, ta xem người căn bản là cố ý đến gây sự, tám phần là Diệp Phương Diêu chết tiết kia bán đứng ta, mượn địa phương của hần chơi đùa, không cam tâm như vậy, hoàn lại cũng đưa các người tới giúp vui, thật sự là hẹp hòi. Ta xem hần chắc vì bị người bắt trở về, chịu qua cuộc sống nước sôi lửa bỏng, cho nên căn bản là không muốn thấy ta cùng Ngọc nhi nhà ta ân ái ngọt ngào rồi.”

“Đây người oan uổng hần rồi, hần là nhìn người khí sắc bất hảo, tâm sự trùng trùng, sợ người luẩn quẩn trong lòng mang đệ đệ người đến tuần tình (tự tử vì tình), cho nên mới bảo chúng ta đến xem.”

“Tuần tình? Thần kinh hả, ta cùng Ngọc nhi nhà ta còn muốn sống trăm năm hạnh phúc như vậy đây.”

“Hảo hảo, người yên tâm, ta cùng Nai Con chỉ đợi hai ngày là đi rồi, người cứ việc cùng bảo bối đệ đệ nhà người tiêu dao đi.”

“Ôi...hì hì, này hoàn lại không sai biệt lắm.” Thật vất vả trực khai khiến Sở Thận Chi miệng cười vui vẻ trở mình trên bờ cát, trong đầu không ngừng ảo tưởng chính mình cùng người yêu muốn thân mật ở đâu...

Tiểu động vật trên đảo nhỏ phảng phất cảm ứng được nguy cơ chưa từng có đã tới, đều triệu khai hội nghị trọng đại, thương thảo làm sao ứng phó đột kích của hai dã thú, chỉ vì trên đảo nhỏ chưa bao giờ có tình trạng bốn dã thú cùng tề tụ, đối với tiểu động vật luôn luôn an cư lạc nghiệp mà nói, chẳng phải là một hồi tai nạn a!

7. Chương 7

“A a... Chủ nhân... Đừng, sẽ bị bọn họ nhìn thấy... Người mau rút ra... Uh uh...” Dùng sức cắn môi dưới, dồn sức kiềm chế lại tiếng rên rỉ cơ hồ muốn buột ra khỏi miệng kia, giọng rên rỉ của một con nai con cố gắng thuyết phục dã thú phát cuồng ở phía sau.

“Tiểu lừa gạt, đem ta hút chặt vào như vậy bảo ta rút ra như thế nào, nhìn người tào tạo này căn bản là sẵn khoải muốn chết, còn muốn gạt ta?” Càng thêm hung ác mà nằm trườn lên thân hình gầy yếu, đâm sau vào cái mông, Âu Dương Đạo Đức kéo lấy mái tóc ẩm mồ hôi của Nai Con buộc hần xoay qua, cùng hần điên cuồng mà hôn lưỡi...

“Uh a... Uh a... Không được... Ô... Chủ nhân... Chủ nhân... Thật thoải mái thật thoải mái... Ta chịu không được rồi... Muốn bắn... Bắn —” cũng cố không để cho người khác nghe thấy, khoái cảm tiêu hồn thực cốt

(rụng rời tay chân) kia cũng làm cho Nai Con không nhận được toàn thân co rút, lệ rơi đầy mặt thét lớn lên

Nai Con luôn thẹn thùng hoàn toàn không biết cảnh tượng dân loạn như vậy toàn bộ đã rơi vào trong mắt của Sở Thiên Ngọc đang trốn ở xa xa sau rừng cây, nếu không chỉ sợ là xấu hổ đến nhảy xuống Thái Bình Dương rồi.

“Ca, người làm cái quỷ gì vậy? Ta có nói người có thể chạm ta sao?” Sở Thiên Ngọc đang nhìn lên cảnh tượng thân mật, cảm giác hạ thể chính mình bị kéo ra chơi đùa, không khỏi cười khổ bất đắc dĩ.

“Ca ca muốn ma, chính Ngọc nhi cũng không phải đã cứng rồi...” Cầm “bảo bối” mình yêu nhất, cảm giác mạch của nó di chuyển cùng nhiệt độ, bởi vì trước đó ngã bệnh mà bị cấm dục vài ngày, Sở Thiên Chi thấy vậy toàn thân cũng đã nóng lên, “Không nghĩ tới chỉ nghe Nai Con dung mạo không sâu sắc kia rên trên giường đã quá tao như vậy, khó trách A Đức thân kinh bách chiến đối với hắn một mực thủy chung như vậy. Ngọc nhi, người thành thật nói, là hắn rên nghe hay, hay là ca ca rên hay hơn?”

“Thần kinh hả, loại tranh đấu này cho dù được đứng nhất cũng không có phần thưởng?”

“Ta mặc kệ, người nói ma.”

“Phiền muốn chết! Nói thì nói, hắn rên so với người tao, so với người dễ nghe hơn, thanh âm rên rỉ của người trên giường ta nghe xong một điểm cảm giác cũng không có, như vậy người hài lòng chưa?” Sở Thiên Ngọc chỉ cần cúi đầu nhìn thấy bộ dáng *** dâng của ca ca với ngón tay trắng nõn đang chơi đùa tính khí của mình thì không nhận được muốn bắn tinh, hắn phi thường chán ghét chính mình mềm yếu như thế, không khỏi tức giận trực tiếp phát tiết trên người kẻ đầu sỏ gây chuyện.

“Gạt người, hắn như thế nào có thể rên so với ta tao, so với ta dễ nghe hơn? Ngọc nhi gạt người! Rõ ràng mỗi lần ta rên, người lúc đó trong cơ thể ta càng trở nên nộ trưởng hơn, người còn dám nói không cảm giác?” Sở Thiên Chi cảm giác mình bị nhục nhã trầm trọng, không nhận được đứng dậy lớn tiếng kháng nghị đệ đệ.

Sở Thiên Ngọc nghe vậy khuôn mặt tuấn tú có chút đỏ lên, chân bị giẫm đến đau đớn (trúng tim đen) không khỏi tức giận mà nói không suy nghĩ, “Ta... Ta nào có gạt người? Nếu như ta gạt người sẽ bị thiên lôi đánh!”

Ầm —

Khoảng không trời quang sáng sủa đột nhiên truyền đến một tiếng sấm sét, khiến Sở Thiên Chi sợ đến lập tức bỏ nhà, ôm thiếu niên vững vàng vào lòng, “Lời nhỏ dại không nên suy xét, lời nhỏ dại không nên suy xét, lão thiên gia đừng nóng giận, đệ đệ ta là hay nói giỡn, ngàn vạn lần đừng để tâm tới hắn, có hả giận cái gì thì trên người ta là được rồi, ngàn vạn lần đừng tìm tới hắn. Ngọc nhi đừng sợ, có ca ca ở đây, người đừng sợ đừng sợ...”

“...” Ngay cả lão thiên gia cũng đối nghịch mình.

Sở Thiên Ngọc lớn lên đã so với ca ca càng cao càng cường tráng, không nghĩ tới mỗi lần gặp phải tình huống sự kiện gì, lại bị ca ca cho như tiểu bảo bảo mà bảo vệ trong lòng, không khỏi tức đến nói không ra lời.

Bão táp đột kích, vô thanh vô tức, không hề báo hiệu.

Chỉ bất quá trong thời gian cái nháy mắt, bầu trời nguyên bản ngàn dặm không mây liền phong vân biến sắc.

Cuồng phong gào thét, lôi vũ nhất thời nảy ra —

Trong một cái sơn động yên tĩnh trên đảo.

“Ồ... Đảo chủ, chúng ta trên đảo nhỏ chưa bao giờ chịu qua mưa gió quái dị như thế, ngay cả những thứ đáng tự hào của động vật chúng ta về giác quan thứ sáu cũng cảm ứng không tới, ta nghĩ nhất định là bốn đã thú kia mang tai nạn đến cho chúng ta, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Một con hổ con đã gặp đến độ hốc mắt phiếm đỏ.

“Đúng vậy đúng vậy, mỗi lần bọn họ ôm cùng một chỗ y y a a, quỷ rống ma kêu, đem bảo bảo nhà ta sợ đến chết khiếp, bây giờ lại mang mưa gió lớn như vậy, thật sự là một đám tai tinh a!” Con sóc cũng nhảy ra thổ lộ bất mãn của mình.

“Mọi người đừng sợ, các người trước tiên trốn lên thánh địa của đảo đi, kiểm địa hình nơi nào có thể cản gió che mưa, thánh linh cũng sẽ phù hộ chúng ta vượt qua kiếp nạn này. Mọi người nhanh chóng thu thập gia sản đi tị nạn, bất quá ngàn vạn lần phải cẩn thận, cũng đừng bị mấy dã thú kia phát hiện tung tích các người.” Vượn đảo chủ thận trọng mà bắt đầu phát hào tư lệnh.

Ngay lúc các động vật bối rối chạy trốn, đồng thời bốn dã thú trong miệng bọn họ cũng đang vội vàng chạy trốn chết.

Cabin bằng gỗ đơn sơ sớm bị thổi làm ngã trái ngã phải, ngay cả nóc nhà cũng không biết bị gió quất đi nơi nào rồi.

“Diệp Phương Diêu chết tiệt, cái gì cabin bảo vệ a, gió thổi đổ sập rồi, quả thực y chang như làm bằng giấy.” Chạy trốn lên đường nhỏ trong rừng, Sở Thiên Ngọc sớm bị mưa xối thành như con gà rơi xuống sông vừa chạy vừa mắng.

“A, lúc đầu không biết là ai còn đối với cái cabin bảo vệ kia khen không dứt miệng, bây giờ lại kêu la như con nít.” Mặc dù trong miệng không quên hai câu trào phúng, nhưng kỳ thật Sở Thiên Ngọc đang gắt gao bảo hộ phía sau ca ca, để ngừa hấn bị nhánh cây bị đổ đè lên.

“Chủ nhân, người xem bên kia! Tất cả tiểu động vật này dường như đều hướng một phía đi tới.” Thần kinh vận động hiếm thấy chênh lệch với bên kia vô cùng, Phan Tuấn Vĩ chạy bộ với tốc độ thông thả đang bị chủ nhân yêu mến công trên người chạy trốn chết, cũng đang vì từ trên nhìn xuống, cho nên mới có thể nhìn thấy hành động không bình thường của tiểu động vật ở xa xa.

“A, Nai Con không hổ là ngôi sao may mắn của chủ nhân, hướng động vật đó đi nhất định là chỗ có thể lánh nạn, chúng ta cũng mau cùng đi xem thử đi.” Âu Dương Đạo Đức vui vẻ mà quay đầu lại hôn lên mặt người trên lưng, làm cho một con nai con đắc ý vênh cao cái đuôi, hắc hắc cười không ngừng.

“Ai, chắc là Âu Dương đại ca mạng tốt dưỡng ra một ngôi sao may mắn, nào giống mạng khổ như ta a, con koala này trong nhà cả ngày cũng chỉ cho ta phiền toái.” Sở Thiên Ngọc nhìn hai người đã đi xa xa phía trước không khỏi cảm khái vạn phần.

“Ồ...” Sở Thiên Chi nghe vậy đột nhiên ngồi xổm thân xuống, cúi đầu khóc rống, “Ngọc nhi nói rất đúng, đều là ca ca không tốt, khiến người bị kéo tới cái hoang đảo này chịu khổ, ta xin lỗi người, xin lỗi ba mẹ, xin lỗi liệt tổ liệt tông Sở gia, xin lỗi — ”

“Xin lỗi quốc gia, xin lỗi xã hội, có phải hay không?” Sở Thiên Ngọc thở dài, cũng theo ngồi chồm hổm xuống, “Bớt nói đi, mỗi lần bị chọc phiền toái sẽ dùng tới cái biện pháp cũ rích này, giả bộ khóc cũng không giả bộ cho giống chút, nhiều năm như vậy rồi, một chút kỹ năng cũng chưa đạt được. Được thôi, ta không trách ca ca, trời không hề tính toán gió mây, không phải như người dự liệu sao?”

“Ồi...hì hì, ca ca biết Ngọc nhi nhất định không nỡ trách ta.” Dem đệ đệ yêu mến ngã xuống mặt đất lầy lội, Sở Thiên Chi ngồi trên hông thiếu niên cố ý dùng sức nén hai cái, lập tức đắc ý cảm giác cái cương cứng của đệ đệ đang bành trướng giữa đùi.

“Người yêu tinh này! Phát tao cũng phải xem thời gian có được không? Chúng ta bây giờ đang chạy trốn chết đây.”

“Ca ca mặc kệ, ai kêu người mấy ngày nay không chịu chạm ta, như thế này tới địa phương tránh mưa có A Đức bọn họ ở đó, người càng không thể theo ta làm. Ca ca muốn Ngọc nhi, nhân tiện ở chỗ này, ngay bây giờ!”

Không thể chờ đợi được mà gỡ bỏ áo thiếu niên, liền một cái hôn lên núm vú màu nâu nhạt đang đứng thẳng kia, triển miên mà hút hai cái, cảm giác rung động nơi hạ thân nhin không được tiếng rên rỉ gọi cảm, Sở Thiên Chi lập tức thở hào hển hôn xuống phía dưới...

“Không được, mưa càng ngày càng lớn, người sẽ bị bệnh nữa...” Vẫn đang làm cho thiếu niên ngừng giãy dụa, hai tay bắt được mái tóc hoạt thuận ướm át kia nghĩ muốn ngăn cản ca ca đi tới, nhưng lại phát hiện chính mình đã bị hôn đến sáng khoái, nửa điểm cũng không có lực.

Một điểm cũng không đem lời thiếu niên nghe vào tai, Sở Thận Chi chỉ vội vàng đem quần áo trên người hai người xé hạ vứt bỏ một bên.

Hai tay cầm cái đang thẳng cứng nóng hổi của thiếu niên, Sở Thận Chi vừa yêu vừa thương mà lưỡi không ngừng liếm hút, từ lỗ nhỏ ở đỉnh đến mạch máu gân xanh hai bên rốt cuộc trở thành khối thịt bóng chắc nịch, tất cả đều làm cho hắn yêu đến không rời “miệng”.

“Uh a... Hảo hảo ăn trứng...”

“Chỗ đó không được... Đáng chết... A a —” cảm giác phân thân đang chứa đầy tinh khí dồn nén nhiều ngày của mình bị ngậm vào trong miệng hút mạnh, thân thể của Sở Thiên Ngọc không thể kiểm soát mà một trận co quắp, lập tức nhịn không được kêu to mà bắn ra —

“A, chờ một chút, cho ta cho ta —” một luồng tinh đặc của thiếu niên bắn ra bị nuốt vào trong miệng không dư một giọt, Sở Thận Chi hoàn lại ý do vị tấn (thử lại lần nữa) mà đem đầu lưỡi luồn vào trong lỗ nhỏ ở đỉnh, đem thể dịch còn sót liếm sạch sẽ.

“Con mẹ nó đồ lẳng lơ...” Sở Thiên Ngọc bị khoái cảm mãnh liệt bắn tinh cho tới choáng váng, còn đang không ngừng thở hào hển.

“Ngọc nhi, đến lượt ta rồi, ca ca cũng muốn...” Ngồi nhanh lên thân thiếu niên, Sở Thận Chi không thể chờ đợi mà cầm trụ đã sớm cương cứng đến phát đau của mình, liền hướng phiến môi gợi cảm có chút mở ra của đệ đệ thẳng tắp đâm vào —

“A — sướng khoái chết đi được! Ngọc nhi... Trong miệng Ngọc nhi nóng quá... Ca ca chịu không được rồi... Hảo sướng hảo sướng —” bộ dáng *** loạn không nhịn được trong miệng thiếu niên rất nhanh mà rút ra đâm vào, chỉ cần cúi đầu nhìn thấy tinh khí của mình trong miệng đệ đệ yêu quý vừa vào vừa ra, Sở Thận Chi liền kích động mà nhanh chóng ngây ngất, “Ca ca sắp bắn! Ngọc nhi, ăn đi, ca ca muốn nhìn người ăn, a a —”

Tinh dịch dồn nén nhiều ngày vừa đặc vừa nhiều trong nháy mắt phun ra, chứng kiến Ngọc nhi yểu hầu chuyển động từng chút từng chút mà đem toàn bộ dịch tủy của mình nuốt vào, Sở Thận Chi liền cảm giác chính mình hạnh phúc đến cơ hồ có thể lập tức chết đi —

“Ngọc nhi, Ngọc nhi, người như thế nào lại đáng yêu như vậy a... Người nói ca ca bắt người làm gì bây giờ? Thật muốn cứ như vậy đem người ăn tươi, không bao giờ cho người khác nhìn thấy nữa...”

Đem cơn thịt cương thẳng của đệ đệ lần nữa từng tắc từng tắc mà nhét vào tiểu huyệt phía sau mình, dòng khoái cảm tuyệt vời làm cho Sở Thận Chi không nhịn được lớn tiếng rên rỉ —

“Ha a... Thật đã thật đã... Ngọc nhi... Người có biết ca ca nhớ người đến sắp điên rồi không... Ngọc nhi... Bảo bối của ta... Ca ca không thể không có người... Không thể không có người... Ca ca tuyệt đối... Tuyệt đối sẽ không cho bất luận kẻ nào tách chúng ta ra... A a... Ca ca rất yêu người... Ngọc nhi... Ngọc nhi của ta —”

Mưa to bàng bạc cũng nhiệt tình tuân không ngừng...

Sợi tóc lay động dưới màn mưa, ánh mắt mê loạn say mê, ngóng nhìn người đang tận tình lay động trên mình, nam tử toàn thân xích lỏa, Sở Thiên Ngọc chẳng những không cảm thấy tấy, ngược lại cảm giác được nam tử đẹp như một ngọn lửa sắc sỡ chói mắt, làm cho người ta chính vì hắn hóa thành tro bụi cũng cam tâm tình nguyện...

Mưa to duy trì liên tục ba ngày cũng không ngừng nghỉ. Lương thực bốn người mang theo tùy thân còn lại không có mấy.

“Chúng ta đợi ở trong động này hoài cũng không phải biện pháp, Âu Dương đại ca, thừa dịp bây giờ mưa nhỏ lại, ta trở về cabin chúng ta ở trước đó xem có người đến tiếp ứng chúng ta không, thuận tiện xem phụ cận có vật gì có thể ăn, chính là hái lượm quả trở về cũng được. Thân thể ca ta vừa hồi phục không bao

lâu, không thể đói bụng.” Sở Thiên Ngọc ngồi trong một huyết động thiên nhiên thật lớn, êm ái mà vuốt ve gương mặt ngủ say bên cạnh, có chút nhũn mảy.

“Hay là ta đi, ca ngươi tỉnh lại nếu phát hiện ngươi không có ở đây, khẳng định mắng ta đến chết.”

“A, cho ca ta mắng hai câu cũng không mất một miếng thịt nào, không có việc gì. Nhưng thật ra Nai Con nhà ngươi tỉnh lại nếu phát hiện ngươi không có ở đây, chắc sẽ sốt ruột chết. Huống chi ta từng chịu qua huấn luyện dã ngoại, hiểu được cách phân biệt thực vật nào có thể ăn, hay là ta đi tốt hơn. Âu Dương đại ca, ca ca ta nhân tiện giao cho ngươi rồi, phụ cận này cũng không biết có dã thú gì không, ngươi phải cẩn thận.”

“Được rồi mà, trời mưa đường trơn trượt, chính ngươi cũng phải coi chừng. Đi nhanh về nhanh.”

“Hảo, ta đi.” Lưng đeo một cái ba lô chuẩn bị tìm kiếm đồ ăn, Sở Thiên Ngọc đi tới cái miệng động không biết vì sao tâm đột nhiên hơi nhói, hít một hơi thật sâu, quay đầu lại bắt đầu đi mà liếc nhìn ca ca một cái, lúc này rốt cục mới hạ quyết tâm, bước nhanh hướng cabin đi.

Sở Thận Chi lúc này cũng không biết đệ đệ đã rời mình đi, đang ngủ, hần phảng phất lại nhớ lại một ngày nhiều năm trước cùng đệ đệ...

“Ngọc nhi, mau ra đây, ngươi chạy trốn đi đâu rồi?” Mỗi lần giờ lên lớp chấm dứt, nếu như chưa thấy đệ đệ tại cửa thư phòng chờ hần, Sở Thận Chi sẽ lập tức lo lắng mà bắt đầu tìm người.

Tinh lực tràn đầy, Sở Thiên Ngọc năm tuổi vốn là một nhà thám hiểm nhí. Hần ghét nhất bị ca ca cùng sư phụ bận bịu lên lớp mà không để ý tới hần, cho nên mỗi lúc này, chuyện hần thích làm nhất chính là đào chung quanh phòng để truy tìm kho báu, thuận tiện cho ca ca cùng hần chơi trò chơi mèo bắt chuột.

Sở Thận Chi còn nhớ rõ lần trước Ngọc nhi làm cho mọi người tìm điên đầu, gấp đến độ thiếu chút nữa là báo cảnh sát, kết quả phát hiện hần mặc nhiên leo lên cây ngủ thiếp đi, nhưng lại thiếu chút nữa từ trên cây té xuống, thẳng đem mọi người hù dọa đến xuất mồ hôi lạnh.

“Ngọc nhi, ngươi lần này lại trốn đi nơi nào rồi?” Sở đệ đệ lại trốn nơi nào không an toàn phát sinh nguy hiểm, Sở Thận Chi vội vàng từ phòng này sang phòng khác mà tìm kiếm chung quanh.

“Ca ca, ta ở chỗ này!” Từ trong tủ quần áo của mẹ nhảy ra, Sở Thiên Ngọc nhào vào lòng ca ca.

“Ngọc nhi!” Thẳng đến ôm lấy thân thể nhỏ mềm kia vào lòng, Sở Thận Chi tâm treo ở giữa không trung (lo lắng) cuối cùng mới giảm xuống.

“Ca ca, ta có phải rất lợi hại đến ngươi tìm cũng không được?” Sở Thiên Ngọc chớp chớp đôi mắt tinh sáng thật to, đắc ý cười.

“Đúng vậy, ca ca tìm hồi lâu cũng tìm không được, Ngọc nhi của ta lợi hại nhất!” Mặc dù biết chính mình không nên giả đồ mà cổ vũ đệ đệ loại hành vi này, nhưng mỗi lần nhìn đến khuôn mặt nhỏ đầy đắc ý của Ngọc nhi, Sở Thận Chi liền không nhịn được lại ôm thân mà tán thưởng hần.

“Ôi...hì hì, ca ca, hôm nay Ngọc nhi lợi hại hơn oh, ta tìm được một bảo hộp ẩn giấu muốn tặng cho ngươi đây, ngươi chờ ta một chút oh.” Lần nữa trèo vào tủ quần áo, đào ra một cái hộp gỗ được giấu ở tận cùng bên trong, Sở Thiên Ngọc vui vẻ mà đem nó giao vào tay ca ca.

“Ngọc nhi, đây là đồ vật của mẹ? Đây không nên đưa ca ca.” Nhìn “bảo hộp ẩn giấu” điêu khắc tinh xảo, hoa văn phức tạp, Sở Thận Chi không khỏi cười khổ.

“Ta mặc kệ mặc kệ, đây là Ngọc nhi tìm được, là ta muốn tặng cho ca ca, không phải đồ vật của mẹ!”

Vừa nhìn đệ đệ chu cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt lã chã chực khóc, Sở Thận Chi căn bản không hề có đường sống chống đỡ, lập tức liền gơ hai tay đầu hàng. “Hảo hảo, là Ngọc nhi tìm được, là Ngọc nhi muốn đưa ca ca, ca ca rất thích, cảm ơn bảo bối.”

“Ôi...hì hì, ta biết ca ca nhất định sẽ thích. Ca ca, vậy ngươi mau mở ra xem vật bên trong là gì a? Ta cũng thật muốn biết bên trong giấu bảo vật gì oh.”

“Hả? Muốn mở ra xem?” Sở Thận Chi ý định vốn trước tiên đồng ý đệ đệ, rồi sau đó len lén đem cái hộp bỏ lại vào tủ quần áo, nghe vậy không khỏi đen mặt.

“Đúng vậy, nhanh mở nhanh mở ma.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia tràn ngập chờ mong, Sở Thận Chi không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ thở dài, trong lòng đối với mẹ kế nói tiếng xin lỗi, đem nắp hộp gỗ mở ra.

“Ồ, ca ca, là thư cho ta oh, ta nhận ra tên của ta. Do ai viết cho ta a?” Nhìn phong thư màu vàng ngà trong cái hộp viết “Thiên Ngọc”, Sở Thiên Ngọc tò mò hỏi.

“Ta cũng không biết a, cho ca ca xem một chút.” Sở Thận Chi nghi hoặc mà mở ra phong thư đã có điểm ố vàng.

“Ca ca, người như thế nào rồi? Người như thế nào lại phát run? Người đừng khóc đừng khóc a, ô... Ca ca, người làm sao vậy? Người không nên như vậy, Ngọc nhi rất sợ hãi, ô... Ca ca người có phải ngã bệnh rồi không? Ngọc nhi giúp người gọi bác sĩ có được không? Ca ca, ca ca, người đừng chết đừng chết!”

Bỏ lại thư trong tay, gắt gao bỏ nhào đến, gắt gao mà ôm lấy tiểu nhân nhi gào khóc lớn — người chính mình yêu nhất trên đời này, Sở Thận Chi hít một hơi thật sâu, len lút lau đi nước mắt, lộ ra một nụ cười sáng lạn, “Ngọc nhi, đừng sợ, ca ca không có việc gì. Ngọc nhi, người nói cho ca ca, người có thích ca ca không?”

“Thích a, Ngọc nhi thích nhất ca ca!”

“Vậy Ngọc nhi muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với ca ca không?”

“Đương nhiên muốn a, Ngọc nhi muốn cùng ca ca chung sống vĩnh viễn!”

“Hảo, ca ca cũng muốn vĩnh viễn chung sống cùng Ngọc nhi, cho nên Ngọc nhi nhất định phải đáp ứng ca ca, chuyện người hôm nay phát hiện cái hộp cùng phong thư này tuyệt đối không thể nói cho bất luận kẻ nào, nhất là cha mẹ, có được không?”

“Hảo hảo, chỉ cần có thể cùng ca ca chung sống vĩnh viễn, Ngọc nhi nhất định không nói cho bất luận kẻ nào. Ca ca, chúng ta đem cái hộp kia cùng lá thư này vứt bỏ có được không? Bộ dáng của ca ca vừa rồi nhìn như muốn chết, Ngọc nhi rất sợ hãi.”

“Hảo, ca ca đem bọn nó vứt bỏ... Tất cả đều vứt bỏ...”

Vứt bỏ vốn là không đủ. Đêm đó, một mình Sở Thận Chi mới mười ba tuổi đến phía sau núi lặng lẽ thiêu hủy lá thư này, bao gồm cái hộp cũng vùi vào thật sâu vào trong bùn đất.

Trở lại trong phòng, dừng lại ở đệ đệ đã ngủ say, Sở Thận Chi âm thầm đối chính mình nói, bí mật đã chôn vùi, ma quỷ đã tiêu diệt, ngày mai mặt trời mọc, chuyện gì cũng chưa từng phát sinh...

Trong tình thế mưa càng lúc càng hung mãnh thời gian phẳng phát đã mất đi ý nghĩa, không biết qua bao lâu, Sở Thận Chi từ trong giấc mơ ngủ không an ổn, rốt cục tỉnh lại.

“Đừng... Lúc nào rồi?” Vuốt vuốt huyệt thái dương bởi vì giấc ngủ không ngon mà có điểm đau nhức, Sở Thận Chi đứng dậy nhìn phía Âu Dương Đạo Đức ngồi ở miệng động, “A Đức, Ngọc nhi của ta đâu? Sao không thấy hần?”

“Uh... Cái này...” Âu Dương Đạo Đức đợi lâu không thấy Sở Thiên Ngọc trở về nghe vậy cũng không biết trả lời như thế nào.

“Người làm sao vậy? Nhanh nói. Ta đang hỏi người Ngọc nhi đâu? Người có nhìn thấy hần không?”

“Đệ đệ người hần... Hần nói muốn đi xem cabin một chút, thuận tiện mang đồ ăn trở về...”

“Người nói cái gì?!” Một cái bước vọt tới trước mặt Âu Dương Đạo Đức, Sở Thận Chi một tay bắt trụ cổ áo hần, “Mưa lớn như vậy người sao có thể cho hần một mình đi ra ngoài?! Tại sao không cho hần gọi ta dậy? Tại sao?!”

“Bình tĩnh một chút, A Thận, lúc Thiên Ngọc đi ra ngoài mưa đã nhỏ bớt, huống chi đệ đệ người chính là lo lắng thân thể của người mới đi tìm đồ ăn, hấn sao có thể đánh thức người? Người yên tâm, đợi lát nữa hấn lập tức sẽ trở lại, hấn sẽ không có việc gì.”

Đột nhiên xa xa truyền đến một tiếng nổ âm âm, như là thanh âm của đất đá sứt lở —

“Không được! Ta rất lo, ta muốn đi tìm hấn, người tránh ra!” Trong lòng phảng phất báo điềm xấu, Sở Thận Chi dùng sức đẩy Âu Dương Đạo Đức ra một bên, nháy mắt đã không thấy tăm hơi bóng người.

“Nai Con, mau tỉnh lại, chúng ta cũng mau đi tìm người.” Âu Dương Đạo Đức nghe được tiếng nổ kia cũng bắt đầu lo lắng.

“Uh... Làm sao vậy?” Nai Con còn buồn ngủ lại chưa rõ tình trạng đã bị chủ nhân một tay hất lên lưng, công chạy ra ngoài.

“Ngọc nhi! Người ở nơi nào? Trả lời ca ca, Ngọc nhi —” càng không ngừng chạy đi, càng không ngừng hô, dường như không làm như vậy, chính mình sẽ bị nỗi sợ hãi vô tận kia hoàn toàn chiếm giữ, Sở Thận Chi cả đời này, chưa từng có khắc nào lo lắng sợ hãi như bây giờ.

Hướng đường cabin cơ hồ không cách nào nhận biết, cây cối ngã rơi và đất đá sứt lở đã thay đổi diện mạo vốn có của con đường, làm cho Sở Thận Chi nhìn càng thêm run sợ trong lòng.

“Ngọc nhi, Ngọc nhi, mau trả lời ca ca người ở nơi nào, đừng cho ca ca tìm không được người, Ngọc nhi, ca ca sắp điên rồi, Ngọc nhi — ”

Giọt mưa lớn tạt đánh vào thân thể phát đau, nhưng Sở Thận Chi chỉ bất giác khóc la kêu tên đệ đệ của mình.

Ông trời ơi, van cầu ông, mặc kệ ông muốn bảo ta làm cái gì cũng được, van cầu ông phù hộ Ngọc nhi của ta bình an vô sự, van cầu ông...

Bối rối mà bò qua một gốc cây cùng khối đá ngổn ngang trên đường, nước mắt cùng giọt mưa cơ hồ làm mờ đôi mắt mình, nhưng một phương xa xa đất đá vừa sứt lở, mơ hồ lộ ra một chiếc giày thể thao màu bạc, trong nháy mắt gắt gao mà thu vào tầm mắt Sở Thận Chi —

“Không — ”

Tiếng gào thét thê lương không cách nào hình dung, từng tiếng khóc thét như đứt gan ruột như cắt chân trời, Sở Thận Chi cơ hồ té xuống mà gục trên người đệ đệ bị đất đá lấp lên —

“A... Ngọc nhi... Ngọc nhi của ta a...” Nước mắt rơi như mưa, Sở Thận Chi như điên mà dùng mười ngón tay liều mạng bầu vút đào khoét đất đá, ngay cả da rách máu đổ cũng không hề biết mà cực lực đào móc.

Nghĩ đến đệ đệ mình từ nhỏ yêu thương đến tận xương cốt, hơn cả tính mạng bản thân hôm nay mặc nhiên bị chôn trong đất đá lạnh như băng ở nơi này, Sở Thận Chi cả người liền đau đến như bị kéo nát ra, “Ồ... Không có việc gì, bảo bối của ta, ca ca sẽ không cho người xảy ra việc gì, người đừng sợ, ca ca lập tức liền cứu người ra, ca ca sẽ không cho người rời ta đi, tuyệt đối không cho người rời ta đi — ”

Ông trời, ta không cho phép người đem Ngọc nhi của ta mang đi, đem Ngọc nhi của ta trả lại cho ta! Dem hấn trả lại cho ta!

Thời gian quý giá từng giây từng giây trôi qua, mưa, tiếp tục vô tình rơi xuống đất ...

“Trời ạ, Nai Con mau tới hỗ trợ!” Lần tìm hai huynh đệ, cảnh tượng chứng kiến trước mắt khiến Âu Dương Đạo Đức lo lắng muốn chết, trái tim như sắp từ ngực nhảy ra!

“Trời ạ, tại sao có thể như vậy?” Phan Tuấn Vĩ cũng gấp đến độ hốc mắt phiem hồng thấy thế cũng lập tức gia nhập hàng ngũ cứu giúp.

“Ngọc nhi không có việc gì... Ca ca ở đây... Người sẽ không có việc gì...” Càng không ngừng đào, càng không ngừng buông ra vài chữ, Sở Thận Chi thậm chí không biết bên người còn có sự tồn tại của những người khác, thần kinh của hấn hoàn toàn bị tê liệt, ngoại trừ đệ đệ hấn ra đã không cảm giác được bất cứ sự vật gì.

“A, thật tốt quá, thấy được, thấy được rồi!” Phan Tuấn Vĩ kinh hỉ mà kêu lớn lên. Trải qua hợp lực cứu giúp của ba người, cuối cùng đem đất đá bao trùm trên người Sở Thiên Ngọc đào ra, lộ ra khuôn mặt trắng bệch.

“A... A...” Sở Thận Chi cả người run rẩy, kích động chỉ có thể phát ra âm tiết đơn lẻ, như lấy được chí bảo mà đem dâng người yêu mến ôm vào trong lòng, vội vàng phủi bùn sa vào miệng mũi hất đi, một lần lại một lần mà hô hấp nhân tạo.

“Có hô hấp rồi! Ông trời phù hộ, hoàn hảo Thiên Ngọc dường như cũng không bị chôn trong đất lâu lắm, nhưng chúng ta phải ngồi thuyền nhanh đưa hẩn đi bệnh viện kiểm tra tổng quát mới được, nhanh, để ta công hẩn.” Âu Dương Đạo Đức vừa nói đem Sở Thiên Ngọc đi.

“Không được! Ngọc nhi là của ta!” Như một người mẹ bảo vệ con thơ, Sở Thận Chi phòng bị mà trừng mắt nhìn Âu Dương Đạo Đức, gắt gao đem đệ đệ ôm vào trong ngực, không cho bất luận kẻ nào chạm hẩn.

“A Thận, người bình tĩnh một chút, bây giờ là lúc nhất định phải tranh thủ từng giây từng phút, nhanh cho ta giúp người.”

“Đúng vậy, A Thận, người đừng hoảng, đệ đệ người nhất định sẽ không có việc gì, chúng ta sẽ giúp người.” Ánh mắt ôn nhu an ủi của Nai Con đúng là có tác dụng làm yên lòng người, Sở Thận Chi rút cục nhẹ nhàng gạt đầu, cho hẩn hỗ trợ đem đệ đệ đặt ở trên lưng mình đứng lên.

Mưa, thời điểm này đột nhiên ngừng, trên bầu trời truyền đến một trận vang ù ù, mang đến mọi người ánh rạng đông hy vọng —

8. Chương 8

Diệp Phương Diêu phái máy bay trực thăng cứu hộ tới lục soát, kịp thời cứu tính mạng quý giá của Sở Thiên Ngọc, cũng gián tiếp cứu thể xác và tinh thần đã gần như hồng mất của Sở Thận Chi.

Tại bệnh viện sau một ca cấp cứu khẩn, Sở Thiên Ngọc mặc dù đầu có chút ngoại thương, tay phải cũng có hiện tượng gãy xương, nhưng cuối cùng đã thoát ly hiểm cảnh.

“A Thận, Thiên Ngọc đã không còn nguy hiểm tánh mạng rồi, chính người cũng phải bảo trọng, người như vậy không ăn không ngủ, sao có thể chống giữ tới lúc đệ đệ người tỉnh lại?” Âu Dương Đạo Đức nhìn Sở Thận Chi ngồi ở bên giường đệ đệ, đã một ngày một đêm không ăn cơm cũng không chớp mắt, không khỏi thảm thở dài.

“Ta không dám nhắm mắt, ta sợ khi ta nhắm mắt, Ngọc nhi lại biến mất không thể nào gặp được. A Đức, người nói, trên đời này có sợi dây nào có thể đem ta cùng Ngọc nhi của ta trói lại cùng một chỗ, vĩnh viễn cũng không xa rời nhau?”

“A Thận...” Nếu có loại dây này, chính mình cũng muốn có. Âu Dương Đạo Đức nghe vậy không khỏi trầm mặc.

“Ta cả đời này, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cha mẹ thương hại ta từ nhỏ đã không có mẹ, đối với ta càng lại muốn thì nhất định được, nhưng người biết không, A Đức, ông trời lại càng muốn cùng ta đối nghịch, ta đời này rất muốn, muốn đến thậm chí không tiếc để đổi mạng lại, nhưng hẩn lại hết lần này tới lần khác không chịu cho ta...”

“Người muốn cái gì?”

“Ta muốn... Ta muốn cùng Ngọc nhi của ta vĩnh viễn bình an, khoái khoái lạc lạc mà cùng một chỗ, điểm yêu cầu nho nhỏ ấy chẳng lẽ nhiều lắm?”

“Chưa người nào, A Thận, ngay cả hoàng đế cũng không có khả năng cả đời bình an vui sướng mà không gặp sóng to gió lớn. Người không thể khiến lão đem đệ đệ người làm như tiểu hài tử mà che chở, hẩn cuối cùng cũng có một ngày sẽ lớn lên độc lập, giương cánh bay cao.”

“Ta không muốn hấn lớn lên! Ta không muốn hấn bay cao! Ta muốn hấn vĩnh viễn ở bên cạnh ta! A Đức, người không có tư cách nói ta, Nai Con cũng ba mươi mấy tuổi, người cũng không phải đem hấn xem như sủng vật mà dưỡng, người dựa vào cái gì bảo ta buông tay?”

“Ta van người, Nai Con cùng đệ đệ người sao có thể so sánh với nhau? Nai Con hấn cá tính mềm yếu, biểu hiện ra tưởng như oán hận ta khi dễ hấn, kỳ thật hấn luôn muốn được ta che chở, người xem chúng ta kết hôn cũng đã bao lâu, hấn hay thích gọi ta chủ nhân, cho tới bây giờ cũng không muốn đổi giọng. Nhưng đệ đệ người không giống, hấn cá tính rất mạnh mẽ, thống hận nhất người đem hấn đối đãi như tiểu hài tử, nếu có một ngày hấn phát hiện người ngay cả chuyện trọng yếu như vậy cũng gạt hấn, không cho hấn biết, ta xem hấn tuyệt đối sẽ không tha thứ người.”

“Ta chết cũng không muốn chính miệng nói chuyện này ra với hấn! Ta thật thống hận lúc đầu chính mình tại sao trước mặt người uống say nói lậu, nói thật cho người, nếu người không là bạn tốt của ta, ta thật muốn giết người diệt khẩu!”

“Cho dù người diệt khẩu được ta, vậy cha mẹ người? Người kia? Tất cả người biết chuyện này người đều giết? A Thận, người trong cuộc như người thật sự là mê muội a, theo như ta thấy, chuyện này căn bản vốn không hề có điểm ảnh hưởng quan hệ của người cùng Thiên Ngọc, ta cũng không biết người sợ cái gì?”

“Người không biết... Người sẽ không hiểu... Trong khi người luôn giữ chặt Nai Con bên cạnh, người đối với hấn nắm chắc trăm phần trăm, nhưng ta không giống, ta đối với Ngọc nhi một điểm nắm chắc cũng không có, hấn hoàn lại tuổi còn trẻ như vậy, hấn còn có vô số khả năng, nếu như có một ngày hấn thay đổi tâm ý, ta đây phải làm sao? Ta còn có thể dựa vào cái gì để duy hệ quan hệ của chúng ta...”

“Người thật sự là... Ai, vậy bây giờ người định làm sao? Chúng ta ngày mai sẽ đem Thiên Ngọc quay lại bệnh viện Đài Loan rồi, căn cứ theo tin tức của ta, người kia định tiến hành đầu tư trường kỳ tại Đài Loan, ta phỏng chừng nhất thời nửa khắc hấn hấn sẽ không rời đi.”

“A Đức, người biết không? Ta thật hận người kia, hận ước gì hấn vĩnh viễn biến mất không gặp lại. Hấn căn bản không có tư cách đến nhiều loạn cuộc sống của chúng ta, cũng không có tư cách xuất hiện trước mặt chúng ta! Nếu không vì ích kỷ của hấn, nếu hấn không xuất hiện, ta đã không phải mang Ngọc nhi trốn trên cái hòn đảo nhỏ kia, chúng ta nếu như không đi cái hòn đảo nhỏ kia, Ngọc nhi của ta cũng không gặp phải tai nạn này. Ta không tha thứ hấn... Tuyệt đối không tha thứ hấn!”

“A Thận, người suy nghĩ nhiều quá, này chỉ là chuyện ngoài ý muốn, loại ý nghĩ này đối với người kia tựa hồ cũng không công bình.” Cũng không phải muốn thay người kia nói chuyện, mà không muốn bạn thân của mình rơi vào vũng bùn cừ hận, Âu Dương Đạo Đức không thể làm gì khác hơn là mở miệng trấn an.

“Công bình? Cái gì là công bình? Chẳng lẽ Ngọc nhi của ta gặp phải loại sự tình này thì công bình sao? Hấn tốt nhất không nên trở lại chọc ta, nếu không ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha hấn!”

“Ngọc nhi ngoan, đừng lộn xộn, vết thương trên đầu người cùng thạch cao trên tay vốn không thể đụng đến nước.”

Nhiệt khí tràn ngập trong phòng tắm, Sở Thận Chi đang cầm xà phòng giúp thiếu niên đứng trước mặt tẩy tắm.

“Ca, ta rất muốn ngâm trong nước tắm oh...” Trên giường nằm gần mười ngày, Sở Thiên Ngọc cảm giác chính mình sắp mọc meo, nhìn bồn tắm mát xa siêu lớn phát ra một tiếng thở dài.

“Ngọc nhi nhẫn nại đi, chờ thêm ít thời gian sau thân thể người tốt hơn, ca ca mang người đến Nhật Bản ngâm suối nước nóng có được không?” Cẩn cẩn dục dục mà cầm lấy vòi sen rửa trôi xà phòng trên người thiếu niên, Sở Thận Chi trấn an đệ đệ đang kích động.

“Ồ công ty người giúp ta xin phép rồi sao?” Sở Thiên Ngọc vốn đã sớm nên đi làm mở miệng hỏi.

“Ta đã giúp người từ chức rồi.”

“Người nói cái gì?” Sở Thiên Ngọc nghe vậy có chút nheo mắt.

“Ta không cho phép người lại đi làm công phòng khác, bắt đầu từ bây giờ người đi theo ca ca làm việc.”

“Lúc nào chuyện của ta biến thành người định đoạt?” Kéo tóc nam tử đến trước mặt mình, Sở Thiên Ngọc lửa giận đã tăng vọt.

“Bắt đầu từ giây phút người nằm dưới lớp đất đá lạnh như băng kia! Bắt đầu từ khắc đó, ta liền đối với chính mình thề, chỉ cần người có thể sống lại, chỉ cần người có thể lần nữa đứng bên cạnh ta, ta sẽ không bao giờ buông tay ra nữa!” Hai mắt nhìn thẳng thiếu niên, Sở Thận Chi không chút nào lùi bước.

“Người đem ta thành cái gì rồi? Con chó người nuôi? Hay là món đồ chơi của người? Cao hứng muốn đem ta đi nơi nào thì đi?”

“Ta nói cho người người là cái gì?!” Hai tay bám chặt hai gò má của thiếu niên, Sở Thận Chi tâm tình mất kiểm soát mà khóc, “Người là đệ đệ của ta! Là mạng của ta! Vốn là... Là của ta hết thấy a...”

Dùng nắm tay ôm chặt lấy thân thể khóc đến không ngừng run rẩy kia, mỗi khi nghĩ đến ngày nào đó con người này vĩnh viễn cách xa, Sở Thiên Ngọc đầu mũi đau xót, cũng không nhận được rơi lệ, “Ca... Ca... Đừng khóc... Đừng khóc... Xin lỗi... Khiến người lo lắng rồi... Xin lỗi...”

“Ngọc nhi... Ngọc nhi... Ca ca cầu người... Cầu người nghe ta nói... đừng rời ta đi nữa... Vĩnh viễn cũng đừng rời ta đi... Nếu như xảy ra lần nữa... Ca ca sẽ chết... Nhất định sẽ chết...” Tất cả đau đớn, tất cả sợ hãi thổ lộ ra đều chảy theo dòng nước mắt rơi liên tục, Sở Thận Chi dùng hết toàn lực ôm lấy thiếu niên, khóc đến không thở nổi.

“Hảo, ta đáp ứng người, cái gì cũng đáp ứng người có được không? Đừng khóc, van người đừng khóc, ca...”
Càng không ngừng hôn lên nước mắt chảy xuống trên gương mặt ca ca, Sở Thiên Ngọc nội tâm thật sự đau lòng không nên lời...

“Trong điều thứ nhất của sách lược tiêu thụ của Sở thị, marketing luôn luôn là chỗ ta cho rằng không thích hợp.” Sau khi trở lại cương vị công việc, Sở Thận Chi lập tức triệu mở hội nghị cao cấp ở công ty.

Đứng trong phòng hội nghị khổng lồ, Sở Thận Chi sắc mặt nghiêm túc, chậm rãi nói, “Hôm nay cạnh tranh giữa chúng ta cùng đối thủ đã càng lúc càng kịch liệt, tất cả kế hoạch quảng bá, công cụ hoặc chiến lược, chiến thuật cũng phải qua khảo nghiệm nghiêm khắc. Vào giai đoạn đặc biệt này, chúng ta phải thoát khỏi những logic và cấu trúc lỗi thời, theo góc độ tương phản hoàn toàn mới đáp ứng được sự trông đợi về thương phẩm của chúng ta. Chúng ta phải thấy chỗ người không thấy, nói chỗ người chưa nói, nơi du khách chưa trải qua, như thế mới có thể tiếp tục mở rộng Doanh nghiệp chúng ta ra cả nước, cũng không bị người khác xâm nhập. Đây là một phần phương châm kinh doanh của công ty trong ba năm tới, chính sách và các vấn đề cạnh tranh có thể sẽ phải đổi mới và đáp ứng chiến lược, ta hy vọng các vị có thể nghiên cứu đồng thời nghĩ ra chi tiết kế hoạch liên quan, trong lần hội nghị sau sẽ đưa báo cáo cho ta. Kế tiếp ta muốn cùng các vị thảo luận...”

Thật sự rất khó tưởng tượng người vào ngày hôm qua khóc trong lòng mình đến ngủ, cùng Tổng tài ánh mắt nháy bén, miệng lưỡi lưu loát trước mắt hiển nhiên là cùng một người. Hiếm khi thấy một ca ca nghiêm túc như thế này, Sở Thiên Ngọc thật đúng là mở rộng tầm mắt.

“Ngọc nhi, có mệt không?” Cuộc họp kết thúc tất cả đều trở về phòng làm việc, Sở Tổng tài lập tức phi vào lòng thiếu niên.

“Mệt cái gì a, chỉ là hỗ trợ ghi chép hội nghị, cũng không phải là làm khổ công, ca ca không nên kinh ngạc như vậy có được không?”

“Hảo hảo, ca ca không hỏi không hỏi. Ngọc nhi, vậy người mới rồi nhìn chăm chăm ca ca, có phải cảm giác ca ca lúc họp rất tuần tú?”

Bất đắc dĩ mà đảo cặp mắt trắng dã, Sở Thiên Ngọc đầu hàng nói, “Vâng vâng, đẹp trai ngày người đẹp trai ngày người.”

“Ta cũng hiểu Ngọc nhi nhà chúng ta rất đẹp trai oh, hại ca ca lúc họp cũng không dám nhìn người, nếu không ta sợ ta nhìn không được sẽ đứng lên, liền đem người đè ngay tại chỗ.”

Thật sự rất muốn nói “Có bản lãnh thì người đè xem”, nhưng lo lắng ca ca hẳn sẽ bắt đầu phát tao với tính nét kinh khủng đến cái gì cũng không để ý, Sở Thiên Ngọc quyết định trầm mặc chống đỡ, không nên mắc

muờu hần.

Chứng kiến đệ đệ không bị mắc câu, Sở Thận Chi không thể làm gì khác hơn là thất vọng mà miệng dè dặt nói, “Ngọc nhi, hôm nay vốn là tiệc đầy tháng của con gái Lý Sa, vậy thì tan ca chúng ta cùng đi đi, A Đức cùng Nai Con nhà hần cũng sẽ đi oh. Tên Diệp Phương Diêu kia cũng có thiệp mời, nhưng không biết có đi hay không, chính là người nhà hần dường như đang quản hần rất chặt.”

“Hần có thể là sợ bạn tốt các người giúp Diệp đại ca đào tẩu, hần dường như đối với mấy người các người nảy lên cảm giác dữ dội.”

“Ta van người, người nào sẽ giúp cái tên sao chổi kia a, lần trước chúng ta bị hần hại còn chưa đủ bi thảm sao? Dù sao người nào bị hần nhờ vả thì người nào cũng thảm hại, ta thật đúng là bội phục dũng khí dám mở miệng của hần, hần nói tám chữ tám phần xảy ra, cùng Diệp Phương Diêu ở một chỗ lâu như vậy sao không bị khắc chết.”

“Ha ha, Diệp đại ca nếu nghe các người nói như vậy, hần không tức chết mới lạ.”

“Ôi...hì hì, hần càng nên biết sớm, chúng ta sẽ không keo kiệt không nói cho hần. Ngọc nhi, người không giận Diệp Phương Diêu?”

“Ta căn bản không giận Diệp đại ca, ta giận là do người cái gì cũng không nói cho ta biết, ta ghét nhất từ miệng người khác mới biết chuyện của người. Được rồi, nói tới đây, người thành thật cho ta, lữ hành tốt nghiệp trung học hần nhắc tới rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Kia... Đó là vì mọi người cùng nhau trộm uống rượu, tâm tình ta không tốt, mới uống tới hai chén, ai biết buổi sáng tỉnh lại phát hiện Diệp Phương Diêu ngủ như chết bên cạnh ta, hoàn lại chảy nhiều nước miếng, quả thực là kinh khủng muốn chết! Chuyện ác tâm như vậy ta cũng ước gì quên sạch sành sanh, sao có thể lại nói cho người đây?”

“Là thế sao? Vậy người tại sao tâm tình không tốt? Đi lữ hành hần là rất vui vẻ mới đúng a.”

“Hừ, còn dám nói, còn không phải vào buổi tối trước khi ta đi người khóc cầu ta đừng đi. Người khóc nước mắt nước mũi tèm lem, bảo ta sao yên tâm ra ngoài chơi đùa đây? Nếu không phải cha mắng ta nói Chủ tịch Hội học sinh sao có thể không đi theo mọi người, còn ta thì thật không nỡ bỏ người lại.”

“Ở đâu... có thể nào? Ta Sở Thiên Ngọc đường đường nam tử hần sao có thể khóc mất hình tượng như vậy? Ca ca người gạt ta.”

“Ha ha, Ngọc nhi mặt đỏ rồi, hảo đáng yêu oh, đến, ca ca hôn một cái, a, ngọc nhi đừng chạy a...”

Phòng tiệc xa hoa của nhà hàng Tây, tiệc đầy tháng của cháu ngoại tập đoàn Lý thị, hiện trường quan chức tụ tập, quần áo tóc mai thơm mát. (=>>sang trọng)

Thân là chương thượng minh châu (con cưng) của tập đoàn Lý thị, đồng thời cũng là nữ chủ nhân của yến hội lần này, Lý Sa cùng của vị hôn phu của nàng bây giờ đi qua đi lại như thoi tiếp đón chúng tân khách, bận tới mảy tới mặt.

“Thận Chi, Thiên Ngọc, các người tới rồi, hoan nghênh hoan nghênh.” Lý Sa vừa thấy hai huynh đệ này đến tâm liền trở nên vui vẻ, không khỏi cười nở mặt, cố ý tiến lên kéo Thiên Ngọc đi.

“Lý Sa tỷ, chúc mừng người chúc mừng thiên kim.” Nụ cười mỹ nhân chung quy cũng thấy vui tai vui mắt, Sở Thiên Ngọc cũng vui vẻ mà hôn lên gương mặt Lý Sa.

“Cám ơn người, Thiên Ngọc.” Lý Sa cũng hôn lại Sở Thiên Ngọc, “Được rồi Thận Chi, ta mang thai mười tháng thật vất vả tân tân khổ khổ sinh một con gái, đệ đệ người tự thân đến nói chúc mừng, cao hứng mà hôn ta một chút, hần cũng không quá đáng? Nhìn hai trông mắt người trùng như vậy, nắm tay lại nắm chặt như vậy, muốn hừ chết ta sao? Thật sự là hẹp hòi.” Lý Sa biết rõ Sở Thận Chi đối với bảo bối đệ đệ hần chiếm giữ vốn siêu cấp mạnh mẽ, nhưng lại cố ý trêu chọc hần.

“Hừ, xem người hôm nay cuối cùng để được một trứng, ta miễn cưỡng mắt nhắm mắt mở cho qua.”

“Cái gì để trứng, người tưởng ta là gà mái a?” Lý Sa từ nhỏ đã nổi tiếng xinh đẹp, lần đầu tiên nghe thấy có người hình dung nàng thành gà mái, không khỏi tức giận đến lông mi dựng ngược.

“Hình tượng hình tượng, đừng quên chồng người ở bên kia nhìn người, người cũng đừng lộ ra diện mục thật của người, đem hần hủ dọa chạy mất, ngày nay cũng khó tìm được con gà trống tốt thành thật đáng tin cậy a.” Sở gia cùng Lý gia vốn là thế giao (thân mấy đời), hai người bằng tuổi, từ nhỏ đã quen đấu võ mồm rồi, Sở Thận Chi tự nhận luôn luôn chiếm được thế thượng phong.

“Thiên Ngọc đệ đệ, người xem, ca ca người cũng khi dễ ta, người phải giúp tỷ tỷ làm chủ a.” Cố tình yếu đuối mà tiến sát vào lòng Sở Thiên Ngọc, vờ than thở mà làm nũng, Lý Sa từ khoe mắt chứng kiến bộ dáng biến sắc của Sở Thận Chi, cười thầm đến thiếu chút nữa thất ruột.

“Lý Sa, người cách Ngọc nhi của ta xa một chút! Nếu không ta liền đem những chuyện đáng xấu hổ của người từ nhỏ đến lớn toàn bộ nói cho chồng người.” Một tay kéo đệ đệ về mình, Sở Thận Chi hung hăng mà trừng mắt nhìn nữ nhân này với cái nhìn chỉ-sợ-thiên-hạ-không-loạn.

“A, Lý Sa khi còn bé có chuyện xấu hổ gì sao? Ta thật muốn nghe đây.” Nam tử mang kính đen, khí chất tao nhã lịch sự cười cười đi tới bên mọi người.

“Sở Thận Chi, người nếu có dũng khí lộ ra nửa chữ, ta cũng muốn đem chuyện xấu của người nói cho đệ đệ người!” Lý Sa không cam lòng yếu thế phản kích.

“Ha, người nói a, ta không sợ.” Sở Thận Chi từ nhỏ đến lớn đều là sinh viên ưu tú gương mẫu, tự nhận chưa làm qua cái gì thương thiên hại lý, không ngại bị gièm pha dèm gió, cho nên hần cho rằng Lý Sa nhất định là phò trương thanh thế thôi.

“Hảo a, ta đây liền đem đối tượng *** ảo tưởng đầu tiên của người nói cho hần, Thiên Ngọc, ta với người nói a, ca ca người hần — ”

“Câm miệng! Ngọc nhi, đừng nghe nàng, chúng ta đi nhanh một chút!” Kéo đệ đệ chạy trốn, Sở Thận Chi quả thực sắp bị đàn bà lưỡi dài này hù chết rồi.

“Ca ca đừng đi vội như vậy ma, ta đối với vấn đề này thật rất có hứng thú đây, bắt quá, Lý Sa tỷ sao biết người ca ca ảo tưởng *** đầu tiên là người nào? Là chính hần nói cho người?” Sở Thiên Ngọc tò mò hỏi.

“Ôi...hì hì, vốn là Diệp Phương Diêu nói cho ta biết. Hần nói ca người có một ngày đột nhiên thần sắc bối rối mà chạy đi Thần Học Viện ở Mỹ tìm hần, nói có việc muốn đi giáo đường xưng tội, Diệp Phương Diêu nhanh nhạy động một tý đã nghĩ biện pháp nhờ cha sứ giúp, sau đó tự mình chạy đi giả trang cha sứ, không nghĩ tới chuyện ca ca người muốn xưng tội lại là đối tượng *** ảo tưởng của hần, thiếu chút nữa đem Diệp Phương Diêu cười vỡ bụng! Qua không được một ngày, đám bạn tốt chúng ta liền biết hết toàn bộ rồi a, ha ha.”

“Diệp Phương Diêu! Ta muốn làm thịt người!” Hảo a, nguyên lai lúc đầu đám bằng hữu trụ cầu nói là chính hần uống say nói ra, hần nhiên là lừa gạt hần! Không sao, quân tử báo thù ba năm không muộn, Diệp Phương Diêu, người chờ ta!

“Lý Sa tỷ, người chưa nói ra đối tượng *** ảo tưởng đầu tiên của ca ca rốt cuộc là ai a?”

“Ha ha, hôm nay vốn là tiệc đầy tháng của con gái ta, ta cũng không muốn phát sinh sự kiện đầm máu, Thiên Ngọc, hay là người về nhà hảo hảo hỏi ca người đi.”

“Mọi người nói chuyện gì vui vẻ như vậy a?” Âu Dương Đạo Đức nắm tay Nai Con nhà hần mặt mỉm cười đi tới.

“Lý Sa, chúc mừng các người.” Hưởng vị hôn phu Lý Sa nhẹ nhàng gật đầu, Âu Dương Đạo Đức tiến lên gặt gao mà ôm Lý Sa một chút.

“A Đức... Cảm ơn người...” Khóe mắt lóe ra lệ quang, Lý Sa nhìn nam tử nàng từng mê luyến nhiều năm, nở ra nụ cười sáng lạn.

“Lý Sa tiểu thư, ta cũng chúc mừng các người.” Phan Tuấn Vĩ cũng chân thành mà vươn tay chúc mừng tình địch cũ.

“Cám ơn, cám ơn người, Phan tiên sinh. Chứng kiến người cùng A Đức hạnh phúc như vậy, ta thật sự rất vui. Bất quá ta cùng chồng ta cũng rất hạnh phúc oh.” Lý Sa vòng tay qua tay chồng, xinh đẹp mà chớp

chớp mắt.

“Đương nhiên rồi, nếu nói không hạnh phúc, sao có thể sinh ra bảo bảo đây? Nói tới đây, Lý Sa tỷ, nhanh cho chúng ta xem nhân vật nữ chính hôm nay đi.” Sở Thiên Ngọc chờ mong nói.

“Hảo, ta gọi bảo mẫu ôm lại đây. Vương muội, người ôm tiểu Hương Chúc lại đây.”

Mọi người vừa nhìn tiểu bảo bảo lập tức hưng phấn mà tụm thành đám, ngay lúc mọi người tranh nhau ca ngợi tiểu Hương Chúc mũm mĩm trắng trẻo, đức hạnh trời sinh, đột nhiên nghe thấy một tiếng thở thật dài.

“A Thận, người đối với con gái người ta thán hờn cái gì a? Đây là rất không lễ độ.” Âu Dương Đạo Đức nghiêng trừng mắt hắt một cái.

“Không phải, ta là thay mọi người tiếc hận, các người cũng chưa từng thấy bảo bảo so với tiểu Hương Chúc đẹp hơn, hấp dẫn nhiều hơn, thật sự rất đáng tiếc.” Sở Thận Chi lắc đầu, một bộ dáng vạn phần thương tiếc.

“Hừ, trên đời sao có thể có bảo bảo so với tiểu Hương Chúc nhà ta đẹp hơn, hấp dẫn nhiều hơn đây? Người bớt khoác lác đi.” Lý Sa nghe vậy cười lạnh một tiếng.

“A, đương nhiên là có. Đó chính là Ngọc nhi nhà ta a, các người cũng không biết Ngọc nhi nhà ta lúc mới sinh đến lớn đều rất đẹp a, quả thực là đẹp như nhật nguyệt vô quang (mặt trời mặt trăng cũng bị che mờ), thiên địa thất sắc, bác sĩ cùng y tá hộ sinh đều liên tục nói chưa từng thấy tiểu bảo bảo nào xinh đẹp như vậy.”

Sở Thận Chi đắc ý dào dạt khi thấy sắc mặt của Lý Sa sắp phát điên rồi!

“Nực cười chết đi được, nói khoa trương như vậy, thì bệnh viện của Sở gia các người, bọn họ đương nhiên muốn dốc sức nịnh bợ rồi. Lúc đẻ người mới sinh ra ta cũng không phải không thấy qua, căn bản như tiểu hầu tử mới vừa xuống núi, xấu không nói nổi, sao có thể so với tiểu Hương Chúc vừa trắng vừa tròn nhà ta a? Cũng không sợ bị người ta cười, ha ha ha.” Lý Sa hết sức khoa trương mà cười to ba tiếng, rước lấy ánh mắt kỳ dị của người bên cạnh.

“Cái gì? Người dám nói Ngọc nhi nhà ta là tiểu hầu tử? Con gái người lớn lên sẽ vừa trắng lại vừa béo như vậy, ta xem căn bản vốn là một bánh bao thịt!”

Hai người vì tranh đoạt danh tiếng đáng yêu nhất trong mắt thiên hạ cho bảo bảo của mình, hoàn toàn không để ý hình tượng mà người một lời ta một ngữ, mỗi thương lưỡi chiến, thẳng làm cho chúng tân khách trong đại sảnh xem đến choáng váng.

Một người vốn là thanh niên tài俊 nổi tiếng cả nước, một người vốn là mỹ nữ trí tuệ nổi tiếng thương giới, hai người đều là hình tượng đoàn chính, khí chất cao quý của một nhân sĩ nổi tiếng, như thế nào ngay tại công chúng liên nước miếng tung bay mà chửi mắng, thật đúng là kỳ quan lớn của xã hội thượng lưu a.

“Tiểu Hương Chúc, chúng ta đi, đừng cãi lý với hai kẻ biến thái kia.” Sở Thiên Ngọc ôm lấy bảo bảo cách cách cười không ngừng, hai người “hầu tử” cùng “bánh bao” cứ như vậy tiêu sái đi.

Âu Dương Đạo Đức, Nai Con cùng vị hôn phu của Lý Sa cũng quyết định giả bộ làm như không biết hai người “đàn bà chanh chua” kia, cùng nhau chuẩn đến bên cạnh uống rượu hay bỏ đi!

9. Chương 9

“Ca, người thành thật nói cho ta, đối tượng *** tượng tượng đầu tiên của người rớt cuộc là ai?” Thừa dịp lúc mọi người không chú ý, Sở Thiên Ngọc kéo ca ca qua một góc của đại sảnh bắt đầu bức cung.

“Không... Không có, chỉ là một ngôi sao điện ảnh thôi mà, không có quan trọng, chuyện trước kia lâu như vậy, ta sớm đã quên.” Sở Thận Chi nhún nhún vai, cố tình nói lơ đi.

“Oh, thật như vậy sao?” Sở Thiên Ngọc có chút nheo mắt.

“Đúng vậy đúng vậy.”

“Định hù ta sao!” Hung hăng trên đầu ca ca thưởng một cái bóp! “Nếu như chỉ là một ngôi sao điện ảnh, người sao còn đặc biệt chạy đến nước Mỹ tìm cha sứ xưng tội a? Mau thành thật cho ta!”

“Thật là ngôi sao điện ảnh a, mặc kệ người tiếp tục hỏi như thế nào, ta cũng không có đáp án thứ hai.” Sở Thận Chi đáp án thực sự vốn là đánh chết cũng không khai, chuyện mất thể diện như vậy, hấn chết cũng không nói!

“Người nếu thật sự không nói, ta liền — ”

“Thận Chi, Thiên Ngọc, nguyên lai các người trốn ở chỗ này a, hại ta tìm nãy giờ.” Lý Sa tay kéo một vị nam tử anh tuấn đẹp trai, tươi cười đi tới, “Lâm tiên sinh, hai vị này chính là hai vị công tử của Doanh nghiệp Sở thị nổi danh lưng lầy Đài Loan mà người vẫn muốn gặp, Tổng tài Sở Thận Chi cùng em trai của hấn Sở Thiên Ngọc. Thận Chi, Thiên Ngọc, cho phép ta giới thiệu một chút, vị này chính là Tổng tài Lâm Trí Viễn, công tử của tập đoàn Hoàng Gia, tập đoàn Malaysia nổi tiếng từ xa đến.”

“Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.” Lâm Trí Viễn vươn tay cùng Sở Thiên Ngọc trọng trọng nắm.”Ta tới dường như không phải lúc, lệnh huynh thoát nhìn tựa hồ không thoải mái.”

“Ca ca?” Sở Thiên Ngọc nghe vậy bất ngờ phát hiện sắc mặt Sở Thận Chi dị thường trắng bệch, môi mím chặt, thân thể hơi có chút run rẩy, không khỏi lo lắng kéo hấn vào trong lòng.”Ca ca, người sao rồi? Nơi nào không thoải mái?”

“Thận Chi, người không sao chứ?” Lý Sa cũng lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, ta không có việc gì, có thể là vừa rồi uống hơi nhiều rượu, Ngọc nhi, Lý Sa, các người đừng lo lắng.” Sở Thận Chi trong lòng đệ đệ nhẹ nhàng xoay người, nhìn về nam tử mỉm cười trước mắt, “Lâm tổng tài, thật xấu hổ, đã khiến người chê cười.”

“Đâu có, gia phụ đối với Sở tổng tài luôn ca ngợi, có thể cùng Sở tổng tài gặp mặt vẫn là tâm nguyện nhiều năm của hai phụ tử chúng ta a.” Ý vị thâm trường mà nhìn Sở Thận Chi, Lâm Trí Viễn tiếp tục cười cười nói, “Hai huynh đệ các người thoát nhìn cảm tình thật tốt, ta là con trai độc nhất trong nhà, tương đương tuổi của người, nguyện vọng từ nhỏ chính là hy vọng có thể có một lệnh đệ thật là tốt như vậy.”

“Thật sự? Vật thật là đáng tiếc rồi, đáng tiếc chuyện được làm huynh đệ này cũng phải xem duyên phận, ta thấy ngài không nên cưỡng cầu.” Sở Thận Chi thu hồi tươi cười, lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, ta cũng cảm giác như vậy. Loại quan hệ huyết nguyên (ruột thịt) này vốn là chuyện kì diệu nhất trên đời, vốn là một loại ràng buộc mặc kệ bất luận kẻ nào dùng bất cứ thủ đoạn gì cũng không có cách nào chặt đứt, người nói đúng không? Sở tổng tài.”

Nhảy cảm mà cảm giác được hào khí có chút biến hóa nho nhỏ, Sở Thiên Ngọc thần sắc thu lại, quyết định thật nhanh, cũng không sợ đắc tội với người khác, liền ôm ca ca hướng ra phía ngoài, “Ca ca, chúng ta đi thôi. Xin lỗi không thể tiếp hai vị được rồi, lần sau có cơ hội sẽ trò chuyện.”

“Thiên Ngọc, người —” Lý Sa xấu hổ mà xoay người, đối Lâm Trí Viễn cười cười xin lỗi, “Lâm tổng tài, xin lỗi, đứa nhỏ này từ nhỏ bị ca ca hấn nuông chiều đến hư. Hôm nào ta làm bên phía đông, nhất định cho hai huynh đệ bọn họ cùng người hảo hảo uống vài chén tạ lỗi.”

“Lý Sa tiểu thư, không sao, còn nhiều thời gian, cũng không nhất thời nóng lòng, bất quá... Ta tin ta cùng hai huynh đệ bọn họ rất nhanh sẽ gặp lại.” Lâm Trí Viễn không biết vì sao, bình tĩnh mà khẳng định như thế.

Trong một tòa biệt thự trên núi Dương Minh, ngọn đèn dầu lay động. Trên bàn cơm náo nhiệt, bầu không khí đặc biệt ấm áp.

“Thận Chi, người ít khi trở về, nên ăn nhiều một chút a, cháo hạt sen bách hợp này là đích thân mẹ nấu, coi chừng nóng.” Lâm Bình Bình ân cần giúp Sở Thận Chi múc một chén.

“Mẹ, cảm ơn.” Sở Thận Chi hướng mẹ kế thân thiết khẽ cười, “Ngọc nhi, đến, chén này người uống trước.”

“Thận Chi, đây là ta múc cho người, người uống nhanh. Đệ đệ người nhanh chân nhanh tay tự mình múc được, người đừng quan tâm hấn.” Lâm Bình Bình hung hăng trừng mắt liếc Sở Thiên Ngọc một cái.

Sở Thiên Ngọc đối với hành động bất công của mẹ hắn đã sớm tập mãi thành quen rồi, nghe vậy cũng không tức giận, cũng chỉ là lẳng lặng ngồi, dù sao tự nhiên sẽ có người giúp hắn hết giận.

“Mẹ, sao người có thể ngược đãi Ngọc nhi như vậy? Ngọc nhi bây giờ còn đang phát triển, người không hảo hảo chiếu cố hắn, hoàn lại đối với hắn châm chọc khiêu khích như vậy, đây là hành vi của người làm mẹ sao? Ngọc nhi, người đừng để ý mẹ, thừa dịp cháo còn nóng mau nhanh uống, không cần nói, ca ca sẽ giúp người mức oh.” Sở Thận Chi thương yêu nhìn bảo bối đệ đệ của hắn.

“Ca ca, cũng là người đối với ta tốt nhất.” Sở Thiên Ngọc một bên cúi đầu uống cháo, một bên nhìn về phía mẹ sắc mặt xanh mét, trong ngoài không phải người, không khỏi âm thầm bật cười.

“Được rồi, hai huynh đệ các người cũng đừng giận mẹ người. Nàng cả ngày ngóng trông hai người các người trở về, các người hoàn lại đối với nàng như vậy, thật sự là bất hiếu rồi.” Nam chủ nhân của Sở gia — Sở Trọng Thu rốt cục nhảy ra nói câu công đạo.

“Đúng vậy, Thận Chi không ở nhà, mẹ thật sự rất buồn chán oh. Thận Chi, ta thấy người hay là quay về nhà đi.” Cố ý không đề cập tới tên Sở Thiên Ngọc, Lâm Bình Bình chính là muốn hảo hảo khuyên nhủ hắn.

Không nghĩ tới Sở Thiên Ngọc lại không một chút bị mắc lừa, “Đúng vậy, ca ca, ta xem người quay về thì tốt hơn, để tránh mẹ luôn nói ta lừa gạt bắt người chạy trốn.”

“Ngọc nhi người... Người có phải không thích cùng ca ca ở chung? Người ngại ca ca phiền rồi có phải không?”

Thật sự không đành lòng nhìn khuôn mặt Sở Thận Chi hoảng đến không biết làm sao, Lâm Bình Bình vội vàng mở miệng trấn an, “Ha hử, ta chỉ là nói giỡn, hai huynh đệ các người ở cùng một chỗ, có thể chiếu ứng lẫn nhau, ta cao hứng còn không kịp đây, Thận Chi, người ngàn vạn lần đừng quay về a.” Sở Thiên Ngọc, cái đồ tiểu ranh con này, dám khi dễ ca người!

“Ca ca, ta cũng vậy. Ta cũng nói giỡn với người thôi, ta thích nhất ở chung với ca ca. Đến, người ăn thức ăn nhiều một chút, ta giúp người gấp.”

“Uh.” Sở Thận Chi nghe vậy lập tức mặt mày hớn hở mà bắt đầu ăn cơm.

Sở Trọng Thu cùng Lâm Bình Bình thấy thế không khỏi diện diện tương hư (==> bó tay), vô lực mà thở dài một hơi.

“Thận Chi, Thiên Ngọc đã ngủ chưa?”

“Uh, hắn ngủ rồi.”

“Đến, người ngồi xuống, chúng ta hảo hảo nói chuyện.”

Biết rõ cha canh ba nửa đêm hẹn hắn đến thư phòng, khẳng định là nói chuyện kia, nhưng Sở Thận Chi lại không thể không đến nơi hẹn.

“Người biết cha bây giờ rất khó xử sao?”

“Ta biết.”

“Vậy người chịu đáp ứng sao?”

“Ta không có khả năng đáp ứng.”

“Ai, cha làm sao đành lòng miễn cưỡng người. Nhưng Thận Chi, người biết không? Người kia bây giờ bệnh rất nặng...”

Sở Thận Chi nghe vậy trong lòng có chút chấn động, nhưng vừa nghĩ đến người đang ngủ yên trên lầu, Sở Thận Chi quyết tâm tàn nhẫn mà thản nhiên nói, “Thật sự? Thì sao?”

“Thận Chi, người sao có thể như vậy? Người không cảm thấy người làm như vậy rất không hợp tình hợp lý rồi sao?”

“Hắn ích kỷ, chẳng lẽ đột nhiên chạy tới quấy nhiễu cuộc sống chúng ta như thế là hợp tình hợp lý sao?”

“Thận Chi, hắn năm đó cũng là có nỗi khổ bất đắc dĩ, hắn — ”

“Cha, người đừng nói nữa! Đối với ta mà nói, hấn chỉ là một người bại hoại. Tóm lại ta sẽ không đáp ứng chuyện này.”

“Thận Chi, người không thể ích kỷ như vậy, nếu như người không biết phải nói cho Thiên Ngọc như thế nào, ta có thể tự mình nói cho hấn, ta — ”

“Không —” Sở Thận Chi hoắc mắt đứng dậy, “Cha, ta van cầu người đừng nói cho Ngọc nhi! Đừng nói... Đừng nói...”

“Thận Chi, cha cũng cầu người, đáp ứng hấn đi, ta mỗi lần chứng kiến bộ dáng kia của hấn, ta cũng không đành lòng, người coi như làm việc thiện, hoàn thành tâm nguyện duy nhất của hấn đi.”

“Các người không nên ép ta... Nếu như các người lại bức ta, ta không biết ta sẽ làm ra chuyện gì đâu...” Sở Thận Chi thẳng nhìn chăm chú vào cha của hấn, “Còn nữa, cha, người đi nói cho Lâm Trí Viễn kia, đừng cố gắng đến gần Ngọc nhi của ta, nếu như hấn dám cả gan chạm hấn dù chỉ một cọng lông, ta sẽ khiến hấn hối hận không kịp!”

Bí mật trong không khí âm thầm lên men, cuộc sống trong bất an cùng ngọt ngào cũng lặng lẽ trôi qua, chỉ chớp mắt, mùa hè đã gần kết thúc rồi...

“Ngọc nhi, người hôm nay khai giảng rồi, ca ca thật không nỡ rời người...” Đứng ở cửa nhìn thiếu niên ngồi trên xe máy, Sở Thận Chi lưu luyến không rời mà nói.

“Ca, người đang nói cái gì a, ta cũng không phải lên lớp bên ngoài, buổi tối sẽ trở lại rồi a.” Sở Thiên Ngọc cười khổ một chút.

“Không giống, ca ca đã quen cùng đi làm với người rồi, bây giờ không có người ở bên cạnh ta, ta cũng không muốn đến công ty.”

“Sở đại tổng tài, đừng ngang ngạnh, nhanh đi làm đi. Ta cũng phải đi, buổi học đầu tiên của học kỳ này ta cũng không muốn bị trễ. Ca, ta khi nào không học sẽ gọi điện cho người, ngoan ngoãn chờ ta điện oh.” Sau khi hôn một cái xứng đáng lên trán ca ca, Sở Thiên Ngọc đội mũ bảo hiểm bắt đầu chạy đến trường.

“Ngọc nhi... Nếu như có thể, ca ca muốn cầm một sợi dây đem người buộc bên người, một bước cũng không cho người rời ta...” Ngóng nhìn bóng lưng đã đi xa, Sở Thận Chi sâu kín nói.

“Tổng tài, đừng nhìn nữa, người cũng đi xa rồi. Chúng ta lên xe đi, buổi sáng còn có một hội nghị trọng yếu cần tham dự.” Vương Gia Vĩ vội vàng mở cửa xe ra.

“Uh.” Sở Thận Chi rũ rượi lên tiếng.

“Tổng tài, tổng tài Lâm Trí Viễn của tập đoàn Hoàng Gia gọi điện tới.” Xe vừa chạy, Vương Gia Vĩ lập tức tận trung đưa báo cáo về phía ông chủ.

“Thật sự? Tốt lắm. Hấn rốt cục không còn kiên nhẫn rồi...” Sở Thận Chi lạnh lùng cười.

“Tổng tài, ta có thể mạo muội hỏi một câu? Chúng ta tại sao phải đối nghịch với tập đoàn Hoàng Gia khắp nơi? Công ty bọn họ tại Đài Loan còn chưa chính thức thành lập đã bị chúng ta cố ý thả ra tin tức bất lợi, hơn nữa còn âm thầm công kích nhiều chỗ, sau đó nghe nói quân tâm nội bộ tan rã, rất nhiều chủ quản cao cấp cũng đều xin đi, ta xem bọn hấn trên con đường đầu tư tại Đài Loan rất có thể sẽ bị chết non.”

“Là ta muốn cho bọn họ tại Đài Loan không cách nào sinh tồn. Ta đã rất giữ thể diện cho bọn hấn rồi, bọn họ bây giờ trở về Malaysia, tổn thất của đầu tư chỉ là thời kỳ đầu, nếu như bọn họ tiếp tục chấp mê bất tỉnh, ta sẽ cho bọn họ không còn xu trở về!”

Lần đầu chứng kiến bộ dáng ông chủ lãnh khốc như thế, Vương Gia Vĩ trong lòng càng thêm nghi hoặc, “Tổng tài, bọn họ rốt cuộc đắc tội chỗ nào với người rồi? Ta theo bên cạnh người nhiều năm như vậy, còn chưa từng thấy người cân nhắc chuẩn bị kỹ như vậy để đối phó một người.”

“Chuyện này người đừng quan tâm. Người đi nói cho Lâm Trí Viễn kia, nói ta không rảnh gặp hấn, nói hấn đừng uống phí tâm tư. Còn nữa, nói với hấn, nếu như bọn họ trái lại đồng ý trở về Malaysia, hơn nữa đáp ứng từ nay về sau không hề bước một bước đến Đài Loan, cái án đầu tư tại Singapore của ta toàn bộ sẽ cho công ty bọn họ mua lại.”

“Tổng tài, đó là một con số khổng lồ a! Người suy tính lại một chút đi.”

“Không nên, người liền thay ta nói với hắn. Ta mệt, người đừng âm ỉ nữa.” Lặng lặng mà nhắm mắt lại, trước mắt Sở Thận Chi lập tức hiện lên khuôn mặt tuần dật của đệ đệ.

Ngọc nhi, Ngọc nhi của ta, ca ca ta thề sống chết sẽ không để bất luận kẻ nào phá hư, vì người, ta cái gì cũng có thể làm... cái gì cũng có thể làm...

Hoài niệm kiến trúc, hoài niệm giáo viên, đứng trong sóng người đông đúc của sân lễ hội, Sở Thận Chi vui vẻ mà lúi lét đi qua đi lại các gian quầy hàng không ngớt.

“Hoàng Sở học viên” vốn là viện do Doanh nghiệp Sở thị đầu tư dựng lên. Khuôn viên rộng lớn, phương tiện tiên tiến, giáo viên chuyên nghiệp, học sinh từ nhỏ học thẳng lên cao trung, tiếp nhận theo sở thích của con cháu xã hội thượng lưu. Hôm nay vừa vặn giáo khánh “Hoàng Sở học viên” tròn ba mươi năm, vì ngày đáng kỉ niệm này, trường quản lý đủ loại hoạt động đa dạng để chúc mừng. Mà thân là đồng sự kiêm học sinh của trường, hai huynh đệ Sở gia đương nhiên nhất định phải trình diện tham gia.

“Ngọc nhi, nơi nào có trò vớt cá vàng, chúng ta đi chơi có được không?” Mỗi lần cùng đệ đệ trở lại địa phương tràn ngập kỷ niệm này, tâm tình Sở Thận Chi sẽ đặc biệt nhẹ nhõm vui sướng.

“Hảo, lần này ta nhất định phải thắng ca ca.”

“Hảo a, cho ca ca thấy kỹ thuật của Ngọc nhi rốt cuộc có tiến bộ không?” Chứng kiến trên mặt đệ đệ hiện lên thần sắc nóng lòng muốn thử cùng khi còn bé như nhau, Sở Thận Chi cười đến mắt cũng híp lại.

Phong thái cao quý, tướng mạo tuấn mỹ, Sở gia huynh đệ mặc kệ đến bất cứ nơi nào đều là tiêu điểm tụ tập của mọi người. Không tin người xem, trước quán cá vàng bây giờ dân chúng vây xem so với người chơi ít nhất gấp mấy chục lần.

“Oa, đó không phải là học trưởng Sở Thận Chi ta sùng bái nhất sao? Trời ạ, có thể nhìn thấy hắn gần như vậy, ta sắp hạnh phúc đến chết!” Một nữ sinh mặc đồng phục trung học hưng phấn vẫn nhảy không ngừng.

“Đúng vậy, sao có thể có người ngay cả tư thế vớt cá vàng cũng đẹp trai như vậy a? Không được rồi, ta sắp ngất rồi! Ta thật hận ta sao không sinh ra sớm mấy năm, nếu như có thể cùng học trưởng Thận Chi lên lớp vào cùng một phòng học, dù ta giảm thọ mấy năm cũng cam tâm tình nguyện!” Một bạn học nữ khác cũng lên tiếng gia nhập đội thân vệ (fanclub) học trưởng Thận Chi.

“Bản thân ta vốn thích bộ dáng xấu xa này của học trưởng Thiên Ngọc hơn, học trưởng Thận Chi rất hoàn mỹ rồi, mặc kệ là gia thế, tướng mạo, tài trí hay là xử sự nhân thế, toàn bộ hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ, quả thực không phải là con người ma, mỗi lần chứng kiến hắn ta sẽ tự ti. Học trưởng Thiên Ngọc thì không giống, hắn mặc dù thành tích không phải đứng đầu, làm việc lại luôn luôn bất thường, rất nhiều vị lão sư đối với hắn cũng cảm thấy bức mình, nhưng hắn rất được bạn học yêu quý, mấy tên côn đồ ngoài trường thấy hắn đều phải chạy trốn thật xa, nghe nói học trưởng Thiên Ngọc tại trường chúng ta học mấy năm nay, mấy chuyện dọa dẫm vợ vết tiền của người khác so với trước kia ít đi rất nhiều.”

“Nhưng ta nghe nói học trưởng Thiên Ngọc trước kia trong trường dường như rất dã man, thay bạn gái như thay quần áo, rất phong lưu.”

“Ta van người, sao có thể gọi là bạn gái a, ta xem học trưởng Thiên Ngọc chỉ là chơi đùa các nàng thôi, cho tới bây giờ chưa nghe nói hắn đối với người nào chăm chú qua. Bất quá cũng khó trách con gái muốn điên cuồng theo đuổi học trưởng, ai có thể ngăn cản được cặp mắt xấu xa của hắn đây? Lúc hắn nhìn thẳng vào người, ta xem người ngay cả hồn đều bay biến!”

“Khoa trương quá rồi, ta còn thích dạng vương tử như học trưởng Thận Chi hơn, hắn quả thực chính là người yêu trong mộng của các cô gái a.”

“Học trưởng Thiên Ngọc tốt hơn!”

“Ta nói học trưởng Thận Chi tốt hơn!”

Một đám con gái cứ như vậy lúi lúi âm ỉ không ngớt, mãi đến khi hai nam nhân vật chính trong miệng bọn họ đi xa rồi cũng chưa phát hiện.

“Ngọc nhi, ca ca hôm nay lại thắng oh.” Sở Thận Chi kéo tay đệ đệ, cúi đầu cười không ngừng.

“Ca, người kiếp trước có phải sát ngư không? Nếu không sao con cá nào chứng kiến người cũng sợ đến không dám đi chuyển, trái lại chờ người đến vớt a?” Sở Thiên Ngọc một bộ dáng không phục.

“Ôi...hì hì, mặc kệ Ngọc nhi nói cái gì, ca ca thắng chính là thắng, Ngọc nhi nói mau, người cho ca ca phần thưởng gì?”

“Cái này...” Sở Thiên Ngọc vòng vo đảo mắt, cố tình khó xử nói, “Ta chỉ vốn là một học sinh nghèo, lại không có tiền..., ca ca chờ ta một chút oh.”

Đệ đệ thoảng cái bỏ chạy không thấy bóng người, Sở Thận Chi cười cười cũng lơ đãng, như vô số lần trước kia an tĩnh mà đứng nguyên chỗ chờ đệ đệ trở về.

“Này, người xem chúng ta tiến lên cùng học trưởng Thận Chi nói vài lời có được không?” Chứng kiến Sở Thận Chi một mình đứng, chị em gái trong fanclub chớp lấy cơ hội ngàn năm một thuở, lập tức ngo ngoe muốn đi chuyển.

“Không được rồi, vạn nhất học trưởng Thiên Ngọc trở về, chúng ta sẽ bị mắng. Nghe nói giáo khách năm ngoái, có cô bị mắng đến khóc.”

“Chỉ là theo ca ca hần nói vài lời không được a? Có đệ đệ nào bá đạo như vậy, học trưởng Thận Chi lại không phải là vợ của hần.” Cô gái lộ vẻ mặt không cho là đúng.

“Ta thấy chúng ta hay là dừng đi, như vậy dường như rất mạo muội rồi, học trưởng Thận Chi lại không nhận ra chúng ta.”

“Không cần biết, các người không đi thì ta đi là được rồi.”

Một cô gái trong đó lá gan cực lớn cứ như vậy kích động chạy đến trước mặt Sở Thận Chi.

“Chào học trưởng Thận Chi.” Cô gái đối với Sở Thận Chi nở ra một mặt nụ cười tự nhận là quyến rũ, “Ta là Vương Linh Linh của cao nhất (cao trung năm một), ta vẫn rất ngưỡng mộ học trưởng, ta — ”

“Người hay là đi nhanh đi, ” cắt đứt lời cô gái nói, Sở Thận Chi nhướn mày, “Đệ đệ ta lập tức sẽ trở lại, ta không muốn làm cho hần không vui.”

Luôn luôn thấp giọng Sở Thận Chi mặc dù không thích bị sùng bái như ngôi sao thần tượng, nhưng đối với loại hành động của cô gái này hần từ nhỏ đến lớn sớm đã quá quen thuộc, cũng không bị bởi vậy mà nổi nóng, chỉ là ngay lần này đệ đệ bên cạnh mình, hần không muốn có người quá nhiều hứng thú của hai người.

“Ca, phần thưởng tới!”

“Ngọc nhi...” Chứng kiến thiếu niên vội vã chạy tới, cầm trong tay hai cây kẹo đường, Sở Thận Chi vội vàng tiến ra đón, “Người sao chạy gấp như vậy, ca ca chờ lâu một chút cũng không sao a, nhìn người chạy đến đầu đầy mồ hôi.” Tinh tế móc ra khăn tay mà lau đi những giọt mồ hôi trên mặt thiếu niên, Sở Thận Chi không nở mà nói.

“Chạy chậm quá thì không được, đường sẽ tan ra. Ca ca, đến, cây này cho người, người nhanh ăn đi.”

“Uh.” Mặt mày hớn hở mà ăn kẹo đường Đềm Đềm đệ đệ khổ cực mua, Sở Thận Chi ngay cả trái tim cũng đều ngọt.

“Ăn ngon? Ta lâu rồi không ăn kẹo đường. Ồ? Cô gái kia là người nào a?” Lúc này mới phát hiện bên cạnh ca ca một cô gái đứng thờ người ra, Sở Thiên Ngọc nghi hoặc mà nói.

“Cô gái gì? Ta không phát hiện. Ngọc nhi, chúng ta đi thôi. Người xem chúng ta bây giờ đi quán ngon nào nữa đây?” Sở Thận Chi lôi kéo tay đệ đệ quay đầu đi.

“Oa —” khóc nhào vào trong lòng bạn học của mình, cô gái khóc nước mắt nước mũi đầm đề, “Học trưởng Thận Chi tại sao thấy ta liền mất hứng, chứng kiến đệ đệ hần liền cười đến vui vẻ như vậy, oa... Không công bằng không công bằng!”

“Nói người đừng đi, người càng muốn đi, học trưởng Thận Chi thương yêu đệ đệ hẳn vốn có tiếng, tuyệt đối sẽ không làm chuyện khiến đệ đệ hẳn không vui, người khẳng khẳng không nghe lời muốn đi chạm vào cây đình này, người oh...”

Hối hận cũng không kịp rồi, tâm hồn thiếu nữ của cô gái đáng thương bắt quá lại vì một cây kẹo đường mười viên, vì vậy mà tan nát...

10. Chương 10

“Ca, mũi người dính đường rồi...” Đi tới, Sở Thiên Ngọc đột nhiên đem ca ca kéo vào một góc vắng vẻ, cúi đầu tình nghịch mà liếm đi vụn đường trên mũi hẳn.

Đầu lưỡi ẩm ướt nóng nóng của đệ đệ làm cho Sở Thận Chi thoáng cái toàn thân liền nóng lên, cũng không quan tâm bọn họ đang ở nơi nào, liền vươn hai tay cuốn lấy cần cổ thiếu niên, ngẩng đầu lên, thở hào hển tìm kiếm đôi môi nóng bỏng kia.

“Ngọc nhi... Hôn ta... Hôn ta...”

“Ca...” Ánh mắt mông lung của ca ca, cái miệng nhỏ nhắn nhấp mở nhẹ thật sự quá mức liêu nhân, nguyên bốn Sở Thiên Ngọc chỉ là đóng kịch muốn ném thử “ích lợi” cũng không nhận được, mắt không chế mà hôn lên.

“Uh... Uh...” Từng góc trong miệng đều bị đầu lưỡi linh hoạt của đệ đệ liếm qua một lần lại một lần, khoái cảm như thuốc độc ăn mòn toàn thân, hơn nữa mỗi khi đầu lưỡi của mình bị đệ đệ hung hăng nút, Sở Thận Chi trong đầu phút chốc trống rỗng —

“Hô... Hô...” Sau khi hai người rốt cục tách ra, Sở Thận Chi thở hồng hộc mà tê dại ngã vào lòng đệ đệ, toàn thân hư nhược ngay cả khí lực mở miệng cũng không có.

“Tiểu yêu tinh, nếu không phải bây giờ chúng ta đang tại trường học, ta liền hung hăng mà yêu người. Buổi tối nhất định cho người đẹp mắt.” Bên tai ca ca tà tà mà lược hạ những lời này, Sở Thiên Ngọc sửa sang lại y phục của hai người, ôm vai ca ca hướng đi ra ngoài.

Trong trường học, khắp nơi đều là kỷ niệm.

Hai người đi qua từng góc sân trường, nhất nhất thu nhặt lại những chuyện ngọt ngào cũ.

“Ngọc nhi, người xem nơi nào.” Chỉ vào một tòa kiến trúc châu Âu xưa, Sở Thận Chi phì cười không nhận được mà cười ra tiếng.

“Ghê tởm, người lại nhớ đến sự kiện kia rồi. Người có thể đừng nhắc lại không a?” Sở Thiên Ngọc tức giận mà đá một hòn đá nhỏ trên đường đi.

“Ha ha, Ngọc nhi khi đó đáng yêu như vậy, ca ca sao có thể không đề cập đây?”

“Đúng vậy đúng vậy, sự kiện đó là chuyện nực cười nhất Hoàng Sở từ trước tới nay, sao có thể không đề cập?” Một nam tử tuần tú không biết khi nào từ sau hai người đi ra, hết sức phấn khởi mà nói.

Bầu không khí ngọt ngào nhất thời bị phá hư hầu như không còn gì, Sở Thận Chi nhìn Trình Giáo Kim nửa đường xuất sát này, nhớ đến chuyện trước kia hẳn bán đứng mình, không khỏi oán hận mà trừng liếc hẳn một cái.

“U, hoàn lại liếc mắt đưa tình a, Thiên Ngọc lão đệ, người cũng trông nom kỹ càng ca ca người, hẳn có người chưa đủ, hiển nhiên còn muốn câu dẫn ta, thật đúng là không tuân thủ phụ đạo (đạo làm vợ) a. Đáng tiếc ta sớm đã có nơi thuộc về, người chấm dứt hy vọng đi.”

Sở Thận Chi nghe vậy thiếu chút khí não xuất huyết, “Diệp Phương Diêu! Cái miệng người ba hoa nói nhiều không biết che đậy, cũng không sợ miệng nán vụn hay bị cắt bỏ a. Ngọc nhi, người đừng nghe hẳn, trong lòng ca ca chỉ có một mình người, sẽ không bao giờ đi câu dẫn người khác đâu.”

“Ta biết rồi, Diệp đại ca chỉ là thích nói giỡn mà thôi. Diệp đại ca, hôm nay sao rảnh rỗi đến a? Người kia không phải cột chặt người rồi?” Sở Thiên Ngọc bắt thóp nói.

“Khụ, khụ, hay nói giỡn, bốn đại gia đường đường nam tử hán bầy thước, muốn đi nơi nào thì đi, người nào quản được ta?” Diệp Phương Diêu lắc đầu quát, cố tình tiêu sái mà nói.

“Thật sự? Nhưng ta nghe nói dường như ngươi sợ hấn muốn chết, vừa nhìn đến hấn thì như chuột thấy mèo, sợ đến cả người phát run đây.” Sở Thận Chi cũng đi ra giúp đệ đệ “tán thanh” (ca ngợi), hung hăng mà hướng chỗ đầu của Diệp Phương Diêu giẫm mạnh thêm một cái.

“Ai nói? Diệp Phương Diêu ta tốt xấu cũng là nhân vật hách hách nổi danh mây mưa Hoàng Sở năm đó, không sợ trời không sợ đất, sao có thể mềm yếu như vậy? Ta — ”

“A, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, ta xem người kia tới, này, Diệp đại ca ở chỗ này a!” Dùng sức hướng từ xa huy phát tay, Sở Thiên Ngọc ca giọng mà la lên.

“A — cứu mạng a! Ta tiêu rồi, ta hôm nay vốn là trộm chạy đến, nếu như bị hấn bắt được, ta nhất định phải chết! A Thận, ngươi mau giúp ta che một chút!” Vội vã trốn sau lưng Sở Thận Chi, Diệp Phương Diêu đã gặp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

“Oa ha ha...” Hai huynh đệ Sở gia chứng kiến Diệp Phương Diêu cái loại bộ dáng chật vật này, cuối cùng đã hả được cơn oán giận từ lâu, đều ôm bụng cười to.

Diệp Phương Diêu cũng không quan tâm tiếng cười hai người có bao lớn, cẩn thận mà nhô đầu ra xem. Chờ sau khi xác định người kia thật sự không xuất hiện, mới nặng nề mà thở dài một hơi.

“Hai người các ngươi cũng quá đáng ghét rồi, loại kịch này vốn sẽ hại người ta bị bệnh tim, các ngươi có biết không a?” Diệp Phương Diêu oán hận mà nói.

“A, ai vừa mới nói hấn không sợ trời không sợ đất? Quả thực chính là nực cười nhất trên đời này!” Sở Thiên Ngọc chỉ cần nghĩ đến người này từng cùng ca ca ngủ chung giường, lòng tràn đầy mùi vị ác tâm, khẩu khí tự nhiên cũng không chỗ nào tốt.

“Nực cười? Chuyện này của ta hấn còn chưa tính là nực cười, với chuyện kinh thiên động địa của ngươi năm đó, so với chuyện cười quỷ thần khiếp sợ kia, ta đây chỉ là chuyện cỏn con.”

“Ngươi... Ngươi đang nói cái gì a? Ta không nhớ chút nào.” Sở Thiên Ngọc quyết định bắt đầu giả bộ ngu.

“Không nhớ rõ a, không sao, chúng ta vốn là anh em tốt ma, ta liền miễn phí giúp ngươi nhớ một lần nữa là được rồi...”

“Hoàng Sở học viên” có một truyền thống phi thường kỳ lạ.

Tại tiệc tối tốt nghiệp trung học của mỗi một khóa, nhất định sẽ do đội kịch nói dựng một chuyện cổ tích, như “Công chúa Bạch Tuyết”, “Công chúa ngủ trong rừng” hoặc là “Cô bé Lọ Lem” được cải biên để làm một tiết mục diễn. Hơn nữa mỗi lần xuất ra nhất định tạo thành oanh động, cả kịch viện diễn ra đêm đó tuyệt đối người người tấp nập, người người lui tới.

Rất nhiều người gào to nhằm chán khi nghe đến loại cổ tích này, căn bản là lừa con nít, sao có thể có học sinh trung học muốn đi xem. Nếu như ngươi có nghĩ vẫn như vậy, chứng tỏ ngươi tuyệt đối không phải học sinh Hoàng Sở. Bởi vì chỉ cần là học sinh Hoàng Sở, trước hí kịch công diễn mỗi tháng, mỗi người sẽ nghĩ đủ mọi biện pháp, đều ra kỳ chiêu đến đoạt mua vé vào cửa tiệc tối tốt nghiệp đêm đó, mà này hết thầy cũng chỉ vì muốn đích thân nhìn “kỳ quan” tuyệt đối hiếm thấy.

Trong đó tình hình chiến đấu để cướp đoạt vé vào cửa rất chi kịch liệt, lấy một năm thăm thiết nhất trong những năm trước khi học trưởng Sở Thận Chi tốt nghiệp...

“A Thận, ngươi nhanh hỗ trợ đi, bây giờ kinh phí đội kịch nói bị thiếu hụt nghiêm trọng, tiền vé vào cửa buổi tiệc tối tốt nghiệp là nguồn thu nhập chủ yếu, nhưng ngươi ngàn vạn lần không thể thấy chết mà không cứu được a.” Một thiếu niên diện mạo thanh tú đang không ngừng van nài lay lục người trước mắt.

“Diệp Phương Diêu! Nếu đáng cứu ta đã sớm cứu, kinh phí đội kịch nói các người còn được xuất ra nhiều hơn người khác gấp đôi, ta thân là Chủ tịch Hội học sinh đã rất nỗ lực rồi, ngươi hấn nhiên còn dám đối với ta đưa ra loại yêu cầu vô lý này, ngươi chán sống sao?” Ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc của Hội học sinh, thiếu niên dung mạo tuấn mỹ vô song, khí độ ung dung, nhàn nhàn, lạnh lùng mà nói.

“Hắc hắc, bỏ vấn đề kinh phí qua một bên không nói, thân là một phần tử của Hoàng Sở cùng đội trưởng đội kịch nói, Diệp Phương Diêu ta tất nhiên là vì ngoài cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi, truyền thống Hoàng Sở chúng ta thật không thể hủy trên tay ta, A Thận, người thân là bạn thật tốt của ta, hẳn là sẽ không hại ta bị lưu lại danh xấu trong lịch sử Hoàng Sở chứ.”

“Ta cho người tự tìm tự chịu! Loại truyền thống thối nát này của Hoàng Sở cũng không biết là người nào phát minh, mặc nhiên muốn từ mỗi một khóa tốt nghiệp trung học chọn ra một học sinh đẹp nhất sắm vai nữ diễn viên, ngược lại nếu là nam đóng vai thì quả thực là biến thái gia tăng tam cấp!”

“Hắc hắc, không có biện pháp, người xem thích coi mà, ai kêu Sở Thận Chi người vốn là hoa khôi Hoàng Sở, mỹ tuyệt thế gian, lần này nữ chính diễn ‘công chúa Bạch Tuyết’ không cần hỏi cũng biết là của người.”

“Người đi chết đi! Muốn gọi ta mặc váy, mang tóc giả giả trang phụ nữ, không có cửa đó đâu!”

“Ta van người, coi như ta cầu người có được hay không?”

“Hừ, mơ tưởng!”

“Ta van người, sau này ta làm trâu làm ngựa cho người, tùy tiện người sai khiến ta như thế nào cũng được?”

“Người muốn vì ta làm trâu làm ngựa còn nhiều mà, không có người cũng không thiếu.”

“Ồ... Người rốt cuộc muốn thế nào mới đáp ứng ma?” Diệp Phương Diêu đã sắp phát điên rồi! Buổi diễn kịch đã sắp bắt đầu rồi, nhưng nữ diễn viên này lại siêu cấp khó khăn, chậm chạp không chịu gặt đầu, nếu đến lúc đó bị xử phạt tại tiệc tối tốt nghiệp, chỉ sợ hẳn sẽ bị loạn đao chém chết a!

“Ca ca!” Lúc này Sở Thiên Ngọc đột nhiên từ ngoài cửa cóc cóc chạy tiến vào, cười nhào vào lòng Sở Thận Chi.

“Ngọc nhi!” Sở Thận Chi nhìn thấy bảo bối đệ đệ của hắn tâm can liền vui mừng hơn hử, sớm đem cái không thoải mái mới rồi vứt qua sau đầu.

Ha ha, trời cũng giúp ta! Diệp Phương Diêu khổ vô lương sách (bế tắt) vừa nhìn đến Sở Thiên Ngọc tiểu bằng hữu liền động não, rốt cục nghĩ ra biện pháp như thế nào làm cho Sở Thận Chi đáp ứng diễn “Công chúa Bạch Tuyết” rồi.

“Ai nha, này không phải là tiểu bằng hữu đáng yêu nhất từ trước tới nay của Hoàng Sở chúng ta, học sinh Sở Thiên Ngọc sao? Sao hôm nay người rảnh rồi đến a?” Diệp Phương Diêu vội vàng đem cái đuôi hồ ly giấu lên, bắt đầu gỡ ra nụ cười thân thiết làm cho người ta nổi da gà.

“Ta đến chơi với ca ca a. Diệp đại ca, người tại sao cười xấu xa đến như vậy a?” Sở Thiên Ngọc nghịch đầu khó hiểu mà nhìn Diệp Phương Diêu.

“Phốc –! Ngọc nhi nói thật hay, người này cười rộ lên đích xác rất xấu xa a.” Sở Thận Chi phốc cười khúc khích.

“Chủ tịch, đã đến giờ họp rồi, xin mời đi qua phòng hội nghị.” Một học sinh đi vào cung kính nói.

“Hảo, ta lập tức đến. Ngọc nhi, người ở chỗ này chờ ca ca một chút, ca ca lập tức sẽ trở lại oh, không nên chạy loạn, biết không?” Sở Thận Chi cẩn thận mà dặn dò.

“Hảo, ta sẽ chờ ca ca trở về.”

“Ng oan.” Hôn bảo bối đệ đệ, Sở Thận Chi tới ngay phòng họp kế bên.

Đợi đến lúc Sở Thận Chi rời đi, Diệp Phương Diêu lập tức áp tới hành động.

“Hắc hắc, Thiên Ngọc đệ đệ, Diệp đại ca hỏi người một vấn đề, người có thích diễn kịch không a?”

“Diễn kịch? Người là nói diễn kịch như người trong TV sao?”

“Đúng đúng, Diệp đại ca ta là đội trưởng đội kịch nói, bây giờ có một nhân vật phi thường thích hợp với người, người muốn diễn không a?”

“Ta không có hứng thú, diễn kịch dường như rất nhàm chán.”

“Không hề không hề, lần này diễn kịch của chúng ta, ca ca ngươi là diễn viên, chẳng lẽ ngươi không muốn cùng diễn kịch với ca ca ngươi sao?”

“Cùng diễn kịch với ca ca? Hảo a hảo a, ta muốn diễn.”

Cứ như vậy, vì đạt thành nguyện vọng của đệ đệ cùng mình diễn, Sở Thận Chi rất cục gât đầu đồng ý đảm nhận diễn “Công chúa Bạch Tuyết”.

Nữ diễn viên đẹp nhất từ trước tới nay ở Hoàng Sở cũng vì vậy mà sinh ra —

Tin tức này vừa ra lập tức oanh động võ lâm, kinh động vạn giáo, toàn bộ học sinh vì đoạt vé vào cửa đều tranh nhau đầu rơi máu đổ, lục thân bất nhận (mất hết tính người), cò vé cũng nhân cơ hội thét giá lên trời, quả thực làm cho Diệp Phương Diêu buồn bán lời to.

Nguyên bốn hết thấy đêm đó cũng tiến hành phi thường thuận lợi, mấy ngàn người xem tất cả đều trầm tụy tại học trường Sở Thận Chi xinh đẹp như thiên tiên giả trang trong “Công chúa Bạch Tuyết”, nhưng không nghĩ tới trò hay hiển nhiên là ở phía sau...

Công chúa Bạch Tuyết bởi vì ăn quả táo độc mà chết đi, các chú lùn thương tâm đặt nàng vào một cái quan tài thủy tinh đẹp đẽ, ngày đêm bên cạnh nàng trông coi.

Một người vương tử đi ngang qua nơi này, đối với công chúa Bạch Tuyết vừa thấy đã yêu, “A, công chúa Bạch Tuyết xinh đẹp, ta vừa nhìn đã yêu ngươi, ta muốn ban cho ngươi một nụ hôn ngọt ngào, nguyện ngươi hãy vì ta tỉnh lại, làm bạn với ta hết cuộc đời.”

Trình diễn đến đây, nguyên bốn dựa theo kịch nói, diễn viên đóng vai vương tử chỉ cần cúi đầu làm bộ dáng giả bộ hôn môi là được, không nghĩ tới nam diễn viên trước đó có dự mưu, hay đột nhiên nổi dậy thú tính, mặc nhiên lấy cơ muốn diễn cho thật, khi đó thấy môi mắt của trư ca sẽ đụng tới đôi môi hồng nộn kia của Sở Thận Chi —

“Không cho phép chạm hân! Hân là của ta!”

Chỉ thấy một trong các chú lùn vây quanh bên cạnh công chúa Bạch Tuyết đột nhiên quát to một tiếng, nhảy người đến, bổ ngã vương tử xuống đất, hung hăng mà đấm thụi.

Sở Thận Chi nghe được thanh âm hăm dọa liền mở mắt, nguyên bốn muốn đứng dậy xem xét xảy ra chuyện gì, nhưng hoàn lại không rõ lắm tình huống lúc đó, đột nhiên bị người đè ép lên, dùng sức hôn xuống —

Toàn trường lặng im ba giây đồng hồ, sau đó đột nhiên âm cười to, bởi vì mỗi người bọn họ đều là lần đầu tiên chứng kiến tình tiết chú lùn mạnh mẽ hôn công chúa Bạch Tuyết, không khỏi cười rung trời.

Diệp Phương Diêu ở phía sau thấy thế gấp đến thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, liền tranh thủ hạ màn. Nhưng sau đó phát hiện phản ứng người xem dị thường nhiệt liệt, vừa lại hết sức phấn khởi mà lôi kéo chúng diễn viên đi ra tạ ơn, cũng gọi đây là một lần cải cách đổi mới vĩ đại.

Cứ như vậy, buổi diễn kịch oanh động nhất Hoàng Sở từ trước tới nay, làm cho cười nhiều nhất cũng kết thúc, nụ hôn của công chúa Bạch Tuyết lần đầu tiên dâng cho chú lùn, mà nụ hôn đầu tiên của Sở Thận Chi cũng vào ngày đó dâng cho đệ đệ yêu mến...

11. Chương 11

“Tổng tài, mẹ ngài đến.”

Một câu nói đơn giản của Vương thư ký lại khiến cho Sở Thận Chi đang xử lý công sự chột rùng mình.

“Mau mời nàng vào.”

“Vâng.”

“Thận Chi...” Từ ngoài cửa chậm rãi đi đến, Lâm Bình Bình nhìn kẻ tử đứng dậy đón chào, hốc mắt không khỏi một trận nóng lên.

“Mẹ, đến, ngồi a, người hôm nay sao rảnh rồi đến thăm ta?” Vì rảnh rồi lại không đi chùa, thông minh như Sở Thận Chi sao sẽ không biết Lâm Bình Bình gây nên gì, hẳn chỉ không muốn chọc phá mà thôi.

Không nghĩ tới Lâm Bình Bình bịch một tiếng, đột nhiên quỳ xuống —

“Mẹ, người làm cái gì vậy?!” Sở Thận Chi thấy thế giận dữ, bởi vì cử động rõ ràng này của mẹ kế đã tình tường biểu lộ lập trường của nàng.

“Thận Chi, người đáp ứng thỉnh cầu của chúng ta đi. Người kia... Người kia chỉ sợ là không được...” Lâm Bình Bình cúi đầu ai ai mà khóc lên.

“Muốn ta đáp ứng, trừ phi ta chết!” Hường cái bàn dùng sức vỗ, đứng dậy, Sở Thận Chi giận dữ nhìn kỹ Lâm Bình Bình, lạnh lùng mà nói, “Mẹ, người đừng quên người bây giờ vốn là người của Sở gia, cũng đừng đưa tay cùng người ngoài hợp tác. Sở gia bây giờ là ta quyết định mọi chuyện trong nhà, hết thảy đều là ta định đoạt. Xem những gì người đã chiếu cố cha cùng chúng ta nhiều năm, coi như những lời người vừa mới nói ta không nghe thấy. Người trở về đi!”

“Không, ta không quay về!” Lâm Bình Bình quỳ bò tới trước mặt Sở Thận Chi, “Thận Chi, ta cầu người, cho Thiên Ngọc gặp mặt hần một lần đi, nếu không sau này chỉ sợ không có cơ hội rồi, người ngẫm lại, nếu như vạn nhất có một ngày, Thiên Ngọc biết người ngay cả lần cuối cùng gặp mặt cha ruột hần cũng không cho hần thấy, hần nhất định sẽ hận người!”

“Hận ta... Hận ta...” Thì thào không ngừng buông ra hai chữ này, Sở Thận Chi đột nhiên đau lòng không chịu nổi.

“Thận Chi, cầu người, đáp ứng chúng ta đi, cho Thiên Ngọc gặp mặt hần một lần, Thiên Ngọc sau này nhất định sẽ cảm kích người.”

“Mẹ, người biết không? Ta nguyện để Ngọc nhi hận ta, ta nguyện Ngọc nhi không cảm kích ta, ta chỉ cần... Chỉ cần hần không rời bỏ ta... Chỉ cần hần không rời bỏ ta...” Sở Thận Chi nắm chặt hai tay thành nắm đấm, run rẩy nói.

“Sẽ không đâu, Thiên Ngọc sẽ không rời người đi, cho dù hần cùng cha ruột hần nhận nhau, hần cũng không rời người đi, Thận Chi, người tin tưởng ta.”

“Ta không tin người! Người bảo ta như thế nào tin tưởng người? Nếu lúc đầu người quyết định ôm Ngọc nhi vào cánh cửa Sở gia, cũng đồng thời mang Ngọc nhi vào sinh mệnh của ta, vậy Ngọc nhi đã là của ta! Là của một mình ta! Người bây giờ cũng dám xuất nhĩ phản nhĩ (lật lọng), muốn đem Ngọc nhi mang đi, người bảo ta phải tin tưởng người như thế nào?!”

“Không phải, Thận Chi, ta không phải muốn đem Thiên Ngọc mang đi, ta chỉ không đành lòng chứng kiến cha con bọn họ lại không kịp nhìn nhận nhau rồi sẽ thiên nhân vĩnh cách, ta chỉ muốn bọn họ gặp mặt thôi, thật sự chỉ là gặp mặt thôi...”

“Gặp mặt? Sau đó? Bước tiếp theo có phải là nhận tổ quy tông không? Bước tiếp theo nữa có phải sẽ mang Ngọc nhi của ta về Malaysia? Bước tiếp theo nữa có phải từ nay về sau sẽ không cho Ngọc nhi cùng ca ca này gặp mặt nữa? Người dám cam đoan chuyện sẽ không diễn biến như vậy sao? Người nói người nói a!”

“Thận Chi...”

“Chỉ cần nghĩ đến Ngọc nhi phải từ nay về sau rời Sở gia, chỉ cần nghĩ đến từ trong miệng Ngọc nhi nghe hần gọi người khác là ca ca, ta sẽ điên! Sắp điên rồi! Ca ca của hần chỉ có ta! Chỉ có ta! Gọi cha con Lâm gia cút cho ta! Cút cho ta! Ngọc nhi là do một tay ta nuôi từ nhỏ đến lớn, hẳn là của ta! Là của ta!” Vung tay mạnh lên, đem tất cả những gì trên bàn đều quét rơi xuống, Sở Thận Chi tâm tình tích đê nhiều ngày rốt cục vỡ òa ra!

“Thận Chi, người tỉnh táo lại, hãy nghe ta nói.” Lâm Bình Bình tiến lên kéo Sở Thận Chi, “Mẹ biết người cùng Thiên Ngọc phi thường yêu nhau, sớm đã vượt qua quan hệ huynh đệ bình thường, cho dù các người không phải huynh đệ ruột, cũng có thể giống như một người bạn đời của nhau, Thiên Ngọc hẳn sẽ không rời người.”

“Không... Ta không mạo hiểm như vậy... Ta không dám bất chấp bất cứ nguy hiểm gì có thể sẽ thay đổi quan hệ của chúng ta! Tại sao các người không hiểu, Ngọc nhi hẳn còn trẻ, hẳn còn có khả năng vô hạn, nếu như có một ngày hẳn thay đổi tâm ý, nếu như có một ngày hẳn yêu người khác, cho dù trái tim ta tan nát, ít nhất ta còn là ca ca hẳn, ít nhất ta còn có thể hi vọng bên cạnh hẳn! Nhưng một khi các người chặt đứt quan hệ huynh đệ của ta cùng Ngọc nhi, lỡ ngày đó thật sự tới, chúng ta lúc đó cái gì cũng không có... Cái gì cũng không có rồi... Ta không muốn... Ta chết cũng không muốn!”

“Thận Chi... Sẽ không... Sẽ không...” Dồn sức lắc đầu, Lâm Bình Bình thật hi vọng hài tử này có thể tin lời nàng.

“Mẹ, người khác bức ta còn chưa tính, người biết rõ Ngọc nhi là người quyết định vận mệnh của ta, là của ta hết thảy! Người tại sao còn muốn cướp hẳn từ ta? Tại sao còn muốn đem hẳn đưa cho người khác?” Phần nộ mà nhìn chăm chú vào Lâm Bình Bình, Sở Thận Chi ngữ khí lạnh lẽo mà nói, “Ta không tha thứ người... Tuyệt đối không tha thứ người! Bắt đầu từ hôm nay, trừ phi người thay đổi lập trường, nếu không ta không nghĩ sẽ lại nhìn thấy người!”

“Thận Chi...” Lâm Bình Bình cho tới bây giờ chưa từng nghe kể tử của nàng dùng lời nói vô tình như vậy đối với nàng, không khỏi thương tâm mà khóc lên.

“Mẹ, người đừng trách ta tàn nhẫn, vì Ngọc nhi, chuyện gì ta cũng làm được. Người đi nói cho cha con bọn họ, nếu như bọn họ tiếp tục dây dưa mập mờ nữa, nếu như bọn họ lại gần Ngọc nhi của ta nửa bước, ta sẽ không tiếc trả giá bằng mọi thứ, cho tập đoàn Hoàng Gia bọn họ vì vậy mà tan rã!”

“Ca, ta hôm nay lãnh lương, ta mời người xem phim.”

Liên vì cú điện thoại của đệ đệ, Tổng tài hiếm khi diện kiến của doanh nghiệp Sở thị lại xuất hiện tại cửa rạp phim náo nhiệt.

“Ca, người chờ lâu chưa? Xin lỗi, ta đến muộn.” Khóa xe máy, tháo mũ bảo hiểm, Sở Thiên Ngọc cười cười xin lỗi ca ca.

“Không sao, ca ca chưa chờ lâu, người ngàn vạn lần đừng vì gấp rút mà chạy xe nhanh, biết không?” Tay giúp đệ đệ sửa lại tóc bị rối, Sở Thận Chi tha thiết mà dặn dò.

“Ta biết, người đừng lo lắng.”

“Ta sao có thể không lo lắng đây? Mỗi lần nhìn người cười xe máy khỏi cửa, ta đều sợ và lo lắng. Ca ca mua xe cho người tại sao người không dùng?” Sở Thận Chi năm ngoái làm cho đệ đệ một bằng lái, lập tức liền mua cho hẳn chiếc Porche, nhưng Ngọc nhi chỉ ngẫu nhiên đi vào những ngày nghỉ rồi dẫn hẳn ra ngoài hóng gió, lúc khác hẳn ngay cả chạm cũng không chạm nó.

“Chạy xe đó quá phiền toái rồi, cười xe máy như các học sinh ra ngoài đường như tiện hơn a.”

“Ngọc nhi có phải không thích chiếc xe không? Vậy Ngọc nhi thích dạng xe gì, ca ca mua lại cho người.”

“Người đừng nói nữa, ta không muốn chính là không muốn. Ca, chúng ta đi nhanh đi, phim sắp bắt đầu rồi, ta nghe nói bộ phim này khá cảm động, vốn là nói về hai huynh đệ cùng lên chiến trường, người xem rồi cũng đừng khóc oh.”

“Ta sẽ không khóc, cũng không phải nữ sinh yếu đuối.”

Đáng tiếc những lời này Sở Thận Chi nói thật sự là quá sớm rồi, tình tiết hai huynh đệ trong phim sống nương tựa lẫn nhau trên chiến trường vì đối phương không màng xả thân hi sinh, làm cho Sở Thận Chi hoàn toàn đặt chính mình cùng đệ đệ yêu mến vào trong phim, thấy vậy Sở Thận Chi rơi lệ đầy mặt, khóc từ đầu đến cuối.

“Được rồi, ca, van người đừng khóc nữa, áo sơ mi của ta bị người khóc ướt rồi, người quả thực so với nữ sinh yếu đuối kia còn muốn khoa trương hơn, ta xem toàn rạp có người khóc bi thảm nhất.” Ôm ca ca đi ra rạp chiếu phim, nhìn nam tử còn đang trong lòng mình khóc, Sở Thiên Ngọc bất đắc dĩ mà thở dài.

“Tiểu nữ sinh kia đương nhiên sẽ không khóc, phụ nữ các nàng sao có thể hiểu huynh đệ chúng ta trong lúc đó, loại tình nghĩa thâm hậu vì đối phương ngay cả mạng cũng có thể bỏ?”

“Phải phải, ta hiểu rõ ta hiểu rõ.”

“Ngọc nhi, người biết không? Trên đảo nhỏ, khi ta chứng kiến người bị chôn sống dưới đồng đất đá, khi đó ta đã nghĩ, nếu như người thật sự đã chết, nếu như người thật sự không bao giờ trở lại bên cạnh ta nữa, vậy ca ca cũng tuyệt sẽ không sống trên đời này lâu thêm một giây.” Hai mắt đầm lệ mông lung mà dừng ở đệ đệ yêu mến, Sở Thận Chi nhẹ nhàng nói.

“Ca... Ta biết... Ta biết...” Cảm động mà cúi đầu hôn trán ca ca, Sở Thiên Ngọc gắt gao mà ôm lấy hân.

Cử chỉ thân thiết của hai con người siêu cấp đẹp trai rất nhanh hấp dẫn tầm mắt của tất cả người trên phố, ngay lúc mọi người đều đang thì thào nói nhỏ, một gã thiếu niên lại không ngại khi thấy chuyện lạ mà cười đi tới.

“A Thiên, người sao một điểm tiến bộ cũng không có, lại dính chặt ca người như vậy a?” Thiếu niên ngữ khí trêu chọc nói.

“Người quản chuyện người khác nhiều quá rồi, sao, bị phụ nữ đá rồi nhàn hạ không gì làm a?” Sở Thiên Ngọc dùng sức đâm lên vai đối phương.

“Ngọc nhi, vị này chính là...”

“Oh, ca, hân là bạn học cùng lớp của ta hồi trung học.”

“Chào học trưởng Thận Chi, ta gọi là Trần Tấn Đông, là người hâm mộ người đã lâu, xin chỉ giáo nhiều.” Trần Tấn Đông cung kính mà cúi chào một cái.

“Đâu có, người đừng nói vậy, ta mới phải cảm ơn người chiếu cố Ngọc nhi nhà ta đây.” Sở Thận Chi cũng có chút khom lưng đáp lễ.

“Chiếu cố? Trời ạ, ca, người này là người làm ta phiền toái nhất, người ngàn vạn lần đừng bị bề ngoài thành thật của hân lừa gạt.”

“Này này, Sở Thiên Ngọc, ta đắc tội người chỗ nào? Người sao có thể nói xấu ta trước mặt học trưởng Thận Chi ta ngưỡng mộ nhất? Người rất không phải rồi!” Trần Tấn Đông tức giận mà trừng mắt liếc nhìn Sở Thiên Ngọc một cái.

“Ha ha, ta chỉ là ăn ngay nói thật thôi a.”

“Ít dong dài, hội cự học sinh ngày mai người có đi không a?”

“Đi, sao không đi?”

“Hừ, tốt lắm, hội cự học sinh năm nay vừa vặn cử hành tại khách sạn nhà ta mở, đến lúc đó ta sẽ bảo người làm nhà ta hảo hảo ‘chiếu cố’ người, người hãy chờ xem!”

“Hừ, ai sợ ai a? Không phải hợp lại chúc rượu chứ, người chưa từng thắng ta lần nào?”

“Chúng ta đây liền nhất quyết thắng bại vào ngày mai đi. Học trưởng Thận Chi, thất lễ, bạn gái của ta đang đợi, ta đi trước một bước, lần sau ta gặp lại sẽ tự đến nhà hỏi thăm, không biết học trưởng có hoan nghênh chào đón?”

“Hoan nghênh, đương nhiên hoan nghênh.” Sở Thận Chi vẫn cười xem hai người đấu võ mồm nhẹ nhàng gạt đầu.

“Ca ta hoan nghênh, nhưng ta không chào đón, người mau rút đi, coi chừng bạn gái người chạy theo người khác, đến lúc đó người cũng đừng tìm ta khóc lóc a.”

“Thiết, chẳng thèm nói với người, ngày mai gặp lại!” Trần Tấn Đông nhanh như chớp chạy đi.

“Tiểu tử này!” Sở Thiên Ngọc lắc đầu, “Ca, người đi trước dạo một chút, ta đi mua một thứ.”

“Ngọc nhi, người muốn mua cái gì? Ca ca với người cùng đi.”

“Không được, người không thể theo ta, thứ ta muốn mua không thể cho người biết.”

“Vật gì mà thần bí như vậy a?”

“Ôi...hì hì, không nói cho người, người sau này sẽ biết.”

“Được rồi, ta đây đi tới cửa hàng quần áo mà chúng ta thường đi chờ người trước, người phải nhanh trở về oh.”

“Hào hảo, ta biết. Ca, chờ đệ oh.”

“Uh.” Đưa mắt nhìn đệ đệ đi xa, Sở Thận Chi liền hướng một gian cửa hàng hiệu Nhật Bản bọn họ thường tới.

“Hoan nghênh đến xem! Sở tổng tài, chào ngài.” Vừa thấy khách quý quá bước đến, chủ cửa hàng cùng các nhân viên nữ khác cũng lập tức tiến lên cúi người chào thật sâu, “Sở tổng tài đại giá quang lâm, tề *** thật sự là bông tát sinh huy (trở nên sáng rõ). Mạo muội hỏi một câu, hôm nay sao không thấy tiểu thiếu gia?”

“Hắn sẽ tới sau. Có cái gì thích hợp đệ đệ ta, mang đến xem.”

“Vâng, nhanh mang loại mới nhất ra đây.” Sau khi chủ cửa hàng dẫn một nữ nhân viên, liền chuyển hướng vị khách hàng quen lớn nhất của cửa hàng, lộ ra một nụ cười nịnh nọt, “Tiểu thiếu gia lớn lên tuần tú lịch sự, đúng là vóc dáng trời sinh, quần áo chúng ta mặc kệ là mặc ở đâu trên người hắn cũng có vẻ phi thường đẹp trai hào phóng. Vật phẩm của tề *** có thể cho Sở tổng tài cùng tiểu thiếu gia tuyển lựa, thật là vinh hạnh của chúng ta a.”

Tất cả những chủ tiệm biết Sở gia huynh đệ đều nói Sở tổng tài thương yêu nhất đệ đệ này, cho nên đối với tiểu thiếu gia vốn tuyệt đối không thể xem thường.

Một nghe có người ca ngợi đệ đệ của mình, tâm Sở Thận Chi liền cảm thấy ngọt ngào, “Đúng vậy, Ngọc nhi nhà ta thật sự mặc cái gì cũng đẹp.”

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu thiếu gia mặc cái gì cũng đẹp, mặc quần áo cao cấp của chúng ta thì càng thêm xuất sắc rồi. Sở tổng tài, ngài xem một chút, đây là loại mới nhất mùa này, dù là thiết kế, chất liệu hay là màu sắc đều là lưu hành nhất năm nay, nếu tiểu thiếu gia mặc vào nhất định mê chết người rồi.”

Kỳ thật Ngọc nhi nhà ta không mặc cái gì cũng mê người đây, bất quá các người đương nhiên không được nhìn, toàn bộ thế giới cũng chỉ có ta mới có thể xem a. Sở Thận Chi trong lòng đắc ý nghĩ.

“Sở tổng tài, thật là khéo léo a, tình cờ đụng người ở đây.”

Vừa nghe một tiếng nam nhân trầm thấp, thân thể Sở Thận Chi phút chốc cứng đờ —

“Lâm Trí Viễn, người thật đúng là âm hồn không tiêu tan.” Sở Thận Chi nhìn thẳng cái người hắn hận thấu xương, lạnh lùng nói.

“Muốn gặp người thật đúng là không dễ dàng, bất quá chính vì ước hẹn không bằng ngẫu nhiên gặp, chúng ta cuối cùng lại gặp nhau.” Lâm Trí Viễn tận lực quên ánh mắt lạnh như băng kia, cười cười nói.

“Người nếu như thức thời lập tức rời đi cho ta, đệ đệ ta sắp tới rồi, ta không muốn cho hắn thấy người.”

“Muốn ta tức khắc rời đi cũng được, nhưng người phải đáp ứng ngày mai cùng ta gặp mặt, chúng ta hảo hảo đem chuyện đàm rõ ràng.”

“Chúng ta lúc này không có gì để đàm. Tất cả điều kiện ta cũng đã bảo thư ký của ta thông tri người rồi.”

“Lâm Trí Viễn ta là ai, một thư ký nho nhỏ của người đã muốn tống cổ ta? Dù sao ngày mai ta nhất định phải cùng người gặp mặt nói rõ ràng, người nếu như không đáp ứng, ta đây liền ở chỗ này chờ đệ đệ người, ta tự mình đàm cùng hắn.” Lâm Trí Viễn hẳn tốt xấu cũng là người lãnh đạo của tập đoàn danh tiếng, không thể nào bị hù dọa như vậy làm chùn chân.

“Người —” cường chế tức giận trong lòng, Sở Thận Chi dù có không muốn, cũng chỉ hảo đáp ứng hắn.”Hảo, ta đáp ứng người.”

“Tốt lắm, thời gian cùng địa điểm ta sẽ liên lạc thư ký của người. Ngày mai gặp, Sở tổng tài, ta rất chờ mong đây.” Ném lại cái mỉm cười cao thâm khó lường, Lâm Trí Viễn xoay người đi ra ngoài.

Cách cánh cửa kính, cảnh ca ca cùng Lâm Trí Viễn nói chuyện với nhau trong tiệm toàn bộ đã rơi vào mắt Sở Thiên Ngọc, vẫn cảm giác được hào khí của hai người trong lúc đó phi thường quý dị, nhưng mỗi lần hỏi chuyện Lâm Trí Viễn, ca ca sẽ cố lái chuyện, tựa hồ có chuyện gì tận lực giấu giếm hẳn.

Ca ca, người cùng hẳn rất cuộc có quan hệ gì?

Mang theo nghi vấn trong lòng, Sở Thiên Ngọc đi vào trong cửa hàng, cười cười nói, “Ca, hình như vừa rồi ta thấy người cùng một nam nhân nói chuyện, hẳn là ai?”

“Không... Không có, chỉ là người xa lạ đứng trong tiệm, mọi người tùy tiện nhờ một chút thôi, ta cũng không nhận ra hẳn. Ngọc nhi, người mau đến xem xem, loại này người có thích không, ca ca cảm giác rất hợp người đấy.”

“Thật sự? Hảo, ta đến xem...”

Ca ca, tại sao người muốn nói dối? Tại sao người luôn không thẳng thắn với ta? Chẳng lẽ người cùng người kia thật sự có chuyện gì không thể cho ai biết?

Ca ca cẩn thận tránh tầm mắt của hẳn, đang cúi đầu vội vàng giúp hẳn chọn lựa quần áo, Sở Thiên Ngọc trong lòng tựa như bị kim đâm, đau âm ỉ...

12. Chương 12

Cách một ngày, tâm lý của Sở Thiên Ngọc vẫn luôn không thoải mái, chung quy cảm giác ***g ngực rất khó chịu, toàn thân cũng không thích hợp, rất muốn tìm người đánh một trận thống khoái.

Đáng tiếc hẳn đã ở trường thoáng cái một ngày, cũng không thấy được có thể đối tượng “xuống tay”, tâm tình thì càng nguy.

Quên đi, muốn vấn đề kết thúc phải tìm người mở đầu, hay là tìm ca ca hỏi cho ra thì tốt hơn.

“Ca, buổi tối ta mời người ăn cơm.” Đánh điện gọi ca ca, Sở Thiên Ngọc dùng ngữ khí hòa bình nhất nói.

“Ngọc nhi... Xin... Xin lỗi, buổi tối ta đã hẹn khách hàng trước để nói về việc giao dịch rồi, chúng ta hôm khác được không?”

“Là khách hàng trọng yếu gì a? Sao Sở đại tổng tài người hôm nay lại đồng ý tự thân xuất mã?”

“Đó là... Đó là khách hàng Ngọc nhi không biết đâu...”

“Thật sự? Tốt xấu ta đã ở công ty làm qua, hoàn lại thật không biết có khách hàng nào ta không biết? Chúc mừng ca ca rồi, việc giao dịch của Doanh nghiệp Sở thị càng ngày càng phát triển lớn hơn a.” Trục giác Sở Thiên Ngọc tự thấy có chuyện kỳ hoặc, lời nói tự nhiên kẹp thương mang cơn (lời nói chứa dao găm).

Hẳn biết ca ca ghét nhất đi xã giao uống rượu, nếu công ty có khách hàng trọng yếu gì hết thấy cũng do chủ quản cao cấp ra mặt tiếp đãi, hơn nữa ca ca đối với mình luôn trăm y trăm thuận, chỉ cần mình mở miệng tìm hẳn ra ngoài, hẳn chưa từng cự tuyệt qua, không nghĩ tới hôm nay hẳn mặc nhiên vì khách hàng chó má gì mà cự tuyệt lời hẹn của hẳn.

Sở Thiên Ngọc vì chuyện Lâm Trí Viễn, tâm lý vốn đã khó chịu với ca ca, bây giờ lại bị ca ca cự tuyệt, càng nổi trận lôi đình.

Vừa nghe đến ngữ khí trào phúng của đệ đệ, Sở Thận Chi chỉ biết chuyện không ổn, “Ngọc nhi, người đừng nóng giận, ca ca ngày mai nhất định ra ngoài ăn cơm với người được không? Van cầu người đừng giận ca ca.”

“Quên đi, là ta không biết tự lượng sức mình, đã quên Sở tổng tài vốn là một người đại bần rợn, hoàn lại gọi điện hẹn người đột ngột. Lần sau ta sẽ nhớ kỹ hẹn trước với thư kí của người.”

“Ngọc nhi, người đừng như vậy... Van cầu người đừng như vậy...” Sở Thận Chi nghe vậy sắp khóc ra.

“Ta buổi tối muốn đi tham gia hội cựu học sinh, có thể không về. Người vui vẻ cùng ‘khách hàng’ của người xã giao đến mấy giờ cũng tùy người, dù sao chúng ta đều đi chơi, ai cũng đừng động người nào!” Sở Thiên Ngọc vừa nói xong liền tức giận gấp điện thoại.

Âm nhạc mê huyền, ánh đèn sắc sỡ.

Trong PUB được xây thêm tại lầu hai khách sạn Phú Hào, hội cựu học sinh náo nhiệt được triển khai như hỏa như đồ.

“A Thiên, người bị thần kinh rồi à? Hội cựu học sinh mỗi năm một lần, mọi người hiếm khi tụ lại một chỗ, người lại quái gở một mình uống rượu sầu gì chứ?” Nhìn Sở Thiên Ngọc oa tại ghế sa lon không nói một câu, chỉ là uống rượu liên tục, Trần Tấn Đông tức giận nói.

Nhưng Sở Thiên Ngọc lại chỉ như nhắm mắt bịt tai, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc tới hân một cái, tiếp tục uống rượu của hân.

“A Đông, người không muốn sống rồi à, dám làm phiền A Thiên, cẩn thận hân phát cáu, đem khách sạn nhà người đập bể.” Một gã bạn học hiểu tính khí của Sở Thiên Ngọc vội vàng đi ra ngăn cản Trần Tấn Đông.

“Đúng vậy, người tốt nhất cẩn thận, có lần một đứa lớp bên không biết tại sao đắc tội hân, A Thiên đem người kia đánh gần chết, ngay cả xe hân cũng bị đập bể gần như nát vụn, thiếu chút nữa khiến người xem tận mắt là chúng ta bị hân chết.” Một bạn học khác nghe nói cũng bắt đầu kể lại đoạn tích cũ vẫn phẳng phát nổi sợ hãi trong lòng.

“A, ta nhớ ra rồi, tên hỗn đản nào dường như là nói tục tĩu gì đó về học trưởng Thận Chi, cho nên mới khiến A Thiên nổi giận lên.”

“Đúng vậy, A Thiên với ca ca hân cảm tình tốt nhất rồi, ta nếu có ca ca ôn nhu xinh đẹp như học trưởng Thận Chi vậy, ta cũng sẽ liều chết giữ gìn hân.”

“Ai dám ở trước mặt ta nhắc ca ca ta lại một lần, ta sẽ liều mạng với người đó!” Đem chén rượu đập mạnh xuống mặt đất, Sở Thiên Ngọc đứng dậy lạnh lùng mà nói.

Mọi người nghe vậy nhất thời cảm như hân. Ai cũng không biết Sở Thiên Ngọc luôn luôn cùng ca ca hân cảm tình tốt đến kẻ khác đỏ mắt hôm nay tại sao lại nói ra lời như vậy.

Xem ra hai huynh đệ cãi nhau cái gì rồi. Mọi người nhìn thoáng qua, trong lòng thầm nói.

“Các học sinh thân ái, lâu không gặp!” Đột nhiên một người mặc quần áo thời trang mặt mày đẹp đẽ từ ngoài PUB xoay eo lắc hông đi đến, “Ồ? Mọi người làm sao vậy? Sao không khí trầm lắng vậy? Chúng ta hôm nay là mở tiệc cựu học sinh, không phải lễ truy điệu a.”

Mọi người nghe vậy tất cả đều tức giận mà trừng mắt nhìn nàng.

“Chẳng lẽ ta nói không đúng sao?” Cô gái vô tội mà nháy mắt mấy cái, quyết định bỏ qua đám cựu học sinh nhảm chán này mà chuyển hướng thần tượng của nàng thời trung học. Ba một tiếng nàng vẫn trụ lại tay của Sở Thiên Ngọc mà làm nũng, “A Thiên, người ta rất nhớ người oh!”

Sở Thiên Ngọc không tỏ rõ ý kiến mà trả lời một câu, “Thật sự? Đáng tiếc ta một điểm cũng không nhớ người.”

Toàn trường nhất thời cười dữ dội như sấm.

“Đáng ghét, A Thiên đáng ghét nhất, đối với nữ hài tử nói thô lỗ như vậy. Hay là học trưởng Thận Chi ôn nhu hơn.”

Mọi người nghe vậy trong lòng cũng thầm kêu một tiếng hồng hét. Đáng tiếc cô gái kia không biết sống chết mà tiếp tục nói, “Ta vừa mới tại đại sảnh thấy học trưởng Thận Chi, lâu rồi chưa thấy hân, không nghĩ hân lớn lên so với trước kia càng ưu mỹ cao quý, thật sự là mê chết người!”

“Người nói gì? Tại đại sảnh nhìn thấy hân?” Sở Thiên Ngọc ôm đồm cánh tay cô gái.

“Đau quá đau quá! Ô... A Thiên, người buông tay, xương ta sắp bị gãy rồi.”

“Ít dong dài! Nói mau, người gặp hấn đi nơi nào?”

“Ồ... Hấn... Hấn đi thang máy lên lầu rồi, ta cũng không biết hấn đi nơi nào. A Thiên, người mau buông ta ra có được không?”

Sở Thiên Ngọc mặc dù buông lỏng tay ra, lại tiếp tục nhìn chăm chăm nàng không tha, “Hấn có đi cùng với ai không?”

“Có... Có đi cùng một người đàn ông.”

“Vậy bộ dáng cao lớn của người nam đó ra sao?”

“Ước chừng ba mươi tuổi, cao lớn rất anh tuấn. Ta thấy hai người bọn họ đang nói chuyện, hoàn lại cùng nhau chờ thang máy, sau đó liền đi lên lầu.”

Sở Thiên Ngọc nghe vậy hai mắt đỏ đậm, trong lòng giống như hỏa đốt, “Trần Tấn Đông!”

“Ta... Ta ở chỗ này. A Thiên, người muốn làm gì?”

“Nhanh tra cho ta phòng của Lâm Trí Viễn, lập tức báo ta!”

“Lâm Trí Viễn? Vậy không cần tra, Lâm Trí Viễn của tập đoàn Hoàng Gia sẽ ở trong phòng tổng thống. Nhà ta hai ngày trước có mời hấn ăn cơm đây.”

“Hảo, tốt lắm...” Mệt mỏi nhắm mắt lại, Sở Thiên Ngọc nhẹ nhàng nói.

“Người muốn nói chuyện gì thì nói nhanh, ta không muốn lãng phí thời gian.” Đứng trước cửa sổ thủy tinh phòng cao nhất trên khách sạn, nhìn ra đèn đóm vạn nhà xa dưới lòng bàn chân, Sở Thận Chi thần nhiên nói.

“Cha ta muốn gặp người.”

“Ta cùng hấn không có gì để đàm.”

“Hấn bệnh rất nặng, căn bản không nên đáp máy bay đến Đài Loan. Nhưng vì muốn gặp đứa con hấn chưa từng gặp mặt, vì muốn thấy đệ đệ cùng cha khác mẹ của ta, hấn kiên trì tới.”

“Nói chuyện với người ta chú ý một điểm! Người nào là con của hấn? Ai là đệ đệ của người? Ngọc nhi là con cháu Sở gia ta, là đệ đệ của Sở Thận Chi ta!” Sở Thận Chi phút chốc xoay người lại, cảm tức nhìn Lâm Trí Viễn.

“Mặc kệ người phủ nhận ra sao, chảy trên người Sở Thiên Ngọc hấn không phải dòng máu của Sở gia, là dòng máu của Lâm gia! Ta không biết tại sao tất cả mọi người sợ người như vậy, đây không phải lúc người đồng ý hay không, người căn bản không có tư cách cướp đoạt quyền lợi cha con bọn họ biết mặt nhau, cũng không có tư cách cướp đoạt quyền lợi huynh đệ chúng ta nhận nhau, càng không có tư cách cướp đoạt quyền lợi của hấn biết chân tướng mình! Sở Thận Chi, người rất ích kỷ!” Lâm Trí Viễn cũng không cam yếu thế mà phản kích.

“Tùy người mắng ta như thế nào, không sao cả.” Sở Thận Chi lạnh lùng mà nhìn hấn, “Tóm lại một câu, các người rốt cuộc có đi hay không?”

“Người dựa vào cái gì muốn chúng ta đi?”

“Bằng tất cả lực lượng của Doanh nghiệp Sở thị ta cũng không tiếc vận dụng, muốn tập đoàn Hoàng Gia các người tan thành mây khói!”

“Sở Thận Chi, người khinh người quá đáng!” Tiến lên nắm trụ cổ áo Sở Thận Chi, Lâm Trí Viễn nổi giận dùng dùng mà nói.

“Thương trường như chiến trường, coi trọng chính là thực lực. Lâm đại tổng tài, người nói xem, Sở Thận Chi ta có thực lực phá hủy tập đoàn Hoàng Gia người không?” Cười lạnh mà nhìn về mặt thất bại của Lâm Trí Viễn, Sở Thận Chi gỡ tay hấn ra, chậm rãi đi tới ghế sa lon bên cạnh, tư thái nhàn nhã mà ngồi xuống.

“Ta không biết tại sao người nhất định phải cố chấp như vậy, cho dù người cho Thiên Ngọc cùng chúng ta nhận nhau, cũng không mất mát gì tình nghĩa huynh đệ nhiều năm qua của các người. Sở gia các người nếu

như cùng với sự ủng hộ của Lâm gia chúng ta, như hổ thêm cánh, nhưng người không làm như vậy, đừng đẩy tất cả mọi người vào ngõ cụt, tranh đến người chết ta sống, hà tất người phải như vậy?”

“Người không cần nói! Ta tuyệt đối không có khả năng đáp ứng chuyện này. Ta chỉ có một câu, các người đi, tương lai từ ta lấy được chỗ tốt, vốn cuộn cuộn không ngừng, các người lưu, vậy chờ nhặt xác tập đoàn Hoàng Gia!” Nói xong, Sở Thận Chi cũng không quay đầu lại đi về phía cửa, ngay cả tạm biệt cũng không nói.

“Cha ta sắp chết... Sắp chết! Người có biết không? Người có biết không?! Người tại sao tàn nhẫn như vậy, để bọn họ ngay cả lần cuối gặp mặt cũng được?” Đột nhiên nhào lên chèn Sở Thận Chi lên tường, Lâm Trí Viễn đem cánh tay hấn giờ lên cao, phần nộ không thể kiềm mà nhìn thẳng hấn.

Khoảng cách hai người trong lúc đó không tới mười cm, Lâm Trí Viễn có thể thấy tỉ mỉ diện mạo tuấn mỹ của Sở Thận Chi. Hấn không rõ người trước mắt rõ ràng lớn lên lại đẹp như vậy, nhưng tại sao tâm lại độc như rắn rết?

“Người tại sao tàn nhẫn như vậy? Tại sao?”

“Buông tay, nếu không ta — ”

Sở Thận Chi lời còn chưa dứt, đột nhiên nghe được tiếng vang thật lớn phía trước cửa truyền đến —

“Mở cửa!”

“Ngọc nhi!” Sở Thận Chi một tiếng thét kinh hãi, sợ đến mặt không có chút máu.

“Sở Thận Chi, người mở cửa cho ta!”

Lần đầu tiên nghe đệ đệ yêu mến dùng ngữ khí phần nộ như thế thẳng hô tên mình, ***g ngực Sở Thận Chi đau nhói, nước mắt lập tức rơi xuống.

“Người... Người sao khóc?” Nhìn dáng người một khắc trước nhẩn tâm vô tình mà giờ lại đáng thương hề hề mà chảy lệ, Lâm Trí Viễn càng khiếp sợ hơn, đột nhiên cảm thấy không hiểu gì cả... Đau lòng.

“Trốn đi, người nhanh trốn đi!”

“Hả? Người nói cái gì?” Lâm Trí Viễn ngơ ngác mà nhìn đôi mắt xinh đẹp lóe lệ quang kia của Sở Thận Chi.

“Người nhanh trốn đi! Ta không thể cho Ngọc nhi phát hiện hai người chúng ta ở chỗ này, người nhanh tìm chỗ trốn đi, ta nghĩ biện pháp mang hấn đi.”

“Ta van người, người muốn ta trốn đi đâu a?” Lâm Trí Viễn phát hiện mình dĩ nhiên không cách nào cự tuyệt thỉnh cầu của Sở Thận Chi, không khỏi cười khổ.

“Ta mặc kệ! Người nhảy xuống ta cũng không quan tâm! Dù sao ta cũng không thể cho Ngọc nhi phát hiện người. A, ban công, người mau tránh đến ban công!”

Cũng không quan tâm mọi việc, Sở Thận Chi liền đem Lâm Trí Viễn đẩy lên ban công, kéo cửa khóa lại.

“Sở Thận Chi! Người nếu không mở cửa, ta liền đốt phòng này!”

“Ngọc nhi!” Vội vã ra mở cửa phòng, Sở Thận Chi không kịp nói đã bị đệ đệ tát một cái đánh bay đến tường —

“Người kia ở nơi nào? Nói!”

Gương mặt nóng như hỏa thiêu, nước mắt đau đớn rơi xuống, nhưng Sở Thận Chi lại không một chút để ý, chỉ vội vàng ôm lấy đệ đệ đang cuồng nộ, cố sức mà trấn an, “Ngọc nhi, Ngọc nhi, người tỉnh táo, không có người nào cả, không có người nào ở chỗ này.”

“Thật sự?” Sở Thiên Ngọc nghe vậy cười lạnh, hấn vừa mới rõ ràng nghe được thanh âm người nói chuyện, ca ca còn dám lừa gạt hấn! Sở Thận Chi, ta hôm nay cho người biết mặt, người hoàn lại coi Sở Thiên Ngọc ta như tiểu hài tử ba tuổi!

“Nói vậy ca ca bây giờ một mình?”

“Ta, ta, ta bây giờ vốn một mình. Ta vừa mới cùng khách hàng đàm hết việc giao dịch, hân đi trước rồi, ta cũng vừa sắp rời khỏi, Ngọc nhi, chúng ta đi thôi, chúng ta nhanh về nhà đi.” Sở Thận Chi kéo đệ đệ muốn nhanh rời đi.

“Đừng đi, ca ca, phòng tổng thống này ta còn khó được đến, chúng ta cũng không nên lãng phí.”

“Hả? Ngọc nhi... Người... Ý của người là?”

“Đem quần áo cởi toàn bộ cho ta, ta muốn ở chỗ này thao người thật thống khoái.”

Sở Thận Chi nghe vậy cũng ngây cả người.

“Cởi a, người không phải thẹn thùng? Tiểu yêu tinh.” Sở Thiên Ngọc thấy thế cười càng lạnh hơn.

“Không nên... Không nên! Ngọc nhi, chúng ta về nhà làm có được không? Ca ca về nhà tùy người thế nào cũng không sao, chính là không nên ở chỗ này, van cầu người!” Sở Thận Chi gấp đến độ cũng khóc ra.

“Ta muốn ở chỗ này! Người hôm nay nếu như không cho ta làm ở chỗ này, sau này đời này người dù quỳ xuống cầu ta, cũng đừng mơ tưởng ta chạm người một chút!”

“Ô... Ngọc nhi, ca ca cởi là được, người không nhắc tới nữa làm ta sợ...” Sở Thận Chi biết đệ đệ bây giờ đang trong cơn giận dữ, nói gì với hân cũng vô dụng, không thể làm gì khác hơn vừa rơi lệ một bên cởi quần áo, một bên lặng lẽ hướng đến địa phương người kia trốn tại ban công khó nhìn ra.

Sở Thiên Ngọc chứng kiến ca ca dùng khoe mắt hướng phương hướng ban công, tâm lý đã biết người kia trốn nơi nào, không khỏi cười lạnh trong lòng.

Kéo lấy tóc ca ca đè hân quỳ gối, Sở Thiên Ngọc móc ra tính khí nặng trĩu đưa đến miệng hân, “Hảo hảo liếm cho ta, liếm mạnh ta hảo thao người!”

Sở Thận Chi run rẩy mà vươn đầu lưỡi, liếm từng chút từng chút, tâm lý mặc dù sợ hãi bị người nhìn thấy, nhưng cảm giác được mùi quen thuộc của đệ đệ, cả người liền không tự chủ được mà bắt đầu phấn khởi.

“Nuốt toàn bộ vào.” Đem tính khí thật lớn cắm vào trong miệng ca ca, Sở Thiên Ngọc cúi đầu có thể nhìn hình dạng tính khí của mình từ cổ họng của ca ca cổ nuốt lấy.

“Mẹ kiếp, người tao hóa này, kỹ thuật càng ngày càng tốt rồi...” Nghĩ đến ca ca có lẽ cũng từng giúp người khác làm như vậy qua, cả người Sở Thiên Ngọc đã ghen sắp điên rồi, hân càng thêm dùng sức kéo lấy tóc ca ca, cuồng bạo mà trong cổ họng vừa hẹp vừa chặt quất xuyên vào —

Căn bản là không quan tâm liệu có người nhìn lên.

Cảm giác thiếu dưỡng làm cho ý thức Sở Thận Chi bắt đầu mơ hồ không rõ, mơ màng muốn say, căn bản là không quan tâm liệu có người nhìn lên. Cửa đệ đệ thật lớn vừa cứng lại vừa nóng được hân bóp nặn nước miếng càng không ngừng từ bên môi chảy xuống, mỗi khi cố gắng nén mạnh toàn bộ thân vào trong miệng mình, hai khối bóng thịt kia của đệ đệ sẽ phẩy đập vào họng dưới của hân, phát ra tiếng vang tục tĩu...

Mà từ mũi truyền đến mùi đàn ông của đệ đệ, khiến Sở Thận Chi càng lại đói khát mà ngửi, nhiệt toàn thân cơ hồ muốn bốc cháy lên, hạ thể cứng như muốn nổ tung!

“Người tao hóa này, được người xuyên vào trong miệng liền cứng dậy, sao người ti tiện như vậy!”

Rút ra tính khí của bản thân, một chân đá ca ca ngã lăn trên mặt đất, Sở Thiên Ngọc quả thực sắp bùng nổ rồi!

“Ô... Ngọc nhi thật xấu... Rõ ràng chính là người hại ca ca biến thành như vậy a...” Sắc dục điên cuồng đã ăn mòn tất cả lý trí, Sở Thận Chi hai mắt đắm mê mộng mà nhìn đáng người yêu mến, vươn hai tay tìm kiếm cái ôm của hân, “A a... Nóng quá... Nóng quá a... Ngọc nhi... Người mau tới có được không... Ca ca muốn...”

Cúi đầu nhìn xuống thân thể mê người *** đang nằm trên mặt đất trắng nõn không che chắn, Sở Thiên Ngọc không cam lòng phát hiện chính mình căn bản không thể nào kháng cự, muốn hung hăng chà đạp hẳn, ác niệm trả thù hằn liền càng thêm tràn đầy.”Người muốn cái gì? Nói!”

“Ca ca muốn... Muốn bảo bối của Ngọc nhi...” Miệng khô lưỡi khô mà liếm môi miệng mình, Sở Thận Chi đáng thương hề hề mà nói.

“Cái gì bảo bối? Ta nghe không hiểu.”

“Ô... Ngọc nhi thật xấu... Ca ca muốn cõn thịt của Ngọc nhi... Ô... Người cho ta cho ta...” Không kiên nhẫn mà trên mặt đất giãy dụa không ngớt, Sở Thận Chi ai ai mà khóc.

Vừa nghe tiếng khóc tao đến tận đáy lòng của ca ca, Sở Thiên Ngọc thiếu chút nữa nhịn không được mà bắn ra.”Mẹ kiếp, ta cũng không tin Sở Thiên Ngọc ta trị không được người!”

Xoay thân ca ca qua như con chó quỳ rạp trên mặt đất, Sở Thiên Ngọc bài khai hai phiến hông vừa vểnh vừa tròn kia, tính khí nộ trướng liền nhắm ngay huyệt khẩu *** loạn kia, thẳng tắp xuyên vào—

“A —” Khoái cảm phảng phất cũng muốn xuyên thấu linh hồn, hết thảy trên đời tại giờ khắc này cũng không còn trọng yếu nữa, Sở Thận Chi chỉ cần có người này trong cơ thể mình là tốt rồi, chỉ cần có người này là tốt rồi... Những cái khác hẳn cũng có thể không cần.

“Mẹ kiếp, bên trong nóng như vậy, người có phải mới vừa bị người khác đâm vào?” Sở Thiên Ngọc phẫn nộ mà kéo lấy mái tóc dài ẩm ướt mồ hôi kia, như kỳ mã mà lao điên cuồng trong cơ thể vừa ẩm ướt lại vừa trơn.

“Ô a... A a... Dừng sức... Dừng sức... Ca ca muốn bắn, muốn bắn —” ngửa đầu cao giọng khóc kêu, khoái cảm cấp bách muốn bắn tinh làm cho Sở Thận Chi trước mắt một mảnh mơ hồ —

“Không dễ như vậy đâu!” Một tay bóp trụ tính khí run rẩy của ca ca, Sở Thiên Ngọc như ác ma mà ghé vào lỗ tai hẳn nói nhỏ, “Nói ta biết, có phải từng có người trải qua như vậy với người?”

Khiếp sợ mà nghe lời nói tục tĩu của chính đệ đệ, Sở Thận Chi kích động mà khóc ra, “Không có! Không có! Ca ca... Ca ca không phải chỉ cùng Ngọc nhi làm sao? Ô... Ca ca chỉ cùng Ngọc nhi làm... Ca ca chỉ có Ngọc nhi...”

“Ta không tin người! Người bảo ta sao tin tưởng người?!”

Như điên mà đẩy thất lưng, đâm sâu vào thân thể vô lực kháng cự kia, tuyệt vọng chưa từng có khiến Sở Thiên Ngọc giống như dã thú phát cuồng hành hạ con mồi dưới thân.

Rút toàn trụ ra huyệt khẩu, rồi lại thô bạo cắm vào, tính khí thô to của đệ đệ mỗi một lần cũng đều hung hăng trúng điểm nhạy cảm nhất trong cơ thể, dục vọng điên cuồng không thể tả trong cơ thể xâm nhập loạn xạ, Sở Thận Chi chỉ có thể khóc cố sức mà cầu xin tha thứ, “Ô... Ngọc nhi... Ca ca sắp chết! Tha ta tha ta... Van cầu người cho ta bắn, cho ta bắn — ”

“Vậy thì người vĩnh viễn chỉ có một mình ta, thì người vĩnh viễn cũng không rời ta, người nói người nói!”

Tính khí bị bóp trụ đã trướng đến phát tím, hung khí tàn nhẫn kia lại không lưu tình mà đánh vào điểm trí mạng nhất của mình, Sở Thận Chi khóc gọi đến độ sắp không thể hô hấp, “Ô... Ngọc nhi... Ngọc nhi của ta... Ca ca thì, ca ca vĩnh viễn chỉ có một mình người... Ca ca vĩnh viễn sẽ không rời người... Ta yêu người... Ta yêu người a — ”

Chính tai nghe được lời thì của ca ca, cả người Sở Thiên Ngọc run lên, rốt cục không nhịn được ra sức đâm đỉnh đầu vào chỗ sâu nhất, kêu to bắn vào chỗ sâu nhất trong ruột ca ca, cũng đồng thời buông lỏng tay kiểm chế ra —

“Ô a a—” Tinh dịch rốt cục được phóng thích phun ra, Sở Thận Chi cảm giác được chính mình dường như nằm trên một lớp sóng hợp một lớp sóng, trong cao trào vô tận không ngừng, không biết chính mình rốt cuộc bắn bao lâu, ngay lúc hẳn cảm giác hết bắn ra và không còn phân biệt được thời gian, hẳn rốt cục ngã vào trong bóng tối thật sâu...

Không đủ, căn bản là không đủ!

Sở Thiên Ngọc sau khi bắt tinh cơ hồ lập tức liền cứng lên, hần hoàn lại trong tư thế cầm vào cơ thể ca ca đem cả người hần trở mình lại —

Tính khí sôi sục bang bang mạnh vào tròng bích chật hẹp mà hung hăng quất dạo một vòng, cảm thụ điên cuồng vừa đau lại vừa sướng khoái khiến cho Sở Thận Chi trong vô thức được thao tỉnh lại —

“A a— đau quá đau quá! Ô..... Ngọc nhi, ngươi muốn giết ca ca sao? Ô..... Ngươi giết ta đi... Giết ta đi! A a— ta sắp điên rồi — ”

Khóc kêu, kêu thảm, núm vú ửng đỏ bị thô bạo mà gặm cắn ra máu, tính khí đứng thẳng cũng bị kịch liệt mà đùa bỡn, Sở Thận Chi dưới công kích liên tục của đệ đệ vô tận không ngừng, đã hoàn toàn đánh mất lý trí cùng tôn nghiêm, hóa thân thành dã thú nhục dục...

Cuộc mập hợp điên cuồng của hai huynh đệ không bỏ sót một chút mà ánh vào cặp mắt kinh ngạc ở ngoài cửa kia.

Máu tại bất an mà tao động, hạ thân không thể khống chế mà cương, Lâm Trí Viễn tại giờ khắc này rốt cục biết tại sao Sở Thận Chi không tiếc hết thảy cũng không cho đệ đệ hần đi.

Bởi vì hần căn bản không ly khai hần. Tinh thần, thân thể, một điểm cũng không ly khai đệ đệ hần.

Một cánh cửa ở trái tim tại thời khắc này đột ngột bị mở ra, ánh mắt của Sở Thận Chi khi cao trào *** mỹ diệu dễ, giống như là một đóa yêu hoa có độc, thật sâu trong lòng Lâm Trí Viễn...

Cuộc mập hợp trong phòng còn đang duy trì liên tục, Sở Thận Chi cứ như vậy lần lượt bị thao bất tỉnh rồi lại trong tuần hoàn điên cuồng bị thao tỉnh, đạt tới khoái cảm địa ngục rồi rơi xuống hắc ám...

Mất thấy toàn thân ca ca trên dưới cũng hiện đầy dấu vết hòa khí vị của mình, Sở Thiên Ngọc rốt cục cảm giác chưa từng đói khát như vậy, hần ôm chặt đáng người đã bất tỉnh trong lòng, miệng mở to mà thở hào hển...

Mãi đến sau khi khí tức thoáng bình phục, hần mới cẩn thận mang quần áo ca ca phủ thêm, chặn ngang ôm lấy hần.

Sở Thiên Ngọc đứng thẳng thân, lạnh lùng mà đối một phương hướng nói, “Lâm Trí Viễn, ngươi nhìn rõ cho ta, người này là của ta, vĩnh viễn cũng là của ta! Ngươi sau này nếu có dũng khí tới gần hần một bước, ta liền đem ngươi từ ban công ném xuống!”

Sở Thiên Ngọc ôm ca ca không quay đầu lại mà nhanh rời đi.

Đáng thương cho hai tròng mắt thấy vậy sắp rách ra, hạ thân sắp nổ mạnh Lâm Trí Viễn cứ như vậy chảy máu mũi bị khóa tại ban công, bị gió lạnh thổi một đêm còn chưa phục hồi tinh thần lại.

Bánh xe vận mệnh đã lệch khỏi quỹ đạo vốn có.

Lâm Trí Viễn phảng phất nhìn thấy chính mình đạp bước trên con đường không có lối về, xa xa mà truy đuổi theo bóng lưng hư ảo của hai con người kia...

13. Chương 13

Kế trong kế: Đệ nhất ca ca

“Thận Chi, đừng làm nữa, trong bếp có bà bà, ngươi nhanh đi phòng khách ngồi, ngươi đã bề bộn đến trưa rồi.”

“Cũng nhanh lắm, mẹ cũng không phải không biết, Ngọc nhi trở về nếu không nhìn thấy cá chưng bột quế hoa cùng viên tôm cuộn dưa hần thích ăn nhất, hần nhất định sẽ tức giận.” Chỉ thấy một nam tử tuấn mỹ thoát tục, vóc người thon dài đang khom lưng, cẩn cẩn dục dục làm khâu trang trí bàn cuối cùng sau khi làm toàn bộ thức ăn đủ loại sắc hương vị.

“Người a, thật sự là đem đệ đệ người làm hư rồi, hần cũng đã lên sinh viên năm nhất rồi, đã không còn tiểu hài tử, hoàn lại mọi chuyện đều phải ỷ lại ca ca người, Thận Chi, người như vậy sẽ hại Thiên Ngọc.” Lâm Bình Bình hao tâm tổn trí mà xoa trán.

“Mẹ, mẹ cũng quá khoa trương rồi, Ngọc nhi từ nhỏ được ta sủng tới lớn, sao cũng không thấy hần đi phá hư nơi nào a.”

“Đúng vậy, hần cũng chỉ bắt quá khi còn trong quốc trung thì đánh nhau hỗn độn thiếu chút nữa vào sở cảnh sát, khi trung học vừa lại cùng bang phái sống chết với nhau thiếu chút nữa đem người đánh tới vào bệnh viện, quả thật cũng không đi phá hư nơi nào.”

Ngữ khí đùa cợt của mẫu thân làm cho Sở Thận Chi nghe xong có chút cảm tức?” Mẹ, Ngọc nhi chỉ là phòng vệ thôi, mẹ nói hần như vậy nữa, ta sẽ tức giận. Hôm nay vốn là đêm giao thừa, ta không muốn cùng mẹ cãi nhau.”

“Hảo hảo, không nói sẽ không nói, dù sao người mẹ như ta trong tâm người, vốn là thua xa so với bảo bối đệ đệ kia của người.”

“Kỳ quái, thức ăn hôm nay ta làm rõ ràng không có cho dấm chua, tại sao ta lại nghe vị dấm chua đầy trời vậy?”

“Hảo a, tên tiểu tử thói người, dám trêu chọc lão mẫu người như vậy, người ngứa da rồi phải không?”

“A, hảo ngứa hảo ngứa, mẹ, dừng tay, mẹ mau dừng tay... Ha... Ha...” Sở Thận Chi vừa cười đáp không thổ nử, bất ngờ chợt hiện “ma trảo” vội vàng lấy tay ngăn cản đối phương tập kích.

“Ca ca!”

Một tiếng gọi lớn, sợ đến hai người cũng nhảy dựng lên!

“Ngọc nhi? Người đã trở về, Ngọc nhi!” Sở Thận Chi vừa nhìn thấy thiếu niên trước mắt, lập tức đẩy lão mẫu của hần qua một bên, không chờ được mà vọt tới!

“Ngọc nhi, Ngọc nhi...” Ôm chặt lấy thân hình thon dài rắn chắc trong lòng, nước mắt Sở Thận Chi thiếu chút nữa không nhịn được mà rơi xuống. Lúc đầu thật không nên đáp ứng cho hần đến Cao Hùng xa như vậy để đi học, cả cuộc đời của mình còn không cùng hần tách ra lâu như vậy, hần thật sự chịu đủ rồi, chịu đủ rồi!

“Ngọc nhi, người đừng quay lại trường học, làm thủ tục xin tạm dừng học, ở lại Đài Bắc cùng ca ca có được không?”

“Hảo a, ta không sao cả.”

“Câm mồm cho ta! Các người tưởng rằng lên đại học như đi nhà trẻ sao? Nói không chơi đùa sẽ không chơi đùa?” Lâm Bình Bình nghe xong quả thực nổi trận lôi đình.

“Mẹ, Ngọc nhi thật vất vả đáp ứng ta rồi, mẹ không nên ở bên cạnh phá rối có được không?” Sở Thận Chi chỉ sợ đệ đệ tính tình luôn bất định này của hần sẽ thay đổi chủ ý, gấp đến độ thiếu chút nữa đá lão mẫu hần một cước ra đi!

“Sở Thiên Ngọc, người nghe cho ta, học đại học là để bồi dưỡng điểm kiến thức còn thiếu thốn cho người ngu ngốc như người, người nếu có dũng khí không tốt nghiệp đại học, sau này Doanh nghiệp Sở thị chúng ta người đừng mơ tưởng được chia phần!”

Thôi mẹ, mẹ câm mồm cho ta! Ngọc nhi, đừng nghe mẹ, người tại đại học học gì ca ca có thể dạy người giống như vậy, không không, ca ca có thể dạy người càng nhiều càng nhiều hơn. Bây giờ công ty vốn là ca ca làm chủ, người sau này đi theo ca ca cùng nhau bắt đầu sự nghiệp, huynh đệ chúng ta liên thủ khẳng định là thiên hạ vô địch, Ngọc nhi, người có chịu không?”

“Không, ca ca, mẹ nói đúng, ta... Ta là một người ngu ngốc...”

“Ngọc nhi ta mới không phải người ngu ngốc! Mẹ, mẹ hơi quá đáng rồi, ta muốn mẹ lập tức xin lỗi Ngọc nhi!”

“Xin lỗi? Người muốn mẹ xin lỗi con mình?” Lâm Bình Bình cũng sắp tức giận đến hộc máu rồi!

“Hừ, nếu như mẹ không xin lỗi Ngọc nhi, bữa cơm đoàn viên này hôm nay chúng ta cũng không cần ăn. Ngọc nhi, đi, ca ca dẫn người ra ngoài ăn, dù sao ta đã sớm hoài nghi nàng không phải mẹ ruột người rồi.”

“Thận Chi...” Lâm Bình Bình chứng kiến bộ dáng tức giận của đứa kế tử nàng luôn luôn ôn nhu chăm sóc, không khỏi sợ đến có chút co rụt lại.

“Ca ca, người không nên như vậy, mặc dù ta biết ta có thể là được nhật nuôi, bất quá dưỡng dục chi ân lớn như trời, ta... Ta còn là rất cảm kích mẹ.”

“Sở — Thiên — Ngọc! Ta muốn làm thịt người! Lão nương nhin người bao lâu, đã bị người làm khổ bao lâu, những ngày thai nghén khiến ngay cả nước trong ruột gan cũng ói ra, thật vất vả tân tân khổ khổ mà sinh hạ người, người cũng dám nói người là nhật được!”

“Ca ca, thật là như vậy sao? Ta thật là con ruột của mẹ?”

“Đúng vậy, Ngọc nhi đương nhiên vốn là con ruột của mẹ, ca ca mới rồi là nói giỡn với người.” Sở Thận Chi không đành mà kéo hẳn, “Người khi còn bọc trong bụng mẹ, thỉnh thoảng làm khổ mẹ kêu khổ tận trời, thật sự là một tiểu gây sự!”

“Được rồi, hiểu lầm này giải thích rõ ràng rồi, xin hỏi hai vị thiếu gia Sở gia, chúng ta có thể ăn cơm chưa?” Lâm Bình Bình mắt thấy Sở Thận Chi vừa yêu lại vừa thương, mặt đều sắp tái rồi.

“Ca ca, đợi một bằng hữu của ta tới cùng chúng ta ăn bữa cơm đoàn viên oh.”

“Bằng hữu? Đó là bạn học đại học của Ngọc nhi sao?”

“Đúng vậy.”

“Vì cảm tạ hân chiếu cố Ngọc nhi nhà chúng ta, ca ca nhất định sẽ hảo hảo chiêu đãi hẳn.”

“Kỳ Kỳ, đây là cha mẹ ta, còn có, vị mỹ nam tử anh tuấn tiêu sái này chính là ca ca ta.”

“Sở bá bá, Sở bá mẫu, Sở đại ca, chào các ngài, quấy rầy các ngài rồi.” Hơi nghiêng người, Hà Kỳ Kỳ được giáo dục đúng đắn lập tức hiển lộ không bỏ sót.

“Kỳ Kỳ, không nên khách khí, cứ coi chúng ta như người nhà.” Sở Trọng Thu thân thiết mà bắt chuyện bạn gái đầu tiên mà tiểu nhi tử mang về.

“Cá của ca ca làm là ngon nhất rồi, mẹ ăn nhiều một chút a.” Trên bàn ăn, Sở Thiên Ngọc ân cần mà giúp Hà Kỳ Kỳ gấp thức ăn.

“Cá hôm nay không được tươi, ăn khéo bị tiêu chảy!” Sở Thận Chi đột nhiên không hề báo trước mà đem trộn con cá bưng đi, ngay cả chén đĩa cũng vứt vào thùng rác!

“Vậy Kỳ Kỳ nếm thử tôm viên ca ca làm đi, ca ca là vì ta đặc biệt đi học đầu bếp oh.” Con tôm Sở Thiên Ngọc mới kẹp đến giữa không trung, đã bị một đôi đũa bất ngờ chặn ngang đánh rơi!

“Con tôm hôm nay... Con tôm hôm nay...” Sở Thận Chi nhìn thấy Sở Thiên Ngọc dùng ánh mắt hồ nghi nhìn hẳn, trái tim đột nhiên co rút một trận đau đớn khó tả, “Xin lỗi, ta... Ta ăn no rồi, các người chậm dùng.”

Vội vã trốn vào trong phòng mình, Sở Thận Chi gục trên giường thống khổ mà thở phì phò.

Ngọc nhi, Ngọc nhi, từ nhỏ chỉ cần là thức ăn ca ca tự mình làm cho người, người tuyệt không để cho người khác chạm một chút, ngay cả ba mẹ cũng không ngoại lệ, tại sao hôm nay người lại tự mình gấp cho nữ nhân đó?

Người thích nàng như vậy, thích nàng như vậy sao?

Không, ca ca không cho, không cho!

“Ngọc nhi, Ngọc nhi, người đã ngủ chưa?” Nhẹ nhàng gõ cửa phòng, Sở Thận Chi chờ trong chốc lát cũng không thấy bất cứ động tĩnh gì. Hắn nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra.

“A... Thiên Ngọc... Hình như có người gõ cửa... A a... Dừng tay... Người mau dừng tay a...”

Tiếng rên rỉ ngọt nị cơ hồ muốn đem máu toàn thân Sở Thận Chi đóng băng.

“Tối như vậy không có người đến đâu, Kỳ Kỳ, ta sắp bị nhện muốn chết, mau mở chân ra, cho ta vào trong động vừa chật lại vừa nóng kia của cô, ta chịu không được rồi, cho ta vào, cho ta vào!”

“Không được... A a... Không...”

Roi, như roi.

Thanh âm tràn ngập dự vọng kia của đệ đệ tựa như roi phác vào trái tim ghen tuông muốn nổi giận của Sở Thận Chi!

Không... Không... Ta không cho, không cho! Chết cũng không cho!

Như phát điên vọt vào cửa phòng, Sở Thận Chi bắt đầu ôm đồm phụ nữ tản mát ra khí tức *** mỹ kia, không lưu tình chút nào mà “ba ba” tát nàng trái phải hai bạt tay!

“A –! Thiên Ngọc, cứu ta, cứu ta!” Bị hung hăng kéo ra khỏi cửa phòng, kéo xuống thang lầu, lại xuyên qua khoảng sân thật dài, Hà Kỳ Kỳ như miếng vải bố rách bị ném ra ngoài cửa lớn Sở gia —

“Người điên, người tên điên này! Mở cửa nhanh, ta muốn gặp Thiên Ngọc, mở cửa nhanh!”

“Mơ tưởng! Tiện nhân không biết xấu hổ như cô! Sau này cô nếu có dũng khí gần Ngọc nhi của ta nửa bước, ta liền đích thân làm thịt cô!”

“Biến thái! Trên đời nào có ca ca chiếm lấy đệ đệ như người vậy? Người tên biến thái này!”

“Hừ, tùy cô nói sao. Bây giờ ta hạn cô nội trong ba giây biến mất, nếu không ta sẽ khiến cô từ già mãi mãi cái khuôn mặt luôn lấy làm tự hào của cô, từ nay về sau cũng không ngẩng mặt lên được!”

Sở Thận Chi nổi giận dùng dùng mà quay vào nhà mình, nhưng lại thấy vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm của ba mẹ đang đứng tại phòng khách.

“Nữ nhân đó thật sự rất không biết hổ thẹn, cũng dám câu dẫn đệ đệ. Cha, mẹ, các người yên tâm, Ngọc nhi còn nhỏ, ta sẽ hảo hảo giáo huấn hần, không cho hần quan hệ nam nữ lộn xộn. Bây giờ đã khuya rồi, các người đi ngủ đi, ngủ ngon.”

“Oh... Khuya... Ngủ ngon.”

Đưa mắt nhìn ba mẹ sau khi trở về phòng, Sở Thận Chi mở tủ rượu cầm một chai rượu mạnh lâu năm nhất, về tới phòng đệ đệ.

“Ngọc nhi...”

“Ca ca, người sao đem Kỳ Kỳ đuổi đi? Như vậy không có lễ phép.”

“Ngọc nhi, uống rượu này mau.”

“Ca ca, người biết rõ tửu lượng ta không tốt, rượu này rất mạnh, ta nhất định phải uống rượu.”

“Uống rượu thì uống rượu, có quan hệ gì, có ca ca ở đây, ta sẽ hảo hảo chiếu cố người. Bây giờ sớm qua mười hai giờ, coi như là ngày đầu tiên của tân niên rồi, Ngọc nhi bởi ca ca uống một chén rượu tân xuân này, được không?”

“Được rồi, nếu ca ca hăng hái như vậy, ta cùng người uống là được.” Tiếp nhận chén rượu, Sở Thiên Ngọc ngửa đầu ừng ực ừng ực một hơi liền đem rượu nuốt xuống.

“Ngọc nhi, người sao uống nhanh như vậy?” Lo lắng đem dáng người vẻ mặt đỏ bừng ôm vào trong lòng, Sở Thận Chi nhẹ nhàng vuốt lưng hần.

“Ca ca... Đầu ta chóng mặt quá oh...”

“Ngoan, hảo hảo nằm, ca ca sẽ làm Ngọc nhi rất thoải mái...”

Đem thân hình mềm nhũn phóng lên giường, Sở Thận Chi hai tay run rẩy không thể chờ được mà dỡ tất cả quần áo trên người hai người xuống.

“Ca ca... Ta nóng quá... Nóng quá...”

“Ngọc nhi... Ngọc nhi...” Diên cuồng, đói khát mà vuốt ve da thịt màu kim mật bóng loáng rần chắc dưới thân, bản thân Sở Thận Chi làm sao không nóng đến phát ngất đây?

“Ca ca... Ta thật khó chịu... Thật khó chịu a... Ta muốn... Muốn... Người đi gọi Kỳ Kỳ trở về, gọi nàng trở về!” Sở Thiên Ngọc cầm hạ thể đã sưng tấy của mình cố sức mà bao quanh.

“Không –” Sở Thận Chi nghe vậy quả thực sắp diên rồi, hấn liều mạng mà hôn khuôn mặt của đệ đệ yêu mến bị dục vọng khai trí mà càng thêm phát mê người, nước mắt từng giọt rơi trên mặt hấn...

“Ngọc nhi... Ngọc nhi... Ta không cho người tìm nữ nhân đó, ta không cho! Người muốn cái gì ca ca cũng có thể cho người a... Ngọc nhi...” Nước mắt rơi như mưa, Sở Thận Chi đau lòng tựa như bị vỡ vụn ngay tại chỗ, “Ngọc nhi muốn động vừa chặt lại vừa nóng, có đúng không? Ca ca có, ca ca có thể cho người, ca ca cái gì cũng có thể cho người!”

Bài khai hai bên hông của mình, đem huyết động nho nhỏ chưa có người đụng chạm để ở ngạnh đỉnh đang nóng lên của đệ đệ, Sở Thận Chi cắn răng một cái liền dùng sức ngồi xuống!

“A –” thời khắc diên cuồng này làm cho hai người đồng thời không nhịn được mà kêu to lên!

“Ca ca... Thoải mái... Thật thoải mái a!” Sở Thiên Ngọc nắm chặt eo ca ca không để ý mà dùng sức hướng phía trên nhấp lên!

“Ngọc nhi... Ngọc nhi của ta!” Đau đớn, khóc, rên rỉ, Sở Thận Chi có thể cảm giác được máu tươi nóng hổi từ vết thương bị rách mà mãnh liệt chảy ra, nhưng hấn cả đời này, chưa bao giờ lại có một khắc như bây giờ ngọt ngào thỏa mãn như thế...

“A a... Ngọc nhi... Người vốn là bảo bối của ta... Bảo bối của ta... Ca ca không đem người giao cho bất luận kẻ nào... Ngọc nhi... Van cầu người dừng rồi ca ca... Ca ca cái gì cũng nguyện ý làm... Cái gì cũng nguyện ý làm...”

“Ca ca đã là của ta rồi, mẹ ngăn cản nữa cũng vô dụng.”

“Nghịch tử người! Ca ca người là mẹ nó khi còn sống đích thân giao cho ta, muốn ta hảo hảo nuôi dưỡng chiếu cố, người từ nhỏ đã không nên người, chỉ có ca người là hy vọng cùng kiêu ngạo duy nhất của Sở gia chúng ta, bây giờ người đem hấn ăn khô chùi sạch rồi, người bảo ta sao không làm thất vọng cha người cùng liệt tổ liệt tông của Sở gia a?”

“Đó là chuyện của mẹ, không quan hệ với ta. Huống chi đây là ca ca chủ động tới tận cửa, ta cũng không vi phạm ước định của ta cùng mẹ oh.”

“Làm ơn đi! Người từ nhỏ thì thích đánh nhau nháo sự, gây chuyện sinh sự, mỗi ngày đều phải khiến ca người lo lắng đề phòng cho người, nóng ruột nóng gan, người dám nói không phải người cố ý? Bây giờ tốt rồi, chọn ngay đêm giao thừa đem một phụ nữ về nhà, khiến cho ca người ghen ghét nổi điên, chủ động nhảy lên giường người, chiều này của người thật là độc a.”

“Không có biện pháp, ta thích xem bộ dáng ca ca khổ tâm trên người ta, vì ta nóng vội loay hoay, thế nào? Ghen ghét a?”

“Người súc sinh này! Súc sinh!”

“Ta là súc sinh? Vậy mẹ không phải là mẹ của súc sinh sao? Vậy mẹ cũng không nơi nào tốt ma. Được rồi, mẹ nhỏ giọng lại đi, không nên đánh thức ca ca, hấn bị ta làm ba lần, đang ngủ say. Ta bây giờ không muốn đếm xỉa tới mẹ, dù sao lần đánh cuộc này ta thắng, ca ca bây giờ cả người cũng là của ta rồi, mẹ phải chấp hành ước định của chúng ta, cho ta cùng ca ca ra ngoài ở.”

“Hừ!”

“Mẹ, ngày ca ca trở thành của ta, ta đã đợi lâu lắm rồi, mẹ hấn nên cười chúc mừng ta a.”

“Đáng tiếc ta cười không nổi. Thiên sứ rơi vào tay ác ma, ta chắc bắt đầu ăn chay từ hôm nay, vì ca ca người cầu phúc.”

“Là phúc hay họa, ta không dám nói, ta chỉ biết ca ca đời này nhất định là của ta, hần phải chấp nhận số phận, mẹ cũng phải chấp nhận số phận. Tốt lắm, ta muốn ngủ, ngủ ngon, lão mẫu thân ái của ta, chúc mẹ có giấc mộng đẹp.”

Sở Thiên Ngọc hưởng lão mẫu hần sắc mặt đã biến thành màu đen huy phát tay, liền vào phòng ôm mỹ nhân!

Ca ca đáng thương cách ngày tỉnh lại trong những giấc mơ, lúc đối mặt sự thực là đệ đệ đã “cường bạo” mình mà không biết sao cho phải, cũng không biết gian kế đệ đệ rốt cục đã thực hiện được.

Hoàn phiên ngoại

Hoàn bộ 1

Bối Đức Hữu Lý

Edit: Uyển Nhi

Văn án

Cho dù luyến đệ tình kết của tổng tài Sở Thận Chi của Doanh nghiệp Sở thị đã tới tình trạng người qua đường đều biết kẻ khác phần nộ, nhưng thiếu niên bị sủng đến vô pháp vô thiên kia lại vẫn đang tốt cùng không có cảm giác an toàn.

Không nghĩ cũng không dám cho Thiên Ngọc biết chân tướng thân thể của hần, vạn nhất Thiên Ngọc sinh ra ý nghĩ rời mình đi... Vậy hần thà rằng dùng một lời nói dối có thiện ý để giấu diếm.

Đều là người không tốt, đều là người không tốt a, ca, sự tình cho tới bây giờ, người còn có thể muốn ta làm như thế nào?

Cho người phiền não, phiền não, phiền não đến sắp điên mất! Người còn muốn ta làm sao mới có thể không sợ hãi bị mất người...

Này không là phiền não đặc biệt gì mà thiếu niên giữ, mà là một cái chân chân thiết thiết, đáng tiếc thiếu niên từ nhỏ liền vì độc chiếm kỳ lạ của mình phải chịu đắng cay...

Chỉ là, thiếu niên không biết, hần không biết tới một góc bí ai như vậy của ca ca, mà lại suy diễn theo một lần điệu hoàn toàn bất đồng...

14. Chương 14: Bối Đức Hữu Lý

Rên rĩ.

Khóc lóc.

Thở dốc.

Nhục nhàn dừng ở thân thể thống khổ phát run dưới thân, thiếu niên trước mắt lộ tất cả ngọn lửa hừng hực màu đen...

“Ngọc nhi... Đau quá a... Ngọc nhi...”

“Xuyt... Nhanh thôi... Cũng nhanh thôi...”

“Ồ... Không được... Ca ca chịu không nổi rồi... Ngọc nhi... Người tha ca ca đi... Ca ca lần sau cũng không dám... Ô... Đau quá đau quá...”

“Không được! Ta không yên tâm! Nếu như không làm như vậy ta không thể yên tâm a... Ca, người nhẫn nại chút nữa, rất nhanh, rất nhanh thôi oh... Ngoan... Ngoan...”

Tâm địa bắt đầu cứng rắn bắt buộc mình không chú ý đến lời cầu khẩn đau khổ của hần, thiếu niên làm sao cam lòng trở mắt mà nhìn con người dưới thân chịu khổ. Nhưng là...

Đều là người không tốt, đều là người không tốt a! Ca, sự tình cho tới bây giờ, người còn có thể muốn ta làm như thế nào?

Cho người phiền não, phiền não, phiền não đến sắp điên mất!

Người còn muốn ta làm như thế nào mới có thể không sợ hãi mất đi người...

Này không là phiền não đặc biệt gì mà thiếu niên giữ, mà là một cái chân chân thiết thiết, đáng tiếc thiếu niên từ nhỏ liền vì độc chiếm kỳ lạ của mình phải chịu đắng cay...

Chỉ là, thiếu niên không biết, hẳn không biết tới một góc bi ai như vậy của ca ca, mà lại suy diễn theo một lần điệu hoàn toàn bất đồng...

Mấy ngày sau đó

Trong một phòng tiếp khách tư nhân tại thành phố Đài Bắc, hôm nay bất ngờ toát ra hào khí ưu nhã trầm tĩnh cùng khí tức vui vẻ thường ngày hoàn toàn bất đồng, ngay cả các phục vụ sinh mỗi người cũng chấn hưng tinh thần, toàn tâm toàn ý mà chờ mong thịnh yến đêm nay.

“Oa! Ta cho tới bây giờ chưa một lần thấy qua tuấn nam mỹ nữ tụ tập nhiều như vậy, hôm nay thật sự là đã con mắt! Khi vừa mới giúp bọn họ rót rượu, ta hưng phấn đến thiếu chút nữa đem rượu đổ hết lên người bọn họ rồi.” Một nam phục vụ sinh tướng mạo thanh tú hai mắt tỏa sáng mà nói.

“Người tao hóa này, ai chẳng biết người thật sự ước gì rượu đổ hết lên người bọn họ, mượn cơ hội tốt giúp bọn họ hảo hảo lau chùi một phen, đúng không?” Người phục vụ sinh khác trào phúng nói.

“Ha ha! Cũng là người hiểu rõ ta, bất quá tâm tư mọi người cũng không sai biệt lắm! Đừng nói người không nghĩ tới a?”

“Ai! Nghĩ muốn là muốn, đáng tiếc các tuấn nam mỹ nữ cũng đã có chủ rồi, nào tới lượt mấy người dân thường chúng ta a?”

“Hừ! Nằm mơ cũng không phạm pháp, ngẫm lại cũng không được oh?”

Ngay lúc chúng phục vụ sinh đang đầu võ mồm võ miệng tương bưng, từ ngoài cửa một mỹ nhân tuyệt sắc đi vào, nhất thời làm cho tâm trạng hưng phấn của mọi người đêm nay đạt tới cao nhất!

“Chào Tổng tài!” Tiếng hoan nghênh cùng vang lên cao độ phát ra từ nội tâm.

“Chào mọi người.” Có chút cười, mỗi cái nhấc tay của nam tử cũng đủ tản mát ra phong thái ưu nhã hoa lệ, dạng vương tử cao quý phảng phất từ thế giới đồng thoại đi ra làm tâm hồn con người say đắm.

Hồ hấp của mọi người cũng không khỏi bị ghen lại.

“Tổng tài, cho ta giúp người cởi áo khoác ngoài!” Giám đốc phụ trách quản lý hết thấy sự vụ lớn nhỏ trong tiệc chiêu đãi tư nhân của Doanh nghiệp Sở thị tiến lên cung kính mà nói.

“Không cần.” Sở Thận Chi nhẹ nhàng mà khoát tay áo, “Khách nhân đều đến đông đủ rồi sao?”

“Đúng vậy, Âu Dương chủ tịch, Phan tiên sinh, Diệp tiên sinh cùng Lý Sa tiểu thư cũng tới.”

“Tiểu thiếu gia? Hẳn tới chưa?”

“Chưa, tiểu thiếu gia còn chưa tới.”

Tất cả mọi người biết tổng tài thương yêu nhất đệ đệ này, bởi vậy cũng sợ hãi chứng kiến ánh mắt thất vọng của tổng tài, nhưng không nghĩ tới tổng tài nghe vậy về mặt lại bất ngờ lộ ra thiết hỉ (mừng thầm), làm cho mọi người thấy rồi không hiểu ra sao.

“Không có việc gì, nhớ kỹ, tiểu thiếu gia vừa đến, nghĩ biện pháp ngăn chặn hẳn, trước đó phái người đến cho ta biết, đừng cho hẳn không báo một tiếng mà xông tới, còn có, ta cùng những khách nhân có chuyện trọng yếu muốn nói, các người không cần vào hầu, biết không?”

“Vâng!”

“Thật là, A Thận chết tiệt này cho chúng ta đi tàu bay giấy a? Chính mình chủ động nói phải giúp A Đức các người làm party kỉ niệm kết hôn, chính mình làm chủ nhưng lại đến trễ thế này, muốn hại chúng ta chết đói hả?” Một nam tử dương quang chói mắt, tướng mạo tuấn đạt phi phàm ngồi trong bao sương kín tức giận đến má cũng phồng lên.

“Diệp Phương Diêu, ngươi là quỷ chết đói đầu thai a! Người nhà ngươi không cho ngươi ăn no oh? Bất quá ta xem ngươi gần đây quả thật là gầy không ít, chắc là kết quả của việc thao ngày lẫn thao đêm? Chật chạp...” Một vị thiếu phụ trẻ xinh đẹp rất không phù hợp hình tượng mà phát ra tiếng cười mang hiệu Bạch Điều Lệ Tử. ()

“Hừm! Lý Sa, ngươi ghen ghét sao? Ta xem ngươi gần đây phì không ít, chắc là bị chồng lạnh nhạt, mỗi ngày ngồi một mình trong khuê phòng trống rỗng, kết quả của việc buồn rầu đến bạo ẩm (uống rượu) bạo ăn? Nếu không sao hôm nay chồng ngươi không tới?” Diệp Phương Diêu cũng không phải đèn cạn dầu, lập tức lấy lại thể diện.

“Đẹp người đi, cái gì một mình trong khuê phòng trống rỗng, bảo mẫu nhà ta hôm nay có việc, chồng ta không an tâm, đang tự mình ở nhà lo tiểu hài tử! Ta cùng hần rất ân ái, nói không chừng bây giờ trong bụng ta đã có thêm một đứa rồi!” Lý Sa đắc ý dào dạt mà nói.

“Ngươi là heo nái oh! Sinh không ngừng, cẩn thận vóc người biến dạng, chồng nhìn không ra, mừng cho kết quả mới a!”

“Chật, cái này cũng không nhất định ngươi lo, coi như ta là heo nái cũng sinh mười đứa tám đứa, chung quy so với một con gà trống lớn như ngươi này một trứng cũng không dễ được?”

“Tất cả các người đều câm miệng cho ta!”

Âu Dương Đạo Đức một mở miệng, hai “heo nái” cùng “gà trống” nguyên bốn lú rú trái lại lập tức an tĩnh.

“Các người hồ đồ không ra hồ đồ mà đề cập ở đây a? Nói thêm gì nữa cẩn thận ta trở mặt! Nai Con, đừng nghe bọn họ, cái gì con heo nhỏ, con gà con, tiểu hài tử, ta toàn bộ cũng không muốn! Ta chỉ cần có bảo bối Nai Con là ngươi là tốt rồi, hôm nay là kỉ niệm tròn ba năm ngày kết hôn của chúng ta, ta không cho phép ngươi suy nghĩ miên man, biết không?” Gắt gao mà ôm bảo bối yêu vào trong lòng, Âu Dương Đạo Đức vừa thân lại vừa dỡ mà nói.

“Nhưng là... Ta thật là một trứng cũng không dễ được a! Âu Dương gia các người có một mình ngươi là con trai độc nhất, chuyện nói dối tông đường phải dựa vào ngươi rồi, nhưng hôm nay lại...” Phan Tuấn Vĩ rúc vào trong lòng chủ nhân, lo lắng tiểu tụy mà nói.

“Cái gì trứng với không trứng, các người nói cái gì a? Là ai muốn đẻ trứng a?” Mở cửa tiêu sái đi đến, Sở Thận Chi vừa đi vừa bỏ áo khoác ngoài trên người, thẳng gọi mọi người đang đứng đắn ra, bốn phía một mảnh lạnh ngắt như tờ.

Chỉ bất quá bọn họ không thể như vậy vì vóc dáng kinh diễm thon dài ưu mỹ của Sở Thận Chi, mà là...

Trầm mặc... Trầm mặc... Vẫn trầm mặc!

Tại ba mươi giây yên tĩnh trôi qua, trời còn thương, rốt cục có một vị chiến sĩ chính nghĩa dũng cảm thấy nghĩa động thân bước ra!

“Ngươi... Ngươi... Sở... Sở Thận Chi! Ngươi điên rồi? Ăn mặc cái dạng này, ngươi có làm hay không? Ngươi muốn phát xuân (=phát dục) cũng không nhất định lựa vào lúc này? Hôm nay là ngày kỉ niệm kết hôn chúc mừng A Đức cùng Nai Con nhà hần, không phải ngày tới tuyển mỹ tú tân lang Tây Thi (!) Đệ đệ ngươi gần đây không phải quần ngươi rất chặt sao? Ngươi sao còn dám mặc thành như vậy đi ra gặp người? Ngươi không muốn sống nữa, mấy người chúng ta đây còn muốn bảo vệ tròn mắt chúng ta!” Diệp Phương Diêu đau đầu mà vuốt vuốt mày.

Thật sự không phải Diệp Phương Diêu hần quá mức bảo thủ, cũng không phải Diệp Phương Diêu hần quá mức kinh ngạc, chỉ bất quá tổng tài Doanh nghiệp Sở thị luôn luôn quần áo cao nhả, phẩm vị bất phàm, hôm nay không biết là phát điên gì, hay là phạm mê gái gì, mà lại mặc một cái áo sơ mi cùng một cái quần jean xuất hiện tại nơi công cộng, thật là đủ làm hần mất mặt xấu hổ!

Oh! Người hỏi ta tại sao mặc áo sơ mi cùng quần jean chính là mất mặt xấu hổ? Ô... Vấn đề vốn là Sở đại tổng tài này không biết là dây thần kinh nào không đúng, áo sơ mi một loạt nút thắt nhưng một viên cũng không cài lại! Quần thắp thắt lưng thắp đến thiếu chút nữa có thể chứng kiến cái loại “mao” này a!

“A! Không nên không nên! Đại thiếu gia của ta, bà cô của ta, van cầu người, thắt toàn bộ nút áo sơ mi cho ta, một viên cũng không bỏ sót! Quần kéo cao đến trên thắt lưng cho ta, một tắc thịt cũng không được lộ ra! Ta van người ta van người! Từ sau lần nợ người ‘leo núi’, tính tình đệ đệ người vốn càng lúc càng cổ quái, nếu cho hắn nhìn thấy mấy người chúng ta xem hết thân thể người, trông mắt chúng ta khẳng định bị hắn móc ra ngâm rượu ăn! Nể tình bạn tốt nhiều năm của chúng ta, van cầu người đừng hãm hại chúng ta!” Diệp Phương Diêu vừa chấp tay vừa thở dài, chỉ kém không quỳ xuống cầu Sở Thận Chi.

“Sợ cái gì a! Yên tâm, Ngọc nhi nhà ta tối hôm nay sẽ đến.” Sở Thận Chi chẳng những một điểm cũng không bị ảnh hưởng bởi hào khí khấn trương tại hiện trường, ngược lại thoải mái mà đi tới trước mặt mọi người tư thái ưu mỹ mà duỗi lưng một cái, “A ha! Thật buồn ngủ oh! Tối hôm qua Ngọc nhi nhà chúng ta cũng không cho ta ngủ, thật sự là rất mạnh, khiến cho ta chịu không được.”

Cái duỗi thắt lưng hết mức này của Sở Thận Chi đủ một phút đồng hồ, lâu đến đủ để cho chúng bạn tốt thấy rõ vùng thắt lưng giữa mông của hắn lộ ra...

Thật sự là đủ rồi...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không khỏi đồng loạt thở dài.

Nguyên lai Sở gia lớn nhỏ hôm nay khác thường như thế, nhưng so sánh trang phục nóng bỏng của tân lang Tây Thi, tất cả là vì muốn “hiển bảo” a!

Chỉ thấy trên da thịt trắng tích bóng loáng của sở mỹ nhân, từ thắt lưng kéo dài đến giữa hông, xăm một bộ song long đồ trông rất sống động.

Nhìn kỹ, hoàn lại có thể thấy được hai cái vật cát tường nguyên bản tư thái lẫm liệt, tượng trưng thần thánh, dĩ nhiên quý dị mà quần quanh nhau, ánh mắt thê diễm, toàn thân tản mát ra không khí diễm dúa, rõ ràng chính là đang... đang... Giao hợp!

Mọi người tuy thân kinh bách chiến, cũng không tránh khỏi sợ huynh đệ Sở gia này biến thái đến không nhẹ.

“Người... Người bị ngược cuồng! Bị đệ đệ người ở trên người xăm loại này, không phải mắc cỡ đến nhảy sông Đạm Thủy (tên 1 con sông ở Đài Loan) cũng là xấu hổ, người dĩ nhiên còn dám nghênh ngang như vậy mà đi ra lúc này, thật sự người đủ rồi!” Diệp Phương Diêu rốt cục không nhịn được mặt đỏ tới mang tai mà vỗ miệng mắng to!

“Di, ta còn chưa nói, người sao biết hình xăm của ta là Ngọc nhi nhà ta xăm lên?” Sở Thận Chi kinh ngạc mà nháy mắt mấy cái.

“Nói nhảm! Trên đời này trừ bảo bối đệ đệ người ra, ai còn có lá gan to đến dám chạm một cọng lông của Sở đại tổng tài người a? Sớm bị cao thủ kiếm đạo của người chặt thành mười bảy, mười tám đoạn rồi!”

“Hắc hắc, nói cũng đúng oh! Diệp Phương Diêu, không nghĩ tới người hoàn lại thông minh đã man tới vậy a! Kỳ quái sao người đi chơi mà không bị người nhà người xoay quanh đây?”

“Này... Này... Ai cần người lo!” Diệp Phương Diêu bị giẫm đau đốn, tức giận đến gườm gườm, “Mau mặc quần áo cho ta! Người rốt cuộc có sợ hay không xấu hổ a?”

“Ta tại sao phải thẹn? Ngọc nhi nhà ta yêu ta muốn chết, yêu đến vì ta không tiếc khổ công đi học hình xăm, cái hình xăm này là minh chứng tốt nhất hắn yêu ta, ta ước gì cho toàn bộ thế giới xem đây! Làm chi phải thẹn a?”

Mọi người nghe vậy không khỏi gửi gắm đồng tình vô hạn với tiểu đệ Sở gia.

Khe khẽ thở dài, thân là bạn tốt thật đã nhiều năm của hai huynh đệ Sở gia, Âu Dương Đạo Đức quyết định nói ra lời công đạo, “A Thận, theo ta với hiểu biết Thiên Ngọc lão đệ, đây không phải bốn ý của hắn? Tính chiếm hữu của hắn đối với người mọi người chúng ta hoàn lại không rõ ràng sao? Hắn sẽ điên cuồng

đến lưu lại trên người người cái hình xăm này hẳn là muốn người cảm giác hổ thẹn, bước kế tiếp là không dám trước mặt người khác cởi áo tháo thắt lưng? Sao người bây giờ ngược lại làm trái điều đó, đặc biệt đại lộ ra, vạn nhất nếu như bị đệ đệ người biết, ta khẳng định người phải khốn đốn rồi!”

“Ôi...hì hì! Ngọc nhi nhà ta là ta một tay nuôi lớn, sao ta không biết hẳn đang suy nghĩ cái gì, nhưng không có biện pháp a! Là ta nhìn được không muốn cho mọi người xem a! Xem Ngọc nhi ta yêu ta bao nhiêu, suy nghĩ độc chiếm ta hết mực! Trước kia luôn là ta đuổi theo hẳn chạy trốn, nhưng từ sau khi hẳn hiểu lầm ta theo Lâm Trí Viễn thuê phòng khách sạn, hẳn đối với ta khắt trương rồi, sợ ta bị người ta lừa gạt trốn, đánh ta được thì đánh ngay, ta thật coi như hàm ngư phiên thân (đổi đời), nhân họa đắc phúc a! Ha ha ha...”

“Ha cái đầu người! Ta xem người căn bản vốn là chơi với lửa, cẩn thận một chút không thì một sơ sẩy để lửa thiêu đến mông, đến lúc đó cũng đừng tới tìm chúng ta khóc a!”Diệp Phương Diêu châm chọc mà nói.

“Hừ! Cái này sẽ không cần người nhọc tâm, mặc kệ Ngọc nhi nhà ta làm gì với ta, ta đều vui vẻ chịu đựng, hào phóng thẳng thắn thành khẩn, cũng không giống người nào đó, rõ ràng bị ngược mà sảng khoái muốn chết, trong miệng hoàn lại chết cũng không thừa nhận, phải như trẻ con trực tiếp nói chán ghét thì chán ghét, thật sự là khẩu thị tâm phi a!”

Những lời này của Sở Thận Chi có thể nói là trúng tim đen, bắt quá nghe xong Diệp Phương Diêu ngoại trừ mặt đỏ tới mang tai, hoàn lại còn khối người ở đây!

“Ai nha! Phan tiên sinh, sao mặt người đỏ như vậy a? Người như vậy không phải chưa đánh đã khai rồi ma! Xin lỗi a! Ta thật sự không phải đang nói người, nhưng hôm nay người là nhân vật chính của party, ta cũng không dám đắc tội người oh!”Sở Thận Chi tinh nghịch mà nháy mắt mấy cái.

“Sở Thận Chi! Người làm rõ ràng cho ta, loại nhất đẳng lương dân như những người đoan chính chúng ta mặt đỏ vốn là hiểu được lễ nghĩa liêm sỉ, không giống loại người hai mặt như người, trước mặt đệ đệ người liền giả bộ ngoan ngoãn, nói tuyệt không trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng sau lưng lại trước mặt mọi người cởi áo tháo thắt lưng, đặc biệt đại lộ ra, ta nhất định phải nói cho đệ đệ người!”

“Ai u, ta thật sợ oh!”Sở Thận Chi cố tình kiêu nhược mà vỗ vỗ ngực, “Nói a nói a! Người đi nói a! Người nếu có gan cho Ngọc nhi nhà ta biết người xem hình xăm của ta, không sợ trông mắt bị móc ra như vậy thì đi nói a! Ha ha ha...”

“Cười thật là vui vẻ a! Ca ca.”

Cửa bao sương bị dùng sức đập ra, một thiếu niên phong thần tuấn lãng, mặt mang sương lạnh đi vào.

Chết chắc rồi!

Mọi người thấy thế trong lòng cũng cùng kêu lên sợ hãi, mà Sở Thận Chi càng lại sợ đến sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

“Cười a! Sao không tiếp tục cười? Chẳng lẽ ca ca nhìn thấy đệ đệ ta liền mất hứng sao?”

“Không... Không... Ta... Ta...”

Ô... Muốn chết! Tên giám đốc hỗn đản này sao không đến thông báo trước một tiếng, hại ta bị Ngọc nhi túm gọn tại chỗ, như thế này nhất định phải chộp đồ đạc kia tới để chăm sóc đại hình, nếu không khó tiêu mới hận trong lòng ta!

“Tổng tài, xin... Xin lỗi, không phải ta không đến thông báo trước, là... Là tiểu thiếu gia hẳn... Hẳn...” Giám đốc đã sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng vội vàng nhảy ra tỏ vẻ trung thành.

“Là ta không cho hẳn vào thông báo, người có ý kiến gì sao? Ca ca.” Nhíu mày, Sở Thiên Ngọc lạnh lùng cười.

“Không... Không có, ca ca không có ý kiến, phân phó của Ngọc nhi ca ca sao dám có ý kiến? Hắc hắc.” Đối với đệ đệ yêu mến lấy lòng mà cười, một quay sang, Sở Thận Chi liền hung hăng trừng mắt nhìn tên giám đốc ngu ngốc kia liếc mắt một cái, “Trần giám đốc, nơi này không có chuyện của người rồi, nhanh đi xuống cho ta!”

Chờ sau khi tên giám đốc xui xẻo kia như đạt được đại xá mà chạy thoát, Sở Thận Chi lập tức đau đớn đáng thương đi tới trước mặt đệ đệ cúi đầu không nói.

“Hừm! Tiểu mỹ nhân, bây giờ mới bắt đầu giả bộ đáng thương ngây thơ không phải đã quá muộn sao? Người không phải mới vừa làm tân lang Tây Thi rất sáng khoái sao?” Dùng một ngón tay nâng cằm mỹ nhân, Sở Thiên Ngọc nhẹ điều mà nói.

Ủy khuất mà nhào vào trong lòng thiếu niên, Sở Thận Chi khóc một bể nước mắt nước mũi, “Ô... Ngọc nhi, ca ca là bị bức, là bọn hần bảo ta cởi, bọn họ nói nếu như ta không cởi cho bọn hần xem, bọn họ sẽ đem ta XXX, ta vì thay người thủ thân, không thể làm gì khác hơn là chiều theo bọn hần, ô... Ta cũng vậy. Ngàn vạn lần không muốn a!” Cũng không biết đệ đệ mới rồi rốt cuộc nghe trộm được bao nhiêu, Sở Thận Chi vì bảo vệ tánh mạng không thể làm gì khác hơn là trước tiên bịa chuyện đặt điều gây rối.

“Sở Thận Chi! Người... Người nói hửu nói vượn gì vậy a? Người bán đứng bằng hữu, hỗn đản không nghĩa khí!” Diệp Phương Diêu nghe vậy tức giận đến vỡ miệng mắng to.

“Người mới không nghĩa khí! Nhìn thấy bằng hữu gặp nạn hỗ trợ giúp đỡ người bị nạn sẽ chết oh?” Sở Thận Chi nói như chuyện đương nhiên, mặt không đỏ khí không suyễn.

“Người... Người...” Cho tới bây giờ chưa từng thấy người bất phân trái phải như vậy, Diệp Phương Diêu đã tức đến nói không ra lời.

“Ta thế nào? Nghĩ lúc đầu người rời nhà bỏ đi không phải ta lưu người lại, tại nhà ta ăn nhờ ở đậu lâu như vậy, bây giờ cũng nên báo ân đi?”

“Người cầm miệng cho ta!”

Sở Thiên Ngọc ra lệnh một tiếng, Sở Thận Chi lập tức cầm như hến.

“Còn không mau mặc quần áo cho ta! Người hoàn lại hiềm khích không đủ nhiều, không đủ lâu sao?” Hung hăng trừng mắt nhìn ca ca to gan lớn mật, bằng mặt không bằng lòng liếc mắt một cái, Sở Thiên Ngọc ngẩng đầu đối mọi người lạnh lùng nói: “Khiến mọi người chê cười, Sở Thiên Ngọc ta vốn tưởng tận mọi chuyện, không oan uống người, ta biết các người bị ép xem trận thoát y tú này, ta không trách các người. Nhưng ta xin khuyên mọi người nên nhanh đem những hình ảnh đã thấy vừa rồi từ trong đầu xóa đi hoàn toàn, vĩnh viễn cũng không nhớ tới thì hơn, nếu không sau này ta nghe được bất luận kẻ nào đề cập tới chuyện hôm nay... Hừm! Các vị, như vậy đừng trách Sở Thiên Ngọc ta trở mặt!”

Tất cả mọi người biết tiểu lão đệ này tính cách cổ quái, khó chịu lên là rất khó dây vào, đều gật đầu gọi vâng.

“Tốt lắm, hôm nay vốn là party kỷ niệm kết hôn của Âu Dương đại ca cùng Phan đại ca, mọi người chúng ta không nên làm giảm vui vẻ của bọn hần, nhanh nâng chén cuồng hoan đi!” Cười khanh khách mà giơ lên chén rượu, Sở Thiên Ngọc vừa chuyển đề tài, “Về phần người! Ca ca... Khoản nợ này về nhà ta tính sổ đủ với người!”

15. Chương 15

Tầng thượng vương quốc của Doanh nghiệp Sở thị, tổng tài Doanh nghiệp Sở thị nắm quyền lực chí cao vô thượng, nhưng giờ phút này lại đang hoảng sợ bất an mà đi qua đi lại vòng vòng.

“Tổng tài, không phải tiểu tổ tông Sở gia chúng ta vừa lại có chuyện gì rồi?” Vương Gia Vĩ mang danh xưng ‘thiên tài thư ký’ thấy thế cơ trí mà nói.

“Đúng vậy đúng vậy! Vương thư ký, người mau giúp ta nghĩ biện pháp, ta bây giờ cũng không biết phải làm sao?”

Rõ ràng là một đời kỳ tài luôn hùng tài vĩ lược, túc trí đa mưu, xưng bá một phương, mặc kệ nan đề gì đến tay hần cũng có thể thoải mái mà nghênh nhận giải quyết, tại sao mỗi lần đụng đến chuyện đệ đệ nhà mình, liền phiền não đến như trời sắp sập tới nơi, một bộ dáng thục thủ vô sách đây?

Vương Gia Vĩ vừa lại lần nữa ở đây thể nghiệm đến chân lý tuyệt đối “Trời sinh vạn vật, một vật khắc một vật”.

“Tổng tài, người đừng vội, đem chuyện trải qua cẩn thận nói rõ, ta mới hảo giúp người phân tích lý giải a!”

“Hảo, người hãy nghe cho kỹ, chuyện là như thế này, người cũng biết, Ngọc nhi nhà ta yêu ta muốn chết, cho nên hắn đã xăm trên người ta cái hình xăm lần trước ta cho người xem a! Bất quá chuyện này người ngàn vạn lần không thể cho hắn biết oh! Sau đó ngày kia... Ta liền... \$@%& thước...”

Đội lời giải thích của tổng tài sau khi tự biên tự diễn ít nhất ba trăm lần “Ngọc nhi nhà ta yêu ta muốn chết”, Vương Gia Vĩ cuối cùng rất nhẫn nại mà nghe xong chân tướng ngọn ngành so với vãi bó chân của bà ngoại (tục bó chân của phụ nữ TQ xưa) còn muốn dài hơn.

“Uh... Tổng tài, thứ ta ngu muội, sau đó? Sau đó tiểu thiếu gia về nhà rồi cuộc tính sổ với người như thế nào?” Vương Gia Vĩ thật muốn đến gần lớn tiếng nói tổng tài anh minh một câu, “Nói trọng điểm!”

“Vương thư ký, người sao ngu như vậy a?” Sở Thận Chi hung hăng mà thưởng hắn một cái bốp! “Nếu như Ngọc nhi nhà ta có tính sổ như ta nói, ta còn cần ở cạnh rầu rĩ sao? Vấn đề chính là Ngọc nhi hình như xem chuyện gì cũng không phát sinh qua, một điểm động tĩnh cũng không có, cho nên ta mới bất an như vậy a! Này! Người nói xem, Ngọc nhi nhà ta có thể... Có thể giận quá, giận đến không quan tâm ta rồi?”

Ồi...hì hì! Là ai vừa mới ba hoa nói Ngọc nhi nhà hắn thương hắn muốn chết, bây giờ lại ở chỗ này phiền não sẽ bị người ta vứt bỏ, ha ha...

Vương Gia Vĩ chứng kiến tổng tài một bộ dáng bỏ cuộc như đàn bà, cười thâm đến thiếu chút nữa ruột thắt lại.

“Vương Gia Vĩ! Người ngứa da rồi? Có muốn ta gọi chồng của Diệp Phương Diêu giới thiệu mấy người cao thủ SM đến giúp người gãi ngứa a?” Sở Thận Chi làm thế nào cũng là một nhân vật, xem cái cười xấu xa trên vẻ mặt gian trá kia của thư ký hắn chỉ biết khẳng định “tâm tình rối loạn”. (bây giờ đã rõ ràng anh Diêu làm thụ a =)))

“Hắc hắc, tổng tài, ngài bớt giận bớt giận, ta trung trinh không hai lòng, một lòng là việc chính, người sao có thể oan uổng ta như vậy? Theo ta thấy! Tiểu thiếu gia chỉ là yêu tổng tài muốn chết, căn bản không nợ tính sổ ngài, cho nên đến nay mới chưa từng hành động, tổng tài có thể yên tâm rồi!”

“Thật sự? Người cũng hiểu được Ngọc nhi nhà ta yêu muốn chết sao? Hắc hắc.”

Ai! Thật sự là ngàn mặc vạn mặc, mông ngựa không mặc a! Vương Gia Vĩ nhìn vẻ mặt tổng tài cười khúc khích, không khỏi lần nữa khắc sâu thể nghiệm cái danh ngôn chí lý đến thiên cổ cũng không thay đổi này.

Cọc... Cọc...

“Chuyện gì?” Tiến lên mở cửa lớn phòng làm việc tổng tài, nhìn thấy thủ hạ Lâm thư ký của tổng quản lý cung kính mà đứng ở trước cửa, Vương Gia Vĩ lập tức đứng đắn nghiêm túc mà đội mặt nạ trợ thủ đắc lực nhất của tổng tài Doanh nghiệp Sở thị.

“Thư ký đã lâu, tiểu thiếu gia bày người đưa tới một lễ vật, nói là cấp cho tổng tài, hoàn lại trình trọng dặn dò nhất định phải tự mình ngài giao vào tay tổng tài. Nơi này còn có một phong thư, mời ngài xem qua.”

“Biết rồi, người đi xuống đi! Ta sẽ xử lý.”

Tiếp nhận một hộp lễ vật thật to, Vương Gia Vĩ không khỏi âm thầm hưng phấn.

Ha ha! Lại sắp có trò hay nhìn. Tổng tài, ta xem lần này người tai kiếp khó thoát a!

Không thể chờ được mà mở thư đọc, nhưng Vương Gia Vĩ lại nhất thời xanh cả mặt.

“Vương Gia Vĩ:

Người thật to gan, ta khẳng định người xem qua hình xăm ta lưu lại trên người ca ca. Ta rất tức giận, tức giận phi thường, người cũng biết ta một khi nóng giận, không biết sẽ phát sinh bi thảm kịch gì. Có lẽ là chiếc xe yêu quý của người ngày mai được tiếp xúc đáy sông Đạm Thủy, cũng có lẽ ái khuyến ný ný (chỉ con cái) của người ngày mai được đặt trong ổ con chó đực nhà ta.

Bây giờ ta cho người một cơ hội lấy công chuộc tội. Đem lễ vật ta cấp ca ca đích thân giao cho hần, theo thời gian địa điểm ta chỉ định, hảo hảo hộ tống hần lại đây. Trước khi ta xuất hiện, người một tắc cũng không rời người hần, hần nếu mất đi một cọng lông, ta sẽ xử mạng người!”

Xem xong lời nhấn lại của tiểu tổ tông Sở gia, Vương Gia Vĩ thiếu chút nữa sợ đến khóc rống chảy nước mắt.

Ồ... Xe yêu quý của ta, ái khuyển của ta a!

Xuyên thấu qua hai mắt đầm lệ mông lung của Vương Gia Vĩ, hần thấy được tổng tài đáng thương đang mở hộp lễ vật, nhìn gì đó bên trong, vẻ mặt trắng bệch gia tăng xanh thắm thương...

Buổi tối mười giờ, lên một chuyến tàu điện ngầm đến trước Đạm Thủy.

Bởi vì cũng không phải giờ cao điểm đi làm tan ca, cho nên hành khách cũng không phải rất nhiều, nhưng một nữ tử từ ngoài toa xe đi vào, lại lập tức khiến cho một trận tao động không nhỏ.

Chỉ thấy nữ tử này mặt như phù dung (hoa sen), da thịt trắng tuyết, khuôn mặt cao quý động lòng người cộng thêm mái tóc màu trà vừa dài lại vừa xoắn càng khiến nàng tuyệt mỹ nói không nên lời. Bộ ngực ưỡn cao được bọc dưới lớp áo sơ mi trắng đơn giản, cái váy màu đậm ngắn ngắn bó sát quanh cái mông căng vĩnh đẹp đẽ, hai chân trên giày cao gót mặc tất da màu đen càng lại thon dài thẳng tắp, thẳng khiến các nữ nhân nhìn ghen ghét không thôi, còn lại các nam nhân nhất trí trong lòng đối với nam nhân có thể cùng OL (Office Lady) xinh đẹp như vậy làm cùng một chỗ, cảm thấy vạn phần hâm mộ a!

Mặc cho các nam nhân trong lòng cầu khẩn thiên tiên mỹ nữ này sẽ lựa chọn ngồi ở chỗ trống bên cạnh mình, nhưng nàng lại không nhìn ánh mắt khao khát của mọi người, cũng không nhìn kỹ trong xe còn có chỗ trống khác, lựa chọn lẳng lặng mà đứng bên cạnh một người thiếu niên.

Đoàn xe chậm rãi tiến lên, nhất cử nhất động của tiểu mỹ nhân cũng là tiêu điểm thu hút ánh mắt mọi người.

Mới đầu, thiếu niên tựa hồ không ý thức được chính mình đi cầu thị vận (mĩa mai người có số may mắn mà không biết hưởng), đứng bên cạnh một tuyệt sắc mỹ nữ, nhưng đại khái cuối cùng là phát hiện rồi ánh mắt vừa ghen ghét vừa lại hâm mộ của mọi người, cho nên mới nghiêng thân đi, không chuyển mắt mà nhìn chăm chăm nữ tử trước mắt.

“Tiểu thư, người ngày thường thật thu hút!” Thiếu niên một mở miệng chính là vui vẻ phun ra tiếng quốc ngữ Đài Loan.

Con mẹ nó, đây là tên quê mùa ở nông thôn đâu, dĩ nhiên dùng loại thủ pháp bắt chuyện quá lạc hậu này. Một phiếu bầu trong tâm trí của nam nhân với nhau đều khinh thường.

Chỉ thấy tiểu mỹ nhân khuôn mặt đỏ lên, xấu hổ mà cúi đầu, lộ ra đoạn cổ ưu mỹ trắng như tuyết.

Các nam nhân thấy lập tức mạnh nuốt nước miếng.

“Tiểu thư, ‘tạp thặng’ (mông) người rất vĩ vĩ oh!” Vừa nói tay vừa bắt đầu vuốt ve cái mông gợi cảm của tiểu mỹ nhân, thiếu niên hình như định ăn tại chỗ rồi mỹ nữ không dám phản kháng, liền được voi đòi tiên mà bắt đầu ăn đậu hủ.

Tiểu mỹ nhân khẳng định là bị cử chỉ hạ lưu của thiếu niên hù dọa, thân thể đột nhiên có chút run rẩy, cũng phát ra tiếng thở dốc rất nhỏ.

Động tác của thiếu niên càng lúc càng lộ lạng hành, một tay lại ôm thắt lưng mỹ nhân đem nàng kề sát vào lòng mình.

“Không... Uh... Uh a...”

Tiểu mỹ nhân khóe mắt lóe ra lệ quang, tiếng rên rĩ kháng cự nhỏ nhẹ kẻ khác nghe xong trông ngực gia tốc rồi tâm lại không đành lòng. Nhưng các hành khách thấy thiếu niên một dạng lưu manh đều sợ gặp phải phiền toái, cho nên cũng do dự có nên thấy nghĩa dũng cảm tiến lên giải cứu.

Thiếu niên cười hắc hắc, ngày càng táo tợn hơn mà một tay bò lên trên ngực nàng dùng lực mạnh mà xoa bóp. Mọi người ở đây tưởng rằng lần này mỹ nữ khẳng định phải thưởng thiếu niên bất lương háo sắc coi trời bằng vung này một bạt tai hoặc đập hất một cước, không nghĩ tới...

Tiểu mỹ nhân xem ra đau đớn đáng thương này phát ra một tiếng thở gấp khó nhin, trở tay ôm chặt lấy thiếu niên.

Nguyên bản mọi người vì nàng lo lắng không thôi thấy thế nhất thời một mảnh sụp đổ.

“Ca, ngươi có làm không, ngươi bây giờ đang sắm vai là mỹ nữ gặp rủi ro chịu làm nhục phẩm thương, không phải kỹ nữ đói khát có được không? Còn không mau bắt tay ta quăng ra!” Sở Thiên Ngọc tại bên tai ‘mỹ nữ’ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

A! Thì ra vở kịch diễn thiếu niên bất lương đùa giỡn con gái đài hoàng quá tự do dĩ nhiên là do Sở gia huynh đệ làm chủ diễn a!

“Nhưng ca ca không nhin được ma! Ngọc nhi sờ ca ca thật thoải mái oh...” Thở dốc mà tại trên người thiếu niên mề nheo cọ xát, cho dù giả trang thành mỹ nữ khí chất kiều nhược hay là Sở Thận Chi không đối được thói quen phát tao, làm nũng mà nói: “Làm sao bây giờ... Ca ca hảo muốn oh...”

“Muốn cái đầu của ngươi!” Sở Thiên Ngọc tức giận đến âm thầm nhéo hất một cái, “Ngươi như vậy trò chơi của chúng ta sao chơi đùa đến cùng được?”

“Ồ... Ngọc nhi sao có thể trách ta, đều là kịch bản người viết không hợp lý, trên đời này sao có thể có người bị Ngọc nhi sờ tới sờ lui như vậy còn có thể giãy dụa kháng cự? Căn bản không có khả năng ma!”

Đối với Sở Thận Chi mà nói, chỉ cần đệ đệ yêu mến xấu xa mà liếc hất một cái cũng có thể làm cho hất hô hấp khó khăn, toàn thân yếu mềm, hướng chi là lớn gan vuốt ve khiêu khích như vậy! Cũng khó trách hất diễn thực nữ đứng đắn nghiêm túc không nổi nữa.

“Tức chết ta rồi! Không chơi, không chơi!”

Đáng ghét, Âu Dương đại ca rõ ràng nói hất cùng Nai Con chơi sắm vai nhân vật rất kích thích, rất hảo ngoạn, tại sao trò này đến lượt huynh đệ bọn họ chơi liền khác toàn bộ?

“Hảo ma hảo ma! Ngọc nhi đừng nóng giận, đều là ca ca không tốt, nếu không chúng ta chơi lại một lần nữa, lần này ca ca nhất định cố gắng giãy dụa có được không?” Sở Thận Chi lấy lòng nói.

“Không được! Ta đã mất hứng thú rồi!” Sở Thiên Ngọc dùng sức mà tránh khai ngực của hất, thở hổn hển mà hướng một đầu toa xe khác đi.

“Ngọc nhi, ngươi đừng nóng giận ma!” Sốt ruột mà đuổi theo phía sau đệ đệ, nhưng lại quên mang trên chân mình chính là giày cao gót cao mười cm, Sở Thận Chi đột nhiên một cái lão đảo, một tiếng thét kinh hãi, bịch mà bổ ngã xuống đất.

“Đáng chết, ngươi có sao không?” Vừa nghe đến tiếng kêu thảm của ca ca Sở Thiên Ngọc liền sợ đến ngực đau đớn, vội vàng xoay người chạy lại bên người ca ca.

“Ồ... Ngọc nhi... Đau quá oh...”

“Nơi nào đau? Trật chân rồi sao?” Cẩn cẩn dục dục mà đem đáng người bị thương ôm lên ngồi vào một chỗ trống cạnh cửa, Sở Thiên Ngọc ngồi xổm xuống đem mắt cá chân của ca ca trong tay thối thối nhẹ nhàng mà vuốt ve, cũng cẩn thận xem.

“... Ngọc nhi, giày cao gót của ta rớt...”

“Rớt thì rớt, đều là ta không tốt, không nên cho ngươi mặc giày cao như vậy.” Đau lòng mà tại mắt cá chân bị thương của ca ca thối khí, Sở Thiên Ngọc tự trách nói.

“Ngọc nhi... Đau quá a... Đầu gối của ta cũng rất đau oh...”

“Thật sự? Hảo, ta xoa oh...”

Thừa dịp lúc đệ đệ buông tay khỏi mắt cá chân, Sở Thận Chi nắm chắc khoảnh khắc này, giảo hoạt mà lần đi xuống, dùng chân tại chỗ hiểm của đệ đệ dùng sức mà xoa bóp.

“Người... Người...” Cúi đầu nhìn chân ngọc đang linh hoạt chuyển động trên quần của mình, Sở Thiên Ngọc biết mình vừa lại bị mắc mưu của tên yêu tinh này, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

“... A... Cự đại lại cứng quá oh...” Không nhịn được mà thở gấp, không tự giác mà vươn cái lưỡi hồng tươi đẹp để liếm môi dưới thoa đầy son, Sở Thận Chi tại giờ khắc này đã không còn quan tâm nơi nào, chỉ hy vọng sinh vật cực nóng dưới chân này có thể nhanh mãnh liệt mà đâm vào mình, dẫn hắn một lần nữa thể nghiệm tuyệt đỉnh khoái cảm dục tiên dục tử kia!

“Chết tiệt...” Tính khí thật lớn đã bị chà đạp mà cứng rắn vô cùng, Sở Thiên Ngọc cũng khó nhịn dục hỏa hừng hực thiêu đốt kia, chịu không nổi mà tiến lên cắn nuốt phiến môi hồng tươi đẹp kia.

Hai người gắt gao mà ôm lấy đối phương hôn đến khó chia lìa, môi lưỡi đối khát quết lẫn mọi ngõ ngách trong miệng đối phương, điên cuồng mà trao đổi nước miếng lẫn nhau, phát ra tiếng vang *** tà. Tay của Sở Thiên Ngọc đã sớm lớn mật mà lên vào trong cái váy cùn cùn ca ca mặc, tính khí hắn bắt đầu chuẩn bị phóng đảng, khiến cho Sở Thận Chi ô ô mà cúi khóc, thiếu chút nữa tại trên tay đệ đệ tiết ra rồi.

Hai người không coi ai ra gì mà quần quanh, hồn nhiên không biết cảnh tượng như vậy đều đã bị người hoan hỉ vô cùng mà chụp ảnh.

Chỉ là ánh mắt của quần chúng nhảy cảm, làm mọi người nguyên bản xem hoạt xuân cung trợn mắt há hốc mồm, phát hiện có người quay chụp, lập tức bừng tỉnh đại ngộ kết luận, nguyên lai đây là người chụp ảnh cảnh phim A (phim XXX) a!

Vì vậy mọi người bắt đầu hưng phấn mà tiến lên hướng “nhiếp ảnh sư” hỏi thăm tin tức.

“Chụp gần lại (zoom)! Gái AV siêu cấp này tên là gì a? Các người khai phá ở nơi nào? Cô này thật sự rất hot, bề ngoài thoát nhìn như quý phụ, trên thực tế tao lên quả thực so với *** phụ còn kinh khủng hơn, này! Tiên sinh, các người là người hãng phim nào?”

“Đúng vậy! Cô này thật sự rất hợp, ta xem phim A nhiều năm như vậy, chưa từng xem đẹp như vậy, gái AV có khí chất như vậy, cuộn phim này các người lúc nào bắt đầu phát hành a? Chúng ta phải thế nào mới có thể mua được?”

“Này! Người sao không nói lời nào a? Cô này rốt cuộc tên gọi là gì a? Nàng có thành lập câu lạc bộ gì người hâm mộ có thể tham gia không?”

Ngay lúc “nhiếp ảnh sư” bị mọi người bao quanh, ép hỏi đến mồ hôi lạnh lã chã, đoàn xe cũng đã tới trạm tiếp theo.

Đội cửa xe vừa mở ra, nam diễn viên phim A đột nhiên ôm lấy nữ diễn viên hướng xông ra ngoài, cũng hung hăng mà lược câu tiếp theo...

“Vương Gia Vĩ, người còn không mau lăn ra đây cho ta!”

Để ca ca trên tường điên cuồng mà hôn môi, hai người đứng ở trạm tàu ngầm bên cạnh một cái đường hầm yên lặng u tối, như là một đôi cầu phát tình dây dưa không thôi...

“Tự mình kéo váy lên đi.”

Vừa nghe đến lời ra lệnh thở dốc của đệ đệ, toàn thân Sở Thận Chi liền nóng lên mà rất nhanh nắm tới làn váy, lộ ra trừ đôi tất chân màu đen mang bên ngoài, hạ thể không có bất cứ gì che chắn.

“Mẹ kiếp, người tao hóa này sao tao thành như vậy? Còn không có mặc quần ta đưa cho người?” Dùng sức mà kéo lông hạ thể của ca ca, Sở Thiên Ngọc không biết chính mình rốt cuộc là tức giận hắn đi ngược lệnh của mình, hay là tức giận hắn làm cho dục vọng của mình càng thêm không cách nào khống chế.

“Ô... Đau quá đau quá oh! Ngọc nhi đừng nóng giận, kiện quần trong kia bị ca ca không cẩn thận làm rách ma!”

“Lý do! Điều là lý do! Người yêu tình căn bản là cố ý có đúng không? Người chính là thích xem ta nổi giận người có đúng không?”

Quần áo bị thô bạo mà xé mở, ngực giả trên người bị đệ đệ yêu mến loạn thất bát tao mà vuột ve, đáng lẽ không nên có cảm giác, nhưng không biết tại sao, Sở Thận Chi lại kỳ dị mà cảm thấy một trận khoái cảm *** loạn khó tả, không khỏi nhỏ giọng mà kêu lên.

“Mẹ kiếp, ngay cả giả người cũng có thể gọi thành như vậy?” Sở Thiên Ngọc càng thêm nổi trận lôi đình.

“Ồ... Không có cách nào... Ca ca chính là có cảm giác a... A... Ngọc nhi... Ngọc nhi của ta... Van cầu người dừng hành hạ ca ca nữa... Người nhanh cho ta... Cho ta...” Đang gấp gáp và đợi kéo quần của đệ đệ xuống, Sở Thận Chi cũng không quan tâm trên mặt đất có bao nhiêu bản liên quỳ gối dưới chân hắn, móc ra thứ thật lớn vừa nóng vừa cứng để vào trong cái miệng đói khát của mình, cuồng nhiệt mà nuốt.

“Người nào cho phép người, ha ha... Ha ha... Mẹ kiếp... Tức chết ta rồi... A... Chết tiệt... Kẹp chết người đi được...”

Chỗ hiểm cứng rắn rành rành như thế lại có vẻ vô cùng yếu ớt bị bao vào trong vòm miệng ẩm áp cố sức mà nuốt, cái miệng nhỏ nhắn vừa chặt vừa nóng của ca ca quả thực cũng có thể đem não tủy của mình hút ra...

Sở Thiên Ngọc tại giờ khắc này không phải không cảm thấy sợ hãi.

Chính mình đối với người này khát vọng rốt cuộc có điểm dừng không?

Đã biết cuộc đời có phải đều sống trong sợ hãi suy tính hơn thiệt như vậy?

Có đôi khi hắn thậm chí cảm giác được chính mình đối với người quỳ gối dưới chân này đã đến gần tình trạng thống hận.

“Thoải mái sao... Ngọc nhi... Thật sự thoải mái như vậy sao... Uh a... Thật là cao hứng... Ca ca thật là cao hứng a...” Mùi đàn ông nồng hậu của đệ đệ tràn ngập gian mũi của mình, hai tay Sở Thận Chi đang cầm cự đại đủ để xé rách thân thể cùng linh hồn của mình càng không ngừng liếm láp, trong lòng tràn ngập ý nghĩ vô cùng yêu thương, cơ hồ hận không thể đem nó nuốt vào trong bụng.

“Đủ rồi!” Sở Thiên Ngọc cảm giác chính mình đã sắp bộc phát, một tay nắm yêu tinh điên cuồng làm cho hắn bị đẩy ngã xuống đất.

Tóc giả vừa dài vừa xoắn bù xù trên mặt đất, cái áo nguyên bản tuyết trắng hôm nay đã trở nên dơ bẩn không chịu nổi, lại bị xé rách lộn xộn mà vương trên bả vai, nịt ngực đường viền hoa gợi cảm cũng bị kéo lộ ra một bên đầu nhũ hồng hồng, làn váy *** loạn mà quần cao đến phần eo, tất chân màu đen bị xi măng ma sát mà rách một mảng lớn, nếu như không phải thứ cương cao vút giữa hai chân không cách nào bỏ qua, bộ dáng Sở Thận Chi sống sờ sờ tựa như một mỹ nữ nhu nhược ở trong hầm tối bị kẻ bắt cóc gian ***.

Cảm giác biết các phim A từng xem qua trên đời cũng không có một cảnh tượng *** tà tục tũn so với bây giờ, Sở Thiên Ngọc đột nhiên chợt lóe linh quang, có chủ ý mới.

“Ca, lần này cho người một cơ hội lấy công chuộc tội, chúng ta trở lại chơi sắm vai nhân vật.”

“Hảo a hảo a! Chỉ cần Ngọc nhi không giận ca ca, mặc kệ Ngọc nhi gọi ca ca làm gì, ta cũng làm theo.”

“Hảo, vậy người nghe kỹ cho ta, bắt đầu từ bây giờ ta muốn ‘cường bạo’ người, người sắm vai con gái đàn ông hoàng nghiêm túc cho ta hảo lắng nghe, bí thăm hề hề, khóc rống chảy nước mắt, tuyệt đối không cho phép cho ta phát tao, có nghe không?”

“Hảo! Ca ca lần này nhất định sẽ không làm đổ bể nữa!”

Mặc dù có điểm hoài nghi lời tín dụng của ca ca, nhưng nhìn hắn nói xong như đinh chém sắt như thế, Sở Thiên Ngọc quyết định tin tưởng hắn một lần nữa.

“Hắc hắc, hảo, chúng ta bắt đầu đi! Tiểu mỹ nhân...” Sở Thiên Ngọc lộ ra nụ cười hạ lưu, bước hướng “thiếu nữ tử” nửa nằm trên mặt đất đi đến.

Vừa nhìn đến nụ cười tà ác kia của đệ đệ, Sở Thận Chi liền xuân tình nhộn nhạo, thật sự rất muốn cứ như vậy nhào vào trong lòng hắn, nhưng nghĩ đến chính mình vừa đáp ứng, vội vàng thu hồi nước miếng sắp

chảy xuống, giả bộ thanh âm run rẩy, “Không nên... Không nên a... Đại hiệp... Van cầu người... Buông tha tiểu nữ tử đi...”

Oa kiêu chế, còn đại hiệp cơ đấy! Hắn cho ta đóng phim cổ trang a? Sở Thiên Ngọc thiếu chút nữa cười một trận rồi.

“Khụ khụ, đừng dài dòng! Lão tử ta đã sớm muốn thượng người rồi, cầu tình ta cũng vô ích! Ta hôm nay nhất định phải làm đến người ai ai gọi, làm đến người kêu cha gọi mẹ, làm đến người ở trước mặt ta quỳ xuống cầu xin tha thứ!”

Vừa nghe đệ đệ rồi hình dung đến “bi thảm tình hình” liền kích động thiếu chút nữa không nhịn được mà bắn ra, Sở Thận Chi vội vàng nghiêng thân đi, dùng hai tay ngăn chặn tính khí không nghe sai khiến của mình, giả bộ bộ dáng sợ hãi.

“Không muốn không muốn a! Đại hiệp, người tha ta đi! Người cường bạo ta một hai lần thì được rồi, đừng làm nhiều lần như vậy, như vậy tiểu nữ tử ta sẽ chịu không nổi...”

Sở Thận Chi tự cho đã nói hết sức như trình tiết liệt nữ, đột nhiên cái miệng bị hung hăng chụp lấy!

“Người nói gì vậy a? Có người bị cường bạo sẽ cầu kẻ bắt cóc như vậy sao?” Sở Thiên Ngọc quả thực sắp nghe không nổi nữa.

“Ồ... Vậy nếu không thì phải nói như thế nào?” Sở Thận Chi một bộ dáng rất ủy khuất.

“Quên đi quên đi, bắt đầu từ bây giờ, người chỉ có thể nói vài câu ‘không nên’, ‘ta không dám rồi’, ‘tha ta’, ‘van cầu người’ này, biết không?”

“Hảo hảo, ca ca nghe Ngọc nhi.”

Sở Thận Chi một lòng suy tính cẩn thận, thầm nghĩ muốn đệ đệ yêu mến mau tới “cường bạo” mình, không cần đệ đệ muốn mình nói cái gì.

“Hảo, bây giờ chuyển lại quỳ rạp trên mặt đất cho ta!”

Cơ hồ vốn không thể chờ được mà chuyển lại ngã thật tốt, Sở Thận Chi vì phối hợp kịch bản đệ đệ hoàn lại phát ra rên rỉ kháng cự, “Van cầu người... Không nên... Tha ta đi... Van cầu người...”

Nhìn biểu hiện của ca ca, Sở Thiên Ngọc hài lòng mà cười.

“Tự mình lấy tay đem cái miệng hạ lưu của người bài khai!”

Nghe được lệnh *** tục của đệ đệ, Sở Thận Chi quả thực cương đến sắp nổ mạnh rồi, hắn hai tay run rẩy bài khai mật huyết của mình đã khát vọng đến không ngừng co rút lại, trong miệng còn không quên kêu: “Van cầu người... Không nên... Tha ta đi... Van cầu người...”

Một bên phát ra tiếng cười *** tà, một bên dùng côn thịt sớm đã trưởng đến phát đau cọ xát huyết khẩu vừa xinh đẹp vừa *** đáng kia, Sở Thiên Ngọc đắc ý hưởng thụ thanh âm ca ca cầu xin tha thứ.

Cảm giác được côn thịt cực nóng thật lớn kia chỉ cách một tắc là có thể đi vào trong cơ thể mình, Sở Thận Chi không nhịn được thống khổ mà khóc ra, trong lòng càng không ngừng cuồng khiêu: “Bảo bối của ta, van cầu người, van cầu người mau vào giết chết ta!”

“A a... Van cầu người... Van cầu người...”

Vừa nghe đến thanh âm ca ca khóc cầu xin tha thứ liền nóng đến đầu phát ngứa, Sở Thiên Ngọc kích động mà khom người xuống, vươn đầu lưỡi thật dài điên cuồng mà liếm lên hình xăm song long bên hông đích thân mình lưu lại kia, phát ra tiếng thở dốc của dã thú...

“A.... a...” Từng đạo dịch trắng đục đục bắn đầy đất.

Bắt đầu từ ngày đệ đệ tại trên người mình xăm ký hiệu yêu thuộc về hai người, hình xăm song long này đã trở thành lớp gờ cảm trí mạng người của Sở Thận Chi, hôm nay bị tâm can bảo bối của mình hung hăng mà liếm láp như vậy, Sở Thận Chi lập tức không nhịn được bắn ra, ở trong hăm tối phát ra tiếng thét *** đáng chói tai.

“Người...” Sở Thiên Ngọc vốn định nói “người phạm quy ” nhưng lại vì bị nam căn cương cứng của mình đột nhiên hướng chĩa thẳng tới cái mông sần chắc muốn chiếm đoạt, mà hô hấp cứng lại không mắng được.

“Ha hả... Ha hả... Van cầu người... Không nên... Tha ta... Không nên... Tha ta...”

Niêm mạc vừa ẩm ướt vừa nóng cổ sức gặm nuốt vào còn thịt thật lớn, khoái cảm tiêu hồn thực cốt đã làm cho Sở Thiên Ngọc không rõ dáng người dưới thân là đang gọi “Không nên, tha ta”, hay là gọi “Không nên tha ta”.

“Hô... Hô... Mẹ kiếp... Người yêu tinh này... Căn bản là cậu không đổi tính nết... Căn bản... Căn bản sinh ra là khác ta.” Nắm chặt vòng eo hoạt mềm rắn chắc kia, càng thêm dùng sức mà vọt vào nhục huyết nóng như lửa đang hòa tan mình, Sở Thiên Ngọc cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

“Ô... Ô... Không nên a... Tha ta... Tha ta...” Biểu hiện ra liều mạng xoay động thất lưng, như một con thú mẹ bị thương mãnh liệt mà cổ sức gãy dựa, Sở Thận Chi rơi lệ đầy mặt mà lớn tiếng kêu rên, nhưng hạ thể thành thật một cách đáng sợ này cơ hồ cũng đã *** tà mà lần nữa nhếch lên cao cao.

“Hô... Hô... Chết tiết... Chết tiết... Người yêu tinh này sao chặt như vậy...”

“A a... Tha ta đi... Ta muốn chết... Muốn chết!”

“A a... Hảo sướng khoái hảo sướng khoái... Cùng chết đi... Cứ như vậy cùng chết đi... Hô hô... Không được... Muốn ra rồi... A...”

Bên tai truyền đến hí rống hưng phấn, cảm giác được đệ đệ yêu mến tại bên trong đường ruột mình bắn tinh nóng đến sắp tan ra, Sở Thận Chi toàn thân kích động mà một trận co quắp, cũng thoải mái đến chịu không được mà giữa đầu khóc hô, lại lần nữa mà phun ra dịch thể nóng như lửa...

“Thiếu nữ tử” gấp rủi ro cứ như vậy trong hầm đen dơ bẩn, một lần lại một lần bị thiếu niên bất lương “lãng nhục” đến bất diệc nhạc hồ (chết đi được).

Chỉ đáng thương “cộng phạm” kia canh gác tại miệng hầm, quần áo đơn bạc, bị gió lạnh vù vù thổi, một lỗ mũi lưu lại máu mũi, còn một lỗ mũi lưu lại nước mũi...

16. Chương 16

Ánh mặt trời nhẹ nhàng từ ngoài cửa sổ vẩy tiến vào, trắng noãn sáng ngời, trong phòng bệnh tư nhân xa hoa dễ chịu, một vị tóc hoa râm, sắc mặt tiêu tụy, nhưng vẫn nhìn ra được là nam tử trung niên ngũ quan tuần lãng, lãng lãng mà nằm trên giường bệnh.

“Cha, ta đến thăm người, gần đây thân thể người khá hơn chút nào không?”

Nam tử nghe tiếng chậm rãi mở hai mắt uể oải, nhìn phía người bên cạnh đến đây thăm hỏi.

“Trí Viễn, là người a?”

“Cha, là ta. Xin lỗi, mấy ngày nay bề bộn nhiều việc không tới thăm người.” Lâm Trí Viễn tiến lên cầm tay cha, trong lòng một trận áy náy.

“Không sao, ta biết người bận rộn chuyện công ty, sự tình ở Malaysia cũng xử lý tốt rồi sao?”

“Xử lý tốt rồi.”

“Vậy... Vậy chuyện đệ đệ người? Sở Thận Chi kia không chịu đáp ứng hấn cùng chúng ta nhận nhau sao?”

Vừa nghe đến cái tên kia, trái tim Lâm Trí Viễn liền không cách nào ức chế mà đập điên cuồng.

“Người sao không nói lời nào? Người đi nói cho hấn, mặc kệ điều kiện gì, cha cũng đáp ứng hấn, xem hấn muốn cổ phần công ty hay là đất Lâm gia chúng ta, chúng ta cũng có thể đáp ứng hấn.”

“Cha, chuyện không phải đơn giản như người nghĩ, hấn... Hấn...” Ngay cả nói ra tên người kia đối với Lâm Trí Viễn bây giờ cũng có vẻ khó khăn như thế.

“Hắn thế nào? Người nói thật ra a! Tại sao áp a áp ứng như vậy? Đây không một chút giống như thái độ người luôn luôn làm việc.”

“Cha, cảm tình hai huynh đệ bọn họ... Cảm tình tốt lắm. Sở... Sở Thận Chi sợ chúng ta đem đệ đệ đi, ngay cả hắn thấy mặt ngài cũng không chịu, càng không cần phải nói muốn hắn cho chúng ta nhận nhau. Sở gia bọn họ tài lực hùng hậu, cần bản không hi hân (để mất) tiền chúng ta. Ngược lại là Sở Thận Chi đưa ra điều kiện, chỉ cần chúng ta rời Đài Loan, nếu không tìm đến đệ đệ nhận thức, hắn liền đem án đầu tư sau này của Doanh nghiệp Sở thị tại Đông Nam Á cho công ty chúng ta hợp tác.”

“Hắn không hi hân tiền chúng ta, chúng ta cũng không hi hân bố thí của hắn! Trí Viễn, người ngàn vạn lần không thể buông tha, nhất định phải nghĩ biện pháp cho Thiên Ngọc nhận cha có được không? Cha... Cha nợ đệ đệ người thật sự nhiều lắm...”

“Cha, người đừng như vậy. Đệ đệ tại Sở gia sống rất tốt, cả nhà cũng rất thương yêu hắn, nhất là ca ca hắn...” Trong đầu lại hiện lên hình ảnh hai người giao hoan kinh tâm động phách kia, Lâm Trí Viễn vội vàng lắc lắc đầu, nghĩ muốn vứt đi chỗ vọng tưởng điên cuồng đeo bám mình hàng đêm.

“Trí Viễn, thời gian của cha không còn nhiều. Ta không quan tâm Sở Thận Chi kia có đáp ứng đệ đệ người nhận chúng ta, ta muốn người lập tức đem đệ đệ người tìm đến, cha muốn tận mắt nhìn hắn, đích thân ôm hắn một cái. Nhanh đi, người nhanh đi!”

“Cha, người tỉnh táo lại! Ta không phải không nghĩ tới làm như vậy, nhưng Sở Thận Chi đã cảnh cáo ta, nếu như chúng ta có dũng khí coi thường vọng động (hành động mù quáng), hắn sẽ vận dụng lực lượng Doanh nghiệp Sở thị phá hủy cơ nghiệp tập đoàn Hoàng Gia chúng ta. Chúng ta mặc dù trong lúc nhất thời sẽ không bị hắn kích khóa, nhưng thời gian lâu cũng sẽ không chịu nổi nữa, cha, người không biết, Sở Thận Chi vì đệ đệ hắn chuyện gì cũng làm ra được, trên vai chúng ta chịu gánh vác sinh kế của mấy ngàn nhân viên, người ngàn vạn lần không thể xúc động a!”

“Thật sự... Sở Thận Chi kia thật sự ác như vậy sao? Trí Viễn, người... Người dẫn ta đi gặp hắn, ta muốn đích thân đi cầu hắn đáp ứng ta.”

“Cha, hắn sẽ không đáp ứng! Người không nên đi, hắn tuyệt đối sẽ không nể mặt người, ta không cho người đi chịu hắn vũ nhục.” Lâm Trí Viễn không phải không biết qua sức tàn nhẫn của Sở Thận Chi, sao nhẫn tâm để cha mình đi chịu loại khổ ải này.

“Đừng nói nữa! Quyết định như vậy đi, người lập tức đi an bài!”

“Hắc xì!”

“Sao? Vẫn còn cảm mạo a? Thật sự như một con gà yếu.” Từ trong đồng công văn trên bàn làm việc ngẩng đầu lên, Sở Thận Chi đối với Vương Gia Vĩ cầm khăn giấy lau mũi mà nhún mày.

“Đây! Đại tổng tài của ta, người sao không có đồng cảm như vậy a! Ta là vì để ý ‘tính phúc’ của ngài, trong đêm tối lạnh vu vu đứng đủ ba tiếng, người không tha ta nghĩ bệnh còn chưa tính, lại còn tổn thương ta như vậy.” Cũng không biết hai dã thú này phát tình ra sao, làm mấy giờ liền cũng không biết mệt, nhưng khổ cho nam tử nghèo túng chỉ mặc mỗi một áo sơ mi mỏng là hắn.

“Hừm! Người lại không thừa nhận thân thể mình yếu. Người ngày đó trên người còn có mặc quần áo, còn ta bị Ngọc nhi nhà ta làm cho đến không che đậy thân thể, cũng không phải khỏe mạnh kiện khang như thường, không bệnh không đau, theo ta, không so người với con gà yếu thì là cái gì?”

“Ta van người, tổng tài, người có bảo bối đệ đệ của người giúp người ‘ấm thân’, làm mao thâm cho da thịt người, nhưng ta cái gì cũng không có oh!”

“Nghe khẩu khí chua xót lưu lưu này của người thì ra là muốn đến ăn ké sao? Bảo bối Ngọc nhi nhà ta có thể cho người động tới được sao? Vương Gia Vĩ! Người muốn chết thì nói sớm một chút, ta lập tức kêu thầy lên giúp người xem phong thủy!”

“Oan uổng a! Thiên đại oan uổng a! Tổng tài, người nghĩ lạc nơi nào rồi? Người cũng không phải không biết ta không có hứng thú đối với nam nhân, sao có thể nghĩ muốn tiểu thiếu gia như vậy?”

“Hừm! Không nhất định như vậy, Ngọc nhi nhà ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, anh tuấn tiêu sái, phong độ ngời ngời, ngay cả nam nhân nhìn cũng sẽ động tâm.”

“Ta van người, tổng tài, người là đang nói người? Vương Gia Vĩ ta cho dù đói khát đến phải tìm nam nhân, cũng tuyệt đối đóng vai trò số 1.”

“Cái gì số 1? Người... Người dĩ nhiên đối với bảo bối Ngọc nhi của ta làm loại chuyện trời đất này không tha, nhân thần cộng phần này? Vương Gia Vĩ, người chết chắc rồi!”

Kinh hiểm tránh thoát sức phẩm thủy tinh từ sườn mặt bay qua, Vương Gia Vĩ đã hoàn toàn đầu hàng rồi. Tại sao tổng tài ngu ngốc này luôn tưởng rằng toàn bộ người trong thiên hạ đều đối với đệ đệ của hắn có hứng thú?

Cho dù Vương Gia Vĩ hắn có một ngày thật sự bất hạnh rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục, đi lên con đường không lối về này, mục tiêu của hắn cũng phải là tổng tài so với bất cứ nữ nhân nào hắn xem qua còn muốn xinh đẹp vạn phần này mới đúng, người nào sẽ đối với tiểu thiếu gia lớn lên vừa cao lại vừa trắng kia có hứng thú a? Hắn cũng không phải ăn no rồi chống, gây khó khăn cho “tiểu cúc hoa” phía sau mình. Sác, hắn mới không ngu như vậy!

“Tổng tài bớt giận, bớt giận. Người như thế này còn phải tham gia một hội nghị doanh nghiệp quốc tế hàng đầu, ngài ngàn vạn lần phải bảo trọng a!”

“Hừ! Coi như người tốt số, chờ ta trở lại sẽ tính sổ tốt với người.”

“Hảo hảo, chờ tổng tài rảnh rồi nghĩ muốn đứng tính hay ngã tính cũng tùy người, bây giờ có thể mời ngài chuẩn bị lên đường rồi chứ? Oh! Được rồi, tổng tài, căn cứ tin tức mới nhất, tổng tài Lâm Trí Viễn tập đoàn Hoàng Gia tạm thời thay đổi chủ ý, cũng đáp ứng có mặt tại hội nghị này rồi.”

“Hừ! Hắn muốn có mặt thì có mặt, ta bây giờ không sợ hắn!” Sở Thận Chi lơ đãng mà nói.

Từ lần trước bị hắn nhìn thấy tràng diện mình cùng Ngọc nhi “ân ái”, Lâm Trí Viễn kia đại khái đoán được hai huynh đệ bọn hắn đời này vốn không thể chia lìa, cho nên đã lâu không trở lại quấy rầy bọn họ rồi.

Nếu sớm biết chiêu đệ đệ này hữu hiệu như vậy, hắn đã sớm lôi kéo Ngọc nhi tới trước mặt Lâm Trí Viễn hung hăng làm mười bảy mười tám lần rồi, cũng không cần cả ngày lo lắng sợ hãi. Sở Thận Chi sau đó nghĩ mà khinh thường không thôi.

“Tổng tài, tổng tài, hoàn hồn!” Vươn năm ngón tay tại trước mặt tổng tài ngăn người quơ quơ, tâm lý Vương Gia Vĩ khẳng định rõ ràng chuyện tổng tài thất thần cùng bảo bối đệ đệ hắn có liên quan.

Chỉ là Lâm Trí Viễn kia rốt cuộc là nhân vật gì, tại sao có quan hệ cùng tiểu thiếu gia? Vương Gia Vĩ nghi hoặc nghĩ.

“Đừng dài dòng! Cái hội nghị này mấy giờ có thể chấm dứt? Đừng chậm trễ thời gian ta đi đón Ngọc nhi tan học.”

“Tổng tài người đừng lo lắng, tiểu thiếu gia có gọi điện thoại nói hôm nay trường học hắn có hoạt động thực tập ngoại khóa, người không cần phải đi đón hắn.”

“Vương Gia Vĩ, người gần đây càng lúc càng kỳ cục, điện thoại của Ngọc nhi người không bảo ta tới nghe, người muốn sớm về nhà ăn một mình (nghỉ việc) sao?”

“Oan uổng oh! Tổng tài, vốn chính tiểu thiếu gia tìm ta truyền lời, hắn kể xong liền dập điện thoại, ta sao có cơ hội tìm người nghe đây?”

“Hừ! Lý do của người cũng thật nhiều a! Dù sao lần sau Ngọc nhi gọi điện thoại đến, người nghĩ biện pháp ngăn chặn hắn cho ta, tuyệt đối cho ta đến nói cùng hắn, nghe rõ chưa?”

“Ta van người, hai người cũng không phải Ngưu Lang Chức Nữ một năm mới thấy mặt một lần, rõ ràng ở cùng một phòng, cùng ngủ một giường, cơ hội nói so với ở ngoài rất nhiều, cũng bắt quá bỏ qua cuộc điện thoại mà thôi, có nghiêm trọng như vậy sao...” Vương Gia Vĩ chỉ dám trong miệng hàm hồ không rõ mà lâu bầu, cũng không có gan lớn tiếng nói ra.

“Người ở bên kia nói thăm ta cái gì?”

“Hắc hắc, không có không có, tổng tài thân ái, tổng tài vĩ đại, phiền ngài nhanh khởi hành đi! Có ngài cùng tổng tài Lâm Trí Viễn tham gia, hội nghị này nhất định sẽ phi thường đặc sắc!”

Trải qua hai giờ thảo luận cùng trao đổi tại hội nghị, có các tập đoàn doanh nghiệp quốc tế hàng đầu cũng chiếm không ít thông tin cùng kinh nghiệm quý giá, hội nghị lần này có thể nói là bế mạc viên mãn.

Tổng tài Sở Thận Chi của Doanh nghiệp Sở thị chỉ cần người vừa đứng ra, mặc kệ tại bất cứ trường hợp gì, tuyệt đối đều là tiêu điểm thu hút ánh mắt mọi người, bởi vậy hắn mới vừa bước ra phòng hội nghị, lập tức đã bị mọi người xúm nhau tới sau khi buổi tiệc rượu cốc tai được tổ chức.

Tuy nhiên hôm nay vì không thể nhận điện thoại của đệ đệ, cũng không thể đi đón đệ đệ tan học, mà Sở Thận Chi tâm tình cực độ khó chịu cũng không vui vẻ tiếp tục đợi trong tình trạng uống rượu xã giao này, nhưng bởi vì được mời đến đây đều là các vị thế bá, Sở Thận Chi cũng không ngại nể mặt mũi bọn hắn, không thể khác hơn là hứng thú rãi rời mà đứng trong tiệc rượu thuận miệng cùng mọi người tán dóc qua loa vài câu cho xong.

“Thận Chi a! Bài diễn giảng sách lược tiêu thụ nhằm vào châu Âu người vừa mới phát biểu, phân tích hết sức thấu triệt, một ít vấn đề đưa ra cũng rất đáng chúng ta suy nghĩ sâu xa, Doanh nghiệp Sở thị có một người lãnh đạo như người vậy thật sự khiến kẻ khác hâm mộ a!”

“Triệu bá bá, ngài quá khen.”

“Thận Chi, cha người gần đây khỏe không?”

“Nhờ phúc của Lý bá bá, cha tốt lắm.”

“Ai! Cha người thật sự là mạng tốt a! Có một người thừa kế xuất sắc như người vậy, liền sớm rút lui hưởng phúc, đầu gối mấy lão già chúng ta, phải quan tâm người kế thừa đời sau, còn phải ở chỗ tuổi trẻ các người tranh luận này, ngẫm lại cũng là cha người có phúc khí a!”

“Lý bá bá quá khen.” Miễn cưỡng đáp lời không vượt quá ba câu, Sở Thận Chi chính là một điểm cũng không có sức đề cập.

“Đúng vậy! Là Trọng Thu đại ca có phúc khí a! Sinh hai đứa con tướng mạo, nhân phẩm cũng đứng đầu, nhân trung chi long, cũng khó trách thanh thế Doanh nghiệp Sở thị thịnh vượng như vậy. Được rồi, lâu không thấy đệ đệ Thiên Ngọc của người rồi, hắn gần đây có khỏe không?”

Vừa nghe có người nói tới tâm can bảo bối của mình, Sở Thận Chi hai mắt bừng sáng, tâm tình mất hết chán nản, toàn thân liền phấn chấn.

“Ngọc nhi tốt lắm, cảm ơn Diệp bá bá quan tâm. Hắn bây giờ lên năm ba đại học rồi, thành tích tốt, các giáo sư cũng rất khen ngợi hắn, các học sinh lần trước còn muốn bầu hắn làm Chủ tịch Hội học sinh! Nhưng vì hắn muốn có nhiều thời gian cùng ta, cho nên cự tuyệt rồi, ha ha. Còn có a! Hắn gần đây vừa lại cao thêm hai cm, thân thể cũng càng tăng lên, Ngọc nhi nhà chúng ta lớn lên thật sự rất tuần tú, đi trên đường đôi khi lại có người muốn tìm hắn làm ngôi sao! Còn có a! Các người không biết a... @#\$%X%&...”

Chỉ cần nói đến bảo bối đệ đệ này, tổng tài Doanh nghiệp Sở thị sẽ như cha mẹ khắp thiên hạ nói đến bảo bối hài tử của mình, có thể kể kể ba ngày ba đêm như thế cũng không thấy chán ghét.

Tất cả mọi người là xem huynh đệ bọn họ từ nhỏ đến lớn, đối với tình huống này sớm đã quen từ lâu rồi. Loại phú quý nhân gia như bọn họ, thân tình nhất đậm bạc, vì tranh quyền đoạt lợi, huynh đệ ít nhiều cũng thường có chuyện, bởi vậy mỗi lần nhìn đến hai huynh đệ Sở gia cảm tình thân mật như thế, cũng không ghen mà trong lòng cùng cảm thán không thôi.

“Sở tổng tài, có thể nhân cơ hội nói chuyện chứ?” Không biết vì sao đang nghe chưa xong, Lâm Trí Viễn của tập đoàn Hoàng Gia tiến lên cắt đứt trường thiên đại luận mà Sở Thận Chi đang thao thao bất tuyệt, hai mắt yên lặng nhìn người trước mắt.

“Đương nhiên có thể.” Sở Thận Chi mặc dù bị cắt đứt lời, nhưng vẫn bất động thanh sắc mà đáp ứng Lâm Trí Viễn.

“Các vị thế bá, thật ngại, ta xin rời đi trước.”

Lễ phép theo sát đánh tiếng bắt chuyện mọi người, Sở Thận Chi đi phía trước, dẫn Lâm Trí Viễn tới một phòng hội nghị loại nhỏ sát vách tiệc rượu.

“Tốt lắm, người có gì muốn nói với ta, bây giờ có thể nói rồi.” Tùy ý mà vuốt vuốt tóc, tâm tình Sở Thận Chi bây giờ theo tâm tình trước khi chứng kiến Lâm Trí Viễn oán hận gia tăng đáng sợ, có thể nói là kém mười vạn tám ngàn dặm.

“Người... Người định với đệ đệ người tiếp tục loại quan hệ bất bình thường như vậy sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Trí Viễn liền hận không thể thưởng mình một cái tát, mình hôm nay tới cùng thương lượng với Sở Thận Chi chuyện gặp mặt cha, không phải đến chất vấn quan hệ hấn cùng đệ đệ hấn, đã biết sao lại hỏi, không phải lại muốn hấn tức giận.

Quả nhiên, Sở Thận Chi vừa nghe lập tức biến đổi sắc mặt!

“Lâm Trí Viễn! Người vả cái miệng sạch cho ta! Cái gì quan hệ bất bình thường? Ta cùng Ngọc nhi nhà ta cảm tình vốn là quan hệ thuần khiết nhất thần thánh nhất trên đời này! Là tâm tư người sâu bọ xấu xa, đáng thương không ai yêu cũng không biết, ta đáng thương người!”

“Người...”

“Ta thế nào? Ta nói cho người, Ngọc nhi nhà ta yêu ta muốn chết, hấn rồi ta tuyệt sẽ không sung sướng, ta rồi hấn cũng tuyệt sống không được! Chúng ta hai người vĩnh viễn đều phải cùng một chỗ, người không nên vọng tưởng muốn dẫn hấn!”

“Đủ rồi đủ rồi! Đường đường một đại nam nhân mở miệng ngậm miệng đều là Ngọc nhi nhà người, người rốt cuộc có biết ác tâm là gì không?”

Hừ! Người càng chê ta ác, ta liền càng muốn nói, tốt nhất có thể ác tâm xem người chạy về Malaysia, vĩnh viễn cũng không trở lại!

“A, ta càng muốn nói. Ngọc nhi nhà ta a! Yêu ta muốn chết, mỗi ngày buổi tối cũng không ly khai ta, không đem ta làm cho đến cách ngày cũng là không xuống giường được mới thôi. Còn có a...” Sở Thận Chi càng nói càng hăng hái, “Ngọc nhi nhà ta hấn...”

“Câm miệng!” Phác tới ôm chặt lấy người luôn nhiễu loạn tâm thần mình, làm cho mình ghen ghét đến nổi giận, Lâm Trí Viễn cũng không nhịn được mà hôn tới...

“Vương bát đản! Người dám?” Dùng sức giãy khỏi ngực hấn, một quyền liền đem cái tên bại hoại hạ lưu đánh cho lảo đảo mà lui hai bước, Sở Thận Chi lửa giận tăng vọt mà bức tiếp lên hung hăng mà đá hai cước!” Vương bát đản! Người đi chết đi! Người là ai!? Cũng dám nghĩ muốn bốn đại gia! Ta đá chết người! Đá chết người!”

Sở Thận Chi càng đá càng tức giận, tuy phản ứng hấn linh mãnh không bị Vương bát đản chết tiệt kia hôn đến miệng, nhưng phương diện khiết phích nghiêm trọng này của hấn liền cảm thấy cả người kinh tởm đến muốn nôn!

“Ta hôm nay không đánh chết Vương bát đản hạ lưu người, ta sẽ không gọi ba chữ Sở Thận Chi nữa!” Sở Thận Chi một quyền lại đánh một quyền...

“Dừng tay! Ta chỉ bắt quá hôn người một chút đã bảo hạ lưu, vậy chuyện đệ đệ người làm đối với người phải gọi gì?” Tâm lý không cách nào nuốt trôi, Lâm Trí Viễn đời này chưa từng ghen tuông quá như hôm nay.

“Gọi gì? Gọi đau ta, gọi yêu ta! Ta nói cho người, Ngọc nhi nhà ta muốn làm gì với ta thì làm cái đó, dù là hấn bảo ta quỳ xuống liếm ngón chân cho hấn, ta cũng cam tâm tình nguyện! Nhưng người là ai? Ngay cả xách giày cho ta ta cũng ngại bấn!” Sở Thận Chi càng nói càng bức bối, vừa lại hung hăng bổ một quyền!

“Người đủ rồi!” Một tay tiếp được nắm tay kéo tới, Lâm Trí Viễn kích động mà nhìn nam tử trước mắt coi như tức giận hay đắc ý kinh người này, “Ta không đánh trả cũng không có nghĩa là ta thua người, ta là...”

Ta là không nữ đánh người, người có biết không?

Lâm Trí Viễn từ nhỏ lớn lên tại Đông Nam Á, thái quyền vốn là võ thuật bắt đầu từ năm tuổi cha đã mời sư phụ đến dạy phòng ngự thân, lấy công phu hai mươi mấy năm của hần, một người tay không đánh ngã năm, sáu đại hán là chuyện dễ dàng, nhưng người trước mắt đã chiếm giữ một góc trong lòng hần ngay cả chính hần cũng không biết, kêu hần sao tàn nhẫn quyết tâm động thủ?

Nhưng hần không biết Sở Thận Chi trời sinh ngạo khí sao sẽ cảm kích.

“Người thế nào? Muốn đánh ta? Lâm Trí Viễn, trở về coi lại cân lượng của mình đi! Sở Thận Chi ta không cần người nương cho, người cứ việc xuất thủ!”

Hai người yên lặng nhìn đối phương, một người vốn lửa giận tăng vọt, phần hận khó tiêu, người còn lại tâm tư rối loạn, vừa khổ vừa chua xót.

Bầu không khí khấn trương trong phòng hội nghị nhỏ hết sức căng thẳng, nhưng trong tiệc rượu cách một lớp tường cũng không nhàn rỗi gì hơn, đang nghênh hướng về phía một hồi gió lốc không báo trước...

17. Chương 17

“Vương thư ký, người sao một mình đứng chỗ này ăn không ngừng? Ca ca ta đâu?” Nhanh bước vào trong tiệc rượu cao cấp, Sở Thiên Ngọc nhìn thấy Vương Gia Vĩ một mình đứng một bên bùng điểm tâm nuốt ngấu nghiến, không khỏi buồn cười hỏi.

Hết... Xong hết rồi...

Vừa nhìn đến tiểu tổ tông đậm chân một cái có thể làm cho vương quốc Sở thị động đất này, đầu của Vương Gia Vĩ bắt đầu nhối lên.

Ô... Tổng tài, lần này người lại sắp bị thảm rồi, đừng nói ta không giúp người cover a! Ta cũng không có lá gan này nói dối tiểu tổ tông, ta còn muốn giữ lại cái mạng nhỏ cùng xe yêu và ái khuyển đã sống chung nhiều năm ở nhà ta!

“Hắc hắc, tiểu thiếu gia, người... Người hôm nay sao rảnh rồi đến đây? Không phải trường người học đang có việc vội sao? Ha hã.”

“Ta hôm nay chính là cùng một giáo sư kinh tế học đến họp dưới lầu, ta biết ca ca hôm nay cũng họp trong trung tâm hội nghị này, cho nên đặc biệt gọi người chuyển lời hần đừng đến trường đón ta. Ta biết hần không nhận được điện thoại của ta, ngay lúc đó trong lòng khẳng định rất khó chịu. Kỳ thật ta muốn cho hần một bất ngờ, như thế này đón hần cùng đi ăn cơm.” Nghĩ đến chờ một chút có thể nhìn thấy vẻ mặt mừng rỡ của ca ca, Sở Thiên Ngọc cười đến ánh mắt cũng nhu hòa.

Bất ngờ? Thật đúng là thiên đại bất ngờ a! Tiểu thiếu gia, loại bất ngờ này người nếu làm thêm mấy lần, Sở đại tổng tài được xưng vĩ nhân thương giới chúng ta có thể sẽ anh niên tảo thệ (tuổi trẻ sớm từ già cỗi trần) rồi! Vương Gia Vĩ bất đắc dĩ mà nghĩ.

“Vương thư ký, người làm bầm cái gì? Ta hỏi người ca ca đi nơi nào rồi, người sao không trả lời ta?” Sở Thiên Ngọc đã có điểm không nhịn được mà nhàu mày.

“Tổng tài... Tổng tài hần... Hần...”

“Hần thế nào? Vương Gia Vĩ, ta hạn người nội trong ba giây kể xong câu này cho ta, nếu không người sẽ chết cái chắc!” Hai tay ôm ngực lạnh lùng mà nhìn Vương thư ký này ấp a ấp úng, Sở Thiên Ngọc ngữ khí lạnh lẽo mà nói.

“Vâng, tiểu thiếu gia!” Như một anh chiến sĩ nghe tiếng nghiêm liền đứng thẳng, Vương Gia Vĩ nhất ngữ nhất thập (đầu đuôi gốc ngọn) mà báo cáo, “Tổng tài cùng tổng tài Lâm Trí Viễn tập đoàn Hoàng Gia đi phòng mật đàm bí mật!”

“Lại là Lâm Trí Viễn kia!” Sở Thiên Ngọc nghe vậy quả thực tức đến sôi lên!

Sở Thận Chi! Hảo, người tốt lắm, người cả gan lắm, ta ngàn đình ninh vạn dặn dò nói không cho phép người theo gặp mặt người kia một mình, người còn dám theo hấn đến “Phòng mật đàm bí mật”? Ta hôm nay không lột da người mới là lạ!

“Bọn họ ở nơi nào?”

“Tại... Tại phòng hội nghị nhỏ sát vách...”

“Hừ!” Sở Thiên Ngọc nổi giận hùng hùng đi về phía ngoài.

“Hết thấy toàn bộ không được nhúc nhích!”

Một tiếng rống to thành linh xảy ra làm cho tiệc rượu nhất thời một trận hỗn loạn, một người nam tử thân tây trang màu đen, mang mũ lưỡi trai cùng kính đen đột nhiên từ ngoài cửa xông vào, trong tay bất ngờ cầm một bả súng lục nặng trịch.

“Mọi người toàn bộ không được nhúc nhích! Nếu không... Nếu không đừng trách ta... Súng trên tay ta không có mắt...”

“Cút ngay cho ta!” Sở Thiên Ngọc đang một bụng lửa không có chỗ phát chứng kiến có người chặn cửa, mới mặc kệ hấn là thần thánh phương nào, một bả đẩy hấn ra...

“Đừng a!” Chạy vội lại kéo tiểu tổ tông không biết trời cao đất rộng này, Vương Gia Vĩ thiếu chút nữa bị hành động cả gan của hấn cấp hù chết!” Tiểu thiếu gia, người tỉnh táo, đối phương là kẻ bắt cóc có vũ khí a!”

“Đúng vậy! Ta... Ta là kẻ bắt cóc oh! Có vũ khí oh! Không nhìn thấy sao? Không nhìn thấy sao?” Liều mạng quơ vũ khí trên tay, kẻ bắt cóc cực lực cường điệu.

“Hắc hắc, kẻ bắt cóc tiên sinh vĩ đại anh minh, người đừng kích động đừng kích động, có chuyện hảo hảo nói ma! Có thể phiền ngài nói cho chúng ta biết, muốn điều kiện gì người mới bằng lòng thả chúng ta đi đây?” Vương Gia Vĩ một bộ dáng tuân theo.

“Ta... Ta muốn...”

“Muốn cái gì ta toàn bộ đáp ứng người!”

Thanh âm từ cửa truyền đến làm cho “kẻ bắt cóc tiên sinh” lập tức quay đầu. Không nghĩ tới hấn vừa nhìn tới, cả người liền ngây dại...

Hảo... Đẹp quá oh...

Đời này cho tới bây giờ chưa từng thấy người xinh đẹp cao quý như thế, cho dù biết hấn là một nam nhân, kẻ bắt cóc tiên sinh chứng kiến vẫn trợn mắt há hốc mồm.

Nguyên lai, Sở Thận Chi mới từ bên cạnh đánh thắng trận “khải toàn trở về”, vốn đã rửa tay thật sạch chuẩn bị tới gọi Vương Gia Vĩ mở đường hồi phủ, không nghĩ mới đi tới cửa tiệc rượu, không ngờ phát hiện tâm can bảo bối đệ đệ của mình đang bị người dùng súng lục chĩa vào đầu, sợ đến thiếu chút nữa tim từ ngực nhảy ra!

“Bỏ súng ra! Ta không cho phép người dùng súng chĩa vào người Ngọc nhi của ta!” Toàn thân sợ hãi đến không ngừng run rẩy, dạ dày một bộ khẩn trương đến không ngừng co rút, Sở Thận Chi mặt trắng bệch nghiêm kêu to với kẻ bắt cóc.

Bị hai mắt màu trà xinh đẹp của tuyệt sắc mỹ nhân trừng như vậy, kẻ bắt cóc tiên sinh tựa như bị thôi miên, lập tức nghĩ làm theo.

“Không cho phép bỏ súng! Sở Thận Chi, Sở Thiên Ngọc ta còn không suy bại đến tình trạng muốn người tới cứu! Người cút cho ta!” Sở Thiên Ngọc đang trong cơn giận dữ sao có thể sẽ nhận tình của hấn.

Kẻ bắt cóc tiên sinh nghe vậy lại ngây ngẩn cả người. Đây... Đây là xảy ra chuyện gì a?

Hấn một thế tay cầm súng chĩa mà khó xử, không biết rốt cuộc nên chĩa hướng nào.

“Ô... Ngọc nhi... Ngọc nhi, người đừng như vậy, người muốn ca ca lo lắng chết sao? Ca ca biết là ta không tốt, đều là ta không tốt, ca ca lần sau không bao giờ chọc giận người nữa có được không? Người đừng cầm tánh mạng mình giỡn, ta van cầu người... Van cầu người...”

Bộ dáng tuyệt sắc mỹ nhân rơi lệ thật sự quá mức khiến người thương xót, ngay cả kẻ bắt cóc tiên sinh nhìn thiếu chút nữa cũng nhịn không được muốn lên phía trước giúp hẩn lau nước mắt.

“Câm mồm cho ta! Người đừng ở bên kia mè khóc chuột già từ bi, ta chết rồi không phải đúng như ý của người sao? Sau này cũng sẽ không có người phương ngại người theo người đi ‘phòng mật đàm bí mật’ nữa, người hẩn mau gọi hẩn một súng bắn chết ta mới đúng a! Đến a! Người nổ súng a! Nổ súng!” Sở Thiên Ngọc không để ý hậu quả mà đối mặt kẻ bắt cóc đang ngu ngốc không biết làm sao, gào thét lớn.

“Không cho phép người nổ súng!”

“Người nổ súng cho ta!”

“Người dám nổ súng ta sẽ giết người!”

“Người không bỏ súng ta sẽ giết người!”

Hai huynh đệ nhao nhao tối mắt tối mũi, chỉ đáng thương cái kẻ bắt cóc thất bại kia đầu óc choáng váng, thiếu chút nữa sắp khóc ra.

“Ô... Ta không chơi! Không chơi!” Chỉ thấy “kẻ bắt cóc tiên sinh” một tay quăng khẩu súng xuống đất, tháo kính đen trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú thanh lệ, ngồi dưới đất gào khóc lớn, “Ô... Người ta chỉ muốn tới tìm đại ca ta, ô... Đại ca người ở nơi nào? Người mau ra đây gặp ta! Mau ra đây gặp ta!”

Xoa bụng mới vừa bị bẹp ăn một trận đau đớn, còn có điểm nhức, Lâm Trí Viễn vừa tiến vào cửa tiệc rượu chỉ thấy nam hài đang ngồi dưới đất ăn vạ, không khỏi kinh ngạc.”Tiểu bảo? Người ở chỗ này làm gì?”

“Đại ca!” Phác tiến lên ôm chặt lấy Lâm Trí Viễn, nam hài được gọi là tiểu bảo lập tức nín khóc mỉm cười.

Tình tiết diễn đến đây, có thể nói khó bề phân biệt, cao trào thay nhau nổi lên, cho dù đông đảo các lãnh đạo doanh nghiệp đều thân kinh bách chiến, trải qua vô số sóng gió thấy vậy cũng đầu óc rối mù, không hiểu ra sao.

“Ngọc nhi, Ngọc nhi, người có sao không?” Bối rối muốn tiến lên ôm lấy đệ đệ yêu mến, lại bị hẩn một nắm đẩy khai, Sở Thận Chi chỉ có thể sốt ruột mà dùng phương pháp nhìn kỹ xác định tâm can bảo bối của mình có bị bất cứ thương tổn gì không.

“Yên tâm, ta còn chưa chết!” Sở Thiên Ngọc lạnh lùng cười.

“Ngọc nhi, hoàn hảo người không có việc gì. Bất quá người yên tâm, bất cứ ai nghĩ muốn ức hiếp người, ca ca một người cũng sẽ không bỏ qua!” Sở Thận Chi câu đầu nói nhu tình như nước, câu sau cũng đã ẩn tàng sát khí, “Lâm Trí Viễn! Người giải thích rõ ràng cho ta, người này có phải người phái tới bắt cóc Ngọc nhi nhà ta?”

“Người cùng đại ca ta nói chuyện khách khí oh! Ta xem người lớn lên mỹ tài mới tha cho người, nhưng người đừng cho là ta sợ người.” Tiểu bảo tại trong lòng Lâm Trí Viễn ngẩng đầu lên đối Sở Thận Chi hoành mi dựng mắt mà nói.

“Tiểu bảo, người có phải lại gây họa gì rồi không?” Lâm Trí Viễn hoàn lại không rõ trạng huống bắt đắc dĩ mà nói.

“Ai kêu người không chịu gặp ta! Ta nghe thư ký người nói người họp ở chỗ này, cho nên mới... Mới...”

“Mới cái gì? Mới cầm súng lại đây đe dọa uy hiếp Ngọc nhi nhà ta! Hẩn dẫn người thật to gan, Sở Thận Chi ta không cho người vào lao sắt giam đến chết, ta sẽ phụ lòng liệt tổ liệt tông Sở gia?” Sở Thận Chi mới nghĩ đến tràng diện kinh hiểm vừa rồi, lòng vẫn còn sợ hãi.

“Sở tổng tài, xin ngài giơ cao đánh khẽ, em họ này của ta tuổi nhỏ không hiểu chuyện, xin người tạm tha hẩn lần này đi!”

Lâm Trí Viễn tuy có vạn hạnh bất đắc dĩ, nhưng bởi vì từ nhỏ đã giúp em họ này giải quyết cục diện rối rắm quen rồi, cũng là quen tay làm nhanh.

“Đúng vậy! Sở tổng tài, ‘bạn tốt’ của người cũng đã mở miệng rồi, người hãy bỏ qua hẳn đi!” Sở Thiên Ngọc xem hai người một đáp một xướng, tâm lý đã tức đến sắp nổi giận rồi, nhưng mặt ngoài lại chỉ cười lạnh lùng.

Nhưng Sở Thiên Ngọc là Sở Thận Chi từ nhỏ cho tiêu cho tiêu, một tay nuôi nấng lớn lên, sao sẽ không rành tính tình hẳn, thấy đệ đệ yêu mến mặt ngoài càng tỉnh táo, tâm lý hẳn ngược lại càng cảm thấy sợ hãi.

“Ngọc nhi, người đừng hiểu lầm, ca ca cùng hẳn mới không phải cái gì bạn tốt.”

“Không phải bạn tốt? Vậy là cái gì? Người yêu cũ sao?” Sở Thiên Ngọc cười càng lạnh hơn.

“Không đúng không đúng! Cũng không đúng!” Sở Thận Chi không nhịn được ủy khuất mà nhào vào lòng đệ đệ, “Ngọc nhi, van cầu người đừng giận ca ca, ta... Ta...”

Đột nhiên dạ dày tái phát đau đớn không chịu nổi, trán Sở Thận Chi càng không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, ngay cả khuôn mặt đau đến vặn vẹo lên...

“Ca!” Bối rối mà ôm lấy ca ca đột nhiên yếu đuối trong lòng mình, Sở Thiên Ngọc đau lòng kêu to.

“Sở Thận Chi! Người... Người làm sao vậy?” Lâm Trí Viễn cũng khẩn trương mà chạy vội tới bên người hai người.

“Không cho phép người chạm hẳn! Lâm Trí Viễn, người rút xa cho ta một chút! Nợ giữa ta và người sau này tính tiếp với người!” Thô lỗ mà huy khai con ruồi chỉ phiền người kia, Sở Thiên Ngọc một tay ôm lấy ca ca nóng lòng như đốt mà chạy ra ngoài...

Ngồi bên giường bệnh, cả đêm, trọn đêm, mãi đến hừng đông, một khắc cũng không dám chớp mắt, khuôn mặt thiếu niên đã hơi xanh xao, sắc mặt tiêu tụy, đau lòng mà nhìn người nằm trên giường còn chưa tỉnh.

“Xin lỗi... Xin lỗi...”

Xin lỗi, chung quy là ta ngang ngạnh như vậy.

Xin lỗi, chung quy là ta bá đạo như vậy.

Ta biết người yêu ta, phi thường phi thường yêu ta, nhưng chính vì như thế, ta mới không thể dễ dàng tha thứ nếu có một ngày người sẽ không hề yêu ta.

Ta sợ hãi, ta rất sợ hãi, ca, người biết không?

“Ca... Ca...” Không ngừng hôn môi nắm bàn tay thon dài vào lòng bàn tay, Sở Thiên Ngọc rất không muốn vô dụng mà khóc ra như vậy, nhưng không cách nào ngăn nước mắt mãnh liệt chảy ra.

“Ngọc nhi...”

“Ca, người tỉnh dậy?” Âm thầm cúi đầu xóa đi nước mắt nơi khóe mắt, Sở Thiên Ngọc nhìn lại cặp mắt xinh đẹp kia lộ ra mỉm cười ôn nhu.

“Ngọc nhi, người đừng khóc, ca ca không có việc gì.”

Mặc dù thiếu niên cực lực muốn che dấu quần thái (tình trạng lúng túng) của mình, nhưng Sở Thận Chi liếc mắt một cái liền nhận ra đệ đệ của mình vừa mới khóc.

“Người nào... Người nào khóc? Người bớt nói lung tung.”

“Hảo hảo, ca ca không nói.” Sở Thận Chi sững nịch mà cười cười.

“Người bây giờ cảm giác thế nào? Có khỏe không?” Giúp ca ca sửa lại mái tóc bị tán trên gối mà hơi bừa bộn, Sở Thiên Ngọc nhẹ nhàng hỏi.

“Không tốt.”

“A! Là dạ dày còn đau? Hay nơi nào không thoải mái?” Sở Thiên Ngọc nghe vậy lại một lòng lo lắng nói ra.

“Cũng không phải.” Có chút cong miệng, tổng tài Doanh nghiệp Sở thị luôn hô phong hoán vũ tại khắc này chỉ là một tiểu hài tử thích làm nũng.” Ca ca muốn Ngọc nhi ôm một cái.”

“Thật là, người oh...” Cuối cùng trút bỏ được tảng đá lớn trong lòng, Sở Thiên Ngọc ngất cái mũi đáng yêu kia, bất đắc dĩ mà cười.

Bỏ giày, thiếu niên bò lên giường tiến vào trong chăn.

Hai người gắt gao ôm nhau, một cổ thỏa mãn không cách nào hình dung nhất thời tràn ngập trong lòng nhau.

Hình như cái gì cũng không cần rồi, tại trên đời này, ta chỉ cần có người này trong vòng tay là tốt rồi, chỉ cần có người này là tốt rồi.

Thật sâu mà dừng lại ở hai mắt của nhau, hai người trong lòng đều có lời yêu ngọt ngào nói không nên lời.

Phiền môi bất tri bất giác mà chạm vào nhau, cái hôn nhẹ đến không thể nhẹ hơn, nhưng lại làm lòng người say như thế.

Không khí quanh mình phảng phất tràn ngập vị ngọt say lòng người, hai huynh đệ nhìn lại hôn, hôn lại nhìn.

“Ôi u, thật cảm động oh! Sầu triền miên, tình ý kéo dài, ta xem cũng sắp khóc.”

Diệp Phương Diêu không biết từ nơi này xông ra, hù dọa hai người một trận.

Sở Thiên Ngọc khuôn mặt tuần tú đỏ lên buông hai tay ra, lại bị Sở Thận Chi không thuận theo mà ôm chặt.

“Diệp Phương Diêu chết tiệt, người là cô hồn dã quỷ oh? Suốt ngày đông phiêu tây đảng, muốn hù chết người hả!” Sở Thận Chi tức giận mà trừng mắt nhìn Diệp Phương Diêu.

Hừ! Tên nào cắt đứt hần cùng bảo bối nhà hần thân mật cũng đừng nghĩ tới cái gì sắc mặt hòa nhã!

“Này! Ta nghe nói bệnh dạ dày người lại tái phát, đặc biệt đến bệnh viện thăm người, người lại mắng ta, thật sự là hảo tâm không hảo báo a!”

“Không cần đến, ta xem người chuyên môn đến phá hư cũng không sai biệt lắm, mau đi ra! Ta cùng Ngọc nhi nhà ta còn muốn tiếp tục thân mật đây!”

“Ta van người, thấy sắc vong hữu như vậy người cũng nói ra được? Dĩ nhiên đem bệnh viện trở thành ‘Hậu Đức lộ’ (Houde Road), Sở gia các người cũng chưa chút danh tiếng cho người ta nghe có được không? Vạn nhất người đến không phải ta mà là y tá, các người không phải đem cô gái thuần khiết người ta cấp hù chết tươi?” Diệp Phương Diêu một bộ dáng vệ đạo nhân sĩ (người bảo vệ đạo lý).

“Diệp đại ca, người yên tâm, bệnh viện này là nhà chúng ta mở, chỉ cần chúng ta treo một tấm bảng ‘xin đừng quấy rầy’, không có y tá nào có gan tự tiện xông tới.” Sở Thiên Ngọc buồn cười mà nói.

“Đúng vậy! Ngọc nhi nhà chúng ta sẽ không làm việc không đầu óc như vậy! Là người mù chữ xem không hiểu chữ tự mình chạy vào, còn dám ở chỗ này giáo huấn chúng ta? Người ngứa da rồi?”

“Có sao? Có bằng sao? Ta sao không thấy?” Diệp Phương Diêu ra vẻ vô tội mà nói.” Được thôi, vì đền bù sai lầm của ta, ta sẽ đem cái VCD ta cất kỹ nhất giao cho các người.”

Xuất ra một phần lễ vật đóng gói tinh xảo, Diệp Phương Diêu hiển nhiên là có chuẩn bị.

“VCD gì a? Người cũng đừng lấy phim A 3P, 4P gì đó cho ta xem oh! Lần trước chồng người tặng một đồng lớn các phim công ty người phát hành cho ta, thiếu chút nữa làm ta nhàm chán muốn chết, còn dám xưng cái gì trù mị tình nghiệp, ta xem căn bản chỉ có hư danh thôi!”

Đối với Sở Thận Chi mà nói, toàn bộ thế giới duy nhất có thể khiến cho thân thể mình tham sắc dục chính là đệ đệ hần yêu mến nhất, người khác lớn lên cao đẹp trai tới đâu, “cây” vừa lớn vừa dài tới đâu, xin lỗi, hần thấy cũng không có gì khác với xem động vật trong sở thú không mặc quần áo.

“Hắc hắc, yên tâm, phim này xem cam đoan người dục hỏa đốt người, thú tính đại phát! Trước mắt đây chính là cuộn phim công ty chúng ta bán được chạy nhất, quả thực cung không ứng với cầu a! Nếu như người xem thấy nhàm chán, các người cứ việc đập bể bảng hiệu công ty chúng ta!”

“Ta nói người oh! Diệp Phương Diêu, người thật sự càng lúc càng kỳ cục rồi. Đường đường một người thừa kế Áo Đức Lan gia tộc hiển quý dĩ nhiên không làm việc đàn ông trốn đi với chồng người làm cái gì sắc tình nghiệp, không phải chụp phim A, chính là mở kỹ viện, gay bar, làm cái gì câu lạc bộ tình thú SM, cái gì biến thái đa dạng cũng có, ta thấy tổ tông nhà Áo Đức Lan các người nếu biết rồi, khẳng định muốn từ mộ phần nhảy ra bóp chết người!” Sở Thận Chi tức giận mà nói.

“Này! Người chưa từng nghe nghề nghiệp không phân sang hèn oh! Huống chi người kia làm việc vốn rất có nguyên tắc, ngành sản xuất công ty chúng ta làm tại nước Mỹ đều là tuyệt đối hợp pháp oh!”

“Đúng vậy! Ca, người cũng đừng mắng Diệp đại ca nữa. Kỳ thật hần cũng là bất đắc dĩ, vì lấy gà theo gà, lấy chó theo chó mà!” Sở Thiên Ngọc nghịch ngợm mà nói.

“Ha ha! Ngọc nhi nói rất đúng, nói rất đúng.” Sở Thận Chi vỗ tay cười to.

“Người nào lấy gà chó gì a? Các người đừng nói lung tung!” Khuôn mặt Diệp Phương Diêu rất không cam chịu thua kém mà nóng lên, “Khụ khụ, lẽ vật này các người sau khi ra viện chậm rãi xem a! Ta đi!”

Diệp Phương Diêu vốn nghĩ đến trên cột dừa giỡn hai huynh đệ Sở gia, nhưng không nghĩ tới cuối cùng là tự mình xám xịt mà cong đuôi chạy, thật sự là ông trời không có mắt a!

18. Chương 18

“Ca...”

“Uh?” Sở Thận Chi còn buồn ngủ mà oa trong lòng đệ đệ ậm ờ đáp.

“Bác sĩ nói ngày mai người có thể ra viện về nhà rồi.”

“Oh! Hảo.” Mặc hần về nhà hay nằm viện, chỉ cần đệ đệ yêu mến có thể bồi bên cạnh mình, Sở Thận Chi đến nơi nào cũng không quan tâm.

“Cho nên chúng ta nhất định phải hảo hảo lợi dụng đêm cuối cùng này.”

“Oh! Hảo.” Mặc kệ bảo bối đệ đệ của mình nói cái gì, Sở Thận Chi thấy chỉ cần gật đầu đáp ứng là tốt rồi.

“Hảo, vậy chúng ta đi thôi!” Xuống giường mang giày, Sở Thiên Ngọc một tay ôm lấy ca ca.

“Uh.” Hai tròng mắt vẫn chưa mở, Sở Thận Chi an tâm mà oa trong lòng đệ đệ tiếp tục ngủ gà ngủ gật, ngay cả hỏi một tiếng đi nơi nào cũng không có.

Sở đại tổng tài vừa đi ra phòng bệnh đặc biệt, y tá trực ban lập tức khẩn trương chạy tới.

“Tiểu thiếu gia, tổng tài có chuyện gì sao? Có cần ta gọi bác sĩ phụ trách lại đây không?”

“Không có việc gì, ta cùng ca ca cần phòng khám bệnh một chút, không cho phép bất luận kẻ nào vào quấy rầy, biết không?”

“Vâng, ta biết rồi.” Y tá biểu hiện cung kính mà đáp, nhưng tâm lại tò mò cực kỳ, hai thiếu gia Sở gia mê chết người này rốt cuộc muốn đến phòng khám bệnh để làm gì đây?

Cúi đầu xem người còn đang trong lòng mình ngủ an an điềm điềm, Sở Thiên Ngọc xấu xa mà cười.

Ba... Ba...

Hai tiếng vang chột mở liên tiếp, Sở Thận Chi tưởng rằng trên đầu mình đột nhiên mọc ra mấy mặt trời, ánh sáng mãnh liệt làm cho thế giới hình như cũng biến thành trống rỗng.

“A! Sáng quá oh! Ngọc nhi, người ở nơi nào? Hai mắt ca ca mở không ra rồi, người mau tới a!” Sở Thận Chi có điểm hốt hoảng mà la lên.

“Ca ca hảo đáng thương oh! Người đừng sợ a! Ta giúp người oh!”

“Uh.” Sở Thận Chi yên tâm mà chờ đệ đệ đi tắt đèn pha nhưng một giây sau lại phát hiện hai mắt của mình bị trói vãi lại, trước mắt nhất thời một mảnh hắc ám.

“A! Ngọc nhi, người làm gì?” Sở Thận Chi muốn chìa tay kéo vãi rớt ra, nhưng lại kinh ngạc phát hiện ngay cả hai tay của mình cũng bị buộc lên.

“Ca ca không phải sợ sáng sao? Như vậy không tốt sao.”

“Vây... Vây tại sao còn muốn buộc tay ta?”

“Ta không chỉ muốn buộc tay người, ngay cả của chân người ta cũng muốn buộc!”

Chỉ nghe đến hai tiếng khách khách, Sở Thận Chi cố dùng sức giựt lại hai chân đã bị cố định tại khung sắt hai bên ghế khám bệnh, một người tuyệt sắc mỹ nhân nhất thời thành một con ếch xanh chỉ đợi bị làm thịt.

“A...! Không muốn không muốn, Ngọc nhi, như vậy rất xấu rất xấu, ta không muốn! Van cầu người mau thả ca ca, ca ca tư thế này xấu chết, người đừng nhìn! Ô...” Sở Thận Chi nói đến phần cuối đã mang ngữ âm khóc lóc rồi.

Tại trước mặt người yêu, chưa người nào không hy vọng mình hoàn mỹ, huống chi là tự cho mình rất cao, tự xưng là so với nữ nhân thiên hạ còn đẹp hơn vạn phần, siêu cấp tự kỷ Sở Thận Chi đây! Cũng khó trách hắn muốn khóc.

“Sở tổng tài, xin người đừng lo, người là người bệnh của ta, ta là bác sĩ của người, chỉ là chức trách hết sức thiện lương của ta, giúp người đảm nhiệm việc kiểm tra định kỳ mà thôi, xin người phối hợp.”

Bác sĩ? Người bệnh? Kiểm tra?

Sở Thận Chi nghe vậy nhất thời vẻ mặt đen lại. Hắn rốt cục tình tường hiểu rõ đệ đệ “Có cừu oán tất báo, có ân không cần hoàn lại” khẳng định là nhìn thân thể hắn khỏe lắm, bắt đầu muốn tới “Tính sổ toàn bộ” rồi. Trước cùng Lâm Trí Viễn gặp mặt lại bị hắn bắt quả tang, cái này tự mình khẳng định chết bi thảm rồi!

“Ô... Bác sĩ, vậy người... Người bây giờ muốn kiểm tra nơi nào?” Hai mắt không nhìn thấy, tứ chi lại không cách nào tự do hoạt động, toàn thân Sở Thận Chi bị buộc quá chặt hời.

“Hắc hắc...”

Tiếp theo tiếng cười gian của “bác sĩ”, quần áo trên dưới toàn thân “người bệnh” trơn tru nhất loạt đều bị tiến đao không chút lưu tình mà kéo toàn bộ xuống, Sở Thận Chi toàn thân mát lạnh, da gà lập tức giành nhau nổi lên.

“Ngọc nhi... Ca ca rất lạnh rất sợ hãi... Người nhanh ôm ta!” Sở Thận Chi làm nũng mà nói.

“Uh? Người nói cái gì?”

Thanh âm lạnh lẽo của Sở Thiên Ngọc làm cho Sở Thận Chi sợ đến có chút co rụt lại, lập tức phục tùng mà nói: “Không có, bác sĩ, ta rất ngoan rất ngoan, ta cái gì cũng chưa từng nói, người mau tới kiểm tra đi! Người muốn kiểm tra nơi nào cũng được.”

“Thật sự? Ta đây liền không khách khí.”

Sở Thận Chi bởi dù sao cũng không nhìn thấy, hết thấy cảm quan tri giác ngược lại càng thêm nhạy cảm, không khỏi nhẹ giọng mà rên rỉ, “Uh... Uh...”

Hắn cảm giác được một cái tay mang bao tay cùng ống nghe lạnh như băng, đang không do dự mà thăm dò thân thể của mình. Nằm ở ghế khám lạnh như băng, tứ chi đại mở mà bị đệ đệ yêu mến làm cản mà nhìn như vậy, Sở Thận Chi đã cảm thấy xấu hổ, khó lòng chịu nổi, nhưng đa phần cũng hưng phấn chờ mong đối với chuyện gì sắp phát sinh kế tiếp.

“A a...” Đầu nhũ yếu ớt đột nhiên bị cái tay mang bao tay của đệ đệ dùng sức bóp, thân thể Sở Thận Chi oằn lại, âm thanh lập tức kêu lên.

“Sở tổng tài, mời người nói cho bác sĩ ta, niết đầu nhũ bên phải như vậy, có cảm giác gì?”

“Ha hả... Ha hả... Đau... Rất đau...”

“Chỉ có đau đốn thôi sao? Còn có gì? Thành thật nói, không thể giấu diếm bác sĩ oh!”

Đầu nhũ sớm đã vừa hồng lại vừa sưng càng bị làm nặng thêm mà vân vờ chơi đùa, Sở Thận Chi thở dốc càng thêm mạnh, “Còn có... Thoải... Thoải mái... Thật thoải mái... A a...”

“Vừa đau vừa thoải mái a! Nguyên lai là như vậy. Ta biết rồi, bây giờ kiểm tra đầu nhũ xong hết rồi, chúng ta phải vào bước kiểm tra tiếp theo.”

“Bác sĩ... Người... Người đã quên còn có bên trái... Bên trái...”

“Uh? Cái gì bên trái? Sở tổng tài, ta không rõ lắm người đang nói cái gì?”

“Ồ...” Sở Thận Chi cảm thấy khóc thẹn ra, nhưng khát vọng cực độ lại làm cho run rẩy nói ra, “Mời người... Mời người kiểm tra bên trái của ta... Đầu vú bên trái...”

“Oh! Xin lỗi a! Ta thật sự quá thất trách rồi, dĩ nhiên quên kiểm tra nơi này, Sở tổng tài, người sẽ không trách ta?”

“Không... Sẽ không... Van cầu người... Van cầu người nhanh lên một chút nhanh lên một chút... Ha a ha hả...”

Sở Thận Chi hồn hể đến sắp không thể hô hấp. Đầu nhũ bên trái như cây kết trái no đầy chín muồi, chưa qua xoa chạm đã đứng thẳng lại vừa hồng vừa cứng, hết như cầu xin người đến hái nhấm nuốt.

“Kỳ quái, sao hồng như vậy? Ta đến kiểm tra xem có phải có vấn đề gì không.”

Thanh âm tràn ngập xấu xa quanh quẩn tại giữa tai, núm vú khát vọng đã lâu trong nháy mắt đã bị hút vào trong vòm miệng cực nóng điên cuồng mà gặm cắn liếm láp, phát ra tiếng vang tục tĩu ẩm ướt...

“A a... Thật thoải mái thật thoải mái! A a... Không được không được...” Sở Thận Chi tựa như rơi vào địa ngục khoái cảm, chỉ có thể cuồng loạn mà lắc đầu, phát ra *** khiêu liên tục.

“Sở tổng tài, xem ra đầu nhũ bên trái của người phản ứng càng thêm kịch liệt, bệnh trạng càng nghiêm trọng oh!” Sở Thiên Ngọc xấu xa mà cười, vừa lại hung hăng mà nhéo một cái.

“A a...”

Kho hỏa được tựa như sắp nổ mạnh lại càng được tiếp thêm lửa, hạ thể lỏa lồ của Sở Thận Chi mắt thấy sẽ phun ra dục vọng cao trước, hần giã dựa thân thể kêu lớn, muốn một lần bay đến thiên đường vui sướng kia, nhưng quỷ kế nhỏ nhỏ này lại bị đệ đệ tinh mắt nhìn thấu ngay lập tức, một tay bóp trụ tính khí run rẩy kia, cứng rắn mà dồn nén chất lỏng cực nóng kia...

“A...! Đừng a! Ngọc nhi Ngọc nhi... Người tha ca ca đi... Ô... Làm cho ta bắn một lần! Van cầu người... Van cầu người... Một lần là tốt rồi... Ngọc nhi Ngọc nhi!” Không chiếm được dục vọng thỏa mãn làm cho Sở Thận Chi thống khổ mà kêu khóc.

Sở Thiên Ngọc mắt thấy tiểu mỹ nhân dưới thân toàn thân đỏ mề hôi đầm đìa, phiến môi đầy đặn vừa nói ngôn ngữ cầu xin tha thứ, nhiệt độ hỏa nhiệt của cơ thể phát ra khí tức *** mỹ, trên đời có ai có thể kháng cự thân hình gợi cảm như vậy?

Không... Không! Sở Thiên Ngọc, người phải khí khái lên, đừng bị yêu tinh này vui đùa! Người chẳng lẽ đã quên hần lần trước lại gạt người gặp mặt người kia sao? Sở Thiên Ngọc hung hăng mà cắn môi dưới tự cảnh cáo mình.

“Sở tổng tài, mời người hợp tác, người như vậy sẽ phương ngại ta kiểm tra.” Hít sâu một hơi, Sở Thận Chi đột nhiên không hề dự cảnh mà bài khai phiến móng tròn vênh gợi cảm kia, lộ ra trung gian nhị hoa điểm lệ hồng nộn kia.

Sở Thận Chi cả người một trận run run, đột nhiên an tĩnh xuống.

“Như vậy mới ngoan.” Hài lòng mà cười cười, Sở Thiên Ngọc vươn một ngón tay mang bao tay, không lưu tình chút nào mà đâm vào...

“A...”Chỉ là đâm nhẹ nhàng một cái đã khiến cho dực vọng chưa được thỏa mãn của Sở Thận Chi lại bị đánh thức lên.

Sở Thiên Ngọc dùng sức mà xoa lên, “Uh, tròng bích bên trong cơ dần tốt lắm, không có vấn đề gì. Màu sắc...”

Ngồi xổm xuống dùng mắt thường cẩn thận xem xét kỹ từng đạo nếp nhăn, Sở Thiên Ngọc xấu xa mà cười, “Màu đỏ sậm a! Sở tổng tài, thoát nhìn người thường dùng bộ vị hơi khô này hoạt động hèn hạ oh! Ta có một vấn đề muốn mời người thành thật trả lời, điều này sẽ trợ giúp cho chẩn đoán của ta. Xin hỏi người có bao nhiêu bạn tình?”

Vốn lấy tư thế xấu xí như vậy địa bị đệ đệ không hề cảm tình mà nhìn, đùa bốn bộ vị ẩn kín nhất của mình đã làm cho Sở Thận Chi bất giác cảm thấy thẹn rồi, không nghĩ tới đệ đệ lại rất tàn nhẫn hỏi ra vấn đề quá đáng như thế, Sở Thận Chi rốt cục không nhịn được khổ Sở mà lên tiếng khóc lớn lên...

“Ô... Ngọc nhi xấu xa... Ngọc nhi biết rõ ca ca từ nhỏ đến lớn chỉ có một mình người, người hoàn lại khi dễ ta như vậy... Ô ô...”

“Người nào tin người a?”Sở Thiên Ngọc vừa lại rất tàn nhẫn mà chen vào một ngón tay, rất nhanh mà đâm xuyên vào, “Ta rõ ràng kêu người không được gặp lại Lâm Trí Viễn kia, tại sao người mỗi lần đều phải một mình gặp mặt hắn? Lần trước phải đi khách sạn mượn phòng, lần này lại kiếm cho ta phòng mật đàm bí mật, Sở Thận Chi, người đừng tưởng rằng ta dễ bị lừa gạt, liền ở ngoài cho ta ‘bạn hàng thảo luận!’”

“Không có không có! Ta không có ta không có! A...”Một điểm tiêu hồn trí mạng nhất trong cơ thể bị đè ép nặng nề, thân thể Sở Thận Chi kích động mà không ngừng nảy lên, như một con cá muốn sống bị đau khổ thoát ly mặt nước.

“Ngọc nhi Ngọc nhi! Người tha ta đi... Tha ta đi... Ca ca sắp chết... Ô... Ngọc nhi Ngọc nhi... Ca ca thật sự chỉ có một mình người... Thật sự chỉ có người... Ô... Người tin ta... Van cầu người van cầu người...”Sở Thận Chi càng không ngừng khóc hô.

“Vậy người tại sao nhất định phải đi ngược lại mệnh lệnh của ta một mình gặp Lâm Trí Viễn kia? Nói a!”

“Ta... Ta...”Rất muốn rất muốn biện một cái có hợp lý, nhưng Sở Thận Chi bị đệ đệ hành hạ đầu một mảnh hỗn loạn, lại như thế nào cũng không nghĩ ra nên nói cái gì.

“Nghĩ không ra phải không? Xem ra đầu người hình như không quá nhạy bén, đại khái là phát ‘tao’ tao quá rồi, ta đến đo lượng nhiệt độ cơ thể của người tốt lắm.”Xem bộ dáng ca ca áp úng Sở Thiên Ngọc thấy vậy tức giận trong lòng, lạnh lùng mà cười.

“Cẩn cho ta, không cho phép nhả.”Cầm lấy nhiệt kế một bên nhét vào trong miệng ca ca, Sở Thiên Ngọc kéo ra hạ thể bản thân dùng sức mạnh nhắm vào cái động khẩu phía dưới liền hung hăng xuyên vào...

“Uh... Đứng...”Đau đớn điên cuồng cùng khoái cảm tất cả lần lượt trào đến, trong miệng chứa nhiệt kế Sở Thận Chi không có biện pháp mở miệng nói chuyện chỉ có thể rơi lệ, phát ra rên rỉ khổ muộn.

“Thế nào, Sở tổng tài, ta sợ người này vĩnh viễn không biết thỏa mãn, nhiệt kế trong lỗ nhỏ vừa tao vừa nóng như vậy có thể sẽ bị người kẹp chặt đứt, cho nên ta đã chủ động cung cấp cây ‘nhiệt kế’ cỡ lớn giúp người ấm hậu môn, đủ nể mặt người rồi?”Trong miệng vừa nói hạ lưu tới cực điểm, Sở Thiên Ngọc hung mãnh mà đâm hạ thân vào thân thể hắn vừa yêu vừa hận, không một chút nào muốn không chế phần nộ cùng ghen tỵ thoát cương của mình.

Tiếng đâm vào *** mỹ, thanh âm thân thể đập vào nhau quanh quẩn trong phòng khám bệnh lạnh như băng, Sở Thận Chi thừa nhận đệ đệ yêu mến không chút nào thương tiếc, kiểu làm tình như dã thú, tâm không khỏi chua xót.

Nhưng... Ngọc nhi của ta, ca ca cho dù đến ngày nào đó chết đi cũng không định nói ra chân tướng, bởi vì ca ca vốn yêu người như vậy, cứ như vậy mà sợ hãi mất đi người, Ngọc nhi của ta, người có biết?

“Người đừng chảy nước mắt, một bộ dáng đáng thương của người bị hại!”Sở Thiên Ngọc nhìn không chút mềm lòng, “Ta xem kỳ thật tâm người căn bản là sáng khoái muốn chết, so mấy người nam nhân tranh

giành người rất sẵn khoái? Dù sao trong mắt người ta vĩnh viễn chỉ là một tiểu quý, chỉ xứng cho người vui chơi đùa cợt?”

Hai người chúng ta cứ tiếp tục như vậy rồi cuộc còn ý gì.

Không chút lưu luyến mà rút ra tính khí còn chưa phát tiết, Sở Thiên Ngọc nhìn chính mình đối với hết thấy việc ca ca làm đột nhiên thấy thật buồn cười.

Ta cho người đội miếng che mắt, cho người không nhìn thấy.

Ta cho người trói chặt tứ chi, cho người không động đậy.

Ta cho người hàm chứa đồ vật, cho người không thể nói.

Sau đó... Sau đó hết thấy có gì thay đổi?

Sau lúc ta buông người ra, người sẽ quay lưng ta đi gặp người kia. Ta trong lòng người, rồi cuộc là cái gì.

Sở Thiên Ngọc đột nhiên cảm thấy một nỗi chưa từng có.

Hắn giải khai tất cả trói buộc trên người ca ca, yên lặng nhìn cặp mắt rưng rưng kia, thản nhiên nói: “Người tự do rồi, người muốn đi tìm người nào thì đi. Ta và người... cứ chấm hết như vậy!”

Ta và người... cứ chấm hết như vậy!

Quên đi? Quên đi?

Sở Thận Chi nhìn người trước mắt tự mình nuôi từ nhỏ đến lớn trong miệng phun ra những lời hắn nghe không hiểu, khi hắn nhìn bóng lưng lãnh đạm kia xoay người nhanh rời đi, Sở Thận Chi cảm giác được thế giới này nhất định là điên rồi!

Thế giới này nhất định là điên rồi!

Không... Ngọc nhi của ta hắn yêu ta muốn chết, hắn sẽ không có khả năng nói như vậy!

Không... Ngọc nhi của ta hắn căn bản không ly khai ta, hắn sẽ không có khả năng nói như vậy!

“Không... Không...”

Sở Thiên Ngọc còn chưa đi tới cửa đã bị người từ sau lưng gắt gao mà ôm lấy.

“Không... Không...” Sở Thận Chi rơi lệ đầy mặt, càng không ngừng run rẩy, tâm thần rối loạn mà khóc kêu.

“Buông ta ra.”

“Không... Không...”

“Người rốt cuộc muốn thế nào?” Sở Thiên Ngọc bị tiếng khóc phiền lòng loạn ý, không khỏi xúc động mà kêu to.

“Không... Không...” Ngoại trừ một chữ này thì không nói được bất cứ chữ gì, Sở Thận Chi liều mạng lắc đầu, liều mạng mà ôm chặt người trong lòng, hình như không làm như vậy, tại giờ khắc này bản thân sẽ tuyệt vọng mà chết đi.

“Nói chuyện với người a? Người rốt cuộc muốn thế nào? Ta đã chịu đủ rồi! Ta không muốn ghen ghét bằng cách nào đó, do ghen tuông, là chuyện ấu trĩ cấp thấp, ta là một con người! Không phải con chó vây quanh bên cạnh người, tranh đoạt nhau ăn khúc xương!”

Dùng sức tránh khai ngực ca ca, Sở Thiên Ngọc xoay người cầm cánh tay hắn lớn tiếng mà nói: “Nói chuyện a! Người rốt cuộc muốn thế nào?”

“Ngọc nhi... Ngọc nhi... Người đừng bỏ lại ca ca... Người đừng bỏ lại một mình ta...”

“Ta cũng không muốn bỏ lại người a! Nhưng người tại sao luôn muốn làm chuyện vô cớ này? Ta rất mệt mỏi, ta không bao giờ muốn bất an nữa, không bao giờ muốn suy nghĩ miên man nữa! Muốn người hôm nay đem chuyện nói rõ, muốn chúng ta hôm nay tới đây chấm dứt!”

“Đừng! Ngọc nhi, xin lỗi, đều là ca ca không tốt... Van cầu người đừng bỏ lại ta... Đừng bỏ lại ta...” Sở Thận Chi trong lòng đê đê khóc đến sắp không thể hô hấp.

Chẳng lẽ mình thật sự sai rồi? Hắn lúc đầu muốn giấu diếm tất cả chính là sợ sẽ mất đi người mình yêu nhất, nhưng kỳ thật tâm lý chính mình không tin mất đi đê đê! Bởi vì không tin người này sẽ vĩnh viễn yêu mình, không tin người này sẽ vĩnh viễn bồi bên cạnh mình, cho nên mới cái gì cũng không dám nói với hắn.

Nhưng nếu mình nói rồi, chuyện tương lai thật sự không thể nào đoán trước, đê đê là một người kiêu ngạo hiếu thắng như thế này, vạn nhất nếu cho hắn biết chảy trên người hắn kỳ thật không phải dòng máu của Sở gia, mẹ của hắn kỳ thật là người thứ ba chen vào cuộc hôn nhân của người khác, mà bản thân kỳ thật chỉ là một đứa con riêng, đê đê sao có thể chấp nhận được sự thực này?

Muốn ta nói ra chân tướng này, tự tay thương tổn Ngọc nhi, ta làm sao làm được... Ta làm sao làm được?

Thần linh a! Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Nhìn ca ca âm tình bất định, ánh mắt khó có thể mở miệng, trái tim của Sở Thiên Ngọc nhất thời lạnh một nửa.

Người kia đối với người quan trọng như vậy... Quan trọng đến cho dù ta nói muốn chia tay, người cũng không chịu thẳng thắn với ta sao?

“Người không muốn nói, ta sẽ không bắt buộc người.”

“Xin lỗi, Ngọc nhi, ca ca...”

“Đủ rồi! Ta không bao giờ muốn nghe người nói xin lỗi nữa! Cũng... Không bao giờ muốn nhìn thấy người nữa! Nếu như người dám bám theo, chúng ta ngay cả huynh đệ cũng chưa từng làm!” Sở Thiên Ngọc không quay đầu lại mà nhanh rời đi.

“Không! Người đừng đi a... Ngọc nhi! Ngọc nhi!”

Sẽ không... Ngọc nhi của ta sẽ không không quan tâm ta... Hắn bây giờ chỉ là trong cơn giận dữ... Hắn sẽ không thật sự không quan tâm ta...

Sở Thận Chi ôm lấy thân thể phát lạnh của mình cuộn mình nằm trên mặt đất, cố gắng ra sức mà an ủi chính mình, nhưng nội tâm lại phẳng phất có một thanh âm khác nói với chính mình...

Hắn không cần người rồi, hắn sẽ không bao giờ trở về nữa, sẽ không bao giờ trở về nữa!

Không! Không!

Ngọc nhi, người trở về... Người trở về...

Trong lòng đau khổ kêu gọi người yêu của mình, tổng tài Doanh nghiệp Sở thị tại thương giới có thể phiến thủ vi vân, phúc thủ vi vũ (hô phong hoán vũ), hôm nay cũng chỉ có thể ngồi dưới đất như một hải tử bất lực mà khóc...

19. Chương 19

Cuộc sống này giống như ác mộng, đến tận cùng khi nào mới có thể chấm dứt?

Ngọc nhi của ta... Người ở nơi nào?

Từng ngày từng ngày, mỗi giờ mỗi khắc, không ngừng không ngừng, Sở Thận Chi đều hỏi chính mình cùng một vấn đề.

Từ ngày đê đê đi rồi, thân thể Sở Thận Chi nguyên bản đã sắp khỏi hắn đột nhiên lại không ổn.

Sốt cao không lùi, ý thức mơ hồ, mặc kệ chích nhiều bao nhiêu, uống thuốc nhiều bao nhiêu, tựa hồ cũng không tác dụng.

Bệnh viện đến cuối cùng không thể không đi ngược lại mệnh lệnh của tổng tài, khẩn cấp thông tri gia trưởng của Sở gia.

Lâm Bình Bình lòng nóng như đốt mà chạy tới, chứng kiến kể từ chính mình từ nhỏ nuôi lớn hôm nay mạng sống một sớm một chiều, không khỏi khóc ngã trước giường bệnh của hân.

“Thận Chi, Thận Chi, người tỉnh lại, ta là mẹ a! Ô... Hải tử của ta, người sao có thể như vậy? Người sao có thể như vậy? Người tỉnh lại! Tỉnh lại!”

“Mẹ... Là người?” Nghe được tiếng gọi vội của mẹ kế, Sở Thận Chi chậm rãi mở mí mắt như nặng ngàn cân, hai mắt cố gắng muốn tập trung tiêu điểm, nhưng nguyên bản ý thức mơ hồ lại hình như nhớ tới cái gì, cả người phút chốc kích động mà ngồi dậy, tay dùng sức kéo ống tay áo của nàng kêu to: “Có phải người đem Ngọc nhi giấu rồi? Có phải người đem Ngọc nhi của ta giấu rồi? Người đem hân trả lại cho ta! Người đem hân trả lại cho ta!”

“Thận Chi, Thận Chi, người đừng kích động đừng kích động, người như vậy sẽ làm tổn thương chính mình! Mẹ không có đem đệ đệ người giấu đi, mẹ không có! Rốt cuộc phát sinh chuyện gì rồi? Đệ đệ người sao đột nhiên rời nhà bỏ đi?”

“Ngọc nhi hiểu lầm ta... Hân hiểu lầm ta cùng Lâm Trí Xa kia có quan hệ yêu đương... Hân trách ta cái gì cũng không chịu nói cho hân... Hân trách ta... Nhưng ta sao có thể nói a! Ô... Ta sao có thể nói...”

“Ngày đó ngọc đi nơi nào? Hân ở nơi nào?”

“Hân ở nơi nào... Ở nơi nào?” Sở Thận Chi đột nhiên an tĩnh xuống, thần sắc mờ mịt mà thì thào tự nói: “Ta không biết... Ta không biết Ngọc nhi của ta đi nơi nào rồi? Ta vẫn tìm... Vẫn tìm... Nhưng hân luôn ở trước mặt ta đột nhiên biến mất... Ta nghĩ kéo tay hân... Ta thật cố gắng muốn kéo tay hân... Nhưng hân không chịu... Hân không chịu! Hân nói quên đi... Hân nói quên đi! Ý của hân là hân không cần ca ca rồi sao... Ngọc nhi của ta không quan tâm ta rồi sao? ... Mẹ... Mẹ! Ta phải làm sao bây giờ? Ta phải làm sao bây giờ?”

Chứng kiến kể từ của nàng luôn cao cao tại thượng, hăng hái, nhưng hôm nay khuôn mặt lại tiêu tụy, suy sụp mà khóc ngã vào trong lòng mình, Lâm Bình Bình đau lòng được tựa như bị con dao tàn nhẫn mà cắt vào, cũng không nhận được khóc theo.

“Thận Chi, Thận Chi, người sao ngốc như vậy a? Bỏ qua bản thân người! Đừng đem tánh mạng của người lãng phí vào đệ đệ người, người từ nhỏ đến lớn vì hân khổ cực, trái tim đau đớn, chẳng lẽ còn không đủ nhiều sao? Người tại sao không vì chính người hảo hảo sống một lần?”

Lâm Bình Bình ngay từ đầu đã không tán thành con trai của mình nhúng chàm vào hải tử ôn nhu cao quý này, hân tốt đẹp như vậy, tốt đẹp đến hình như không thuộc về người trên thế gian này. Mà tiểu hải tử kia từ trong bụng mình đi ra, nhưng cá tính lại cổ quái khó chơi như vậy, ngang ngạnh lại bá đạo, không một chút nào khiến người thích, mỗi lần chứng kiến kể từ xinh đẹp của nàng vì đệ đệ hân dặt trằng quải bụng (nóng ruột nóng gan), thống khổ không chịu nổi, Lâm Bình Bình liền áy náy mà hận không thể dứt khoát đem hải tử kia nhét lại vào trong bụng!

“Ta không thích nghe! Ta không thích nghe! Ta không thể không có Ngọc nhi của ta a! Mẹ, người giúp ta tìm Ngọc nhi trở về, người giúp ta tìm trở về! Ta muốn thấy Ngọc nhi của ta... Ta muốn thấy Ngọc nhi của ta... Nếu không thấy được Ngọc nhi của ta ta sẽ điên! Mẹ... Mẹ...” Ruột gan đứt từng khúc mà khóc hô, Sở Thận Chi phảng phất nhớ tới tâm tình kinh hoàng sợ hãi khi trên đảo nhỏ tìm không được đệ đệ lúc trước.

“Thận Chi, người đừng khóc đừng khóc a! Chẳng lẽ người không phải người đi tìm sao? Trường học? Thiên Ngọc có đi học không?”

“Ta phải người tìm, cũng phải người tìm khắp nơi... Nhưng Ngọc nhi lại hình như biến mất... Không gặp hân... Không gặp hân rồi! A...! Không gặp Ngọc nhi của ta rồi! Không gặp Ngọc nhi của ta rồi! Ta muốn đi tìm hân! Ta muốn đi tìm hân!”

Sở Thận Chi đột nhiên kéo dây truyền nước biển trên người, như điên mà thét chói tai giãy dụa, viện trưởng đợi lệnh ngoài phòng bệnh, bác sĩ cùng y tá nghe tiếng lập tức vọt vào, một trận binh hoang mã loạn...

“Phu nhân, xin bà theo ta ra ngoài trước, bác sĩ tiêm thuốc an thần cho tổng tài, nếu không sợ hân sẽ làm tổn thương người khác và chính mình.”

“Ô... Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Hoàng viện trưởng, hân như thế này đã bao lâu?”

“Từ năm ngày trước sau khi tiểu thiếu gia rời đi, tổng tài liền nóng rần lên, ý thức không rõ, rồi lại âm ỉ muốn xuống giường tự mình đi tìm tiểu thiếu gia, vốn là Vương thư ký dặn dò tuyệt đối không thể cho hắn rời bệnh viện, sợ tổng tài sẽ phát sinh nguy hiểm, cho nên chúng ta mới mạnh giữ hắn ở lại bệnh viện.”

“Hoàng viện trưởng, không phải ta nói người, người sao có thể không báo cho gia trưởng chúng ta biết trước tiên?”

“Phu nhân xin bớt giận. Vốn là tổng tài tự mình hạ lệnh không cho phép chúng ta thông tri các ngài, hắn nói... Nói không muốn nhìn thấy bất cứ kẻ nào trừ tiểu thiếu gia, chúng ta sợ tổng tài kích động, tăng thêm bệnh tình của hắn, cho nên không thể làm gì khác hơn là theo lời hắn làm.”

“Ta biết rồi... Ta sẽ không trách người. Nhiệm vụ trọng yếu nhất của người bây giờ chính là chữa trị bệnh tổng tài thật tốt, Sở gia chúng ta sẽ không bạc đãi người.”

“Phu nhân, bà yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ dốc hết toàn lực. Nhưng tâm bệnh phải chữa bằng tâm dược, thứ ta nói thẳng, vấn đề của tổng tài hoàn toàn là do tâm lý. Trước mắt chúng ta có cho hắn tiêm, uống thuốc căn bản là trị được ngọn không trị được gốc, theo ý ta trọng yếu nhất bây giờ là phải nhanh tìm được tiểu thiếu gia.”

“Người nói tổng tài chỉ cần thấy đệ đệ hắn bệnh sẽ đỡ hơn?”

“Theo ta thấy quả thật là như thế.”

“Hảo, ta biết rồi, chuyện này giao ta làm. Vương thư ký đâu?”

“Hắn cũng đang tích cực tìm kiếm tiểu thiếu gia, mấy ngày nay hắn đều qua đêm trong bệnh viện.”

“Ai! Tất cả mọi người khổ cực rồi.”

“Phu nhân ngàn vạn lần đừng nói vậy. Ta ở bệnh viện này gần ba mươi năm rồi, có thể nói là nhìn tổng tài cùng tiểu thiếu gia sinh ra rồi lớn lên, bọn họ giống như là cháu của chính ta a!”

“Hoàng viện trưởng, vậy phiền người rồi. Còn có... Lần trước lão gia dặn dò người cẩn thận chăm sóc Lâm tiên sinh của hoàng gia tập đoàn, hắn bây giờ sao?”

“Tinh thần của hắn không tốt lắm, ta đã phân phó bác sĩ cùng y tá để ý rồi.”

“Ai... Hắn không phải tâm bệnh sao lại cần tâm dược a...”

Nhẹ nhẹ thở dài một hơi, nghĩ đến cục diện hỗn loạn trước mắt, kể từ gần như suy sụp, con mình mất tích nhiều ngày cùng người kia mạng đã sớm không giữ được nữa, Lâm Bình Bình không nhận được đau xót mũi đầu, thậm chí rơi lệ.

“Tổng tài, tổng tài, tin tức tốt! Tin tức tốt a!” Cấp bách vù vù từ ngoài cửa phòng bệnh tiến vào, Vương Gia Vĩ thở hồng hộc mà la hét lên.

“Có phải... Có phải tìm được Ngọc nhi của ta rồi?” Lo lắng mà từ trên giường ngồi dậy, Sở Thận Chi vừa khẩn trương vừa chờ mong hỏi.

“Vâng vâng, tìm được tiểu thiếu gia rồi.”

“Ô... Ông trời phù hộ... Thật sự thật sự tìm được Ngọc nhi của ta rồi! Hắn không có việc gì? Hắn ở nơi nào? Ngọc nhi của ta ở nơi nào?”

“Hắn tại... Tại...”

“Ở nơi nào a? Người ấy a ập ứng làm gì?”

“Tổng tài, ta sợ vạn nhất ta nói rồi sẽ có sát án giết người a!”

“Người nếu không nói mới thật sự sẽ có sát án giết người! Hơn nữa ta cam đoan người tuyệt đối sẽ là thi thể phải bị pháp y kiểm nghiệm tại hiện trường giết người!”

“Hảo hảo, ta nói ta nói! tiểu tổ tông Sở gia Chúng ta đang ở nơi bạn tốt Diệp Phương Diêu của tổng tài!”

“Diệp Phương Diêu?” Sở Thận Chi nghe vậy hai mắt đã bắt đầu bốc hỏa.

“Đúng vậy! Tiểu thiếu gia bây giờ tại quán bar Diệp tiên sinh kinh doanh. Tiểu thiếu gia mới vừa mất tích ta có đi tìm Diệp tiên sinh, hắn nói chưa từng thấy tiểu thiếu gia, cũng đáp ứng ta nếu biết tiểu thiếu gia ở nơi nào nhất định sẽ lập tức cho ta biết, nhưng ta xem ánh mắt hắn lóe ra, hình như có điểm không thích hợp, cho nên liền phái người canh gác cửa nhà hắn, hôm nay quả nhiên thấy tiểu thiếu gia ra cửa, bây giờ hắn mới vừa vào chỗ quán bar đó! Tổng tài, người xem có phải cần phái người đem tiểu thiếu gia trở về đây?”

“Không nên, ta muốn đích thân đi! Vương thư ký, người lần này làm tốt lắm, ta sẽ thưởng xứng đáng.”

“Hắc hắc, cảm ơn tổng tài!”

“Người bây giờ đi cầm ‘xấn lôi’ của ta đến, Sở Thiên Chi ta hôm nay hảo phát một chút uy con hùm không tốt này, Diệp Phương Diêu này có mắt không trông, phản đồ to gan lớn mật lại xem ta thành mèo bệnh vui đùa!”

“Ôi...hì hì! Tổng tài, ta sớm chuẩn bị tốt cho ngài rồi, ‘xấn lôi’ đang ở trong xe chờ người ngự giá thân chinh đây!”

“Ha ha! Hảo hảo, Vương Gia Vĩ, người thật không hổ là thiên tài thư ký của ta a!”

“Đâu có đâu có, vốn là tổng tài anh minh thần võ, biết cách lãnh đạo a!”

Sở Thiên Chi sao không biết thư ký hắn chính là con tiểu hồ ly, sợ thiên hạ không loạn, nhưng hắn bây giờ tìm được tâm can bảo bối của mình, tâm tình tốt đến không ngờ, cũng hào phóng mà không vạch trần hắn.

“Đi thôi! Chúng ta đi đem Ngọc nhi của ta trở về!”

Thưởng thức một chỗ cao cấp bất phàm trong phòng khách quý, một vị nam tử tướng mạo tuấn tú đang ngồi bên cạnh một vị thiếu niên sắc mặt thâm trầm, càng không ngừng phát ra bực tức.

“Tiểu tổ tông của ta, van cầu người mau trở về có được không? Ta lúc đầu đáp ứng giữ người, vốn là đáp ứng người có thể trốn ở nhà ta, cũng không nói người có thể đi ra xuất đầu lộ diện, người bây giờ nghênh ngang mà đi ra, vạn nhất nếu bị ca ca người phát hiện hành tung của người, biết là ta đem người ẩn nấp, Diệp Phương Diêu ta đây thật khốn đốn rồi!”

“Diệp lão đầu, người rất dong dài oh! Tại nhà người nhiều ngày như vậy sắp buồn bực chết, tâm tình bỗng thiếu gia không tốt muốn ra uống chút rượu còn phải đợi người phê chuẩn a?”

“Không thể nói như vậy a! Toàn bộ người trong thiên hạ đều biết nói, Sở Thiên Ngọc người vốn là tâm can bảo bối của ca ca người, người rời nhà đi ra ngoài, hắn tìm người gấp đến độ như cái gì, theo tính tình kia của hắn a! Vạn nhất hắn phát hiện người xuất hiện tại quán bar ta mở, mà ta lại không kịp thời thông báo hắn, hắn nhất định sẽ đến đập bể quán của ta. Ô... Quán này vốn là người kia giao ta, người ta bỏ rất nhiều công sức xếp đặt, người cũng đừng hại tâm huyết của ta uống phí a!”

“Hừ! Người yên tâm, tâm can bảo bối của hắn đã sớm đổi người rồi, hắn sẽ không vội vã tìm ta.”

“Sở lão đệ, người đầu óc chấy hổng rồi? Ca ca người yêu người bao nhiêu người không rõ? Từ khi ta biết hắn tới nay, biết tính tình chết tiệt kia của hắn, cả ngày trong đầu đều là chuyện của người, toàn bộ người thế giới cộng lại cũng không trọng yếu bằng một mình Sở Thiên Ngọc người, ta thật không biết người tại sao luôn đối với hắn nghi thần nghi quỷ như vậy?”

“Hừ! Ta thừa nhận trước kia là ta thường ghen tuông vô cớ hiểu lầm hắn, nhưng lần này hắn... Lòng hắn thật có người khác... Ta đã... Đã không phải là người trọng yếu nhất rồi...”

“Quên đi quên đi, người uống say, ta chẳng muốn nói với người. Bất quá... Hắc hắc, Sở lão đệ, ta tốt xấu cũng mạo hiểm tánh mạng giúp người, giữ người nhiều ngày như vậy, tấm ảnh lần trước người chụp được, có phải có thể cắt bỏ?”

“Sao? Người sợ Sở Thiên Ngọc ta nói không giữ lời, sẽ cầm bức ảnh này cho chồng người xem?”

“Người nào... Người nào sợ a? Diệp Phương Diêu ta đường đường nam tử hán bảy thước, sẽ sợ hắn? Hừ!”

“Ha ha! Là người nói oh! Ta đây bây giờ liền lập tức đem tấm ảnh này gửi cho hân, tấm ảnh đặc sắc như vậy không cùng hân chia xẻ, thật sự rất đáng tiếc a! Số điện thoại di động của hân? Mau nói cho ta biết a!”

“A! Muốn chết! Ta không nói, chết cũng không nói!”

“Ha ha! Diệp đại ca, không phải ta nói người, chồng người là dạng chính là nhân vật gì chính người không rõ sao? Mở câu lạc bộ SM, hân tùy tiện làm một thủ đoạn cũng có thể xử chết người, người còn dám ở ngoài ăn vụng? Hảo, nếu muốn ăn vụng, vậy người cũng phải tìm một địa phương bí ẩn hảo hảo ăn, từ từ ăn a! Sao ngu đến tận cửa nhà mình cùng một phụ nữ ôm ôm bế bế, loại thân mật đặc biệt như vậy, người may là bị ta thấy, nếu xui xẻo chút nữa bị tạp chí Diệp cải gì chụp đến... Hắc hắc, vậy thật là có trò hay nhìn. Khi nào xem ngày giỗ trước phải nhớ cho ta biết a! Xét tình nghĩa huynh đệ nhiều năm của chúng ta, ta sẽ đốt giấy tiền vàng mã cho người, nhan tốt nhất.”

“Phi phi phi! Người ở đó nói hưu nói vượn gì a? Vụ mê gái tám trăm năm trước đã sớm bị bổn đại gia quên rồi, chính cô ta không biết xấu hổ quần quít lấy ta, ta sao biết nàng sẽ mai phục tại cửa nhà ta đánh bất ngờ ta a! Ta mới xui xẻo đây! Không sớm không muộn vừa vặn bị người chụp, lại cầm cái này đến uy hiếp ta giữ người lại, ta thật sự là năm hạn bất lợi a!”

“Ít dong dài! Nhanh uống cùng ta hai chén!”

“Không được, ta đã uống một bụng rồi, ta muốn đi toilet trút hồng thủy (nói bóng).”

“Sách! Thật vô dụng. Quên đi, vậy người gọi mấy mỹ nữ thủ hạ của người tới cho ta được rồi, bổn thiếu gia hôm nay nếu không say không về!”

“Cái gì? Gọi nữ nhân tới bồi rượu? Đây! Sở lão đệ, người làm cho rõ, nơi này của ta là quán bar, không phải vũ trường? Mấy nữ nhân kia chính là phục vụ sinh, không phải nữ hầu rượu!”

“Ta không quản người? Dù sao là ta cần người uống rượu với ta!”

Sở Thiên Ngọc không kiên nhẫn mà đá cái bàn, đem chén trên bàn chấn động.

“Hảo hảo, người an tĩnh, an tĩnh! Người lại không cho ta buồn bán rồi? Ta gọi mấy tiểu muội đến với người là được, người an phận cho ta!”

Đụng với một tiểu tử tông như vậy, Diệp Phương Diêu chỉ có thể đại thán ba tiếng, bắt đắc dĩ mà gọi vài nữ phục vụ sinh tướng mạo vui vẻ tới bồi rượu.

“Các người phải hầu hạ Đại thiếu gia bên trong kia tốt cho ta, hân là khách nhân phi thường trọng yếu của ta, không thể có chút sơ suất. Thêm nước vào trong rượu hân, đừng cho hân quá say, biết không?”

“Vâng, ông chủ ngài yên tâm! Trông cậy vào chúng ta. Phải hầu hạ người đẹp trai như vậy, chúng ta cũng rất thích.”

“Đúng vậy đúng vậy! Ông chủ người nhanh làm việc của người, nơi này giao cho chúng ta được rồi.”

“Đây! Mấy người phụ nữ các người cũng đừng nôn nóng như vậy? Thấy người ta lớn lên đẹp trai đã muốn đem người ta ăn a? Ta cảnh cáo các người oh! Các người ngàn vạn lần đừng suy nghĩ lộn lạc về hân, vợ hân là một ‘kháp bắc bắc’ (hung dữ) nổi tiếng khắp nơi, các người nếu như còn muốn sống lâu mấy năm, tốt nhất sớm thừa dịp bỏ đi ý niệm không muốn sống này trong đầu, đừng tự chuốc lấy khổ oh!”

“Oa! Có vợ a! Cái này ta càng thích. Ta thích cướp chồng nhà người ta, siêu kích thích a! Bọn tỷ muội, các người nói đúng không?”

“Ha ha! Không sai! Ông chủ người cũng đừng quan tâm, mau đi!”

Chúng sắc nữ sau khi cùng nhau đuổi đi ông chủ vướng chân vướng tay, lập tức như đỏi hổ bỏ về phía con cừ non, bao quanh thiếu niên, liều mạng mà chuốc rượu hân, sớm đem dẫn dò của ông chủ vứt tới ngoài mây trời “rượu” rồi.

Ngay lúc mọi người nhiệt tình tha hồ uống rượu, cửa lớn đột nhiên truyền đến binh binh bång bång, bổ dậm ba tiếng vang, tiếp theo chỉ nghe một trận binh hoang mã loạn, có người hô: “Bể sán rồi! Có người đến đập bể sán rồi!”

Chỉ thấy một tiểu mỹ nhân tướng mạo tuấn mỹ tuyệt luân nhưng mặt lại mang sát khí vô cùng, tay cầm một trường kiếm, khí thế như cầu vồng, lấy tư thế quét ngang ngàn quân tiến vào, thấy một người ném một người, thấy hai người ném một đôi, oh! Đã quên nói, ném chính là ném đồ vật, không phải người, xin những người có tâm địa thiện lương yên tâm, xin những người thích xem cảnh máu tanh cũng không phải thất vọng, trò hay còn đang ở phía sau!

“Diệp Phương Diêu! Người đồ phản đồ lăn ra đây cho ta!” Ba một tiếng, lại bổ đứt cái bàn, Sở Thận Chi lửa giận tận trời mà kêu to.

Nguyên bản Diệp Phương Diêu trong toilet trút hồng thủy vừa nghe đến tiếng vang bên ngoài, hồng thủy còn chưa sạch sẽ đã vội vàng kéo quần chạy ra, khi hắn đến chứng kiến một mảnh bừa bãi, cảnh tượng tàn phá giống như gió bão quá cảnh, nhất thời trợn mắt há hốc mồm, ngây ra như phỗng.

“Mẹ ơi! A thận, người... Người làm gì a?”

“Làm gì? Đập bể quán! Người không nghe người đập bể quán qua sao? Nếu như trước kia không có, hừm! Diệp ông chủ, chúc mừng người, người hôm nay xem như khai trương rồi!”

“Ồ... Sở Thận Chi, đại hỗn đản người! Người sao có thể đập bể quán của ta!Ồ... Ta phải nói cho người kia, nói người khi dễ ta, gọi hắn giúp ta báo thù!”

“Nói a đi nói a! Sở Thận Chi ta tùy thời chờ hắn! Diệp Phương Diêu, người ít ở chỗ này giả bộ đáng thương khóc sụt sùi cho ta, mau đưa Ngọc nhi của ta giao ra cho ta!”

“Không giao! Ta không giao! Nếu như người bảo ta giao thì giao, ta đây còn là cái gì?”

“Là cái gì? Là người sống! Nhưng nếu như người nói thêm câu không giao nữa, ta đây liền đem người biến thành một người chết! Nói, Ngọc nhi của ta ở nơi nào?”

“Hừ! Không nói! Ta không nói!”

“Hừm! Thật sự không nói?”

Sở Thận Chi ôn nhu mà cười, nhưng giây tiếp theo hai tay thoáng một cái, động tác nhanh làm cho người ta thấy không rõ xu thế tay hắn, chỉ nghe một tiếng véo...

Diệp Phương Diêu chỉ cảm thấy hạ thân mát lạnh, cúi đầu vừa nhìn, quần dài của mình kể cả dây lưng cũng đã phiên nhiên rơi xuống đất, chỉ còn lại trên người một cái quần tam giác màu đỏ mong mỏng.

“Cũng đừng nói ta không nhắc nhở người trước, cái tiếp theo rơi xuống mặt đất có thể sẽ không là quần của người, mà là tiểu hương trằng cộng thêm lỗ trứng của người (chắc mọi người cũng đoán được là cái gì a)! Diệp tiên sinh, người muốn không lo lắng nữa, rốt cuộc nói hay không?” Sở Thận Chi cười càng ôn nhu.

“Không... Không cần lo lắng, ta nói... Ta nói... Hắn tại... Tại...”

Hai tay cố gắng bảo vệ đại hương trằng cùng lỗ trứng của mình, Diệp Phương Diêu nói còn chưa hết, bên trong bao sương liền truyền ra một trận âm thanh vui đùa âm ỉ của nam nữ cùng uống rượu.

Sở Thận Chi nghe tiếng toàn thân đột nhiên run lên, hốc mắt đỏ lên, hai chân cơ hồ chạy theo phản xạ!

Không thể chờ đợi được mà một cước đá cửa mở, nhưng cảnh tượng ánh vào mắt lại làm cho Sở Thận Chi trong nháy mắt khí huyết trở nên sôi lên, lửa giận trực trùng chín tầng mây, sát khí vừa động, một kiếm liền như vậy huy tới.

“A...”

Các nữ tử nguyên bản thân thiết mà bám vào hai sườn thiếu niên nhất tề phát ra tiếng thét chói tai thê lương, sợ đến hoa dung thất sắc, đều run rẩy mà lui đến một bên.

Lạnh lùng mà nhìn mấy phụ nữ hạ tiện tóc bên tai bị tước xuống một nửa, thiếu chút nữa sợ đến tè ra quần, Sở Thận Chi ngữ khí dày đặc mà nói: “Các tiện nhân mắt bị mù các người! Ngay cả người của Sở Thận Chi ta các người cũng dám chạm? Mở to mắt nhìn rõ cho ta! Lần sau các người nếu có gan chạm một cọng lông Ngọc nhi của ta, ta liền chặt tay các người! Bây giờ thì cút cho ta!”

Các cô gái liên can nghe vậy như được đại xá, lập tức trốn thoát.

Buông “xán lói” sắc nhọn lạnh như băng trên tay, có thể dễ dàng dồn người vào chỗ chết, Sở Thận Chi đối mặt đệ đệ yêu mến của mình, khuôn mặt nguyên bản hiện đầy sát khí nhất thời hóa làm một hồ nước xuân, nhu tình vô hạn.

“Ngọc nhi, ngoan, theo ta trở về có được không?” Ngồi xuống bên cạnh thiếu niên, Sở Thận Chi tham lam mà dừng ở khuôn mặt không lúc nào không lẫn quẩn trong đầu mình, si ngốc hỏi.

“Người... Người là ai a? Ta... Ta tại sao phải trở về với người?” Thiếu niên say nhão trong hồ đồ, ngay cả nói cũng nói không rõ.

“Ta là ca ca a! Ngọc nhi.” Tay đem tâm can bảo bối nghĩ đến sắp nổi điên của mình kéo vào trong lòng, Sở Thận Chi đau lòng mà nói: “Ng ngoan, người uống nhiều lắm, ca ca bây giờ liền mang người trở về có được không?”

“Ca ca? Người mới không phải ca ca ta!”

“Ngọc nhi, người xem rõ ràng, ta thật là ca ca a!”

“Nói lung tung, ca ca ta sẽ không có khả năng tới tìm ta! Hửn... Hửn sẽ không có khả năng tới tìm ta...”

“Ngọc nhi đang nói cái gì a? Người không biết ca ca tìm người đến độ sắp điên rồi sao?”

“Sẽ không có khả năng! Ca ca ta... Ca ca ta sẽ không tìm ta, hửn đã có người khác... Hửn đã không quan tâm ta rồi... Hửn đã không quan tâm ta rồi! Ô... Ô...”

Thiếu niên đột nhiên như một tiểu hài tử ô ô mà khóc ra, Sở Thận Chi thấy vậy quả thực đau lòng muốn chết, mũi đầu đau xót, lệ cũng theo rơi xuống, đem thiếu niên dùng sức mà ôm vào trong lòng.

“Ngọc nhi... Ngọc nhi ngu ngốc của ta! Ca ca hận không thể nhào nặn người vào trong cơ thể của ta, một giây cũng không tách người ra, sao có thể sẽ không cần người đây?”

“Thật vậy chăng? Ca ca... Người thật là ca ca ta sao?” Thiếu niên trong lòng Sở Thận Chi ngẩn đầu, hai gò má còn hai hàng nước mắt, ngây ngốc hỏi.

“Đúng vậy! Ta là ca ca a! Vốn là ca ca yêu nhất yêu nhất Ngọc nhi, là ca ca duy nhất của Ngọc nhi a!”

“Ô... Ca... Người tại sao đến bây giờ mới đến... Ta sợ người tìm được ta, nhưng lại sợ người cũng không tới tìm ta... Ô... Ta lần trước tại cùng người chơi mèo bắt chuột, người cũng là lâu sau đó mới tới tìm ta... Ca ca là phôi dẫn... Là phôi dẫn!”

“Phải phải, ca ca là phôi dẫn, ca ca không lập tức tìm được Ngọc nhi, ca ca thật là xấu.”

Chứng kiến đệ đệ bình thường khóc khóc nói năng lộn xộn mà làm bộ đáng làm nũng nói chuyện lúc nhỏ, Sở Thận Chi chỉ cảm thấy bảo bối Ngọc nhi của hửn quả thực đáng yêu đến không chịu được, toàn thân nóng lên, liền không nhận được mà hôn xuống...

Ôn nhu tựa như mộng, Sở Thận Chi tháo từng nút áo ra, dựa sát da thịt đệ đệ tiếp tục đặt nụ hôn nhẹ nhàng.

“Uh... Uh... A...” Khó khăn phát ra rên rỉ, thiếu niên đem hai tay cắm vào trong mái tóc dày của ca ca, mặc cho hửn trên người mình lưu lại từng ấn ký ngọt ngào...

“Ngọc nhi... Người đẹp quá... Đẹp quá...” Yêu thích không buông tay mà vuốt ve thân hình bóng loáng rắn chắc dưới thân, Sở Thận Chi bên tai đệ đệ thở dốc mà nói nhỏ.

“Ca...”

Đệ đệ mắt say mê lung, si ngốc nhìn bộ dáng của mình mê hoặc Sở Thận Chi quả thực ngay cả hồn đều sắp bay đi.

“Thích ca ca hôn người nơi này sao...” Ngậm vành tai đáng yêu mướt mà ngọc châu kia vào trong miệng liên miên hôn, Sở Thận Chi thần hồn điên đảo hỏi.

“Uh... Uh... Thích... Thích...” Từng đợt rung mình từ vành tai truyền tới toàn thân, tiếng nói ngọt ngào gọi cảm kia của ca ca đối với Sở Thiên Ngọc mà nói chẳng khác gì mê dược tốt nhất.

“Vậy còn nơi này?”

Đầu nhũ mẫn cảm phút chốc bị gắt gao mà hút, Sở Thiên Ngọc cong thân thể kêu lớn lên, càng thêm dùng sức mà ôm chặt ca ca, “A a... Thật thoải mái... Thật thoải mái... Ca... Ca...”

“Bảo bối của ta, ca ca không bao giờ cho người rời ta nữa, ca ca mấy ngày nay nhớ người sắp điên rồi, người có biết không?”

“Ồ... Ta cũng muốn ca ca... Thật muốn ca ca... Ca ca... Thật thoải mái... Đừng có ngừng... Người hôn ta lại... Hôn ta lại a...”

Cơ hội có thể nghe được biểu lộ thành thật của đệ đệ khó tóm lấy này, Sở Thận Chi chỉ cảm thấy toàn thân huyết mạch sôi sục, hưng phấn mà sắp nổ mạnh rồi! Biết rõ đệ đệ cách ngày sau khi tỉnh rượu khẳng định sẽ xấu hổ tức giận muốn chết, Sở Thận Chi xấu xa muốn nghe thật nhiều tiếng lòng đáng yêu của đệ đệ.

“Vậy Ngọc nhi, người thành thật nói cho ca ca, trong lòng người, người đẹp nhất trên thế giới là ai a?” Sở Thận Chi cảm giác được giờ phút này mình như bà hoàng hậu siêu cấp tự kỷ trong công chúa bạch tuyết.

“Là ca ca! Đương nhiên là ca ca! Ca ca là thiên hạ đệ nhất đại mỹ nhân!”

Sở Thận Chi nghe vậy tâm hoa nộ phóng, cái đuôi đặc ý đến sắp vểnh ra, “Ồi...hì hì! Vậy ca ca hỏi Ngọc nhi một vấn đề, người Ngọc nhi thích nhất thế giới là ai a?”

“Là ca ca! Đương nhiên là ca ca! Người Ngọc nhi thích nhất thế giới chính là ca ca! ...Ồ... Ca ca... Người đừng thích người khác có được không... Vĩnh viễn vĩnh viễn chỉ thích một mình ta có được không?”

“Hảo hảo, ca ca vĩnh viễn chỉ thích một mình Ngọc nhi, vĩnh viễn vĩnh viễn cũng chỉ thích một mình người...”

“Thật vậy? Ca ca không thể gạt người oh! Chúng ta móc ngoéo, móc ngoéo!”

Chứng kiến hành động ngây thơ của đệ đệ, Sở Thận Chi thiếu chút nữa bạo cười ra tiếng, vội vàng lấy điện thoại di động ra chụp không bỏ sót bộ dáng đáng yêu của đệ đệ.

Ngọc nhi, ca ca biết ta rất hèn hạ, nhưng xin người tha thứ ca ca đi! Ai kêu Ngọc nhi của ta đáng yêu như vậy?

“Ca ca, người làm gì? Mau tới móc ngoéo a!”

“Hảo hảo, chúng ta móc ngoéo, móc ngoéo.”

“Ồi...hì hì! Chúng ta móc ngoéo rồi oh! Ca ca sau này không thể đổi ý, phải vĩnh viễn chỉ thích một mình Ngọc nhi oh!”

“Hảo, vậy Ngọc nhi cũng không thể đổi ý, phải vĩnh viễn chỉ thích một mình ca ca oh!”

“Đương nhiên a! Ngọc nhi vốn là nam tử hán đại trượng phu, sẽ không đổi ý. Chờ Ngọc nhi trưởng thành liền lấy ca ca làm vợ của ta, ta phải kiếm thật nhiều thật nhiều tiền cho ca ca, cho ca ca mỗi ngày đều rất vui vẻ rất vui vẻ.”

“Hảo, ca ca tuyệt đối phải làm vợ Ngọc nhi, nhưng ca ca không cần thật nhiều thật nhiều tiền, ca ca chỉ cần Ngọc nhi có thể mỗi ngày bên cạnh ta, ca ca cũng rất vui vẻ rồi.”

“Ca ca... Ta cùng người... Vĩnh viễn cùng người...”

Hai huynh đệ vừa thân vừa ôm mà dính thành một cục, trong miệng nói lời tâm tình tê dại tới cực điểm.

Sở Thận Chi đến cuối cùng rốt cục dồn nén không nổi dục hỏa hừng hực thiêu đốt, đem toàn thân đệ đệ đáng yêu cởi sạch trơn, vừa gặm vừa liếm mà ăn đến chết đi sống lại, làm cho thiếu niên cơ hồ không có sức chống cự gì kêu to bắn mấy lần.

Trên mặt dính đầy dịch thể đặc sệt của đệ đệ, Sở Thận Chi đói khát mà vươn đầu lưỡi liếm sạch từng giọt chất lỏng bên mép, không thể chờ đợi mà đem cự đại nóng đến muốn bắn ra dưới thân hung hăng mà cắm vào trong nhục huyết phía sau mình ngứa đến sắp điên mất...

“A... Ca ca!” Vừa tiến vào trong cơ thể vừa chật vừa nóng của ca ca, thiếu niên nhất thời như dã thú nổi cơn điên, lập tức thét lớn ôm ca ca lên, đặt trên tường, hung hăng mà lao vào.

“Ô a a...”

Sở Thận Chi hai tay gắt gao bám vào cổ đệ đệ, hai chân dùng sức cuốn lấy thắt lưng đệ đệ, trọng tâm toàn thân cũng tập trung tại nơi cơn thịnh nộ lớn đâm xuyên qua mình, nhục huyết nho nhỏ bị vèo vèo mà đâm rút, điểm tiêu hồn nhất trong cơ thể bị hung hăng mà va chạm, khoái cảm quá mức mãnh liệt sáng khoái làm Sở Thận Chi chỉ có thể nhắm mắt, không để ý mà liều mạng thét chói tai.

“A a... Ngọc nhi Ngọc nhi! Sâu quá sâu quá a! Người muốn đem ca ca chọc thủng a! ... A a... Trời ạ! Trời ạ! Thật thoải mái! Thật thoải mái!”

“Hô a hô a... Ca ca... Động động của ca ca hảo chật hảo nóng, Ngọc nhi cũng thật thoải mái thật thoải mái! Ca ca, người là của ta! Là của một mình ta! Ta sẽ không đem ca ca cho bất luận kẻ nào! Ca ca, ta thích người... Ta thích người...”

Hai người đứng, ngồi, nằm, cũng không biết dùng bao nhiêu thể vị (tư thế cơ thể), tiết bao nhiêu lần, vĩnh viễn trong bể dục không có điểm dừng tận tình mà quay cuồng.

Nhưng lại hoàn toàn không biết bên ngoài một ông chủ đáng thương đang ngồi trong mặt tiền bị tàn phá không chịu nổi, một bể nước mất nước mũi tại điện thoại liều mạng mà gào khóc cùng người yêu của mình.

... Ô... Ta mặc kệ! Người nhất định phải giúp ta báo thù!

... Cái gì chứ? Sớm biết rằng giữ đệ đệ hần sẽ có kết cục này, là chính ta đáng đời!

... Đây! Người đừng đánh giá thấp chỉ số thông minh của Diệp Phương Diêu ta oh! Chẳng lẽ người nghĩ rằng ta thật ăn no không có chuyện gì làm? Nếu không ta không có.

... Hả? Cái gì? Không có không có a... Ta sao có thể có nhược điểm rơi vào tay hần... Ô... Người lại muốn thế nào sao... Không muốn không muốn! Ta chết cũng không muốn bị bức cung như vậy! A! Cứu mạng a! Ta nói ta nói là được mà! Ô...

20. Chương 20

Trên tấm da trải giường màu, một thân hình trắng như tuyết.

Dáng người tuyệt mỹ đẹp để hai chân đại mở mà phát ra tiếng thở dốc *** đang, mặc cho lỗ nhỏ phía sau bị nam nhân trên người hung hăng đâm qua...

“A a...”

“Vù vù... Sảng khoái quá... Ta sớm phải làm như vậy rồi... Người có biết không... Từ ngày đó mỗi đêm ta đều bắt đầu mơ tới người... Mơ tới bộ dáng người dưới thân ta *** đang như vậy... Ha a ha a... Ta rốt cục đạt được người rồi! Ta rốt cục đạt được người rồi! Nói, ta làm được người sảng khoái hay không? Nói!” Toàn bộ cây rút ra tới huyết khẩu, rồi lại hung mãnh mà cắm vào, nam nhân lay động thắt lưng rắn chắc kêu to.

“A a... Sảng khoái... Sảng khoái... Sảng khoái chết ta rồi!”

“Ta muốn nghe người gọi tên ta, người mau gọi, gọi a!”

“Ô... Viễn... Viễn... A... Mạnh quá mạnh quá a... Viễn... Người muốn giết chết ta... Giết chết ta rồi!”

Tiếng khóc kêu của người dưới thân quả thực làm cho nam nhân điên cuồng!”Nói ta so với hần tốt hơn! Nói người không cần hần! Nói người chỉ cần một mình ta!”

“A a... Viễn... Người là tốt nhất... Trong lòng ta người là tốt nhất... Ta không cần người khác, toàn bộ thế giới ta chỉ muốn một mình người a... Ô... Ta yêu người... Ta yêu người...”

“Người... Người nói cái gì? Người lập lại lần nữa! Lập lại lần nữa!”

“Viễn... Ta yêu người! Ta yêu người!”

“A...” Vừa nghe ái ngữ không hề kiềm nén kia của người dưới thân, toàn thân nam nhân run lên, lập tức liên thét lớn bắn ra...

Hai người kiệt sức vừa lại cảm thấy mỹ mãn mà gắt gao ôm.

“Ta thật là cao hứng... Thật là cao hứng... Thận Chi...”

Nam nhân nỉ non thâm tình nhưng lại làm cho người dưới thân toàn thân cứng đờ...

“Người... Người bảo ta cái... Cái gì?”

“Thận Chi, người không thích ta gọi người như vậy sao? Ta gọi người Thận, có được không? Thận...”

“Thận cái đầu người! Lâm Trí Viễn! Người Vương bát đản này! Nhìn kỹ ta là ai!”

Một cước đem sắc phôi mắt mờ, uống say không còn biết gì kia đá xuống giường, Lâm Ân Bảo không để ý đau nhức cùng mệt mỏi, khóc lóc mà quan hệ lần đầu mang đến, chính là một trận tay đấm chân đá!

“Tiểu... Tiểu bảo? Trời ạ! Sao... Sao lại là người?” Mãi đến giờ phút này, Lâm Trí Viễn cuối cùng mới tỉnh táo lại, không khỏi bị hù ra mồ hôi lạnh.

Trời ạ! Ta làm cái gì với tiểu bảo? Ta đã làm cái gì với hần!

“Sao? Ta không phải Sở Thận Chi khiến người rất thất vọng, có phải không?” Lâm Ân Bảo nắm chặt hai đùi, vừa tức vừa lại thương tâm mà khóc kêu: “Nếu người không uống say một mực ôm ta, luôn nói muốn ta, ta cũng không vội vã theo người lên giường như vậy! Không nghĩ tới... Không nghĩ tới người từ đầu tới đuôi căn bản đem ta trở thành người khác! Đại ca... Người sao có thể... Sao có thể đối với ta như vậy... Người biết rõ ta yêu người từ nhỏ... Vẫn luôn luôn yêu người... Người tại sao... Tại sao phải đối với ta như vậy?”

Bộ dáng thiếu niên chảy nước mắt làm cho Lâm Trí Viễn vừa đau lòng vừa áy náy mà không biết làm sao cho phải, hần không phải không biết tiểu hài tử từ nhỏ đã đi theo phía sau hần này đối với mình có loại tình cảm khác thường, nhưng trước kia hần tự nhận đối với đồng tính tuyệt đối không có khả năng có hứng thú, huống chi bọn họ lại có thêm quan hệ anh em họ huyết thống!

Nhưng từ khi hần tới Đài Loan, bắt đầu gặp phải hai huynh đệ Sở Thận Chi kia, thừa nhận của hần đối với đồng tính trước kia đã bị phá vỡ hoàn toàn rồi, hần không biết nguyên lai nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó cũng có thể ma sát ra hoa lửa kịch liệt như thế, *** chi hỏa kia kịch liệt đến đủ để đốt hết tất cả lý trí của hần, làm cho hần mỗi đêm mỗi đêm đều chìm đắm trong mộng xuân cuồng dã, không cách nào tự kiềm chế...

Biết rõ người kia vĩnh viễn không có khả năng đáp lại khát vọng của mình, lại mỗi thời mỗi khắc đều nghĩ tới hần, biết hần ngã bệnh thì chạy tới bệnh viện thăm hần lại bị hung hăng xua đuổi ra, đến cuối cùng chỉ có thể thất vọng mà uống rượu say bí tỉ, mượn rượu giải sầu, nhưng không nghĩ tới uống rượu lại xảy ra vấn đề lớn, chính mình thật sự tội đáng chết vạn lần, dĩ nhiên đối với em họ hần thương yêu nhất xuống tay, làm ra loại hành vi không bằng cảm thú này, hần nên làm gì bây giờ? Làm gì bây giờ?

“Tiểu bảo... Xin lỗi... Xin lỗi... Người giết ta đi... Ta xin lỗi người...” Trừ xin lỗi với xin lỗi ra, Lâm Trí Viễn thật sự không biết mình còn có thể nói gì để đền bù lỗi lầm của hần.

“Ta không thích nghe người nói xin lỗi! Ta muốn nghe người nói... Nghe người nói... Ô...” Khóc nhào vào trong lòng nam nhân, Lâm Ân Bảo ôm chặt lấy hần, “Đại ca... Ta không được sao? Người chỉ cần ta không được sao? Ô... Ta sẽ ngoan, ta sau này đều ngoan, ta sẽ không bao giờ vì muốn thu hút sự chú ý của người mà gây ra tai họa nữa, ta sau này đều nghe lời người nói, ngoan ngoãn nghe lời người nói, có được không? Có được không? Đại ca...”

“Tiểu bảo...”

“Đại ca... Ta rất yêu người... Rất yêu người...”

Nâng đôi môi đỏ mọng của mình lên, thiếu niên si mê mà nhất nhất hôn ngũ quan anh tuấn của nam nhân, nước mắt đau lòng rơi xuống.

“Tiểu bảo... Không thể... Chúng ta không thể như vậy...”

“Có thể! Có thể! Ta biết người muốn ta! Người muốn ta! Xem, người không phải lại cứng rồi? Người bây giờ đã biết ta là ai rồi, cũng không phải như nhau muốn ta sao? Đại ca, người ôm ta, người ôm ta một cái nữa a!”

“Tiểu bảo, không được, không được, a...”

Cúi đầu nhìn thấy côn thịt cương cứng của mình lần nữa bị cái miệng nhỏ nhắn hồng tươi diễm diễm ngậm trụ, Lâm Trí Viễn quát to một tiếng, trái tim thiếu chút nữa bị dọa đến hững hờ.

“Uh... Thật lớn lại thật nóng a...” Quỳ trên mặt đất, ngược nhìn chăm chặp nam nhân đã ý loạn tình mê, thiếu niên không để ý liêm sỉ mà dùng toàn bộ mưu kế dụ dỗ huynh trưởng từ nhỏ mình đã cuồng nhiệt mê luyến này.

Sở Thận Chi, hồ ly tinh người không biết xấu hổ! Ta sẽ không đem đại ca giao cho người! Đại ca là của ta! Là của ta!

“A... A...” Chỗ hiểm bị thiếu niên *** dăng mà hút, hai mắt bị thiếu niên thâm tình mà nhìn chăm chú, Lâm Trí Viễn cảm giác hần hình như đứng bên bờ vực nguy hiểm nhất, biết rõ bước vào sẽ vạn kiếp bất phục, lại khát vọng đến không còn là chính mình.

“Đại ca, cắn vào, đem côn thịt vừa lớn vừa cứng kia của người cắn vào! Ta muốn người! Ta muốn người!”

Mắt thấy thiếu niên xoay người sang chỗ khác bài khai tiểu huyết bị giày vò mà sưng đỏ của mình, mặc cho dịch thể trắng đục kia cùng tơ máu *** tà nhàn nhạt mà chảy ra, Lâm Trí Viễn không khỏi hít một hơi, tựa như bị thôi miên, hai tay run rẩy cầm côn thịt đã cương đến sắp nổ mạnh của mình để ở huyết khẩu nhỏ nhỏ kia đi vào...

Ling...

Tiếng điện thoại vang sắc nhọn phút chốc đánh vỡ không khí kiều diễm, Lâm Trí Viễn mạnh run lên, lập tức tỉnh táo lại, một tay lấy chăn kéo qua người thiếu niên, không dám nhìn thân thể xinh đẹp kia một cái nào nữa.

Thiếu niên bị cắt đứt chuyện tốt, không khỏi giận đến sôi lên, cầm lấy điện thoại liền mắng to...

“Tên Vương bát đản nào có gan phá hư chuyện tốt của bốn thiếu gia? Người không muốn sống sao?”

“Xin lỗi, xin hỏi Lâm tổng tài ở nhà sao? Ta từ bệnh viện Hoàng Sở, có chuyện khẩn cấp tìm hần.”

“Bệnh viện?” Thiếu niên vừa nghe biết tình huống không đúng, lập tức ngồi dậy, không dám lung tung phát giận nữa, “Đại ca, người mau tới nghe, là bệnh viện điện thoại tới.”

Lâm Trí Viễn nghe xong trong lòng căng thẳng, vội vàng tiếp nhận điện thoại, “Ta là Lâm Trí Viễn.”

“Trí Viễn, ta là Sở bá mẫu.”

“Bá mẫu, sao là bà?”

“Trí Viễn, ta và Sở bá bá người vừa vặn tại bệnh viện thăm cha người, nhưng bệnh tình của hần đột nhiên chuyển xấu, trước mắt tình huống nguy cấp, hần nói... Hần nói...”

“Cha ta nói cái gì?” Lâm Trí Viễn khẩn trương trong lòng hồi hộp.

“Hần nói người vô luận như thế nào cũng phải đem Thiên Ngọc đến, hần sợ... Hần sợ hần không có thời gian rồi... Ô...”

“Sao... Tại sao có thể như vậy?”

“Trí Viễn, người trước tới bệnh viện thăm cha người, sau đó chúng ta cùng đi đem Thiên Ngọc đến có được không?”

“Bá mẫu, vậy Sở Thận Chi làm sao bây giờ? Hắn sẽ không có khả năng đáp ứng chuyện này a!” Vừa nghĩ đến con người nhẵn tâm kia, Lâm Trí Viễn không biết sao cho phải.

“Ta đã thuyết phục hắn rồi! Sở bá bá người cũng ủng hộ ta làm như vậy, chúng ta lần này nhất định phải đem Thiên Ngọc đến! Bằng không cha người sợ rằng... Sợ rằng... Ô...”

“Hảo... Quyết định như vậy! Bá mẫu, ta lập tức đến liền, bà chờ ta.”

Vừa dập điện thoại, Lâm Trí Viễn đã bị thiếu niên từ sau lưng ôm chặt lấy.

“Ta cũng muốn đi!”

“Tiểu bảo đương nhiên phải đi rồi, cha ta thương người như vậy, người đương nhiên phải đi nhìn hắn rồi.”

“Bá bá không có việc gì? Ta sợ hắn có việc, hắn tốt như vậy, người tốt như vậy, ta không muốn hắn có việc a! Ô...”

“Tiểu bảo... Ngoan, không có việc gì, hết thấy đều không có việc gì...”

Ngay cả chính mình cũng khó nhịn đau xót, nhưng Lâm Trí Viễn vẫn như trước kia, gắt gao đem thiếu niên kéo vào trong lòng, càng không ngừng nhẹ giọng an ủi hắn...

“Ngọc nhi, người đừng giận ca ca, có được không? Người mấy ngày nay cũng không quan tâm ta, ca ca sắp khổ sở muốn chết, Ngọc nhi...”

Nhìn đệ đệ đưa lưng về phía mình, cùng mình ngủ chung trên một cái giường, nhưng lại như thế nào cũng không chịu chạm hắn một chút, Sở Thận Chi nhẹ nhàng nỉ non, lòng chua xót mà nước mắt cũng sắp rơi xuống.

Mặc dù vài ngày trước hắn lợi dụng đệ đệ say rượu, thuận lợi mà đưa hắn về nhà, nhưng đệ đệ đến nay lại lạnh ra mặt, ngay cả nói cũng không chịu nói với hắn một câu, hiển nhiên là tàn nhẫn quyết tâm không để ý tới ca ca này rồi.

“Không sao, chỉ cần người bên cạnh ca ca là được rồi, chỉ cần người không hề biến mất không gặp, ca ca cái gì cũng không quan tâm...”

Nhưng sao có thể thật sự không quan tâm đây? Người mình từ nhỏ che chở lớn lên, rõ ràng tùy thời tùy chỗ cũng có thể tận tình ôm, nhưng hôm nay lại giống như người xa lạ đối với mình như “băng”, Sở Thận Chi quả thực một lòng khó chịu như bị ngàn dao vạn xuyên.

Cốc... Cốc...

“Thiên Ngọc, người đã ngủ chưa?” Bà bà gõ cửa nhẹ giọng hỏi.

“Bà bà, Ngọc nhi đã ngủ, người nhỏ giọng chút. Đã trễ thế này có chuyện gì sao?” Sợ đệ đệ bị đánh thức rồi không vui, Sở Thận Chi vội vàng xuống giường mở cửa phòng.

“Thận Chi a! Mẹ người tới, người mau gọi Thiên Ngọc dậy, mẹ người có việc gấp tìm hắn a!”

“Mẹ?” Sở Thận Chi nghe vậy giật mình, liền tranh thủ đóng cửa phòng, không phân trần mà kéo bà bà xuống lầu, “Mẹ đã trễ thế này tới làm gì?”

“Hình như là... Là cha ruột Thiên Ngọc hắn sắp không được...”

“Cái gì? Bà bà, người... Người đã sớm biết chuyện này?” Sở Thận Chi khiếp sợ mà nhìn trưởng bối từ nhỏ nhìn hắn lớn lên này.

“Ngốc tử, mẹ của Thiên Ngọc trước khi chưa gả cho lão gia vốn là y tá của phu nhân, nhất cử nhất động của nàng ở nhà sao ta có thể không biết? Cha ruột của Thiên Ngọc vốn là bạn thân của cha người, hắn mặc dù đã kết hôn sinh con, nhưng cảm tình của hắn cùng vợ hình như không tốt lắm, cho nên thường lợi dụng cơ hội đến Đài Loan công tác tới nhà tìm cha người nói chuyện phiếm giải sầu. Hắn cùng mẹ của Thiên Ngọc cứ như vậy quen biết rồi mến nhau. Vốn hắn hứa hẹn sẽ chấm dứt cuộc hôn nhân không thoải mái của mình, cùng nàng ở chung. Nhưng không nghĩ tới cuối cùng hắn không thể cách lập gia đình, mà mẹ của Thiên Ngọc khi đó cũng phát hiện mình mang thai rồi. Lúc nàng bàng hoàng bất lực, thường thường

khóc tìm ta cùng phu nhân thổ lộ hết. Nàng cùng phu nhân tình như tỷ muội, sau khi phu nhân biết mạng mình sống không còn lâu, lại thấy nàng chưa lập gia đình mà mang thai, cuộc sống sau này khẳng định cơ khổ không có chỗ dựa, vì vậy liền cầu lão gia sau khi mình chết thì cưới nàng làm vợ kế, cũng tốt cho người cùng hài tử chưa ra ra đời kia từ nhỏ thì có đầy đủ cha mẹ a!”

“Thì ra là thế... Vậy khi nàng quyết định bế Ngọc nhi vào cánh cửa Sở gia ta, nên biết Ngọc nhi từ nay về sau chính là người của Sở gia ta, ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào mang hấn đi nữa!”

“Thận Chi, bây giờ chuyện khẩn cấp, người có thể tỉnh táo lại, đừng hành động theo cảm tình như vậy được không? Người đáp ứng cho Thiên Ngọc đi gặp cha hấn lần cuối một lần, có được không?”

“Không được! Ta không đáp ứng! Ta chết cũng không đáp ứng! Ngọc nhi là đệ đệ ta, là đệ đệ ta! Hấn cùng Lâm gia một điểm quan hệ cũng không có!”

Cho dù toàn bộ thế giới đều mắng mình lãnh huyết vô tình, bạc tình quả nghĩa, hấn cũng không cần! Dù sao hấn đã tình nguyện chết cũng không cho Ngọc nhi rời Sở gia, rời bên cạnh mình đi!

“Sở Thận Chi! Người đủ rồi không? Người còn muốn bá đạo ngang ngạnh như vậy tới khi nào? Người chẳng lẽ không biết chuyện này liên quan tới mạng người sao?” Lâm Trí Viễn tại phòng khách kể bên nghe cũng không nổi nữa, nhịn không được liền chạy tới.

Vừa nhìn đến tên này nói xong đạo lý rõ ràng, tự nhận là chính nghĩa lắm nhiên, Sở Thận Chi nhất thời nổi trận lôi đình!” Hấn dẫn người không biết xấu hổ tới làm gì? Nhà của ta không chào đón người! Người cút cho ta!”

Vừa nghĩ đến đệ đệ đối với mình lạnh lùng như thế đều là tên hấn dẫn này làm hại, Sở Thận Chi liền hận không thể cầm “Xấn lôi” một đao giết hấn!

“Muốn ta đi cũng được, nhưng lần này vô luận như thế nào ta cũng phải mang đệ đệ ta cùng nhau đi!”

“Câm mồm! Câm mồm! Ai là đệ đệ của người!? Ngọc nhi là đệ đệ của Sở Thận Chi ta, là của ta! Người lập tức cút cho ta! Bà bà, người nào cho phép người cho tên hấn dẫn này vào? Người lập tức đuổi hấn ra ngoài cho ta!”

“Thận Chi, người tỉnh táo lại, nghe bà bà nói...”

“Là ta dẫn hấn vào!” Lâm Bình Bình đã đi tới, ánh mắt kiên định mà nhìn chăm chú vào kẻ tử của mình, “Thận Chi, đây là ý của ta và cha người, người đừng trách Trí Viễn, hôm nay mặc kệ người phản đối, ta cũng nhất định phải đem Ngọc nhi đi gặp cha ruột hấn!”

“Thật sự?” Sở Thận Chi nghe vậy lạnh lùng cười, “Có bản lãnh các người cứ giết ta! Trừ phi bước qua thi thể ta, nếu không hôm nay các người ai cũng đừng nghĩ chạm Ngọc nhi của ta một chút!”

“Sở Thận Chi, người đừng lấn áp người quá mức! Trước đó người chuẩn bị kế hoạch đả kích chi nhánh tập đoàn Hoàng Gia chúng ta thiết lập tại Đài Loan, hại chúng ta tổn thất thảm trọng, ta nể mặt Sở gia nuôi dưỡng Thiên Ngọc lớn lên, cũng không so đo với người, người lại muốn thế nào? Chúng ta vốn dĩ tôn trọng người mới thuyết phục người, bây giờ người đã bỏ mặc lời cầu khẩn đau khổ của chúng ta, lãnh huyết tuyệt tình như thế, đừng trách ta tàn nhẫn! Bá mẫu, ta đến ngăn trở hấn, bà nhanh lên lầu đem Thiên Ngọc xuống, ta sợ cha ta không còn thời gian rồi.”

“Người dám? Mẹ, người hôm nay nếu dám làm theo lời hấn, đời này, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ người!”

“Thận Chi... Xin lỗi, hôm nay ta nhất định phải làm như vậy, cha con bọn họ đã bỏ qua nhiều năm của nhau như vậy rồi, ta không thể để cho bọn họ mất đi cơ hội cuối cùng nhận nhau này, từ nay về sau người trời vĩnh cách. Tiếc nuối như vậy, tất cả mọi người chúng ta không chấp nhận nổi a! Thận Chi, chờ sau đó, mặc kệ người đánh ta mắng ta ra sao, mẹ cũng không hề oán hận một câu!” Lâm Bình Bình dứt lời hướng lên lầu.

“Không...” Sở Thận Chi bối rối muốn ngăn cản nàng, lại bị Lâm Trí Viễn động thủ dùng sức ngăn.

Hai người trong mấy giây đã qua, nhưng công phu quyền cước của Sở Thận Chi dù sao cũng không bằng Lâm Trí Viễn, lập tức đã chống đỡ không được rồi.

“Dừng tay cho ta! Ai dám đụng ca ca ta một chút nữa, ta tuyệt đối không tha cho hắn!”

Mọi người nghe tiếng tất cả đều cứng lại ngay tại chỗ, ai cũng không biết Sở Thiên Ngọc từ khi nào đã xuống lầu rồi.

“Ngọc nhi!” Sở Thận Chi chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng, trước mắt một trận thiên toàn địa chuyển, “Ngọc nhi... Người... Người nghe được... Người đều nghe được tất cả?”

Tuyệt vọng như thủy triều xâm nhập, nỗ lực nhiều ngày qua của mình đến lúc này như nước chảy mây trôi, chẳng lẽ đệ đệ hắn từ nhỏ một tay nuôi lớn, yêu hơn tánh mạng từ nay về sau sẽ phải rời mình?

“Vốn là, ta cũng nghe thấy được, kỳ thật từ lúc bà bà đến gọi ta ta đã tỉnh dậy.” Nhẹ nhàng mở vòng tay ra, Sở Thiên Ngọc ôn nhu mà gọi người có vẻ vô cùng yếu ớt trước mắt, “Ca... Người lại đây.”

Sở Thận Chi nghe vậy cơ hồ vô ý thức mà chậm rãi bước đi hướng phẳng phất như con đường cứu rỗi cho sự sống của mình.

“Ngọc nhi... Ngọc nhi... Ngọc nhi...”

Vừa mới bắt đầu chỉ là nhẹ nhàng gọi cái tên không lúc nào không quanh quẩn trong lòng, nhưng sau lại dần dần biến thành cái gọi tan nát cõi lòng! Sở Thận Chi nhào vào trong lòng đệ đệ yêu mến, gần như sụp sập mà gào khóc lớn!

“Ca ca ngốc... Ca ca ngốc của ta... Người tại sao cái gì cũng không nói cho ta biết... Tại sao muốn ta hiểu lầm người, một mình người chịu ủy khuất a?”

“Bởi vì ta sợ hãi... Ta sợ hãi sẽ mất đi người a... Ô... Ngọc nhi... Ngọc nhi... Ca ca van cầu người... Người đừng theo chân bọn họ đi... Đừng đi...”

“Không... Ta muốn đi.”

Sở Thận Chi nghe vậy phút chốc ngẩng đầu lên, oán hận mà trừng mắt nhìn đệ đệ của mình, tại trong lòng hắn giãy dụa khóc lớn kêu to, “Ta không cho phép người đi! Ta không cho phép người đi! Ta không cho phép! Ta không cho phép!”

“Ca, người hãy nghe ta nói...”

“Ta không nghe! Ta không nghe! Ta không cho phép người đi! Ta không cho phép người đi!”

“Oh! Cảm miệng!” Sở Thiên Ngọc khẽ quát một tiếng, một tay ôm ca ca liền hung hăng mà hôn xuống.

Sở Thiên Ngọc đã biết chiêu này vĩnh viễn mười lần chẳng sai, hơn nữa mặc dù bây giờ hắn đã rõ ràng nguyên nhân trước kia ca ca cùng Lâm Trí Viễn len lén gặp mặt rồi, nhưng Sở Thiên Ngọc hắn cũng không phải đứa ngu, ánh mắt của Lâm Trí Viễn nhìn ca ca tuyệt đối không đơn giản, hắn phải tóm lấy cơ hội tự nhiên ở trước mặt hắn ra sức diễn.

“Uh...” Căn bản không cần có những người khác ở đây, Sở Thận Chi bị hôn đến lòng say thần mê, mềm nhũn mà ngã vào lòng đệ đệ, mềm như con mèo nhỏ, không còn điều bộ con cộp phát uy vừa nãy.

“Mẹ, các người trước tới cửa chờ ta. Ta cùng ca ca hảo hảo đàm chuyện, đợi sau đó liền đi với các người vào bệnh viện.” Sở Thiên Ngọc nhìn mẹ thân nhiên mà nói.

“Thiên Ngọc... Người... Người trách mẹ sao?” Chứng kiến đứa con nàng luôn luôn tính tình bất định hôm nay biết được thân thể của mình mà lại có thể trấn định như thế, Lâm Bình Bình không khỏi có chút sợ hãi, cũng có chút mê hoặc.

“Việc này sau này giải quyết! Ta đáp ứng người sẽ đi gặp người kia, liền nhất định sẽ đi. Ca, chúng ta lên lầu trước đi.” Ôm ngang lấy dáng người mềm nhũn mà rúc vào lòng mình, Sở Thiên Ngọc đi nhanh lên lầu, không nhìn những người khác một cái.

Oa trên ghế sa lon bọn họ thường xuyên ngồi tán dóc tại phòng ngủ, hai người chỉ gất gao ôm thật lâu không nói một câu.

“Ngọc nhi, người thật sự muốn theo chân bọn họ đi sao?”

Một lúc lâu, Sở Thận Chi mới phá vỡ trầm mặc, dùng đầu ngón tay bắt an mà xoa nhẹ ngũ quan tuần lảng của đệ đệ, nhẹ nhàng mà hỏi.

“Vốn là, ta muốn đi. Dù sao ta cũng không nhận ra người kia, đối với hần cũng chưa nói tới cảm tình gì, nhưng chuyện thực trước mắt chính là sự thật, ta sẽ không trốn tránh. Nếu như ta đi nhìn hần có thể khiến hần cùng cha mẹ an tâm, ta sẽ đi. Bất quá... Cũng không phải chỉ có ‘ta’ phải đi, mà là ‘chúng ta’ phải đi!” Cầm ngón tay xinh đẹp của ca ca tinh tế mà hôn, Sở Thiên Ngọc thật sâu mà nhìn hần, “Người phải đáp ứng ta, từ nay về sau, mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều phải cho ‘chúng ta’ cùng nhau đối mặt, được không? Nếu như người có thể sớm một chút cảm nhận được ý nghĩa của hai chữ ‘chúng ta’ này, có thể cho ta nhiều tin cậy hơn, hai người chúng ta cũng không nhất định chịu khổ sở cùng thương tổn nhiều ngày nay rồi.”

“Ngọc nhi... Xin lỗi, đều là ca ca không tốt, đều là ta không tốt. Nhưng ta sợ hãi mất đi người như vậy, sợ hãi bọn họ sẽ như vậy cướp đi người, huống chi vạn nhất nói ra thân thể của người, đối với người tạo thành bất cứ thương tổn gì, ca ca chính là chết cũng không muốn a!”

“Trên thực tế, nếu như không có chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, có lẽ khi ta đột nhiên biết được thân thể của mình sẽ có chút khó tiếp nhận. Nhưng bây giờ... Ca, người biết trên đời này cái gì đối với ta mới là trọng yếu nhất? Khi ta biết được người cùng Lâm Trí Viễn một chút cũng không có quan hệ, người cùng hần gặp mặt cũng vì chuyện của ta, thành thật mà nói, ta cao hứng đến độ sắp điên rồi... Sắp điên rồi! Hết thấy những thứ khác đối với ta mà nói còn có gì quan trọng hơn?” Sở Thiên Ngọc kích động mà càng không ngừng hôn lên khuôn mặt đầm lệ của ca ca, thì thảo mà nói: “Chỉ cần tâm người vĩnh viễn chỉ yêu một mình ta, chỉ cần một mình ta, vậy sẽ không có bất luận kẻ nào, không có bất cứ chuyện gì có thể thương tổn ta, người biết không?”

“Ô... Ngọc nhi, Ngọc nhi của ta!” Sở Thận Chi rơi lệ đầy mặt mà ôm lấy người mình yêu nhất trên đời này, kích động mà không biết nên nói cái gì.

“Huyết thống là cái gì? Ca, chẳng lẽ người không biết cái hai người chúng ta bây giờ có được vượt xa cái này a! Đời này, mặc kệ ta là hài tử của ai, trong lòng ta, ta vĩnh viễn đều là đệ đệ của một mình người, người cũng vĩnh viễn là ca ca của một mình ta!”

“Ô... Thật vậy? Thật vậy? Ngọc nhi, Ngọc nhi của ta, van cầu người đừng rời ca ca, vĩnh viễn không xa cách ca ca!”

“Ngốc tử, ta sao bỏ người rời đi được? Chẳng lẽ người không biết ta từ nhỏ đã... Đã...” Nói đến điểm máu chốt nhất, Sở Thiên Ngọc đột nhiên mặt đỏ tới mang tai mà nói không được nữa.

“Từ nhỏ thì cái gì? Ngọc nhi, người nói người nói đi! Ca ca muốn nghe a!” Sở Thận Chi chớp chớp đôi mắt to đầm lệ, làm nũng mà nói.

“Hảo hảo, ta nói ta nói. Ta... Ta từ nhỏ đã... Đã... Yêu người...” Sở Thiên Ngọc bình thường luôn tự tin tràn đầy, miệng lưỡi lưu loát cũng có lúc cà lăm.

Mặc dù Sở Thận Chi thường thường trước mặt người khác khoe khoang đệ đệ mình thương hần muốn chết, nhưng kỳ thật cho tới bây giờ hần cũng chưa từng nghe chính miệng Ngọc nhi tỏ bày với mình, hôm nay rốt cục chính tai nghe được ái ngữ của đệ đệ thật vất vả nói ra miệng, Sở Thận Chi chỉ cảm thấy đầu trống rỗng, toàn thân run rẩy không thể kiểm soát chính mình.

Một lúc lâu sau hần mới rốt cục khóc thành tiếng cố sức mà ôm chặt người tỏ bày then thẹn nhưng dễ thương trước mắt này, cũng hận không thể đem tâm phách của mình móc ra đưa cho hần, “Ô... Ngọc nhi... Bảo bối của ta... Ca ca cũng yêu người, rất yêu rất yêu người, không có người ca ca cần bản không biết phải sống sót như thế nào a...”

Sở Thiên Ngọc nghe vậy đột nhiên như điên mà hôn người trong lòng, dường như người nói cho hần không có người sống không nổi hần phải là ta mới đúng a!

Hai người tận tình mà ôm hôn, khổ sở ủy khuất, hiểu lầm cùng thương tổn trải qua nhiều ngày nay cũng vì vậy tan thành mây khói.

21. Chương 21

“Thiên Ngọc... Cha ruột của người ở bên trong...” Lâm Bình Bình đứng ngoài phòng bệnh chăm sóc đặc biệt nhìn con mình mặt không chút thay đổi, tâm tình bất an mà nói: “Ta biết người có quyền trách cứ hấn sinh ra người nhưng lại không thể dưỡng dục người, nhưng hấn cũng là bất đắc dĩ... Người... Người có thể đáp ứng mẹ không nói lời nào kích động hấn không? Hấn... Hấn bây giờ vốn không chịu nổi bất cứ kích động gì rồi.”

“Có thể, ta đáp ứng người.”

Sở Thiên Ngọc không lộ ra bất cứ tâm tình chấn động nào, điều này làm cho Lâm Bình Bình càng thêm bất an.

“Vậy người bây giờ một mình vào đi! Cha người muốn nói với một mình người, chúng ta ở bên ngoài chờ người.”

“Không!” Sở Thiên Ngọc lúc này trên mặt đột nhiên hiện lên một tia chán trù, “Ca ca muốn theo ta cùng vào.”

“Ngọc nhi...” Sở Thận Chi đau lòng mà nắm lấy bàn tay dẽ dẽ đã có điểm lạnh như băng, đặt trong lòng bàn tay mình xoa bóp.

“Ca... Người theo ta cùng vào? Có được không?”

“Được, đương nhiên được, Ngọc nhi đừng sợ, mặc kệ người đi đâu, ca ca cũng đi cùng người.”

Cái mỉm cười ôn nhu của ca ca làm bình phục lập tức trái tim chấn động của Sở Thiên Ngọc một cách kỳ lạ.

Hai người đối mặt ẩn tình gợi tình làm cho thiếu niên một bên quả thực sắp nhìn không được rồi.

“Sao cũng được! Các người đi cùng người nào cũng được, ta van các người nhanh lên một chút được không, bá bá ta đã chờ rất lâu, các người còn rảnh rỗi ở chỗ này cà kê.” Lâm Ân Bảo tức giận mà oán trách.

“Tiểu bảo, không thể vô lễ.” Lâm Trí Viễn nhẹ nhàng khiển trách, đem đường dẽ của mình kéo đến bên cạnh, “Cha ta... Thời gian không còn nhiều lắm. Thiên Ngọc... Ta biết là Lâm gia chúng ta có lỗi với người, nhưng dù người không thừa nhận là người của Lâm gia chúng ta, cũng xin người nể mặt lão nhân gia không còn sống lâu được nữa, hảo hảo cùng hấn tâm sự được không? Đây... Đây là tâm nguyện cuối cùng của hấn rồi.”

Lâm Trí Viễn hốc mắt đỏ lên, nghẹn ngào mà rơi lệ.

“Ô... Đại ca, người đừng khóc a... Nhìn người như vậy ta sống không nổi... Trái tim của ta đau quá... Ô...” Lâm Ân Bảo nhào vào trong lòng Lâm Trí Viễn, không nhịn được ô ô mà khóc lên.

“Tiểu bảo ngoan, không khóc không khóc, là đại ca không tốt đã chọc người khóc, người cũng đừng buồn nữa...”

Nhìn hai người ôm nhau an ủi, hai huynh đệ Sở Thiên Ngọc quý dị mà nhìn thoáng qua nhau, hình như đột nhiên rõ ràng chút gì.

Đi vào phòng bệnh, nhìn thấy nam tử cho mình sinh mạng, nhưng lại chưa từng gặp mặt qua kia kích động mà nhìn hấn, Sở Thiên Ngọc căn bản không biết mình hấn phải phản ứng ra sao, không thể làm gì khác hơn là lẳng lặng mà ngồi bên giường bệnh nghe hấn rủ rủ nói chuyện cũ, nghe lời ân hận trầm trọng của hấn.

Bởi vì không biết mình có thể nói gì để an ủi hấn, cho nên Sở Thiên Ngọc từ đầu tới đuôi chỉ cầm chặt tay ca ca, không nói một câu.

Đến cuối cùng, hấn cũng chỉ nhẹ nhàng nói ra lời phát ra từ nội tâm: “Cha, ta không trách người.”

Nam tử nguyên bản khuôn mặt tái nhợt nghe vậy phút chốc tràn ngập hào quang rực rỡ, hấn đột nhiên ngồi dậy ôm lấy đứa con vô duyên của hấn, run rẩy mà liên thanh kêu tên hấn, vừa nói “Cám ơn, cám ơn”.

Sở Thận Chi ở một bên nhìn thấy hần như vậy trong lòng chợt giật mình, đột nhiên rõ ràng đây là hồi quang phản chiếu, vội vàng chạy hướng ngoài cửa gọi đám người đang lo lắng chờ bên ngoài.

Ngày đó trời vừa mới sáng, Lâm tiên tổng tài được tôn sùng trong thương giới Đông Nam Á, một tay đem tập đoàn Hoàng Gia đưa lên đỉnh, cứ như vậy nhẹ nhàng mà nhắm mắt, mỉm cười ra đi.

Có lẽ âm ảnh cái chết quá mức rung động lòng người, hai huynh đệ Sở gia trước kia thường xuyên dính cùng một chỗ, sau khi trải qua chuyện này, tình trạng lại càng tầm trọng thêm, cơ hồ tới một tắc cũng không rời.

Hôm nay, hai người lại quần cùng một chỗ trên ghế sa lon tại phòng khách.

“Ca, người cũng nên trở về đi làm đi! Người đã lâu không đi công ty rồi.” Đầu gối lên đùi ca ca, Sở Thiên Ngọc giương mắt rầu rĩ mà nói.

“Ngọc nhi, tâm tình người mấy ngày nay không tốt lắm, ca ca muốn bồi cùng người nhiều hơn a!”

“Ai nói tâm tình ta không tốt, người đừng suy nghĩ miên man.”

Sở Thiên Ngọc mấy ngày nay quả thật tâm tình sa sút, nhưng cũng không phải chỉ vì cha ruột hần qua đời, làm hần cảm giác tiếc nuối, mà cảm giác được hình như có chuyện gì sắp phát sinh, khiến hần có điểm hoảng sợ bất an, bất quá điểm này hần cũng không muốn nói cho ca ca, để tránh hần lo lắng.

“Người cho ca ca ở cùng người thêm vài ngày đi! Chờ người đi học lại, ca ca nhất định đi làm là được rồi. Hướng hồ Doanh nghiệp Sở thị bỏ nhiều tâm huyết quản lý bồi dưỡng ra nhân tài, nếu như vì ta không đi làm vài ngày công ty liền sụp đổ, tổng tài ta đây cũng nhất định là hư danh rồi. Được rồi, Ngọc nhi, nghe luật sư của Lâm gia nói, Lâm tiên sinh để lại 20% cổ phần tập đoàn Hoàng Gia cho người, người định làm gì bây giờ?”

“Ta căn bản không có ý định. Thành thật mà nói, ta không chút nào muốn dính dáng tới Lâm gia nữa.” Nhất là Lâm Trí Viễn kia. Sở Thiên Ngọc oán hận mà nghĩ.

Hần đến bây giờ vốn không để huyết thống gì đó vào mắt, đối với hần mà nói, Lâm Trí Viễn từ đầu đến cuối chính là cái tên gây người khác chán ghét, mà ca ca của mình vĩnh viễn cũng chỉ có người này trong lòng mà thôi.

“Thật tốt quá, ca ca cũng nghĩ như vậy. Nói về tài lực cùng thực lực Sở gia chúng ta chẳng lẽ còn thua Lâm gia bọn hần sao? Ngọc nhi, cổ phần của Doanh nghiệp Sở thị trừ những phần bên ngoài người vốn có, tất cả hết thảy của ca ca cũng đều là của người oh!”

“Đừng nói nữa, mặc kệ là tài sản Lâm gia hay là Sở gia ta một điểm hứng thú cũng không có. Ta có tay có chân, cần tiền thì ta sẽ đi làm, không cần các người cấp.”

“Hảo hảo, ca ca không nói là được, Ngọc nhi đừng nóng giận.” Sở Thận Chi ôn nhu trấn an.

Hần biết đệ đệ hần từ nhỏ đối với dục vọng vật chất cực kỳ đam bạc, đối với tiền tài càng lại một điểm cũng không để vào mắt. Nhưng những lời mình đối với hần hoàn toàn là phát ra từ nội tâm, tuyệt không có ý đồ bố thí hay nịnh nọt, bởi vì trong lòng hần, toàn bộ của cải trên thế giới cộng lại cũng kém hơn một cái mỉm cười của đệ đệ a!

“Ca, có thể phiền người đừng nhìn ta như vậy?”

“Ngọc nhi, ca ca đang dùng hai mắt nói chuyện, ta dùng hai mắt nói cho người, ta yêu người biết chao!”

“Dùng hai mắt nói chuyện? Xin lỗi, ta sao thấy ca ca như vậy thoát nhìn như đầu mắt gà a! Ha ha.”

“Đầu mắt gà? Ngọc nhi quá đáng oh! Sao có thể nói ta như vậy? Ca ca tuyệt đối không buông tha người! Xem đây!” Tay Sở Thận Chi hướng nhược điểm từ nhỏ của đệ đệ... Chọc lét từ phần eo xuống, lập tức đắc ý nghe tiếng thét cầu xin tha thứ của đệ đệ.

“Ha ha... Cứu mạng cứu mạng, nhột quá nhột quá, ca, đừng đùa... Ha A ha hã... Hảo hảo, là ta nói sai, hai mắt của ca ca đẹp nhất thế giới, đôi mắt mê người nhất, không là cái gì đầu mắt gà, như vậy được rồi chứ? Ca, người tạm tha ta đi! Ha A ha hã... Nhột chết, cứu mạng a!”

“Ôi...hì hì! Ngọc nhi của ta cuối cùng cũng cười...”, Sở Thận Chi hài lòng mà ngừng tay, “Ngọc nhi, nghe nói người sợ nhột ở thắt lưng trời sinh thương vợ oh! Ca ca tin tưởng người nhất định sẽ là người chồng tốt.”

“Đúng đúng, cha cũng cho rằng như vậy. Thiên Ngọc nhà chúng ta nhất định sẽ là người chồng tốt.” Từ cổng vòm phòng khách đi đến, đại gia trưởng của Sở gia... Sở Trọng Thu nhìn hai huynh đệ trên ghế sa lon vui đùa âm ỉ, mặt mang mỉm cười mà nói.

“Cha! Sao người lại tới đây?” Bị chứng kiến mình như một tiểu hài tử cùng ca ca chơi đùa một chỗ, Sở Thiên Ngọc vội vàng ngồi dậy, có điểm ngại ngùng mà nói.

“Cha lo lắng người, cho nên đến xem.”

“Cha, người đừng lo lắng, ta không có việc gì. Nhưng thật ra sắc mặt của người không được tốt lắm.”

“Ai! Ta cùng cha người làm bạn tốt nhiều năm như vậy, hôm nay hấn anh niên tảo thệ (ra đi sớm), ta sao có thể không thương tâm đây! Thiên Ngọc, kỳ thật cha hôm nay đến hoàn lại có một việc trọng yếu, cha người có dẫn ta đưa cho người.”

“Là vật gì a? Nếu như là di sản ..., ta đây không muốn xem.” Sở Thiên Ngọc nhú mày, thản nhiên mà nói.

“Thứ này người không xem không được. Đây có thể nói là tâm ý của cha người đối với người, hấn suy nghĩ cho người chu đáo lâu dài như thế, có thể nói là dụng tâm lương khổ a!” Sở Trọng Thu vừa nói vừa từ trong túi lấy ra một quyển sách ảnh.

“Những nữ hài tử trong ảnh chụp tất cả đều là thiên kim vọng tộc của Đông Nam Á, mỗi người gia thế hiển hách, xinh đẹp cao quý, trong đó thậm chí còn có quý tộc thiên kim của hoàng gia. Người có thể chưa biết! Cha người cũng có huyết thống hoàng tộc, đây cũng là nguyên nhân tại sao hấn đặt tên công ty là “Tập đoàn Hoàng Gia”. Lúc đầu cha người biết bản thân hấn sống không lâu, ngoại trừ lưu lại tài sản cho người, hấn còn tỉ mỉ và hy vọng tìm được liên minh hôn nhân thế lực cường đại cho người, gây dựng trụ cột tiền đồ tương lai kiên định cho người, như vậy hấn mới có thể an tâm mà đi a! Thiên Ngọc, ảnh chụp này người xem kỹ, xem thích vị nào nói cho cha, ta sẽ lập tức giúp người an bài tương thân.”

“Tương thân? Cha, người nói giỡn à? Ta đại học còn chưa tốt nghiệp tương cái gì thân a! Ta không cần.” Sở Thiên Ngọc thấy ca ca nghe cha nói xong đã sắp phát điên rồi, vội vàng mở miệng cự tuyệt.

“Ha hử, ngốc tử, coi vừa ý nữ hài tử nào có thể đính hôn trước, qua hai năm sau kết hôn a! Điểm này cũng là cha người nghĩ chu đáo, chính là tiên hạ thủ vi cường, đối tượng tốt ai cũng muốn cướp, vốn không đợi người, động tác của người nhất định phải nhanh. Đến, người mau đến xem xem thích vị nào. Người này, người này thế nào? Thiên kim của tập đoàn Bằng Viễn, ta xem nàng mi thanh mục tú, khí chất tốt lắm, với người cũng rất xứng!” Sở Trọng Thu nhiệt tâm mà nói.

“Cha, người đừng như vậy!” Sở Thiên Ngọc thấy ca ca ở bên cạnh vẽ mặt xanh mét, không khỏi âm thầm bối rối.

Ai! Nghĩ lúc đầu biết ca ca đi tương thân, hấn lại tức giận đến hung hăng mà làm khổ ca ca một trận, không nghĩ tới hôm nay lại đến phiên mình gặp nạn, thật đúng là báo ứng a! Sở Thiên Ngọc bất đắc dĩ mà nghĩ.

“Cha, mẹ biết hôm nay người muốn tới sao?” Ở bên thật lâu không nói một câu, Sở Thận Chi đột nhiên mở miệng.

“Đương nhiên biết a! Vốn ta gọi nàng cùng đi, dù sao người làm mẹ giúp con mình chọn lựa người vợ vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện hợp lý), nhưng nàng một mực nói thân thể không thoải mái, nói ta một mình đến trước. Như thế nào? Người có việc tìm mẹ người sao?”

Hừm! Mẹ, người lần tránh thật nhanh a! Biết rõ cha muốn an bài Ngọc nhi tương thân, người không nghĩ biện pháp ngăn cản còn chưa tính, dĩ nhiên trước đó còn không thông báo ta một tiếng, nợ này sau ta sẽ tính sổ với người! Sở Thận Chi trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

“Cha, nếu mẹ không có ở đây, như vậy mạn phép cho người ca ca là ta xem thay!” Sở Thận Chi mặt mang mỉm cười mà nhất nhất cầm lấy ảnh chụp.

“Cái này... Ánh mắt lẳng lơ, vừa nhìn là biết người không tuân thủ phụ đạo!” Xé!

“Cái này... Bên trong hẹp hòi, vừa nhìn là biết người thiếu tự tin!” Xé!

“Cái này... Về mặt gian xảo, vừa nhìn là biết người tràn ngập mưu tính!” Xé!

“Cái này... Mỏ nhọn má khỉ, vừa nhìn là biết người thấp hèn không chịu nổi!” Xé!

...

Cứ như vậy, cả cuốn ảnh bị xé không chừa một tấm, Sở Thiên Ngọc ở bên thấy vậy cười khổ không thôi, Sở Trọng Thu thấy vậy trợn mắt há hốc mồm.

“Thận Chi, người làm gì a!? Người sao có thể đem tất cả ảnh chụp của vợ tương lai của đệ đệ người đều xé hết a?”

“Phi, dong chi tục phần cũng xứng làm vợ Ngọc nhi của ta? Tất cả đều đi chết đi!” Sở Thận Chi giận đến không để ý hình tượng mà chửi như tát nước.

“Vậy người rốt cuộc muốn thế nào? Đám nữ hài tử đó đều là cha của Thiên Ngọc ngàn chọn vạn tuyển ra tới, người dĩ nhiên lại xem không vừa mắt, chẳng lẽ người có người tốt hơn?”

“Không sai! Toàn bộ thế giới duy nhất người có tư cách làm vợ Ngọc nhi của ta chính là... Hừm! Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt!” Sở Thận Chi tay vẩy vẩy tóc, ngược cầm cao cao lên, tư thái ưu nhã mà nói.

Sở Trọng Thu giương mắt nhìn chung quanh, nhìn trái nhìn phải, cả phòng khách trừ đoàn người bận bịu châm trà trước bàn, bà bà thu xếp điểm tâm ở ngoài, hẳn thật đúng là tìm không ra người phụ nữ nào khác.

Chẳng lẽ...?

“Cái này cái này... Không phải ta có phân biệt đối xử gì, nhưng cái đó và tuổi tác của đệ đệ người có thể chênh lệch nhiều lắm?” Sở Trọng Thu tuôn mồm hỏi lạnh mà nói.

“Sao nhiều?” Tám tuổi bị cho là nhiều a? Sở Thận Chi bực mình mà nghĩ, “Cha chẳng lẽ không biết người ta nói ‘Lấy vợ đại tỳ, ngồi ghế vàng’ sao? Tuổi tác vợ so với chồng lớn thì người chồng mới sướng a!”

“Nói như vậy không sai, nhưng đệ đệ người đáp ứng sao?” Sở Trọng Thu đối với thẩm mỹ này của trưởng tử thật đúng là không dám cầu thả.

“Đương nhiên a! Ngọc nhi sớm đáp ứng, người nói đúng không, Ngọc nhi?” Sở Thận Chi nhu tình vạn thiên mà nhìn đệ đệ của mình.

“Đúng vậy! Cha...” Đem hậu duệ độc nhất duy nhất của cha để nối dõi tông đường Sở gia làm vợ, Sở Thiên Ngọc trong lòng không phải không áy náy.

“Ai! Người cũng lớn, có ý nghĩ của mình, cha sẽ không trách của người. Nàng từ nhỏ nuôi người lớn, coi như lâu ngày sinh tình đi! Yên tâm, cha sẽ không ngăn cản các người.” Sở Trọng Thu lắc đầu, khe khẽ thở dài, “Bà bà, ta đây giao Thiên Ngọc cho người rồi.”

“Cái gì?” Hai huynh đệ Sở gia cùng bà bà ở một bên châm trà nghe vậy không khỏi cùng kêu lên!

“Bà bà, không nghĩ tới người... Người dám... Người thật to gan!”

Ghê tởm a! Hẳn luôn phòng tình địch phòng đến giọt nước không lọt dĩ nhiên không phòng ngự cái này! Thật đúng là “Đông phòng ngự tây phòng ngự, kẻ trộm nhà khó phòng ngự” a! Ảnh mắt Sở Thận Chi như kiếm thẳng tắp bắn về phía vú nuôi từ nhỏ đi theo bên người mình, trong lòng hồi hận ra.

“Oan... Oan uống a! Đại thiếu gia, ai chẳng biết tiểu thiếu gia vốn là mạng của người a! Ta có mượn mười gan trời, cũng không dám nghĩ tới hấn a!” Bà bà bắt đắc dĩ mà lớn tiếng kêu oan, “Lão gia, người có phải thấy ta tuổi lớn tay chân không linh hoạt muốn đuổi ta đi a? Vậy người cứ nói rõ ra! Cần gì dùng loại này phương thức giết người không thấy máu này hại ta? Ô...”

“Bà bà, người thật sự không suy nghĩ đến tới? Người dám thề sao?” Sở Thận Chi không tin mà gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

“Không có không có! Tuyệt đối không có! Ta thề!” Bà bà quả thực sắp không thở nổi rồi.

Ồ... Từ trẻ đã nghĩ nàng sẽ sống cô đơn, cả đời này cũng hiến dâng cho Sở gia, lão thái bà nàng đến bây giờ vẫn còn là một xử X (xử nữ) đây! Không nghĩ tới tuổi lớn như vậy rồi còn bị hoài nghi trâu già gặm cỏ non, nàng thật đúng là tuổi già khó giữ được a!

“Nói như vậy là ta hiểu lầm rồi?” Sở Trọng Thu nghe vậy không khỏi thở dài một hơi, mang trà lên nhàn nhả mà uống lên.

“Nói nhảm! Cha già, người thật sự là già lắm lắm rồi! Ta nói người để chọn tốt nhất xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt, không phải bà bà, lại càng không phải người nào khác, chính là ta!” Sở Thận Chi kêu to.

“Người?” Sở Trọng Thu vừa mới húp một miệng trà còn chưa nuốt vào bụng, nghe vậy lập tức phun ra!” Khụ khụ, ta... Ta không có nghe sai chứ? Thận Chi, người đang nói cái gì a?”

“Nói cái gì? Muốn ta nói rõ ràng hơn nữa sao? Toàn bộ thế giới trừ người anh tuấn tiêu sái, khí chất cao quý, ôn nhu cẩn thận, thông minh tuyệt đỉnh, tiền nhiều thế lớn, yêu Ngọc nhi đến có thể vì hắn đi tìm cái chết, chính là ta... Ngoại trừ Sở Thận Chi, còn người nào xứng đôi Ngọc nhi nhà ta đây?” Sở Thận Chi mặt không đỏ, khí không suyễn mà bày ra đầy đủ bản chất siêu cấp tự kỷ của hắn, “Cha, từ nhỏ ta đã quyết định, ta sẽ không đem bảo bối đệ đệ của ta giao cho bất luận kẻ nào, ta muốn mình làm vợ Ngọc nhi!”

“Người nói cái gì?” Sở Trọng Thu tính tình coi như tốt, nghe vậy cũng sắp tức điên rồi!” Sở Thận Chi! Lời đại nghịch bất đạo, đi ngược luân thường như vậy người cũng nói ra khỏi miệng? Có gan người lập lại lần nữa cho ta!”

“Chính là thêm mười lần, một trăm lần, một ngàn lần ta cũng dám! Ta muốn làm vợ Ngọc nhi! Ta muốn làm vợ Ngọc nhi! Ai dám giành giật Ngọc nhi với ta, tới một người ta chém một người, đến hai người ta chém một đôi!”

“Người... Người ngịch tử! Ta... Ta...”

Sở Trọng Thu nghe vậy cấp nộ công tâm, tức giận đến nói không ra lời, hai mắt đột nhiên trợn lên, sau đó liền ngất thẳng ra!

“Sở Thiên Ngọc! Đồ ranh con người! Cha người đối với người tốt như vậy, sao người có thể chộc hắn giận đến ngất xỉu đây? Người là đứa con bất hiếu!” Nhận được thông tri của bà bà Lâm Bình Bình vội vàng chạy tới thì thấy đến tiểu nhi tử của mình không phân tốt xấu mà bỏ đầu mắng xối xả.

Sở Thiên Ngọc ở một bên sắc mặt ngưng trọng mà nhìn cha nằm trên giường, nhìn cũng không nhìn nàng.

“Mẹ, chuyện này không liên quan Ngọc nhi, ta không cho phép người mắng hắn!” Sở Thận Chi một bên thấy có người mắng tâm can bảo bối của hắn thì nơi nào nhẫn nại cho được, lập tức nhảy ra.

“Thận Chi, người cũng đừng bao che cho đệ đệ người nữa, trừ hỗn tiểu tử từ nhỏ chỉ biết sinh sự này, ai còn có thể khiến người tốt bụng như cha người giận đến bất tỉnh a?”

“Là ta làm!” Sở Thận Chi không hề tỏ ra áy náy, “Là ta xé hết tất cả ảnh tương thân, là ta tình tường, kiên định mà nói cho cha... Toàn bộ thế giới trừ Sở Thận Chi ta, ai cũng đừng muốn làm vợ Ngọc nhi của ta! Thế nào? Mẹ, người có ý kiến gì sao?”

“Ông trời của ta ạ! Thận Chi người... Người...” Lâm Bình Bình đã ngây cả người.

Nàng thiên tân vạn khổ, cân nhắc kỹ dấu diếm chồng nàng nhiều năm như vậy, không nghĩ tới bảo bối kế tử này của nàng phút chốc phá vỡ mọi chuyện. Thật đúng là giảm thọ oh!

“Hừm! Nói tới đây, mẹ, ta còn chưa đi tìm người tính sổ! Người lại thật ác nhân đến cáo trạng trước a!”

Nụ cười lạnh lùng kia trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân của kế tử, khiến Lâm Bình Bình sợ đến hàn mao cũng dựng thẳng lên, “Hắc hắc, Thận Chi, này... Đây không liên quan ta oh! Ta có thử ngăn cản cha người, chính hắn kiên trì muốn làm như vậy, không liên quan ta, không liên quan ta.”

“Không liên quan người? Mẹ, người...”

“Ngịch tử!” Sở Trọng Thu đột nhiên tỉnh lại phát ra một tiếng rống to, từ trên giường ngồi dậy, “Sở Thận Chi! Người ngịch tử a! Cha của Thiên Ngọc cùng ta giao hữu nhiều năm như vậy, hắn tín nhiệm ta như

thế, đem hài tử giao cho ta chiếu cố, không nghĩ tới người đối với đệ đệ người làm ra chuyện không bằng cầm thú này, người bảo ta sau khi chết sao gặp mặt cha của Thiên Ngọc a?”

“Có cái gì không tốt? Lúc đầu vốn chính hấn vứt bỏ quyền làm cha, Ngọc nhi vừa sinh ra chính là ta không ngủ không nghỉ, ngày đêm chiếu cố, bảo bọc trong lòng bàn tay che chở lớn lên, hấn vốn là của một mình ta, đương nhiên cả đời cũng phải theo ta rồi, Ngọc nhi, người nói ca ca nói đúng không?”

“Ca, người có thể đừng nói nữa.” Sở Thiên Ngọc tâm lý đương nhiên nhận thức giống như cách nói của ca ca, nhưng hấn thật sự không muốn kích động cha nữa.

“Không sao, Thiên Ngọc, người cho ca ca người nói, bản thân ta muốn nghe hấn còn muốn nói ra lời đại nghịch bất đạo gì nữa!”

“Hừ! Cha, cá tính của ta người không phải không biết, ta một khi quyết định, vốn không bị người bên ngoài ảnh hưởng. Chuyện ta cùng Ngọc nhi người tán thành cũng tốt, không tán thành cũng được, tóm lại, chuyện Ngọc nhi tương thân người sau này đừng mơ tưởng nhắc lại!”

“Ta nhất định phải nhắc! Tiền đồ tốt đẹp của đệ đệ người tuyệt không thể cứ như vậy hủy trong tay kẻ biến thái người, ta nếu đáp ứng cha của Thiên Ngọc phải an bài hôn sự của hấn, ta nhất định sẽ làm được!”

“Vậy người đừng trách ta không nể tình phụ tử! Sở gia bây giờ là ta làm chủ, hết thảy đều là ta định đoạt! Cha, ta biết người coi trọng nhất cái gì, nếu như người cố ý muốn đối nghịch với ta, làm ta cùng Ngọc nhi không vui, ta đây buộc lòng phải dùng Doanh nghiệp Sở thị chơi đùa cho hả giận rồi.”

“Người nói cái gì? Người... Người nghiệt tử này! Người như vậy không làm thất vọng liệt tổ liệt tông của Sở gia sao?”

“Cha.” Sở Thiên Ngọc nhìn bộ dáng bi phẫn bỗng nhiên đầm đầm vào ngực của cha, đột nhiên bụm một tiếng quỳ xuống...

“Ngọc nhi!” Sở Thận Chi thấy thế một tiếng thét kinh hãi, lập tức không muốn mà lấy tay kéo đệ đệ vào lòng, “Người làm cái gì vậy? Ta không cho phép người quỳ xuống!”

Đối với Sở Thận Chi mà nói, thiếu niên trong lòng này chính là bầu trời duy nhất của hấn, tín ngưỡng duy nhất, cho dù toàn bộ thân mình đông tay nam bắc trên thế giới cộng lại, so ra còn kém tôn quý hơn hấn a!

“Ca, ngoan, người nghe lời, chuyện này để ta nói với cha được không?”

“Không được, ta không muốn nhìn người bị cha trách cứ, có chuyện gì để ca ca nói là được rồi.”

“Ca, ngay cả lời nói của ta người cũng không nghe sao?”

Vừa thấy tâm can bảo bối của mình trầm hạ mặt, Sở Thận Chi nào dám lơ đãng.”Ngọc nhi, ca ca đương nhiên nghe lời người nói a! Nhưng...”

“Không có nhưng, người trái lại đứng yên một bên cho ta.” Sở Thiên Ngọc xoay người lần nữa đối phụ thân quỳ xuống, “Cha, ta sẽ không nói xin lỗi, bởi vì đối với hết thảy chuyện đã phát sinh ta một điểm cũng không thấy hối hận. Những lời ca ca nói với người đều là nghiêm túc, ta cũng giống như hấn. Đời này ngoại trừ ca ca, ta sẽ không lấy người thứ hai. Xin người thành toàn chúng ta đi!”

Một lời của Sở Thiên Ngọc tựa như khối bom uy lực cường đại bùng nổ khiến đầu óc mọi người cháng váng, thất vọng bất tố (điên đảo).

Sở Thận Chi nghe vậy vẻ mặt si ngu mà cười ngọt ngào, cao hứng đến ngay cả hồn cũng không biết chạy nơi nào rồi.

Lâm Bình Bình còn lại bộ dáng không thể cứu vãng, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Sở Trọng Thu nghe vậy càng như bị sét đánh, vẻ mặt khiếp sợ.

“Cha, ta không thể không có ca ca, ca ca cũng không có thể không có ta, chúng ta muốn vĩnh viễn ở chung. Cho nên... Chuyện tương thân này đừng ở đây đi! Xin người sau này cũng đừng nói ra.”

“Thiên Ngọc, người... Người còn nhỏ, người không biết chính người đang nói cái gì, cha... Cha sẽ coi như cái gì cũng chưa từng nghe thấy, người đừng nói nữa.”

“Cha!”

“Câm mồm! Người căn bản không biết tình cảm của người, người chỉ là từ nhỏ ỷ lại ca ca người quen rồi, lằm lằm giữa thân tình cùng tình yêu mà thôi, chờ người lớn hơn một chút sẽ minh bạch.”

“Lằm lằm thế nào? Tình cảm bây giờ giữa ta cùng ca ca vốn không thể một lời nói rõ hết được, ta chỉ biết trừ hẩn ra, ai ta cũng không cần! Cha, như vậy đủ rõ ràng rồi chứ?”

“Người... Người biết người đang nói cái gì sao? Các người không chỉ là cùng giới tính, còn là huynh đệ a! Huynh đệ sao có thể như vậy a! Đây là trái với đạo đức, là loạn luân a!”

“Cha, tạm thời cho dù ta cùng ca ca không có huyết thống quan hệ, nhưng dù hôm nay hẩn là ca ca ruột của ta, ta với hẩn cũng không thay đổi! Cha, người lớn các người lúc đầu đã lựa chọn nhất định đem vận mệnh của ta cùng ca ca cột chặt lại một nơi, thì từ nhỏ trong mắt ta trừ ca ca ra ta đã không còn thấy những người khác rồi.... Cha, ca ca từ nhỏ chăm sóc ta lớn lên, cuộc sống sau này đến lượt ta chăm sóc lại hẩn! Xin người thành toàn ta.”

“Người cho rằng đây là chơi trò chơi gia đình sao? Người từ nhỏ đã trong hoàn cảnh hậu đãi lớn lên, ca ca người sủng người tới trời, không cho người ném phải một điểm khổ của một đứa con trai, người chính là đóa hoa nuôi trong nhà kính, không chịu nổi bất cứ gió táp mưa sa gì! Người ngay cả đại học cũng chưa tốt nghiệp, ngay cả năng lực nuôi sống bản thân cũng không có, còn muốn nói với ta cái gì chăm sóc ca ca người, thật sự là chê cười!”

“Cha, ta không cho phép người nói Ngọc nhi như vậy!” Sở Thận Chi nghe được có người hạ thấp bảo bối đệ đệ của hẩn như vậy, quả thực nổi trận lôi đình.

“Ta có chỗ nào nói sai sao? Được, có thể. Thiên Ngọc, ta cho người thời gian một năm, nếu người có thể chứng minh người không dựa vào bất luận kẻ nào, rời nhà sống độc lập, cũng có thể nửa làm nửa học hoàn thành việc học, ta đây sẽ không phản đối chuyện hai người các người nữa.”

“Thật không?” Sở Thiên Ngọc nghe vậy tinh thần chấn động.

“Ta không đáp ứng! Ta tuyệt không đáp ứng Ngọc nhi rời nhà đi, cha, người hơi quá đáng rồi! Ta mặc kệ người phản đối hay không phản đối, dù sao người nào cũng không thể đem ta cùng Ngọc nhi tách ra!” Sở Thận Chi một bên vừa nghe điều kiện cha đưa ra lập tức phác tới ôm lấy tâm can bảo bối của mình, sợ đệ đệ sẽ đáp ứng điều kiện của cha.

“Ca, người câm miệng. Cha, ta đáp ứng người.”

“Ngọc nhi!”

“Ca, ta muốn cho cha xem, cũng muốn thử thách chính mình. Ta muốn biết bản thân đến tột cùng có thể đi đến bước nào, vì tương lai chúng ta, người có thể nhận một chút chứ?”

“Ngọc nhi...”

“Tốt lắm. Bất quá có một điều kiện tiên quyết. Người chỉ có thể mang năm vạn đồng ra ngoài sống độc lập, mặc kệ dưới bất cứ tình huống gì, người cũng không được kiếm sự trợ giúp của kẻ khác.” Sở Trọng Thu như đinh đóng cột mà nói.

“Cái gì? Năm vạn? Cha, người có lầm không? Năm vạn đồng có thể làm gì a? Nếu như Ngọc nhi kiên trì muốn ra ngoài ở một mình, ta đây ít nhất cũng phải cho Ngọc nhi mang theo năm trăm vạn tiền mặt, cho hẩn mua căn nhà ở, mua xe, thuê mấy người hầu hạ hẩn mới được, nếu không có ta ở bên hẩn chăm sóc, người bảo ta sao yên tâm a?”

“Ca, người đủ rồi? Người cho ta ra ngoài hưởng phúc a? Ta ra ngoài ở một mình, là muốn rèn luyện chính mình cũng như cho cha biết ta có năng lực chăm sóc bản thân, chăm sóc người. Người rõ ràng có được không? Còn có, cha, năm vạn ta không cần, ta chỉ cần đem theo hai vạn đồng ra ngoài là được.”

“Ngọc nhi!”

“Tốt lắm. Thận Chi, người xem, Thiên Ngọc rất có chí khí, người cũng phải không chịu thua kém, không thể tự mình len lén mà đi gặp đệ đệ người, lại càng không được cho hắn bất cứ tiền tài viện trợ gì, nếu như người vi phạm ước định hôm nay của chúng ta, như vậy coi như các người thua, các người chẳng những phải tách ra, kế hoạch tương thân của Thiên Ngọc cũng phải tiếp tục tiến hành, như vậy các người đồng ý chứ?”

“Đồng ý. Cha, chúng ta đây một năm sau gặp lại.”

22. Chương 22

Tìm phòng ở, chuyển nhà, tìm công việc, chuyện tiến hành với tốc độ nhanh như bay, một khi Sở Thiên Ngọc hạ quyết tâm muốn làm chuyện gì, dù là Thiên Hoàng lão tử đến ngăn cản cũng không có tác dụng, huống chi đám bạn thân hữu của Sở Thận Chi người nào người nấy đều thích xem náo nhiệt, ước gì thiên hạ đại loạn, càng lại không có khả năng đến giúp Sở Thận Chi khuyên đệ đệ hắn.

“A Đức, van cầu người, người giúp ta đi khuyên Ngọc nhi trở về đi!” Sở Thận Chi một bên khuôn mặt xót xa, bộ dáng đau đớn đáng thương đến người xem cũng không đành lòng.

“Đúng vậy! Người giúp hắn đi!” Phan Tuấn Vĩ không thể đứng nhìn người khác khổ sở, cũng theo hỗ trợ cầu tình.

“Nai Con, không phải chủ nhân ta không giúp, là ta không thể nào giúp a! Tính tình của Thiên Ngọc lão đệ người cũng không phải không biết qua, hắn muốn làm việc gì người nào có biện pháp ngăn cản? Càng huống chi lúc này đây hắn làm theo ước định với Sở bá bá, lại càng không thể nhất thời thay đổi chủ ý hủy ước. Đây chính là liên quan đến thể diện nam nhân a!” Âu Dương Đạo Đức ôm Nai Con thận trọng mà nói.

“Đúng vậy đúng vậy! Thể diện nam nhân so với mạng còn trọng yếu hơn. A Thận, người cũng chớ thương xót, đệ đệ người bất quá cũng chỉ mới ra ngoài một tuần lễ, người đã sống không ra sống, vậy một năm kế tiếp người không phải muốn thất cổ tự tử?” Diệp Phương Diêu ở một bên bắt chéo chân nói lời đồng tình.

“Người câm miệng cho ta! Ta không tìm người hỗ trợ, người xỏ miệng vào cái gì? Người dài dòng nữa coi chừng ta lại cầm ‘xán lỏi’ ăn cần thăm hỏi người!” Sở Thận Chi hung hăng mà trừng mắt nhìn Diệp Phương Diêu, tức giận mà nói.

“Hảo hảo, coi như ta chưa nói.” Diệp Phương Diêu vội vàng che đứng quần của mình, lòng vẫn còn sợ hãi mà ngậm miệng.

“A Thận, kỳ thật A Diêu nói cũng không sai, người hắn phải nghĩ thoáng ra mới đúng. Đệ đệ người kỳ thật so với đệ đệ mà người biết trưởng thành hơn nhiều, hắn sẽ tự biết hảo hảo chăm sóc mình, người cho hắn một lần hảo hảo phấn đấu đi!”

“A Đức, người biết người đang nói cái gì sao? Người muốn ta cho Ngọc nhi một lần hảo hảo phấn đấu? Hắn rõ ràng có ta, tại sao phải một mình? Mà ta rõ ràng có tiền tài mười đời cũng xài không hết, tại sao còn muốn bắt tâm can bào bối của ta ở bên ngoài ‘hảo hảo phấn đấu’? Căn bản đây là thủ đoạn cha cố ý muốn tách ta cùng Ngọc nhi, chẳng lẽ các người nhìn không ra sao?”

“Này này! Mấy người chúng ta cũng không phải đồ đần, đương nhiên nhìn ra được, ta tin Thiên Ngọc lão đệ cũng không ngu đến nhìn không ra, vấn đề ước định chính là ước định, đệ đệ người nếu có dũng khí đáp ứng, hắn nhất định có biện pháp, người không cần lo lắng cho hắn.”

“Ta van người, người biết không? Ngọc nhi chỉ mang theo hai vạn đồng ra cửa, chút tiền ấy ta bình thường ngay cả mua quần cho hắn xem chừng còn không đủ, bây giờ hắn ăn mặc ngủ nghỉ đều phải dựa vào hai vạn đồng này, người bảo ta sao có thể không lo lắng cho hắn a?”

“Nếu lo lắng, vậy tại sao mọi người không tìm thời gian đi xem hắn?” Phan Tuấn Vĩ nghi hoặc mà nói. -> (mưa rùng) tiểu thuyết (E/N: không hiểu??)

“Đúng vậy! Là Nai Con nhà chúng ta thông minh! Sở bá bá chỉ nói không cho phép một mình người len lén đi nhìn đệ đệ người, cũng không nói không cho phép người quang minh chính đại cùng mọi người chúng ta cùng đi thăm hắn a!”

“Đúng vậy! Đáng chết, ta sao không nghĩ tới điểm này? Trời ạ! Nai... Oh! Không, Phan đại ca, cảm ơn người, coi như ta nợ người một phần tình, sau này nếu A Đức khi dễ người, người cứ việc đến nhờ vả ta!”

“Này! A Thận, điểm ấy người không hiểu, Nai Con nhà ta càng bị ta khi dễ, nhưng sẽ càng yêu ta, càng không ly khai ta, sao có thể sẽ rời nhà bỏ đi nhờ vả người đây! Nai Con, người nói đúng không?”

“Người nào... Người nào sẽ như vậy a? Người... Người không nên nói lung tung... Được không?” Phan Tuấn Vĩ bị chủ nhân nói mà mắc cỡ mặt đỏ tới mang tai, không khỏi bắt đầu nói cà lăm.

“Ha ha! Bộ dáng khẩu thị tâm phi của Nai Con là đáng yêu nhất rồi, đáng yêu đến khiến người ta hận không thể đem người nuốt vào bụng...”

Ánh mắt tà ác kia của chủ nhân làm cho một con Nai Con lập tức tâm sinh cảnh giác, liền muốn đứng dậy chạy trốn. Đáng tiếc mệnh định hần đời này nhất định phải thua trong tay ác ma tên là Âu Dương Đạo Đức, cho nên nhất cử nhất động của hần sớm đã nằm trong tính toán của người kia, đương nhiên là trốn không thoát rồi!

“A Thận, hai giờ sau chúng ta tập hợp tại nơi đệ đệ người làm thuê, thứ lỗi trước bây giờ chúng ta không thể tiếp được.” Âu Dương Đạo Đức cũng không quan tâm phản kháng của Nai Con, chặn ngang liền ôm lấy hần chạy lên lầu.

“Cái gì? Ta muốn thấy Ngọc nhi của ta sắp điên rồi, người còn có nhân tình dật trí phát tiết thú dục của người? Người cũng thấy sắc vong hữu quá rồi?” Sở Thận Chi thấy thế quả thực sắp tức tới bùng nổ!

“Không có biện pháp a! Muốn trách thì người trách Nai Con của ta được rồi, ai kêu hần đáng yêu như vậy, đáng yêu đến làm cho ta ‘không chịu nổi’ a!”

“Ghe tởm, ta đợi hai giờ không được, nhiều lắm cho người ba mươi phút.” Sở Thận Chi cũng không tự nguyện thối lui mà tiếp tục trả giá.

“Ta van người, ba mươi phút? Người cho ta tiết sớm a? Đạn của ta mới vừa nạp đây! Sao phóng ra nhanh như vậy?”

Cái gì? Cho ba mươi phút coi như là tiết sớm? Ta mỗi lần bị người kia tùy tiện làm vài phút liền không nhịn được mà bắn không ngừng, vậy ta đây chẳng khác gì “Tiết sớm”? Diệp Phương Diêu nghe vậy không khỏi xấu hổ mà rầu rĩ trong lòng.

Kết quả làm Sở Thận Chi dưới lầu đợi Âu Dương Đạo Đức gần một tiếng còn chưa thấy bóng người, hần hoàn toàn đánh mất kiên nhẫn, liền kéo Diệp Phương Diêu chạy đi.

“A Đức kia là sắc ma không nghĩa khí, lần sau nếu cho ta cơ hội, ta nhất định phải hảo hảo trị hần!” Sở Thận Chi vừa đậu xe, vừa thấp giọng mắng.

“Oh...” Diệp Phương Diêu hữu khí vô lực mà lên tiếng.

“Người làm sao vậy? Từ này giờ rầu rĩ không vui.”

“Không có...” Diệp Phương Diêu trong miệng nói không có, bộ dáng lại gục đầu ủ rũ.

“Chính người nói không có oh! Cũng đừng trách bạn thân này không quan tâm người. Bất quá, bổn đại gia bây giờ bản thân cũng khó bảo toàn! Ta phiền não chuyện Ngọc nhi còn không kịp, cũng không rảnh quản nhân sự của người.”

“Người mặc kệ ta nhân sự đi! Ô? Đây là nơi Thiên Ngọc lão đệ làm thuê?” Diệp Phương Diêu xuống xe nhìn khu thương mại trước mắt, lập tức hai mắt bừng sáng. Hắc hắc, sẽ có trò hay nhìn, thật sự là trời cũng giúp ta!

“Đúng vậy! Ngọc nhi vốn không chịu nói hần làm thuê ở nơi nào, sợ ta trộm đi xem hần. Là ta vừa khóc vừa nháo trong điện thoại hần mới nói cho ta biết.” Sở Thận Chi một bên bộ dáng đắc ý.

Chuyện một đại nam nhân vừa khóc vừa nháo dĩ nhiên còn dám lấy ra khoe khoang? Ta xem bạn tốt này của ta cái đầu thật sự bị hư, hết thuốc chữa rồi. Diệp Phương Diêu không nhịn được lắc đầu thở dài.

“Diệp Phương Diêu, người ở đó giả bộ tuổi trẻ u buồn gì a? Đi nhanh! Ta đợi không kịp muốn đi tìm Ngọc nhi của ta rồi.”

“Hảo hảo hảo, người chê ta đi quá chậm, ta đây lẩn có được không?” Diệp Phương Diêu tức giận mà nói.

Hai người hỏi đông hỏi tây tìm hồi lâu rốt cục mới tìm được Sở Thiên Ngọc đang sắp xếp hàng hóa, vận chuyển một bao gạo trắng lớn tại lầu hai siêu thị.

Sở Thận Chi vừa nhìn thấy tâm can bảo bối của hắn từ nhỏ chu toàn đầy đủ rất giống một kẻ khuôn vác, mũi đầu đau xót, nước mắt thiếu chút nữa cũng rơi xuống. Nếu không phải Diệp Phương Diêu liều mạng kéo hắn, hắn thật muốn nhào vào trong lòng đệ đệ yêu mến khóc lớn một hồi.

“Sở Thận Chi, người ngàn vạn lần nhịn xuống cho ta oh! Người không sợ mất mặt, nhưng ta thì không muốn lên đầu đề báo! Huống hồ nếu người làm phiền đệ đệ người, coi chừng sau này hắn không cho người đến nữa.”

“Biết rồi! Người dài dòng quá.”

“Phải nói được thì làm được a!” Diệp Phương Diêu dặn dò cẩn thận rồi thử bước về phía trước, “Tiên sinh, người có thể giúp ta lấy cái hộp phía trên chứ? Ta lấy không tới.”

“Được, không thành vấn đề.” Sở Thiên Ngọc nghe vậy lập tức xoay người lại, lễ phép mà trả lời. “Diệp đại ca? Sao là người?”

“Không chỉ có ta, còn có một người trọng yếu nhất cũng đến xem người.”

“Ca ca?”

“Trừ hắn còn có người nào a! Hắn sợ người tức giận, cho nên không dám ra đây. Đây, chính người nói, không phải người muốn gặp hắn sao?”

Sao có thể không muốn thấy? Ở một mình bên ngoài mấy ngày, buổi tối một mình trên giường luôn trần trọc khó ngủ, nhớ con người đáng yêu kia đến sắp điên. Nhưng Sở Thiên Ngọc lại sợ mình sau khi thấy sẽ càng thêm không nở rời hắn, không khỏi do dự không dám trả lời.

“Ngọc nhi, chẳng lẽ người thật sự không muốn thấy ca ca sao?” Sở Thận Chi rốt cục không nhịn được xuất hiện.

“Ca...” Vừa thấy người kia giả vờ kiên cường, cố nén trụ đôi mắt ửng đỏ không khóc, trái tim của Sở Thiên Ngọc liền không nhịn được phát đau.

“Cho dù... Cho dù người không muốn thấy ca ca, ca ca... Ca ca muốn gặp người...”

Hai người không coi ai ra gì mà nhìn nhau chăm chăm, căn bản không chú ý tới tiếng xì xào to nhỏ tò mò của khách hàng khác.

“Trời a! Hai anh thật đẹp trai a! Người bên trái quả thực như hoàng tử từ trong truyện cổ tích bước ra, khí chất hảo hảo oh! Còn đẹp trai hơn hoàng tử William gì đó a!” Một cô gái mặc đồng phục trung học thiếu chút nữa hưng phấn quá mà hét rầm lên.

“Người bên phải kia mặc công phục cũng rất cao lớn tuần tú a! Không khác gì Kim Thành Vũ.” Bạn gái đồng hành hai mắt cũng xuất hiện hai trái tim.

“Đúng vậy đúng vậy! Còn người có nét yếu đuối đứng bên cạnh hai người kia cũng rất đẹp trai a! Oa! Không nghĩ tới ở siêu thị này có thể nhìn thấy nhiều mỹ nam tử như vậy, sau này chúng ta nhất định phải thường thường đến!” Một cô gái khác vui vẻ mà xướng cùng.

Dân chúng tò mò càng ngày càng nhiều, dù sao tại nơi công cộng chứng kiến tràng diện hai người đẹp trai nhìn đối phương chăm chú cũng ít khi thấy, đương nhiên, đại bộ phận trong đó đều là phụ nữ xem.

Mọi người làm bộ đẩy xe đẩy đi ngang qua mà đi tới đi lui bên cạnh hai người, dùng khóe mắt tò mò mà tiếp cận quan sát, sau khi xem hết nài con còn không quên loạn đung, mặt đỏ tim đập dồn dập.

Cứ như vậy, qua không bao lâu, cả con đường đi đã bị một đám “Truy tinh tộc” ghen tặc không thông.

Quản lý nhân viên của siêu thị ngay lúc đó lập tức hỗn hển chạy lại hiện tượng.”Sở Thiên Ngọc! Người làm cái gì? Vừa tới không bao lâu liền học lười biếng, theo ta quay về phòng làm việc, giám đốc tìm người!”

“Uh.”Biết rõ đồng sự Tiểu Lưu của hần vốn là cáo mượn oai hùm, cầm lông gà làm lệnh tiễn, Sở Thiên Ngọc chỉ khí định thần nhàn mà nhẹ nhàng ứng tiếng.

Sở Thiên Ngọc nhần nại được hạ khẩu khí này, nhưng người bên cạnh há đồng ý vì vậy mà từ bỏ ý đồ!”Người là ai!? Thiên Hoàng lão tử cũng không dám đối với đệ đệ ta nói như vậy, người coi đây là ở đâu? Ta muốn người lập tức cúi đầu xin lỗi Ngọc nhi của ta!”

Sở Thận Chi lời này vừa nói ra, quần chúng vây xem thiếu chút nữa vỡ tay.

Thật mạnh mẽ! Cả đám phụ nữ trong lòng cùng kêu thét!

“Người... Người...”Vừa nhìn đến bộ dáng tôn quý bất phàm, tràn ngập uy nghiêm của đối phương, Tiểu Lưu không khỏi bị hù dọa.

Chính mình đã không chọc tới nhân vật khó lường gì rồi chứ? Nhưng không có khả năng a! Nếu như hần thật có dòng dõi như vậy, sao cho đệ đệ của mình đến khu thương mại này làm thuê buôn bán khổ cực kiếm tiền? Hừ! Đồi ta ghét nhất bị loại người tự cho cao ráo đẹp trai, ở trước mặt ta giả bộ rộng rãi thiếu hiểu uy phong! Muốn hù ta? Không có cửa đó đâu!

“Sở Thiên Ngọc, người lập tức theo ta đi, còn có, kêu ca ca người lập tức rời nơi này.”Tiểu Lưu vừa nói xong quay đầu đi, cũng không thèm nhìn hần.

“Người nói cái gì? Người...” Sở đại tổng tài chúng ta có bao giờ chịu qua loại điều kiện này, hai mắt nhắm lại, xông lên phía trước tóm lấy cái tên không có mắt kia.

“Ca!”Sở Thiên Ngọc tay lập tức kéo hần lại, “Người trở về đi! Chuyện của ta người đừng xen vào nữa.”

“Ngọc nhi!”

“Ngoan, nghe lời, nhìn người như vậy ta sẽ càng khó chịu.”Âm thầm mà tại lòng bàn tay của ca ca vẽ một ký hiệu, Sở Thiên Ngọc ôn nhu mà nhìn ca ca một cái liền xoay người rời đi.

Diệp Phương Diêu chứng kiến Sở Thận Chi sau khi đệ đệ hần rời đi, vẽ mặt ngọt ngào mà nhìn lòng bàn tay của mình, hoàn lại cười khúc khích một cách buồn nôn, không khỏi một trận run cầm cập.”Này! Người làm sao a? Trúng tà rồi?”

“Hừ! Với người không biết tình thú như người, ta nói người cũng không hiểu.”Đệ đệ tại lòng bàn tay của mình lưu lại ký hiệu hình trái tim, làm cho Sở Thận Chi tâm ngọt đến độ nhỏ giọt ra mắt.

“Ta không biết tình thú? Ta van người, ta nói với người a, số lượng câu lạc bộ SM tình thú nhà chúng ta mở nhiều đến có thể hù chết người!”Diệp Phương Diêu chớp lấy cơ hội bắt đầu quảng cáo thương phẩm của nhà mình, “Trong tiệm chúng ta...”

“Câm miệng! Ai muốn nghe biểu diễn buồn nôn này a? Người nếu có gan khinh nhờn chuyện tình lãng mạn của ta cùng Ngọc nhi như vậy, ta sẽ cho người đẹp mắt! Bây giờ khiêng đồ giúp ta đi!”

“Khiêng đồ? Khiêng đồ gì a?”Diệp Phương Diêu nghi hoặc mà nói.

“Khiêng đồng đồ Ngọc nhi vừa mới khiêng không hết, khiêng thay hần a!” Sở Thận Chi xắn tay áo bắt đầu khiêng lên.

“Ô... Ta sao mạng khổ như vậy a...”Diệp Phương Diêu không khỏi bắt đầu khóc thét.

“Đừng dài dòng! Đáng ghét, ta từ nhỏ đến lớn đã không cho Ngọc nhi nhà ta làm việc nặng gì, siêu thị đáng chết này cũng dám ngược đãi tâm can bảo bối của ta như vậy, ta nếu như không nghĩ một biện pháp hảo hảo chỉnh bọn họ, ta sẽ không gọi Sở Thận Chi!”Sở Thận Chi vừa khiêng một bao gạo lớn lên, vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đúng đúng, tuyệt đối hảo hảo chỉnh bọn họ! Không bằng... Hắc hắc, nắm lấy quyền kinh doanh, như thế nào? Chỉ cần công ty này là của người, người có thể âm thầm bảo vệ tâm can bảo bối người, đồ ai dám khi dễ hần.”

“Chủ ý này không sai, bất quá... Ta sao cảm giác người hôm nay hình như nhiệt tâm quá đáng rồi? Diệp Phương Diêu, nhanh thành thật cho ta!” Sở Thận Chi không thể ngu ngốc như vậy, hẳn rõ ràng đã nghĩ được mùi âm mưu.

“Gớm! Người là con chó a? Cái mũi nhạy như vậy. Được rồi được rồi! Nói thì nói, kỳ thật khu thương mại này vốn là của một tên ẻo lả chết tiệt, cái tên đáng ghét kia cả ngày quần quít lấy người kia của ta, thấy vậy ta sắp phát điên rồi, hận không thể đem con ruồi khiến người chán ghét kia một chưởng đập chết!”

“Như vậy a... Hảo, ta đây trở về sẽ bảo Vương thư ký đối phó chuyện này. Tuyệt đối phải khiến bọn cầm đầu ăn hối lộ, có khổ nói không nên lời, quỳ cầu ta mua lại công ty sụp đổ này!”

Cái cười trên mặt Sở Thận Chi ngày đó lại khiến Diệp Phương Diêu thấy vậy một trận rùng mình. “Người... Người không nên quá tàn nhẫn a! Mặc dù ta rất chán ghét cái tên kia, bất quá ta cùng hắn cũng không có thù không đội trời chung gì!”

“Người không có, ta có! Dám khi dễ Ngọc nhi nhà ta, ta một người cũng sẽ không bỏ qua!”

Trời ạ! Khó trách tất cả mọi người nói thà rằng đắc tội Ngọc Hoàng đại đế cũng ngàn vạn lần không nên đắc tội tiểu tổ tông của Sở gia, nếu không người ngay cả chết như thế nào cũng không biết! Diệp Phương Diêu trong lòng âm thầm le lưỡi.

Ngay lúc hai người khổ cực mà khiêng tất cả túi gạo từ trên xe xuống thành chông, Sở Thiên Ngọc cũng từ một đầu khác đi tới.

“Ngọc nhi, người xem, ta cùng Diệp đại ca giúp người khiêng rồi!”

“Đúng vậy đúng vậy! Chúng ta khiêng rất khổ cực oh! Xương sống thất lưng vác đến đau đớn a!”

Hai người như hai con chó nhỏ vội vã theo chủ nhân tranh công, giống như lấy lòng mà mạnh phe phẩy cái đuôi.

“Người... Các người...” Sở Thiên Ngọc thấy thế hoàn toàn ngây người.

“Ôi...hì hì! Ngọc nhi có phải cảm động đến nói không ra lời rồi?” Sở Thận Chi đắc ý nói.

“Đúng đúng, nhất định như thế.” Diệp Phương Diêu cũng gật đầu phụ họa.

“Ta, cảm động, ta rất cảm động.” Sở Thiên Ngọc hít vào một hơi thật sâu, ngữ khí dày đặc mà nói: “Ta ‘cảm động’ đến sắp khóc! Ta thật vất vả khiêng đồng hàng đến trên xe chuẩn bị chở đi, các người hoàn lại đảo ngược, khiêng toàn bộ trở về cho ta! Ta sớm nói không cho phép các người nhúng tay vào chuyện của ta, các người không mang lỗi tai theo sao? Tất cả đều cút cho ta!”

23. Chương 23

Sở Thận Chi bị đệ đệ đuổi đi rồi về nhà khóc ba ngày, ngay cả đi làm cũng hiếm khi lộ mặt.

Bên ngoài Doanh nghiệp Sở thị vốn là trời trong nắng ấm, một bộ cảnh tượng quốc thái dân an, nhưng bên trong lại bị bao phủ bởi vùng khí áp thấp, là điềm báo trước cơn phong ba bão tố, có thể nói người người cảm thấy bất an, mà đứng mũi chịu sào đương nhiên chính là...

“Vương thư ký, người có phải chán sống rồi không? Ngay cả điểm nhỏ nhất ấy cũng làm không xong?”

“Tổng tài, người bớt giận bớt giận a! Cho ta một tuần, nội một tuần ta nhất định đem chuyện tổng tài dặn dò làm thỏa đáng!”

“Một tuần? Nghĩ hay quá nhỉ! Ba ngày, trong vòng 3 ngày nếu người không nắm được quyền kinh doanh công ty rách nát kia ta sẽ cho người đẹp mắt!”

“Tổng tài người tha ta đi...” Vương Gia Vĩ nghe vậy không khỏi vẻ mặt đau khổ. Tuy nói tòa thương mại kia so với Doanh nghiệp Sở thị không đáng kể chút nào, nhưng cũng là doanh nghiệp cỡ trung tương đối có quy mô, mặc dù mình đã dùng thủ đoạn, nhưng cũng không thể cho hiệu quả nhanh như vậy a!

“Ít nói nhảm!”

“Tổng tài, ta nghĩ ta cũng sẽ hủy bỏ hội nghị buổi chiều, người nên hảo nghỉ ngơi, là làm chuyện có lợi cho hòa bình thế giới rồi.” Nếu không làm cho “oán phụ” này hảo hảo giải tỏa tâm tình, ta thấy tầng khí quyển sẽ nhanh bị oán khí của hắc phá tan, địa cầu cũng nhanh bị hủy diệt!

“Người đang nói cái gì a?”

“Ta nói, tổng tài có thể đi xem nơi tiểu tổ tông chúng ta ở a!”

“Nơi Ngọc nhi ở? Ta hảo muốn nhìn a! Nhưng... Ngọc nhi nếu biết rồi, khẳng định sẽ mắng ta.”

“Yên tâm, chiều hôm nay trường của tiểu thiếu gia tạm thời sẽ tổ chức một hội nghị nho nhỏ, nơi hắc ở khẳng định không có ai, tổng tài có thể an tâm mà đi xem.”

“Ngọc nhi tham gia hội nghị sao người biết? Hắc hắc, có phải người giữ trò quỷ không a?”

“Tổng tài anh minh, tổng tài anh minh.”

“Tốt lắm, ta đây buổi chiều phải đi vì hòa bình thế giới hảo hảo cố gắng!”

Một bước tiến vào khu nhà trọ cũ nát, Sở Thận Chi thiếu chút nữa lòng chua xót muốn khóc ra.

Thang lầu đen nhánh, vách tường lại quét nước sơn loang lổ, bần đến nhìn không ra màu sắc, Sở Thận Chi càng đi hướng lên lầu, trái tim càng tê lương.

Ồ... Tâm can bảo bối của ta sao có thể ở tại loại địa phương này? Ghê tởm, hết thấy chuyện này đều là “lão phiến diện” cha kia làm hại, lúc đầu tại sao ta lại trở mặt mà nhìn Ngọc nhi đáp ứng điều kiện tàn khốc của hắc như vậy a?

Ngu ngốc! Sở Thận Chi, người là tên ngốc nhất thiên hạ!

Đi tới trước một căn hộ bằng tôn sắt trên tầng cao nhất, Sở Thận Chi vốn đang phiến não không có chìa khóa để hắc đi vào, kết quả khi hắc nhẹ nhàng đẩy thì cửa liền chuyển mở ra, ngược lại càng khiến hắc hoảng sợ.

“Trời ạ! Cánh cửa này sao không khóa a? Như vậy Ngọc nhi không phải rất nguy hiểm rồi, vạn nhất có trộm tới làm sao bây giờ?” Sở Thận Chi thấy thế không khỏi kinh hãi sốt ruột.

Sở Thận Chi xuất thân danh môn vọng tộc, trong nhà đều được bảo vệ nghiêm ngặt, canh gác càng lại kiên cố, hắc sao biết “khu ổ chuột” này đê đê hắc hiện đang ở, có thể nói là nghèo đến ngay cả trộm cũng không thèm đến thăm, đương nhiên không cần khóa cửa rồi.

“Không được, ta phải phái hai người bảo vệ dưới lầu mới được, đương nhiên, chuyện này cũng không thể cho Ngọc nhi biết.” Tâm can bảo bối của mình ở an toàn, hắc mới có thể yên tâm a!

Đẩy cửa ra bước vào căn phòng không tới một bình đại (đơn vị của Nhật, tương đương 36m²), Sở Thận Chi lập tức vui mừng mà cười.

“Có mùi của Ngọc nhi!” Nhảy lên giường, ôm chần bông vui vẻ mà lăn qua lăn lại, Sở Thận Chi tâm túy thần mê mà ngửi mùi của đê đê yêu mến.

“Ngọc nhi... Ngọc nhi... Ca ca rất nhớ người... Rất nhớ người a...” Sở Thận Chi một khắc trước cười tủm tỉm, đột nhiên “oa” mà một tiếng, gào khóc lên.

Nước mắt nước mũi dính lên chần bông, sau một trận “quỷ khóc thần hào” trời đất rung động, Sở Thận Chi cuối cùng mới chịu yên.

“Ngọc nhi nhất định rất mệt! Lại phải đi học, lại phải đi làm. A! Ta giúp Ngọc nhi hảo hảo sửa sang lại căn phòng được rồi.”

Sở Thận Chi nói là làm liền, hắc từ nhỏ tự tay chăm sóc đê đê, sớm đem mười tám loại võ nghệ làm việc nhà học thành thục. Hắc đi tới ban công ngoài cửa cầm cây lau nhà cũ nát bắt đầu động thủ.

Cẩn thận mà lau hết, quần ống quần, xắn tay áo, Sở Thận Chi quỳ dùng giẻ lau lau sàn nhà cẩn thận, tiếp theo tất cả đồ dùng trong nhà cũng nhất nhất lau vài lần. Nói “tất cả đồ dùng trong nhà” bất quá cũng chỉ là bàn học bình thường, một cái ghế cùng một cái tủ quần áo nho nhỏ thôi.

Quét dọn hết phòng, Sở Thận Chi vừa lại chà rửa phòng tắm thật sạch, nhất là cái bồn cầu ảnh hưởng tới vệ sinh cá nhân của bảo bối đệ đệ, Sở Thận Chi càng lại không sợ bẩn mà tỉ mỉ chà qua chà lại.

Quét dọn hết phòng tắm, Sở Thận Chi cũng chưa mệt, liền cầm lấy quần áo dơ của đệ đệ đi ra ban công bắt đầu lấy tay giặt.

“Người là nguồn điện người là ánh sáng, người là thần thoại duy nhất của ta, ta chỉ yêu người, You are my Superstar...” Tiếng nhạc chuông quen thuộc vang lên, Sở Thận Chi cũng bất chấp bọt xà phòng trên tay, lập tức hưng phấn mà rút điện thoại từ trong túi ra, không thể chờ đợi mà ấn xuống nút thoại.

“Ngọc nhi!” Hiếm khi được đệ đệ chủ động gọi điện thoại cho mình, Sở Thận Chi cao hứng mà sắp nhảy dựng lên.

“Ca, người ở nơi nào?”

“Hà?” Sở Thận Chi nghe vậy trống ngực nhất thời nhảy loạn xạ, “Ta... Ta tại phòng làm việc a!”

“Như vậy a... Ca, xin lỗi, ngày đó nói với người hơi quá đáng, người đừng giận ta oh!”

“Ngọc nhi... Ngốc, ca ca sao giận người được?”

“Ca... Cảm ơn người, trên đời này không có người nào đối với ta tốt hơn người...”

“Ngọc nhi ngốc, ca ca không đối tốt với người thì sẽ đối tốt với người nào đây? Được rồi, lần trước ca ca thấy người hình như gầy đi, người có hảo hảo ăn cơm không?”

“Ca, người đừng lo lắng, thân thể ta rất tốt, ta sẽ hảo hảo chăm sóc mình. Kỳ thật... Lần trước nhìn thấy người ta... Trong lòng ta cố gắng... Cố gắng nhịn cao hứng...”

“Ngọc nhi...” Sở Thận Chi phảng phất có thể nhìn thấy bộ dáng đỏ mặt của đệ đệ mình.

“Sau lần gặp người ta bây giờ buổi tối cũng ngủ được rồi, a! Không được, ta phải đi, ta còn phải chạy tới chỗ làm đây! Ca... Người cũng phải hảo hảo chăm sóc chính mình, biết không? Chỉ cần chúng ta nhẫn nại qua một năm theo ước định với cha, vậy sau này chúng ta nhất định không bao giờ lìa xa nữa.”

“Ngọc nhi, ca ca biết rồi... Ca ca sẽ nhẫn nại...” Sở Thận Chi nén xuống không khóc thành tiếng, nước mắt cũng đã không nghe lời mà chảy xuống...

Sau khi tắt điện thoại, Sở Thận Chi lau nước mắt, đem quần áo trong thau giặt sạch, vắt khô, nhất nhất mà móc lên cây sào.

Trở lại trong phòng, bắt giắc sờ đông sờ tây, đem sách của đệ đệ lên cầm lật xem, tưởng tượng ra bộ dáng bảo bối Ngọc nhi của mình chăm chú đọc sách. Rồi lại lấy quần áo của hắn từ trong tủ quần áo ra, không muốn xa rời mà sờ soạng, hút rồi ngửi, một lần lại nói tiếp một lần nữa.

Cứ như vậy mà cọ xát hồi lâu, trời cũng đã tối, Sở Thận Chi cũng không nở rời đi.

“Ồn thôi...Ồn thôi...” Vừa nói, có lẽ vì mùi của đệ đệ làm lòng an tĩnh lại, Sở Thận Chi đã thiếu ngủ mấy ngày dĩ nhiên cứ như vậy nằm ở trên giường trầm lắng mà ngủ lúc nào không hay...

Không biết ngủ bao lâu, từ thang lầu truyền đến tiếng bước chân quen thuộc làm cho Sở Thận Chi lập tức cảnh giác mà tỉnh lại.

Bi thăm rồi, nhất định Ngọc nhi trở về!

Ồ... Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Ta chiều hôm nay mới đáp ứng hắn phải nhẫn nại, nếu như bị hắn phát hiện ta không tuân thủ ước định, len lén chạy tới nơi này, hắn nhất định sẽ tức giận!

Không được, ta phải trốn đi!

Sở Thận Chi ngược mắt nhìn, trong căn phòng nho nhỏ chỗ người có thể trốn cũng chỉ có một...

Nhẹ nhàng mà đẩy cửa phòng, mở ra bong đèn mờ ảo, Sở Thiên Ngọc ném ba lô xuống mặt đất, vừa đi vừa cởi quần áo trên người, vào phòng tắm hảo hảo mà tắm rửa.

Tắm rửa xong đi ra, tiện tay đem khăn lông vắt lên người, Sở Thiên Ngọc trần như nhộng mà ngã lên giường, thở ra nặng nề.

Mở to mắt, dù thân thể mệt mỏi mà kêu to muốn nghỉ ngơi, nhưng trong đầu lại lộ ra khuôn mặt xinh đẹp của người nọ, Sở Thiên Ngọc quen thói mà tay hướng gối đầu sờ sờ, lập tức tìm ra đồng ảnh mà mỗi đêm mình đều phải mở ra ngắm rất nhiều lần.

“Lại qua một ngày rồi, ngày chúng ta gặp nhau lại gần một ngày...” Sở Thiên Ngọc cầm lấy ảnh chụp si ngốc mà nhìn lại xem, cuối cùng bất giác mà hôn một cái, “Ngủ ngon.”

Đem ảnh chụp cẩn thận đóng lại, Sở Thiên Ngọc lúc này mới thỏa mãn mà đóng cửa tắt đèn, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, buông lỏng thân thể uể oải của mình, trầm lắng ngủ...

Thật vất vả đợi được đệ đệ tắt đèn, Sở Thận Chi lúc này mới lanh tay lẹ chân mà từ trong tủ quần áo bò ra.

Ánh trăng nhẹ nhàng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, trên khuôn mặt ngủ say của thiếu niên phản xạ ánh trăng mờ mờ, đẹp như một giấc mộng ngọt ngào nhất.

Sở Thận Chi ngồi bên giường si ngốc mà nhìn, mãi cho đến khi trời sáng, rốt cục mới quỵn luyến mà đứng dậy rời đi.

Nhớ nhưng, vốn là một loại thuốc phiện khó cai nhất, Sở Thận Chi mỗi đêm sau khi tan ca cũng như bị nghiện thuốc mà chạy đến căn hộ của đệ đệ, giúp hắn quét dọn giặt quần áo, rồi lại len lén trốn trong tủ quần áo, chờ đệ đệ ngủ thiếp đi, lại quý quý túy túy mà chuồn ra nhìn hắn, cuối cùng mới cam tâm tình nguyện mà rời đi.

Đêm nay, đệ đệ vừa mới tắt đèn, Sở Thận Chi liền không thể chờ đợi mà vọt từ trong tủ quần áo ra.

Trời ạ! Đau chết mất, bàng quang kìm nén nước tiểu đến mức sắp nổ rồi! Lần sau nhất định phải nhớ kỹ mang mấy cái túi plastic bên người, để ngừa vạn nhất. Sở Thận Chi vừa ôm lấy bụng vừa nghĩ.

Nhưng không nghĩ tới hắn vừa mới hướng nhà xí đi hai bước, bên trong đột nhiên đại phóng quang minh!

“A...!” Sở Thận Chi phát ra một tiếng kêu sợ hãi, sợ đến bất động tại chỗ.

Chứng kiến đệ đệ đứng ở trước giường, thẳng tắp mà nhìn hắn, Sở Thận Chi sợ đến mặt mũi trắng bệch.

“Sở đại tổng tài, cho ta biết người nửa đêm canh ba không ngủ được, đến căn hộ nhỏ xíu này của ta là làm sao a?”

“Ta... Ta...” Sở Thận Chi nguyên bản ấp úng nói không ra lời, sau lại linh quang chợt lóe, đem hai tay duỗi đi phía trước, hai mắt nhắm lại, sâu kín mà mở miệng nói: “Ta không biết đây là nơi nào... Ta mộng du... Ta mộng du...”

“Mộng du?” Sở Thiên Ngọc vươn năm ngón tay hướng trước mặt ca ca quơ quơ, “Người thật mộng du?”

“Đúng vậy... Ta mộng du... Ta mộng du...” Sở Thận Chi một bên thì thầm phát ra thanh âm “Thần quái”, một bên len lén mà chuyển hướng cửa.

Mất thấy công lớn sẽ cáo thành, bản thân sẽ thoát “Án phát hiện tại trận” rồi, nhưng Sở Thận Chi cuối cùng lại không nghĩ ra một bước thất bại trong gang tấc, lại bị đệ đệ hỏa nhãn kim kim (mắt đỏ lên) mà ôm đồm trở về.

“Mộng du? Du cái đầu người!” Sở Thiên Ngọc ngồi bên giường đem ca ca to gan lớn mật này đè lên đùi mình, kéo quần hắn xuống, hung hăng mà thưởng lên mông hắn mấy cái tát!

“Ô... Đau quá đau quá a... Ngọc nhi tha ta... Ca ca lần sau không dám... Ô...”

“Hừ! Cầu xin tha thứ cũng không tác dụng, mộng du? Biện lý do cũng nên biện một cái thiết thực chút, ta mỗi ngày trở về chỉ nhìn đồng quần áo treo trên ban công cũng biết người ghé qua, người cho ta mù hay dẫn độn? Ta mỗi ngày cũng gọi điện ám chỉ người, chuyện ta người không cần lo, cho ta làm một người độc lập, có không? Người đáp ứng ta như thế nào? Người nói a!”

“Ô... Ca ca không nhin được a...”

“Không nhin được cũng phải nhin! Người nghĩ ta nhẫn nại không khổ cực sao? Vạn nhất ba biết hai người chúng ta len lén gặp mặt, chúng ta đã vi ước, phải ra đi! Người có hiểu hay không a? Đáng ghét, mỗi ngày ta tần tần khổ khổ mà đi làm đến tột cùng là vì cái gì? Lời nói của ta người tưởng nói dóc thoi sao? Xem ra hôm nay không hảo hảo giáo huấn người, người vốn không ngoan rồi.” Sở Thiên Ngọc càng nói càng tức giận, liền xuống tay quá nặng.

“Ô... Ngọc nhi đừng đánh, ca ca sắp tè ra quần rồi, người nhanh thả ta đi nhà xí có được không?” Sở Thận Chi cảm giác mình thật sự sắp nín không được rồi.

“Hừ! Chiêu nước tiểu này đã cũ rồi, còn muốn gạt ta?”

“Ô... Ca ca không có lừa người, là thật, ca ca thật sự sắp tè ra quần rồi!” Sở Thận Chi đã sắp vội muốn chết, bản thân không muốn mất mặt mà tiểu trên người đệ đệ, nếu thật vậy thì hắn tự tử để quên đi còn hơn!

“Thật sự muốn đi tiểu sao? Cho ta kiểm tra một chút.” Sở Thiên Ngọc tà tà cười, xoay người ca ca lại đối mặt mình, hai chân đại mở mà khóa gối trên người mình.

“Ô... Ngọc nhi... Van cầu người nhanh một chút thả ca ca đi nhà xí...”

“Ai u, kê kê cũng trưởng lớn như vậy rồi.” Ôm trụ tính khí của ca ca, Sở Thiên Ngọc cười đến điên dại, “Ca ca hảo đáng thương oh! Lại cho đệ đệ ta đến giúp người tiêu tan bệnh sưng nhanh chóng!”

Một tay kéo ngược hai tay của ca ca ra sau người, một tay kia êm ái mà xoa bóp lên tính khí đã cương đến phát tím kia, Sở Thiên Ngọc nhìn chăm chú vào ánh mắt thống khổ nhẫn nại, đọng nước mắt của ca ca, trong cơ thể lập tức dâng lên luồng cuồng nhiệt *** quen thuộc.

“Không! Không! Ô... Ngọc nhi! Ngọc nhi! Người tha ca ca đi... Van cầu người! Van cầu người!” Liều mạng nhin xuống nước tiểu tùy thời cũng có thể bộc phát, Sở Thận Chi lệ lưu đầy mặt mà cầu khẩn.

“Còn cố gắng chịu! Vậy thì như vậy đi...” Sở Thiên Ngọc cúi đầu cắn lên núm vú nho nhỏ dưới lớp áo sơ mi!

“A a...” Sở Thận Chi thiếu chút nữa không nhin được mà tiểu ra, không khỏi ai ai gọi cuống quýt.

“Đáng ghét, dĩ nhiên còn không ra!” Sở Thiên Ngọc tức giận mà cầm vòng eo ưu mỹ rắn chắc của ca ca, đưa hắn giơ cao lên, rồi lại mạnh hướng côn thịt của mình dùng sức ngồi xuống...

“Không...”

Nhục huyết phía sau, cơ thể căng cứng bị côn thịt cương thẳng thật lớn của đệ đệ không chút lưu tình mà dùng sức tiến vào, Sở Thận Chi phát ra một tiếng thét thê lương, khóc càng không ngừng, không cách nào khắc chế mà phun ra chất lỏng màu vàng kim, cảm giác máu toàn thân của mình, kể cả óc não phảng phất cũng muốn bạo phát ra.

Sở Thiên Ngọc bị cảnh tượng đẹp dễ quý dị này hoàn toàn mê hoặc, nhiệt nhiệt, mùi chất lỏng nồng nặc vấy lên toàn thân hai người, trên mặt ca ca là ánh mắt thẹn đến muốn chết, nhục huyết vô cùng cực nóng lại trở nên vô cùng mềm mại, khắp nơi làm cho hắn điên cuồng đến cực điểm.

“A...” Gào thét lớn đem yêu tinh chết tiệt kia đặt trên sàn nhà ẩm ướt, Sở Thiên Ngọc như con dã thú thả hỗn hển, cuồng loạn, ngang ngược không có quy luật mà dùng sức quất xuyên vào.

“A a...” Sở Thận Chi lắc đầu, thần trí không rõ mà khóc kêu: “Ô... Ngọc nhi người giết ta đi! Giết ta đi! Ca ca không mặt mũi nhin người rồi... Ô...”

Bộ dáng đau đớn đáng thương kia của ca ca làm cho Sở Thiên Ngọc nhìn tâm can đều tan nát, động tác cũng nhin không được mà nhu hòa lại, “Xuýt, bảo bối ngoan, không có việc gì... Không có việc gì...”

“Ô... Ngọc nhi... Van cầu người... Đừng không quan tâm ta... Người đừng không quan tâm ta... Ca ca không thể không có người a... Ô...”

“Ta sao không cần người đây! Mặc kệ bộ dáng gì nữa của người, trong mắt ta vĩnh viễn đều là đáng yêu nhất... Ngoan... Đừng khóc...”

Ái ngữ ôn nhu của đệ đệ như là tiên đàn linh dược, làm cho Sở Thận Chi khóc đến mặt tèm lem lập tức lau nước mắt mỉm cười.

Cứ như vậy, chuyện “tiểu yêu tinh trong tủ quần áo” ném mùi vị đến tận cốt tủy giống như diễm quỷ trong liêu trai chí dị, hàng đêm đến thăm gặp thiếu niên yêu mến, hai người hàng đêm liêu chết dây dưa, âm thanh thân thể va chạm cùng tiếng rên rỉ *** lãng cả đêm không dứt bên tai.

Chỉ đáng thương cậu học trò thức đêm khổ học bên cạnh nhà, mỗi đêm sắc mặt trắng bệch, hai mắt thất thần mà máu mũi chảy ròng, bi thảm mà bước trên con đường thi cử

24. Chương 24

Thời gian cực nhanh, năm tháng như thoi đưa.

Chớp mắt một năm ước hảo của hai huynh đệ Sở gia cùng cha còn vài ngày nữa là hết hạn kỳ rồi, bởi vậy tâm tình của Sở đại tổng tài mấy ngày nay đặc biệt tốt đẹp.

“Vương thư ký, người nói, chúng ta có phải nên làm một yến hội long trọng, hảo hảo hoan nghênh Ngọc nhi của ta về nhà hay không!”

“Hắc hắc, tổng tài, theo ý kiến của ta, ta thấy yến hội bình thường căn bản không đủ để chúc mừng ngày có ý nghĩa phổ thiên đồng khánh này (ngày vui khắp chốn)! Trực tiếp dứt khoát làm một hôn lễ thể kỷ tốt hơn, tổng tài người xem thế nào a?”

“Hôn lễ? Hôn lễ của ta cùng Ngọc nhi? Hảo a hảo a!” Sở Thận Chi nghe vậy hai mắt tỏa sáng, mặt cười khúc khích, ngay cả nước miếng sắp chảy xuống cũng không phát hiện.

Về mặt thật là khủng khiếp oh..., Vương Gia Vĩ để mắt rồi một thân nổi da gà, thật muốn cho đám phụ nữ vây quanh luôn xem tổng tài cao quý là biểu tượng mê hoặc thấy, cho các nàng biết cái gì gọi là “Ảo tưởng tan vỡ là giai đoạn đầu của sự trưởng thành”!

“Hắc hắc, tổng tài, chúng ta đây phải nhanh bắt đầu trừ bị hôn lễ. Việc trước mắt! Đương nhiên là áo cưới của tân nương tử rồi. Tổng tài, người muốn áo cưới của người là kiểu lãng mạn cổ điển hay là kiểu hiện đại? Là loại trùng ngực hay lộ lưng? Là váy bông bông, váy đuôi cá hay là váy ngắn?”

“Váy cái đầu người! Người cho ta là nữ a?” Sở Thận Chi quen thói mà thường thư ký luôn sợ thiên hạ bắt loạn này một cái bóp! “Chuyện áo cưới không cần người lo, lễ phục kết hôn của ta cùng Ngọc nhi từ lúc mười tám tuổi ta đã tự mình xếp đặt rồi.”

“Mười tám tuổi? Vậy tiểu thiếu gia khi đó không phải chỉ mới mười tuổi? Trời ạ! Tổng tài, người cũng không tránh khỏi hủy hoại tuổi thơ trẻ nhỏ a!”

“Người câm miệng cho ta! Ta che chở bảo bối Ngọc nhi nhà ta còn không kịp, sao có thể hủy hoại hần? Hai người chúng ta vốn là hai trẻ thơ vô tư, lương tình tương duyệt, người có hiểu hay không?”

“Vâng vâng, tổng tài anh minh tổng tài anh minh.” Vương Gia Vĩ trong lòng làm mặt quỷ, “Vậy phiền tổng tài mau đưa đồ thiết kế cho ta đi! Trang sức hoa văn đính trên lễ phục hần đã rất cũ.”

“Hảo, ngày mai ta đưa cho người. Được rồi, chuyện ta mua lại khu thương mại Ngọc nhi làm thuê ngàn vạn lần phải giữ bí mật, còn có, về mấy người ‘nằm vùng’ ta phái đi bí mật bảo vệ Ngọc nhi tại khu thương mại, người phải nhớ kỹ, chờ Ngọc nhi trở về nhà, đừng lập tức điều những người đó đi, qua một hai tháng sẽ điều bọn họ ra khỏi nước, ngàn vạn lần không thể cho Ngọc nhi có cơ hội gặp mặt bọn họ trong tập đoàn Sở thị, nếu không hần sẽ sinh nghi, biết không?”

“Vâng, tổng tài thật sự là mưu tính sâu xa a!”

“Chờ thêm một hai năm nữa lại điều bọn họ trở về, đến lúc đó cho dù Ngọc nhi vô tình gặp phải bọn họ trong Doanh nghiệp Sở thị, cũng có thể nói là chính bọn họ xin vào, biết không?”

“Vâng, tổng tài anh minh tổng tài anh minh.”

“Ai! Vì Ngọc nhi của ta thật sự cũng khổ cực những tình anh bọn họ rồi, sau này ta sẽ hảo hảo bồi thường bọn họ.”

“Có những lời này của tổng tài, tin tưởng bọn hần trong công ty một bước lên mây cũng là chuyện nằm trong tầm tay, cho dù bây giờ khổ cực cũng là đáng giá, càng huống chi có thể có cơ hội hầu hạ tiểu tổ tông của chúng ta, có thể nói là phúc bọn hần đã tích tu từ đời trước!”

“Người thật lẻo mép!” Sở Thận Chi cười mắng.

Ling...

“Ha! Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến. Là Trần Tuấn, đại khái là muốn báo cáo tin tức xấu của tiểu thiếu gia! Bất quá kỳ quái, hần hôm nay sao tới sớm trước thời gian?” Vương Gia Vĩ vừa tiếp điện thoại di động vừa nghi hoặc mà nói.

“Vương thư ký, không tốt rồi, tòa thương mại phát hỏa!”

“Cái gì? Phát hỏa?” Vương Gia Vĩ vừa nghe thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, “Vay tiểu thiếu gia đâu? Khu thương mại cho dù toàn bộ bị thiêu hết cũng không sao, chỉ cần mọi người không có việc gì là tốt rồi, nhưng nhất là tiểu thiếu gia ngàn vạn lần không thể có chút tổn thương a!”

“Các người đang nói cái gì? Cái gì phát hỏa? Đưa điện thoại cho ta!” Sở Thận Chi ở bên nghe được sắc mặt trắng bệch, vội vàng đoạt lấy điện thoại, “Trần Tuấn, nói rõ, đệ đệ ta bây giờ ở nơi nào?”

“Tổng tài, tòa thương mại phát hỏa, ta cùng tiểu thiếu gia bị đám người chạy nạn tách rời ra, mấy người chúng ta sau khi trốn ra được tìm khắp nơi không thấy hần, gọi điện cũng không ai bắt máy, mặc dù đội phòng cháy đã toàn lực cứu giúp, nhưng ngọn lửa bây giờ càng lúc càng lớn, ta lo lắng tiểu thiếu gia hần... Hần còn ở bên trong...”

Sở Thận Chi nghe vậy toàn thân lạnh như băng, thân thể run rẩy cơ hồ chân cũng đứng không vững, nhưng hần buộc mình tỉnh táo lại đối mặt cửa ải sinh tử này, bây giờ có thể cứu tâm can bảo bối của hần chỉ có chính mình.”Trần Tuấn, người không được hoảng! Nhanh nắm giữ tình huống hiện trường, có động tĩnh gì lập tức liên lạc ta, ta mười phút nữa sẽ tới!”

“Vâng!”

“Tổng tài, người muốn đến hiện trường cũng được, nhưng ngàn vạn lần không được vọt vào đám cháy oh!” Vương Gia Vĩ ở một bên sốt ruột mà nói.

“Người cầm miệng cho ta! Người nghĩ rằng ta sẽ trở mắt nhìn Ngọc nhi hăm sâu biển lửa, mà một mình ta ở bên ngoài sống nhỡ như một mình sao? Vương Gia Vĩ, nếu như ta không thể trở về... Nói cho cha mẹ, xin bọn họ tha thứ hai huynh đệ chúng ta tội bất hiếu.”

Vương Gia Vĩ sau khi khẩn cấp liên lạc lão gia cùng phu nhân của Sở gia liền vội vàng chạy tới hiện trường đám cháy.

“Trời ạ! Vậy phải làm sao bây giờ mới được?” Vừa nhìn đến đại hỏa rần rần tại hiện trường, khói đen dày đặc, Vương Gia Vĩ quả thực gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

“Vương thư ký, người rốt cục đã tới!” Trần Tuấn từ thật xa chứng kiến Vương Gia Vĩ liền sốt ruột chạy tới.

“Tổng tài cùng tiểu thiếu gia thế nào rồi?”

“Bởi vì không thấy tiểu thiếu gia ở nơi nào, cho nên tổng tài không để ý lời khuyên can của mọi người, còn đả thương vài đội viên phòng cháy, ngang ngạch xông vào!”

“Trời ạ!”

“Xin lỗi, cũng là chúng tôi không tốt, không bảo vệ tốt tiểu thiếu gia, nếu không tổng tài cũng không bị...”

“Ai! Cái này cũng là ngoài ý muốn, cũng không thể trách các người a!”

“Xin lỗi, xin lỗi...”

“Vương thư ký, người sao ở đây? Người biết A Tuấn?”

Sau lưng truyền đến tiếng nói quen thuộc làm cho Vương Gia Vĩ cùng Trần Tuấn vừa mừng vừa sợ mà nhanh chóng xoay người lại, tất cả đồng thanh mà kêu to! “Tiểu thiếu gia!”

“Ông trời phù hộ! Ông trời phù hộ! Tiểu thiếu gia người không sao chứ?” Vương Gia Vĩ sốt ruột hỏi.

“Ta không có việc gì. Ta cùng một người đồng sự mới vừa từ mặt sau lầu hai đập vỡ cửa sổ nhảy xuống, chân hấn gãy xương rồi, ta thì chỉ bị thương ngoài da, không có việc gì.”

“Tiểu thiếu gia, người... Ý người không phải là tổng tài cứu người ra?” Vương Gia Vĩ nhất thời cảm thấy đại sự không ổn.

“Người nói cái gì? Ca ca cứu ta ra? Người nói ca ca cũng ở chỗ này?” Sở Thiên Ngọc nghe vậy cực kỳ hoảng sợ.

“Trời ạ! Tiểu thiếu gia, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tổng tài hấn nghĩ người còn ở bên trong, đã chạy vào cứu người rồi!”

“Không...” Sở Thiên Ngọc không thể tin loại chuyện thần xui quỷ khiến này dĩ nhiên sẽ phát sinh trên người bọn họ, vội vàng xoay người vọt vào đám cháy!

“Không được, tiểu thiếu gia! Người không thể đi người không thể đi a! Trần Tuấn, người mau tới hỗ trợ kéo tiểu thiếu gia lại!”

“Hảo!”

Hai người gắt gao mà bắt được Sở Thiên Ngọc, sợ hấn lại đi mạo hiểm.

“Buông ta ra! Các người buông ta ra!” Sở Thiên Ngọc liều mạng mà giãy dụa, không để ý mà đánh đá loạn xạ.

Vương Gia Vĩ cùng Trần Tuấn nào nắm giữ nổi Sở Thiên Ngọc như con dã thú nổi giận, lập tức bị đánh ngã xuống đất, thống khổ mà rên rỉ.

“Vương thư ký, nếu như ta không thể trở về... Phiền người nói cho cha mẹ, xin bọn họ tha thứ hai huynh đệ chúng ta tội bất hiếu.” Sở Thiên Ngọc nói xong cũng không quay đầu lại liền xoay người chạy mất.

“Trời ạ! Sao hai huynh đệ bọn họ nói cũng nói giống nhau như đúc a!” Vương Gia Vĩ căn bản không biết phải đối mặt như thế nào với hai vị chủ nhân Sở gia, không khỏi ngửa mặt lên trời kêu rên!

Sở Thiên Ngọc dùng điện thoại di động rút cục tìm được ca ca tại lầu hai tòa thương mại, hai người không khỏi rơi lệ đầy mặt, gắt gao mà ôm lấy đối phương, không bao giờ nữa nguyện buông tay.

“Ô... Ngọc nhi... Ngọc nhi ngốc... Người tại sao còn vào!? Xin lỗi, đều là ca ca không tốt... Đều là ca ca không tốt... Hại người lại lâm vào nguy hiểm...”

“Ta không cho phép người nói xin lỗi nữa! Người nghĩ ta sẽ trở mặt nhìn người hăm sâu biển lửa, mà một mình ta ở bên ngoài sống nhỡn như một mình sao?”

“Ngọc nhi...” Sở Thận Chi vừa nghe được đệ đệ vừa nói cùng chính mình đồng dạng tiếng lòng, không khỏi vừa cảm động vừa vui mừng mà cười.

“Ca, không có việc gì, người đừng sợ, ta biết một lối an toàn, chúng ta chạy tới chỗ đó đi! Đến, ta công người.” Sở Thiên Ngọc xuất ra khăn lông ướt trước đó đã chuẩn bị che miệng mũi của hai người, liền bắt đầu công ca ca suy yếu chạy trốn thoát.

Khói đặc càng lúc càng khiến người ta khó có thể thở, hai người mới chạy vài bước đã không cách nào hô hấp. Sở Thiên Ngọc chần tỉnh tỉnh thần mà vọt tới cửa sổ trước đó hấn đã chạy trốn, thang xe lập tức cứu hai người xuống.

Vương Gia Vĩ vừa thấy hai người bình an được cứu, lập tức quỳ xuống hướng lão thiên gia dập đầu ba cái, hô to cảm ơn trời đất!

Mọi người vội vã lên xe cấp cứu, hai huynh đệ Sở gia trải qua nạn kiếp trở về, khó nhịn kích động, căn bản bất chấp còn có những người khác ở đây, chỉ biết liều mạng mà ôm lấy lẫn nhau, điên cuồng mà hôn.

Nhân viên cứu hộ trong xe cấp cứu thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, tiếng rên rỉ thở dốc ca ca phát ra khiến cho tài xế đang điều khiển xe nghe xong thiếu chút nữa đâm vào vạch ngăn cách, xe phía sau cũng vội vàng khẩn cấp phanh lại, bất quá do không kịp mà truy đụng thành một đoàn.

Tiếng còi cảnh sát, tiếng loa, tiếng mắng vang tận mây xanh, nhưng mặc kệ trên đời còn có bao nhiêu rối loạn, mặc kệ tương lai còn có bao nhiêu hiểm trở cùng chướng ngại, hai huynh đệ Sở gia trải qua đủ loại đau khổ sẽ không bao giờ nữa bị tách ra...

25. Chương 25

“Nai Con lười, nhanh rời giường, thời gian không còn sớm, chúng ta đáng lẽ phải xuất phát rồi, nếu như chúng ta đến muộn, nhất định sẽ bị cô dâu chém chết.” Âu Dương Đạo Đức một bên xốc chăn bông lên, một bên cười cười nói.

“Nhưng ta rất buồn ngủ oh...”

“Làm sao vậy? Hôm qua chủ nhân ta không phải nghe lời người nói nên chỉ làm một lần thôi? Sao còn có thể vậy?” Âu Dương Đạo Đức yêu thương mà đem Nai Con ôm vào trong lòng.

“Ta... Ta...”

Đáng ghét, hần như thế nào không biết xấu hổ mà nói cho chủ nhân được, là mình tối qua cứ ngây ngốc mà nhìn bộ dáng hần ngủ mãi đến khi trời sáng mới ngủ đây!

Có thể do cảm xúc sắp tham gia hôn lễ của người khác ảnh hưởng! Vừa nghĩ đến lúc đầu hần cùng chủ nhân trải qua đủ loại gian khổ, rốt cục mới có thể kết hôn, tâm lý sẽ không tránh khỏi vừa cảm kích vừa sợ hãi.

Người này... Thật sự thuộc về ta rồi sao? Càng thêm dùng sức mà ôm chặt thân người phía trên, dù hai người kết hôn đã ba năm, cuộc sống trải qua so với hần như giấc mộng mà còn ngọt ngào hơn vạn phần, nhưng Phan Tuấn Vĩ khó tránh có khi cảm thấy sợ hãi bất an.

“Nai Con tối hôm qua không ngủ được phải không?” Âu Dương Đạo Đức nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Nai Con nhìn một chút, quả nhiên phát hiện quầng mắt đen nhạt.

“Uh...”

“Ta biết rồi, Nai Con nhất định không đủ mệt, muốn tìm bất mãn, cho nên mới ngủ không được có đúng không? Ai! Chủ nhân ta quả nhiên không thể đối với Nai Con quá chăm sóc a! Như vậy ngược lại sẽ hại người. Không sao, chúng ta bây giờ làm thêm hai lần, chủ nhân ta cam đoan Nai Con đêm nay nhất định ngủ vù vù, thoải mái đến hừng đông! Đến đây!”

“Đến cái đầu của người! Người nào muốn tìm bất mãn a? Người cho ta mê sắc a? Xin đừng dùng sắc lang chỉ tâm của người độ với ngây thơ nam chi phúc của ta!”

“Ta là sắc lang? Người là ngây thơ nam? Là ai buổi tối hôm qua liều mạng lắc lắc cái mông, đem đại côn thịt của ta kẹp quá chặt, khóc cầu ta mạnh hơn a? Người kia thật đúng là ngây thơ a!”

“Người nào... Người nào có lắc... Lắc cái mông a? Người... Người đừng nói lung tung oh.” Mỗi lần vẽ mặt Phan Tuấn Vĩ hồng thì bắt đầu cà lăm.

“Còn không thừa nhận? Không sao, lần sau chủ nhân ta sẽ nhớ kỹ đem trình diễn trên giường của chúng ta tỉ mỉ quay lại, cho người hảo hảo thấy rõ.”

“Đừng! Ta chết cũng không muốn!”

“Ai! Ngẫm lại chúng ta quả thật cũng lâu rồi không quay phim, thật có điểm hoài niệm đây...” Nghĩ đến quá trình lúc đầu quay lại “thể nghiệm lần đầu yêu” oanh oanh liệt liệt của hần cùng Nai Con, Âu Dương Đạo Đức không khỏi lộ ra ánh mắt hoài niệm.

“Chính người đi hảo hảo chậm rãi hoài niệm đi! Biến thái!” Một con nai con tức giận đến hung hăng cắn chủ nhân một cái!

Làm Lý Sa cũng được mời tham gia hôn lễ khi chứng kiến trên khuôn mặt luôn luôn tự hào của Âu Dương Đạo Đức xuất hiện hai dấu răng cắn, nhất thời không chút lưu tình mà cười bạo ra tiếng.

“Oa ha ha...” Lý Sa cười đến ngả trước cúi sau.

Hừ! Đáng đời. Phan Tuấn Vĩ ở một bên nhìn có chút hả hê.

“Du tiên sinh, phiền coi chừng vợ người được không?” Âu Dương Đạo Đức tức giận mà nói.

“Xin lỗi, Âu Dương tiên sinh, là nhà ta dạy bảo không nghiêm, ta sẽ đem vợ của ta về hảo hảo quản giáo. Nhưng người như vậy quả thật...” Du Dịch Dương luôn luôn tao nhã lịch sự thấy thế cũng không nhịn được cười.

“Không có biện pháp, có thể là theo cô dâu của hôm nay đây đưa đã lâu, con nai con nhà chúng ta cũng theo hẳn càng lúc càng làm tới rồi.” Âu Dương Đạo Đức không để ý Nai Con với cặp mắt phẫn nộ, nghịch ngợm mà trừng mắt nhìn, “Được rồi, sao chưa thấy Diệp Phương Diêu? Hắn không phải chết cầu sống cầu mới khiến Sở Thiên Chi đáp ứng hẳn giả mạo làm cha sứ chứng hôn sao? Sao đến bây giờ còn chưa xuất hiện a?”

“Ta vừa mới nhìn thấy hắn a! Người kia của hắn cũng tới. Bất quá tướng mạo người kia a! Thiếu chút nữa đem Sở bá bá cùng Sở bá mẫu hù chết, ha ha ha...” Lý Sa lần nữa thất thanh cười to.

“Tần tiên sinh vốn cao lớn rất giống lão đại băng xã hội đen, bất quá ta cảm giác được người kia hoàn lại rất ôn nhu, đối với a Diêu hình như cũng tốt lắm a!” Phan Tuấn Vĩ nhớ tới có lần chứng kiến bộ dáng hẳn lừa Diệp Phương Diêu uống thuốc.

“Đúng vậy! Hắn đối với a Diêu tốt lắm, tốt đến kẻ khác sờ gáy ớn a...” Lý Sa không phải không biết qua loại thủ đoạn kinh khủng một tay roi da, một tay kẹo đường của hắn đối với Diệp Phương Diêu, không khỏi đối với chính mình gả cho một người chồng trong ngoài như một, ôn nhu chăm sóc cảm thấy vạn phần may mắn.

“Nguyên lai các người cũng ở chỗ này a!” Sở Thiên Ngọc mặc lễ phục màu trắng ca ca tự tay xếp đặt vôi vĩa mà chạy tới, “Thấy Diệp đại ca chưa?”

“Không thấy a! Chúng ta cũng đang bắt đầu nói về hắn cùng người kia của hắn đây!” Lý Sa nhún vai.

“Nguy rồi, hôn lễ sắp bắt đầu, cha sứ cũng không thấy, ca ca nếu biết, không chém chết lá đại ca cũng lạ.”

“Ha hã, chúng ta đây thật sắp có trò hay nhìn. Bộ phim cô dâu huyết nhận cha sứ chứng hôn như vậy không phải mỗi ngày cũng có thể nhìn.” Lý Sa sắc mặt không đổi mà nhìn có chút hả hê.

“Vương thư ký, tìm được người chưa?” Sở Thiên Ngọc chứng kiến Vương Gia Vĩ từ trên lầu vôi vĩa chạy xuống, không khỏi sốt ruột hỏi.

“Báo cáo thiếu gia, chưa tìm được. Ta cũng lục soát khắp cả tòa nhà, khắp nơi cũng không tìm được người, gọi điện cũng không được a!”

Xong hết rồi, lần này khẳng định sắp phát sinh vụ án giết người rồi.

Diệp Phương Diêu người chết ở nơi nào vậy? Sở Thiên Ngọc không khỏi tuyệt vọng mà hô to trong lòng.

Trong nhà kính hoa viên phía sau toàn nhà, giấu trong bụi hoa rậm rạp, một người thân bào phục cha sứ màu đen, nam tử tuấn mỹ tướng mạo trắng nõn đang vẽ cái móng ngựa quỳ trên mặt đất ai ai mà cầu xin tha thứ.

“Ta van người người tha ta... Chúng ta về nhà làm tiếp có được không? Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, ta không thể đến muộn.”

“Quan tâm hắn nhiều như vậy, ai kêu người phải thay quần áo *** đây này, người nghĩ ta thấy rồi sao chịu được?”

“Bảo phục thần thánh như vậy *** đây chỗ nào? A...! Người đừng tiến vào! A a... Đi ra ngoài, nhanh đi ra ngoài!”

“Bảo ta đi ra ngoài còn hút ta chặt như vậy? Sư phụ Thần học viện các người không dạy người, cha sứ nói dối sẽ xuống địa ngục sao?”

“Ta sớm đã ở trong địa ngục rồi! Ô... A a... Nhẹ chút... Van cầu người... Đau quá đau quá a!”

“Sao làm nhiều lần như vậy rồi người vẫn không quen a?”

“Ai kêu của người lớn như vậy! Căn bản không phải là của loài người!?”

“Sách! Thiên phú của mình còn tự lừa gạt mà mắng ta là cầm thú, người muốn chết a!”

“Ô a a...! Đau... Đau a! Người muốn giết ta sao? Ô... Đáng ghét, người nào cần thiên phú gì a? Người nghĩ rằng ta là nhân viên kỹ viện của người oh? Đừng... Uh uh ha ha... Không... Đừng... A a...”

“Bắt đầu sáng khoái rồi? Người có tiếng rên *** dăng như vậy có tư cách làm cha sứ sao? Ta thật muốn cho viện trưởng Thần học viện đạo mạo trang nghiêm của các người đến xem bộ dáng người bị ta thao túng khoái đến như vậy, hồi hấn rốt cuộc đã dạy như thế nào? Ta cũng sẽ cho nhân viên kỹ viện của ta đi học.”

“Ô... Người là đồ bại hoại... Ta hận chết người! A a... Ta... Ta sau này nếu như thật sự xuống địa ngục tuyệt đối phải kéo người cùng đi! A a... Không được... Ta không được... A a...”

“Bắn nhanh vậy? A! Còn bào phục trọng yếu nhất cũng bị ô uest? Chậc chậc! Tiểu cha sứ tiết sớm đáng yêu của ta, người xác định người như thế này có thể đi chủ trì hôn lễ sao?”

“Ô... Người ác ma... Ta hận chết người... Hận chết người...”

Cha sứ bị ác ma giày vò đến hấp hối rốt cục khi hiện thân trước mặt mọi người, cách thời gian hôn lễ chính thức bắt đầu không tới ba phút.

“Trời ạ! Diệp đại cha sứ của ta người cuối cùng xuất hiện rồi!” Vương Gia Vĩ đã sắp vội đến điên cuồng, vừa thấy Diệp Phương Diêu thiếu chút nữa quỳ xuống lạy, “Người... Người làm sao vậy? Đi đường khó chịu sao? Muốn ta đỡ người đi đến trên đài không?”

“Người chạm hấn thử cho ta xem.”

Vương Gia Vĩ vừa thấy nam tử kia tại phía sau Diệp Phương Diêu tản mát ra loại khí tức nguy hiểm của dã thú, lập tức sợ đến lui xuống ba bước!

“Hắc hắc, Tần lão đại, không dám không dám, toàn bộ thế giới ai chẳng biết Diệp tiên sinh là người của người? Ta sao dám can đảm chạm hấn một chút, ta... Ta còn có việc phải làm, ta đi trước!” Vương Gia Vĩ nói vừa xong liền như đại cát mà chuồn mất!

“Tần đại ca, Diệp đại ca, các người đã tới, nhanh lên, hôn lễ sắp bắt đầu, ca ca chờ đến độ không nhịn được rồi.” Sở Thiên Ngọc vừa thấy hai người xuất hiện, lập tức chạy lên.

“Sở lão đệ, xin lỗi, chúng ta đã tới trễ, bắt quá người cũng biết, nam nhân có một số việc vốn không thể chờ.”

“Vâng vâng, ta hiểu rõ.” Sở Thiên Ngọc nghe vậy không khỏi cười khổ, “Ca ca một mực thúc dục, sợ làm trễ ngày đẹp giờ lành mà một vị đại sư hấn mời đặc biệt tính cho chúng ta, nếu người chậm trễ thời gian, sợ rằng...”

“Ô... Đều là ác ma người làm hại rồi! Người cũng không phải không biết Sở Thận Chi mong chờ gả cho đệ đệ hấn muốn chết, nếu hôm nay ta làm phá hủy hôn lễ này, ta nhất định sẽ bị hấn thiên sống!” Diệp Phương Diêu biết rõ tính tình của bạn thân, không khỏi vẻ mặt đau khổ nói.

“Yên tâm, có ta ở đây! Ai dám động người? Hảo hảo, hôm nay cũng là ta sai, nhiều lắm ta tặng thêm vài tấm vé ưu đãi của câu lạc bộ cho hai vợ chồng bọn hấn chơi đùa thống khoái là được! Còn không được? Vậy tặng thêm hai VCD mới nhất vừa phát hành? Sao còn trùu ta? Vậy cộng thêm hai bộ đạo cụ phát minh tối tân nhất? Còn chưa được? Vậy cộng thêm... @#%&...”

“Hôn lễ chính thức bắt đầu!”

Trời còn chưa sáng liền rời giường chuẩn bị, đích thân Sở Thận Chi tự tay xếp đặt lễ phục màu trắng ở ngoài cửa đợi cả buổi, thật vất vả đợi đến những lời này, lập tức lôi kéo cha gấp rút đi vào!

Tất cả mọi người vốn lần đầu tiên chứng kiến có cô dâu vội vã như vậy, không khỏi đều cười nghiêng ngả!

“Thận Chi, đi thông thả một chút, thông thả một chút, cha cũng đã đáp ứng các người kết hôn, người gấp cái gì a?”

“Cha, người không biết ta đã đợi ngày làm tân nương tử của Ngọc nhi cũng vài chục năm rồi, ta căn bản ngay cả một giây cũng chờ không nổi nữa, người đi nhanh ma!”

“Hảo hảo, đừng kéo đừng kéo, xương cốt của ta đều sắp bị người kéo rời rồi.”

Người ta vốn là con gái lớn lên không thể lưu lại, chính mình thật vất vả sinh được một đứa con trai, sao cũng phải gả đi giống như vậy a? Sở Trọng Thu bất đắc dĩ mà nghĩ.

Bất quá quên đi, chỉ cần bọn nhỏ bình an vui sướng là tốt rồi, từ sau tai nạn hỏa hoạn lần trước, chính mình cuối cùng cảm nhận được sự bất định của sinh mệnh, cái gì đạo đức, cái gì luân thường, so với sinh mệnh quý giá của hài tử mình, căn bản không đáng kể. Bọn họ muốn cùng một chỗ thì cùng một chỗ! Dù sao hai người đều là tâm can bảo bối của mình, người nào cưới người nào, người nào lấy người nào, cũng xem như nước phù sa không rơi xuống ruộng người ngoài!

“Chú rể, cô dâu xin mời đến vị trí.”

Sở Trọng Thu đi lên phía trước đem tay con đặt vào bàn tay đứa con khác của mình.

“Cha, cảm ơn người. Cảm ơn dưỡng dục chi ân của người, cảm ơn người giao ca ca cho ta.” Sở Thiên Ngọc nắm tay ca ca, đối cha khom người chào thật sâu.

“Ngốc tử, nói cái gì đây...” Sở Trọng Thu hốc mắt phỉếm hồng, giọng điệu ghen ngào mà nói.

“Hai người các người sau này phải càng hiếu kính cha người, không có hấn, sẽ không có các người hôm nay, biết không?” Lâm Bình Bình tiến lên dìu đỡ chồng nàng, hốc mắt cũng đỏ theo.

Nếu như lúc đầu không phải nam nhân này lòng dạ rộng rãi tốt bụng tiếp nạp mẫu tử nàng, nếu như hôm nay không phải hấn bỏ mặc hết thấy quy phạm thế tục mà tiếp nạp hai huynh đệ bọn hấn, bọn họ sao có thể có phúc phận kết thành liên lý như hôm nay?

“Mẹ, chúng ta biết. Chúng ta sau này nhất định sẽ càng hiếu kính hai người các người.” Sở Thận Chi cũng đối cha mẹ khom người chào thật sâu.

“Tuyên đọc lời thề.” Diệp Phương Diêu xuất ra bài đọc mà cô dâu trước đó giao cho hấn, bắt đầu lớn tiếng đọc chậm: “Đệ đệ Sở Thiên Ngọc tiên sinh, xin hỏi người có nguyện ý lấy ca ca Sở Thận Chi tiên sinh làm vợ, mặc kệ hấn già nua hay tàn tật, béo hay gầy, vĩnh viễn đều yêu hấn, giúp đỡ hấn cũng như bảo bọc hấn, mãi đến đời đời kiếp kiếp, cho dù cái chết cũng không thể tách bọn người?”

“Ta nguyện ý.” Sở Thiên Ngọc nhìn ca ca xinh đẹp mang theo nét mặt tươi cười vô cùng chờ mong, cũng cười theo.

“Ca ca Sở Thận Chi tiên sinh, xin hỏi người có nguyện ý gả cho đệ đệ Sở Thiên Ngọc tiên sinh làm vợ, mặc kệ phú quý hoặc nghèo khó, mặc kệ khỏe mạnh hoặc bệnh tật, vĩnh viễn cũng sủng nịch hấn, che chở hấn cũng như chịu sai khiến vô điều kiện của hấn, mãi đến đời đời kiếp kiếp, cho dù cái chết cũng không thể tách bọn người?”

“Ta đương nhiên nguyện ý!” Sở Thận Chi lớn tiếng mà trả lời.

Mọi người nghe được câu trả lời không thể chờ đợi được của cô dâu không khỏi lần nữa ôm bụng cười to.

“Hảo, các vị có mặt phía dưới có phản đối gì khác không, nhưng ta sợ nếu như người nào dám ra đây trở ngại tiến hành hôn lễ này, hại cô dâu không gả đi được, sợ rằng sẽ máu tươi tại trận, thân thể khác chỗ, bị hủy thi diệt tích, cho nên vì tánh mạng quý giá của các vị mà suy nghĩ, chúng ta vẫn là nên bỏ bớt bước này đi!”

Cha sứ lời này vừa nói ra, dưới đài lập tức ầm lên cười to.

“Hảo, bây giờ bốn cha sứ thay mặt chúa chính thức tuyên bố các người kết làm vợ chồng. Chú rể, người có thể hôn...”

Cha sứ nói còn chưa hết, cô dâu cũng đã không thể chờ đợi được mà nhào vào trong lòng chú rể, ôm sát cổ hắn, hôn lên thật sâu...

Hai người hôn đến khó mà chia lìa, cha sứ cùng mọi người chờ đến thiếu chút nữa ngáp ngủ rồi, hai người vẫn chết không xa rời nhau, đến cuối cùng, cha sứ rốt cục chịu không được, lần đầu tiên tự mình tuyên bố giải tán, mọi người nhanh như chớp mà chạy đến bữa tiệc rượu phía sau ăn!

Cây bạch đàn được gấu koala từ nhỏ che chở tưới tiêu đã cao lớn khỏe mạnh, hắn đã trở thành chỗ dựa vĩnh viễn của gấu koala, mặc kệ đời đời kiếp kiếp, bọn họ đều đã gấu gấu dựa chặt lẫn nhau, gắn bó tương ôi, bất ly bất khí.

Hoàn toàn thư

26. Chương 26: Phiên Ngoại 1

Cơn biến động tài chính đảo lộn toàn cầu, Doanh nghiệp Sở thị dưới sự chấn động của cơn khủng hoảng tài chính này, chẳng những không bị ảnh hưởng, ngược lại còn thừa dịp tình thế cũng mua lại không ít công ty gặp phải nguy cơ tài chính, có thể nói là doanh gia lớn nhất.

Rất nhiều tạp chí kinh tế tranh nhau muốn phỏng vấn nhà lãnh đạo cao nhất của Doanh nghiệp Sở thị — Sở Thận Chi tổng tài, nhưng đều bị Sở tổng tài khéo léo cự tuyệt lấy lý do vì sự vụ bận rộn.

Nếu như đại chúng xã hội biết Sở tổng tài vĩ đại của chúng ta đang vội vàng chuyện gì, đại khái sẽ bất tỉnh nhân sự.

Tại cao ốc Doanh nghiệp Sở thị, bên trong một căn phòng tạp vật không ai để mắt tới, sở đại tổng tài tại thương giới có khả năng hô phong hoán vũ, tại Doanh nghiệp Sở thị có được đại quyền sinh sát, đang quỳ gối trên sàn nhà nút “bảo vật” yêu quý...

“Hừ uh... Ngọc nhi... Ca ca nhớ người muốn chết... Bảo bối của ta...”

Đem cơn thịnh của nam nhân nút đến tẩm tặc rung động, Sở Thận Chi vẻ mặt say mê mà giương mắt nhìn đệ đệ yêu đến phát cuồng của hắn.

“Ca ca, mau buông ta ra...” Trên mặt phân không rõ là thống khổ hay vui sướng, Sở Thiên Ngọc miễn cưỡng không chế chính mình không bắn tinh trong miệng yêu tinh.

Đáng chết, hắn sao lại ngu xuẩn đến mức mắc mưu ca ca.

Biết rõ theo hắn một mình tại một cái phòng khăng định sẽ xảy ra chuyện, chính mình lại không kháng cự được ánh mắt mê người của ca ca.

“Ca, không được... Nhanh buông ra... Ta còn có một cuộc họp phải tham gia a...”

Từ sau khi Sở Thiên Ngọc tốt nghiệp đại học, hắn không để ý lời phản đối của ca ca, cố ý muốn bắt đầu làm cho công ty từ nơi cơ bản nhất.

Vì càng thêm hiểu rõ nhu cầu của khách hàng, hắn lựa chọn bộ nghiệp vụ coi như khởi điểm, từ nhân viên nghiệp vụ bậc thấp nhất bắt đầu công việc.

Mỗi ngày chăm chỉ chạy theo khách hàng, tránh không khỏi hứng gió hứng nắng, ca ca mỗi ngày chung quy đau lòng mà tìm mọi cơ hội, tại công ty vì hắn lau lau mồ hôi, đầm đầm chân.

Có khi đầm đầm nhân tiện lau đến cò súng (ẩn dụ = ...), phát sinh tình hình bây giờ...

“Tiểu đệ đệ” bị hầu hạ sướng khoái đến lên trời, mặc dù rất muốn thống khoái mà làm với ca ca một hồi, nhưng Sở Thiên Ngọc rất rõ chức trách công việc của mình.”Ca, ngoan, chúng ta về nhà tiếp tục, nếu như ta đến muộn sẽ bị quản lý mắng...”

“Ai dám mắng Ngọc nhi của ta?” Sở Thận Chi vừa nghe xong liền hỏi, lập tức tức giận đến nhảy dựng lên!”Từ nhỏ ngay cả ca ca cũng không nỡ mắng người một câu, người nào dám mượn gan trời? Dám ở địa bàn Sở gia chúng ta tạo phản? Ngọc nhi, người nói, có phải là Trần giám đốc kia?”

Sở Thiên Ngọc thừa dịp lúc ca ca phát hỏa, nhanh mắt lẹ tay mà đem “tiểu đệ đệ” đút vào lại trong quần.”Là ai cũng không trọng yếu. Ca, người đừng nhúng tay vào chuyện của ta, bây giờ ta chỉ là một viên chức nhỏ bé của bộ nghiệp vụ, đi họp đúng giờ vốn là thủ tục cơ bản nhất, quy định này nghe nói cũng là người chế định a, Sở đại tổng tài.”

“Ai nha, quy tắc ca ca đặt vốn là cho người khác tuân thủ, Ngọc nhi của ta cao hứng mấy giờ đến thì mấy giờ đến, ai dám nói người đến muộn, ca ca liền phải hấn đến Nam Cực họp với chim cánh cụt!”

Sở Thiên Ngọc nghe vậy quả thực dở khóc dở cười.”Đủ rồi, ca, đừng lời thôi nữa. Sau này không cho người đến tìm ta “thuê phòng” nữa, vạn nhất bị người phát hiện thân phận của ta, như vậy không tốt đâu.”

“Nhưng ca ca không nỡ để người đi.” Sở Thận Chi đau lòng mà vuốt gương mặt của đệ đệ vì phôi nấng mà trở nên hơi đỏ, “Ngọc nhi của ta ở bên ngoài chạy bên đông bên tây, dầm mưa dãi nắng, nhưng ca ca lại trong phòng làm việc vĩnh chân hưởng máy lạnh, người bảo ta sao an tâm được?”

“Hết thấy đều là chính ta lựa chọn, không cho người tự trách mình nữa.”

“Nhưng — ”

“Ca, ta van người người mau quay về phòng tổng tài đi, ta phải đi họp rồi, buổi tối gặp.” Sở Thiên Ngọc sau khi nâng khuôn mặt xinh đẹp kia lên và cúi đầu hôn một cái, liền nghiêng ngang đi..

Lòng tràn đầy khó chịu mà trở lại phòng tổng tài làm việc, Sở Thận Chi vừa vào cửa đã bị “Thiên tài thư ký” của hấn ôm trụ.

“Trời ạ! Thật là tốt tổng tài người cuối cùng đã trở về! Nhanh cứu giúp ta a!” Vương Gia Vĩ thiếu chút nữa khóc rống chảy nước mắt.

“Vương Gia Vĩ, người làm cái gì? Gặp quý?” Sở Thận Chi tức giận mà thưởng hấn một cái đánh mạnh!

“Ô... Tổng tài thật xấu, người ta thiếu chút nữa bị cường bạo rồi, người còn đánh ta.” Vương Gia Vĩ vuốt cái trán đỏ lên.

“Cường bạo?” Sở Thận Chi nhíu mày, “Người nói hứu nói vượn cái gì?”

“Ô... Là thật! Bên trong có một đại biến thái ăn mặc quái dị nói muốn tìm người, ta chỉ bắt quá rút tách cà phê cho hấn, hấn đã nói ta câu dẫn hấn, một tay lấy ta đè trên mặt đất, đối với ta động tay động chân, thật là khủng khiếp a!” Vương Gia Vĩ rùng mình một cái.

“Đại biến thái ăn mặc quái dị?” Sở Thận Chi trong đầu đột nhiên linh quang chợt lóe, “Chẳng lẽ là hấn?”

Mở ra phòng khách quý sát vách, Sở Thận Chi liếc mắt một cái liền thấy một người nam tử tuấn mỹ thân hình cao lớn, da dẻ ngăm đen, ngũ quan khắc sâu.

Hấn có bờ vai dài, trên đầu thắt một sợi dây cột tóc nạm đầy châu báu, trên người xích lỏa, thân dưới mặc váy tơ đen như màu mực, trên tay đang quơ một thanh đoản đao hình thù kỳ lạ quái dị, nhảy những bước múa biến hóa kì lạ.

“Mặc Ưng! Quả nhiên là người.” Sở Thận Chi thở dài.

“Này, A Thận!” Mặc Ưng đánh tiếng bắt chuyện, tiếp tục chuyên chú vào “đao vũ” của hấn.

Sở Thận Chi đối với hành động kì dị của tên bạn học đại học này sớm đã thấy mãi thành quen. Hấn biết Mặc Ưng mỗi lần gặp phải mỹ nhân làm cho hấn nhiệt huyết sôi trào, đều cầm lấy bảo đao cùng hấn lớn lên hạo hạo khua một phen.

Mà hấn càng hưng phấn sẽ nhảy càng lâu.

Sở Thận Chi ở một bên sau khi ngồi hết mười phút, rốt cục bắt đầu cảm thấy kinh ngạc.

Oa, xem ra lần này người làm cho Mặc Ứng hăng hái bừng bừng như thế, khẳng định là một thiên tiên Đại mỹ nhân rồi.

Bất quá hẳn chẳng muốn quần hoa tâm đại củ cải này lại coi vừa ý người nào rồi.

“Được rồi, đừng nhảy, nhìn hoài đầu ta cũng choáng váng.” Sở Thận Chi không kiên nhẫn mà trừng mắt hắt một cái, “Nói đi, đại nhân bận rộn như người sao rảnh rỗi bay tới gặp ta vậy bạn học cũ?”

Mặc Ứng sau khi nhảy thêm vài cái, cuối cùng tạm thời thổ lộ được kích động của thân thể. Hắn cầm vài lau lau cái đầu đầy mồ hôi, đặt mông ngồi lên ghế sa lon.”Đem chuyện làm ăn tới cho người a.”

“Làm ăn?” Sở Thận Chi hồ nghi mà nhìn hắn, “Làm ăn gì?”

“Năng lượng mặt trời a.” Mặc Ứng vừa nói vừa cầm vài bắt đầu lau chùi bảo đao của hắn, ” ‘Mã Thái Cổ Quốc’ chúng ta vốn có danh xưng là đất nước mặt trời, có ánh nắng dồi dào, đường ca của ta, oh, chính là quốc vương bệ hạ, hẳn muốn tại quốc nội phát triển sản nghiệp năng lượng mặt trời, lần này chính là phái ta đến với Doanh nghiệp Sở thị các người nói kế hoạch hợp tác.”

“Uh, cũng có ý tứ.” Sở Thận Chi từ chối cho ý kiến mà gật đầu.

“Này, đây chính là thương cơ mấy trăm triệu khổng lồ, người khác cầu cũng cầu không tới, ta tự mình đưa đến tận miệng cho người, người ngay cả một khuôn mặt tươi cười cũng không cho ta?” Mặc Ứng tức giận mà cầm đao vào lại trong vỏ đao.

“Sở Thận Chi ta nếu như việc buôn bán là dựa vào mua vui, Doanh nghiệp Sở thị sao có thể có quy mô như hôm nay?” Sở Thận Chi lạnh lùng trừng mắt hắt một cái, “Đường ca người cũng không phải một hôn quân, hẳn có thể chọn công ty chúng tôi hiển nhiên thấy được rằng Doanh nghiệp Sở thị là sự lựa chọn tốt nhất của các người.”

“Hảo hảo, ta cho tới bây giờ cũng nói không lại người.” Mặc Ứng giờ hai tay đầu hàng.”Hôm nay không nói chuyện làm ăn, buổi tối theo ta đi hảo hảo uống một chén, như thế nào?”

“Không được, buổi tối ta phải về nhà với Ngọc nhi của ta.” Sở Thận Chi không chút lưu tình mà cự tuyệt.

“Lại là đệ đệ người?” Mặc Ứng tức giận mà hai tay ôm ngực, “Sở Thận Chi, người cũng đã lớn, một điểm tiến bộ cũng không có, suốt ngày dính đệ đệ người không buông, thật sự là khiến người khác cười đến rụng răng.”

“Các người chính là cũng cười hết răng đi, còn xúc phạm ta làm gì?” Sở Thận Chi không cảm thấy có vấn đề gì mà vẩy vẩy tóc, “Là ta yêu Ngọc nhi nhà ta muốn chết, hận không thể hai mươi bốn giờ bám chặt hẳn không buông, thế nào?”

“Phải phải, coi như người lợi hại, được rồi đi.” Mặc Ứng cho tới bây giờ chưa từng nói qua luyến ái thật sự rất khó lý giải, nếu như bản thân cùng một người chung một chỗ suốt hai mươi bốn giờ vốn là chuyện kinh khủng cỡ nào!

Chơi đùa với bạn tình rồi chia tay, như vậy mới nhiều tự do a! Kẻ ngu mới đàm luyến ái!

“Người không theo ta uống rượu không sao. Tốt xấu ta cũng là khách hàng lớn của công ty các người, chung quy phải một người người tin qua làm bạn với ta đi.” Mặc Ứng liếm liếm miệng.

“Xem bộ dáng của người tựa hồ đã chọn người hợp ý?”

“Không sai, tiểu đồng tây la hét kia, thật đúng là hợp hứng thú của ta.” Trong mắt Mặc Ứng lóe quang mang chinh phục.

“Nếu như ta không đoán sai, người người nói là thư ký của ta?”

“Ha ha, tân quả (bingo)!” Mặc Ứng vỗ tay cười to, “Thế nào? Mượn được không?”

“Cũng không phải không được...” Sở Thận Chi đột nhiên cười thần bí, “Nếu như người giúp ta làm một chuyện, ta chẳng những vô điều kiện cho người mượn, còn có thể giúp người một tay...”

“Oh? Nói nghe thử...”

Sáng sớm cách ngày, Sở Thiên Ngọc cũng tương tự như thường lệ chạy xe máy, âu phục phẳng phiu đúng tám giờ sáng đi vào phòng làm việc.

“Sớm a, Tiểu Lôi.” Cùng đồng sự ngồi bàn kế bên bắt chuyện, Sở Thiên Ngọc đem bao công văn ném xuống bàn.

“Sớm a, A Thiên.” Tiểu Lôi đem một phần công văn đưa tới trước mặt hắn, “Này, đưa cho người. Trần giám đốc dặn người trước tiên xem số liệu bên trong, rồi đến phòng làm việc hắn tìm hắn.”

“Hảo. Ta biết rồi.”

“A Thiên, người chắc còn chưa biết một thiên đại tin tức a.”

“Tin tức gì?”

“Ta nghe được tin đồn, một khách hàng tới công ty, nghe nói vốn là kế hoạch đầu tư mấy chục tỷ đây.”

“Oh, vậy rất tốt a.” Kỳ quái, chuyện đại sự hệ trọng như vậy, ca ca tối hôm qua ở nhà sao không nhắc tới? Sở Thiên Ngọc không khỏi có điểm buồn bực.

“Cái gì tốt, Trần giám đốc áp lực siêu lớn, khiến bộ nghiệp vụ chúng ta lần này cũng căng thẳng, ngàn vạn lần không thể xảy ra nửa điểm sai lầm, nếu không sẽ cho chúng ta nghỉ việc.”

“Nếu như là khách hàng lớn như vậy, chúng ta đây quả thật phải cẩn thận.” Sở Thiên Ngọc nghiêm túc mà gật đầu.

“Ôi, bắt đầu từ bây giờ chúng ta không còn những ngày tốt đẹp, người a, đến lúc tăng ca tăng đến bạn gái cũng chạy theo người khác.” Tiểu Lôi thở dài chùng chất, lấy kinh nghiệm từng trải hảo tâm nhắc nhở hắn.

“Yên tâm. Ta cam đoan vợ của ta sẽ không chạy theo người khác.”

“Vợ? Là thuận miệng nói hay là có chính thức cử hành nghi thức?” Tiểu Lôi tò mò hỏi.

“Là chính thức.”

“Oa, người không phải mới vừa tốt nghiệp đại học sao? Cam nguyện bị trói chặt nhanh như vậy?”

Sở Thiên Ngọc không có trả lời, thần sắc nghiêm túc lại đột nhiên nhu hòa xuống.

Chắc bắt đầu từ ngày mình sinh ra, đã bị con người xinh đẹp kia trói chặt rồi...

Vừa mới sửa sang lại hết tư liệu, Sở Thiên Ngọc đã bị gọi vào phòng làm việc của thủ trưởng.

“A Thiên, tư liệu người cũng xem qua rồi?” Trần giám đốc ngồi ở trước bàn làm việc của hắn, ngẩng đầu nhìn nam hài rần rở tuần dặt trước mắt.

“Đúng vậy, sau khi ta xem hết báo cáo nghiên cứu mới nhất về thiết bị năng lượng mặt trời này, còn tự mình tìm chút tư liệu liên quan.” Sở Thiên Ngọc nghiêm túc trả lời.

“Uh, tốt lắm.” Trần giám đốc mỉm cười. “Người hắn là nghe nói rồi, chuyện khách hàng của công ty chúng ta lần này không phải chuyện đùa. Hắn là thân đường đệ của quốc vương “Mã Thái Cổ Quốc”, cũng là bộ lạc tù trưởng được coi trọng nhất, bộ nghiệp vụ chúng ta lần này phụ trách tiếp đãi khách hàng lớn này, nhưng không thể có nửa điểm qua loa. Cơ hội lần này đối với người mà nói là đợt tôi luyện tốt, ta đối với biểu hiện của người cực kỳ khẳng định, quyết định cho người tham dự tiếp đãi lần này, người phải hảo nắm chặt.”

“Cám ơn giám đốc. Ta sẽ toàn lực ứng phó.” Sở Thiên Ngọc khom người, ngữ khí thận trọng mà nói.

Trần giám đốc thích nhất chính là khí độ không kiêu ngạo không siểm nịnh của cấp dưới mới vào làm này, bây giờ ngay cả khách hàng cũng chỉ danh muốn hắn tiếp đãi, xem ra hắn bình thường bên ngoài phục vụ khách hàng, thái độ nhất định tốt lắm.

Trần giám đốc hài lòng mà gật đầu. “Mặc Ưng tù trưởng hết sức thích sống về đêm, hắn đặc biệt chỉ định một gian Pub, buổi tối người nên hảo bồi hắn chơi đùa.”

“Vâng.”

27. Chương 27: Phiên Ngoại 2

“Thần Ái Thế Nhân” vốn là Pub được hoan nghênh nhất trong mấy năm nay của T thị.

Về ngoài của nơi này thoát nhìn cực kỳ bình thường, nhưng đi vào thì như một thế giới hoàn toàn khác biệt

Cả tầng hầm bố trí thành kiểu giáo đường, trên sân khấu còn có những cô gái trẻ mặc quần áo tu nữ, vóc người nóng bỏng nhảy những vũ điệu quyến rũ mê người, dưới đài tiếng hoan hô vang lên như sấm.

“Ha ha, quả nhiên là nơi thú vị!” Mặc Ứng ham thích của lạ lần đầu chứng kiến quán bar hảo ngoạn như vậy, hưng phấn mà một tay ôm nam tử bên cạnh.”Đợi khi chúng ta trở lại khách sạn, người cũng đi thay quần áo tu nữ, vừa nhảy vừa thoát y cho bọn tù trưởng xem đi.”

Nhìn con quỷ đầu to người! Vương Gia Vĩ tức giận đến chửi ầm trong lòng!

“Xin lỗi, Mặc Ứng tù trưởng, ta là thư ký, không phải gái nhảy thoát y!” Vương Gia Vĩ hung hăng dè bẹp kích động của sắc quỷ này, cố nở ra một nụ cười.

“Ai nha, yên tâm,” bàn tay ngăm đen to lớn của Mặc Ứng không an phận mà dao động tại phần eo của nam nhân, “Bọn tù trưởng liếc mắt một cái liền nhìn ra người có tiềm chất, cam đoan sẽ nhảy được so với gái nhảy chuyên nghiệp còn *** đáng hơn!”

“Đăng cái đầu người!” Vương Gia Vĩ nghe đến đó cũng nhin không nổi nữa, một bạt tay nhằm ngay “hàm trư thủ” đang sờ mó kia!”Người nếu như tiếp tục đối ta quấy nhiễu ***, ta phải khiêu nại với tổng tài chúng tôi!”

Tiểu ngọc nghếch, là tổng tài các người đem người đưa cho ta. Mặc Ứng trong lòng cười trộm.”Ồi...hì hì, bọn tù trưởng thích người ở dáng vẻ đánh đá này, trên giường nhất định rất sướng khoái!”

Mặc Ứng luôn luôn bị phụ nữ quanh mình ton hót xu nịnh, khó được đụng tới một tiểu đồng tây hung hăng như vậy, máu toàn thân cũng hưng phấn đến sôi trào lên. (từ “tiểu đồng tây” không biết nên thay bằng từ gì)

“Muốn làm thì tự tay mình người làm!” Vương Gia Vĩ quả thực sắp bị tiếng lảm bảm của tên đại biến thái này tức đến hộc máu!

Nhìn hai người “liếc mắt đưa tình”, Sở Thiên Ngọc phụ trách tiếp đãi khách quý ở một bên thấy vậy quả thực muốn cười.

Xem ra “thiên tài thư ký” của bọn họ lần này gặp phải khác tình rồi.

“Oa, Sở lão đệ, người gần đây không phải bề bọn nhiều việc sao, hôm nay như thế nào rảnh rỗi đến?” Ông chủ Tần Chấn Dương ở hậu đài quán bar đi lên phía trước, cười cười mà chụp lên vai hắn.

“Khách hàng lớn của công ty chúng tôi chỉ định đến quán bar nhà người vui chơi a, nếu không ta nào có thời gian rảnh đến.” Sở Thiên Ngọc cười cười, “Diệp đại ca đâu? Sao không thấy hắn?”

“Hắn tại bao sương bồi ca ca người a.”

“Ca của ta?” Sở Thiên Ngọc nhú mày, “Hắn tới sao?”

“Nghe nói đang tiếp đãi khách hàng lớn của công ty các người a. Người mau dẫn hắn vào đi thôi, hắn đã tới lâu rồi.”

“Uh, biết rồi.” Thật sự là, lại tới nữa. Chỉ cần là chuyện của hắn, ca ca liền yêu đương lẫn lộn hết thấy.

Bất đắc dĩ mà thở dài, Sở Thiên Ngọc đem Mặc Ứng cùng Vương Gia Vĩ còn ở một bên đấu võ mồm đưa vào trong bao sương.

“Này, hoan nghênh các vị khách quý đại giá quang lâm bốn giáo đường, mọi người mời ngồi.” Diệp Phương Diêu từ trên ghế sa lon đứng lên, vui vẻ mà đưa cho mỗi người một chén rượu.

“Cám ơn.” Sở Thiên Ngọc sau khi cầm chén rượu, dùng ánh mắt chất vấn nhìn ca ca ngồi ở một bên.

Sở Thận Chi âm thầm le lưỡi, giả vờ kinh ngạc mà đứng dậy.”Ngọc nhi, như thế nào là người?”

“Trần giám đốc phái ta tới tiếp đãi Mặc Ứng tù trưởng.”

“Oh, thì ra là thế, ta trước đó không hề biết gì cả.”

“Thật sự?” Sở Thiên Ngọc hồ nghi mà nhìn ca ca hắn.

“Thật sự a. Ta còn tưởng rằng Trần giám đốc sẽ tự mình tự tay tiếp đãi.”

Mặc Ứng chứng kiến tên bạn học của hắn còn đang cố sức giả bộ vô tội, thật sự rất muốn cười ra tiếng, nhưng nghĩ đến hậu quả sau đó chính là mất đi tiểu mỹ nhân bên người, vội vàng cố gắng kiềm chế.

Đang lúc này, có một phục vụ sinh hấp tấp vội vã gõ cửa tiến vào!”Ông chủ, bên ngoài có người đánh nhau, có thể ra một chút?”

“Hảo, ta lập tức đến.” Diệp Phương Diêu vội vàng đứng dậy tạ lỗi cùng mọi người, “Xin lỗi a, các vị, các người cứ tận lực uống, ta trước đi ra ngoài xử lý một chút.”

“Uh, người mau đi đi, đừng lo chúng tôi.” Sở Thận Chi gật đầu.

“Cần giúp không?” Mặc Ứng thích nhất chuyện kích thích, còi lòng đầy chờ mong hỏi.

“Không cần, tự ta có thể đối phó, cảm ơn, người anh em.” Diệp Phương Diêu sớm biết rằng Mặc Ứng vốn là bạn học đại học của Sở Thận Chi, cùng hắn nói chuyện cũng trở nên tự nhiên.

Đợi Diệp Phương Diêu đi, Vương Gia Vĩ lập tức dội hắt một chậu nước lạnh, “Không cần tới con người bận rộn như người, chồng của Diệp ông chủ người ta là người xuất thân xã hội đen, còn chưa tới phiên người xuất đầu.”

“Vương thư ký, với khách hàng sao có thể nói vô lễ như thế?” Sở Thận Chi nhìn bạn học luôn luôn cao cao tại thượng của hắn bị mắng trong bụng kỳ thật rất muốn cười, nhưng tại trước mặt đệ đệ không thể lộ ra chân tướng.

“Không sao, ta thích hắn như vậy, hắn càng mắng ta càng hưng phấn.” Mặc Ứng hai mắt tỏa ánh sáng mà liếm liếm miệng.

Nghĩ đến “quả ấu nhỏ” thú vị bị chính mình đặt ở dưới thân thao đến chết đi sống lại, nghĩ đến dáng tao khóc cầu mình tha hắn, Mặc Ứng liền không nhịn được cương lên.

Vương Gia Vĩ ở dưới ánh mắt biến thái *** tà này, cảm giác chính mình dường như bị ăn sạch trơn, không nhịn được giật mình mà rung mình một cái.

“Mặc Ứng tù trưởng, ta trước kính người một chén.” Sở Thận Chi làm bộ không phát hiện ánh mắt cầu cứu của thư ký mình.

Kỳ thật lấy trực giác nhạy cảm của hắn, hắn có thể cảm giác được tia lửa giữa hai người.

Thiếp thân thư ký hắn đi theo bên cạnh mình nhiều năm cũng sắp ba mươi rồi, vẫn còn là tên xử nam, cả ngày cùng chó cưng Ny Ny và xe yêu của hắn chơi đùa, làm cho ông chủ này của hắn mỗi ngày đắm chìm trong bể tình thấy cũng không thể bỏ qua.

Vương Gia Vĩ, công phu trên giường của Mặc Ứng vốn có tiếng, người hảo hảo hưởng thụ “tình” phúc của người đi.

“Vương thư ký, Mặc Ứng tù trưởng nếu như uống nhiều, người phải phụ trách dẫn hắn trở về khách sạn, biết không?” Sở Thận Chi đặc biệt dặn dò.

“Cái gì? Ta?” Mẹ ơi, nếu như bị tên biến thái này mang về khách sạn, cái mông của bổn thiếu gia còn giữ được sao?

Vương Gia Vĩ trong lòng thầm kêu không ổn, vội vàng chối từ, “Không được, Ny Ny nhà ta còn chưa ăn cơm, ta phải về bồi nàng.”

“Ny Ny? Đó là người nào?” Mặc Ứng tò mò hỏi.

Vì muốn đuổi tên biến thái này, Vương Gia Vĩ linh cơ nhất động, thuận miệng nói dối, “Ny Ny là bạn gái của ta, chúng ta ở chung đã rất lâu, cảm tình tốt cực kỳ.”

Hắc hắc, cái này người phải biết khó mà lui rồi.

Không nghĩ tới Mặc Ứng nghe xong ngược lại càng thêm hưng phấn, “Thật sự? Ta đây với người cùng nhau trở về chơi trò 3P đi, yên tâm, bốn tù trưởng vốn là nam nữ thông sát, cam đoan làm cho hai người các người dục tiên dục tử, sướng khoái đến tột điểm!”

Vương Gia Vĩ nghe vậy thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh!” Trên thế giới sao còn có người biến thái như người a a a?!”

Sở gia huynh đệ nghe đến đó cũng không nhịn được bạo cười ra tiếng —

Diệp Phương Diêu vừa đi đến gần quầy bar liền phát hiện hai đại nam nhân đang ra tay đánh nhau.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì,” Trợ thủ đắc lực Cách Nhĩ của Tần lão đại nhún vai, “Hai người này cũng là khách quen trong quán chúng ta, bọn họ bình thường giao tình rất tốt, cũng cùng nhau ước hẹn đến tán gái, không nghĩ tới hôm nay lại vì ghen tuông mà đánh nhau.”

“Không có chuyện gì còn gọi ta đến? Là người đàn bà nào có bản lĩnh lớn như vậy?” Kỳ thật Diệp Phương Diêu không lắm hứng thú muốn biết, chỉ là thuận miệng hỏi một chút.

“Không phải phụ nữ, bọn họ là vì mỹ thiếu niên nằm trong lòng của lão Đại kia.” Cách Nhĩ chỉ chỉ ghế sa lon bên cạnh.

“Cái gì?!” Diệp Phương Diêu nghe vậy lập tức lấy tốc độ hỏa tiễn vọt lên —

“Các người đang làm gì?!”

Tần Chấn Dương ngẩng đầu nhìn tiểu bảo bối của mình đang lửa ghen tận trời mà trừng mắt nhìn hấn, không khỏi bật cười.

Hấn cố ý thêm dầu vào lửa mà nói, “Hỏi chi? Ta đang an ủi tiểu mỹ nhân say rượu a.”

“Ta không cho phép chủ nhân ôm người khác! Người nhanh buông hấn ra!” Diệp Phương Diêu tức giận đến hốc mắt cũng đỏ, dùng sức đem thiếu niên từ trong lòng nam nhân nắm kéo ra!” Người là hồ ly tinh nơi nào tới? Mơ tưởng muốn câu dẫn chủ nhân của ta!”

Không chút nào mềm lòng mà đem thiếu niên uống đến say khướt đập qua một bên, Diệp Phương Diêu bay nhanh mà ngồi vào trong lòng nam nhân!

“Đây là vị trí của ta, ai cũng không được phép đoạt!”

“Cha sứ nhỏ bé thân ái của ta không phải luôn nói thần ái thể nhân (thần linh yêu con người) sao? Người sao không có lòng từ bi như vậy, đuổi kẻ say rượu đi?” Tần Chấn Dương trêu chọc mà nói.

“Ta mới mặc kệ hấn say hay không say! Dù sao ta không cho người ôm người khác!” Diệp Phương Diêu ôm cổ nam nhân, bá đạo nói.

“Hảo hảo, thích tiểu nô lệ ghen tuông.” Tần Chấn Dương cười cúi đầu trên mặt hấn hôn một cái, “Kỳ thật ta chỉ là xem hài tử này cao lớn khỏe mạnh, hỏi hấn có ý định muốn quay phim. Người cũng biết, ngành phim gay của “câu lạc bộ Cảo Cảo Nhạc” của chúng ta mới thành lập cần một số gương mặt mới.”

“Muốn tìm người mới cũng không nhất định ông chủ người tự thân xuất mã?” Diệp Phương Diêu tức giận mà nói, “Thành thật mà nói, người có phải để ý hấn rồi?”

“Nếu như ta nói phải?” Tần Chấn Dương hứng thú lớn nhất ngày thường chính là trêu chọc tiểu nô lệ đáng yêu của hấn.

“Người... Người sao có thể... Ô...” Diệp Phương Diêu khóc bưng kín mặt, “Chúng ta khi kết hôn trước mặt chúa trời tuyên đọc lời thề, sao chủ nhân có thể không quan tâm ta? Ô...”

Tần Chấn Dương không nghĩ tới một câu nói đùa sẽ làm cho bảo bối của mình khóc, vội vàng cuống tay cuống chân loạn xạ mà trấn an, “Đừng khóc đừng khóc, chủ nhân là nói giỡn với ngươi, ta sao để ý người khác, chủ nhân vĩnh viễn chỉ yêu một mình ngươi a, tiểu bảo bối mau đừng khóc.”

“Ngươi nói cái gì? Lập lại lần nữa...” Diệp Phương Diêu tại trong lòng nam nhân quất quất ghen ghen mà hỏi.

“Ta nói... Chủ nhân vĩnh viễn chỉ yêu một mình ngươi!” Tần Chấn Dương luôn luôn không thích đem lời yêu nói ra miệng, lúc này cũng không thể không “tự chính khang viên” (từ ngữ rõ ràng, ầm áp) mà lập lại.

“Ha ha, chủ nhân bị lừa rồi!” Diệp Phương Diêu ngẩng đầu đối với nam nhân làm một mặt quỷ, cười đến ngã trái ngã phải.

Tần Chấn Dương lúc này mới giật mình phát giác mình vừa bị chọc ghẹo, không khỏi dở khóc dở cười.”Hảo a, tiểu nô lệ thích gạt người như ngươi, xem chủ nhân phạt ngươi như thế nào!”

“A a — ngươi muốn mang ta đi nơi nào? Chủ nhân, không nên a a a — “

28. Chương 28: Phiên Ngoại 3

Tửu quá tam tuần (), Sở Thiên Ngọc bị mọi người chúc hết vài chén rượu, không nhận được đứng lên chuẩn bị đi vệ sinh.

()(trong câu thành ngữ “Tửu quá tam tuần, thái quá ngũ vị”, chỉ người ngồi chung bàn uống qua ba vòng, món ăn cũng lên năm lần => mang ý nghĩa bữa tiệc đã đến hồi kết)

“Xin lỗi, ta đi nhà vệ sinh.”

“Ta cũng muốn đi!” Sở Thận Chi khó khăn đợi đến cơ hội có thể ở chung một mình với đệ đệ, sao có thể bỏ qua.

Mặc Ứng cũng muốn cùng “cây ớt nhỏ” của mình ở riêng, vội vàng thúc giục bọn họ mau đi.”Đúng đúng, cùng đi đi, nước tiểu hết còn có thể cùng nhau dội nước bồn cầu, tiết kiệm nước, bảo vệ môi trường a!”

Sở Thiên Ngọc nghe vậy không nhận được trợn mắt.

Sở Thận Chi thì cười trộm không thôi theo sát sau mông đệ đệ đi ra ngoài.

“Ngọc nhi, hay là chúng ta đến sàn nhảy có được không?” Sở Thận Chi chứng kiến trong sàn nhảy đều là những cặp tình nhân, không khỏi động tâm.

“Ta là đến phụ trách chiêu đãi khách hàng, không phải đến nhảy.” Sở Thiên Ngọc bắt vì sở động mà nói.

“Nhân tiện nhảy một chút thôi, sẽ không chậm trễ thời gian. Ngọc nhi...” Sở Thận Chi làm nũng mà ôm thắt lưng đệ đệ.

“Ta nói không được chính là không được.” Sở Thiên Ngọc một tay đẩy ca ca ra.

Sở Thận Chi một cái lão đảo, trời xui đất khiến vừa vặn đụng với với người phía sau!

Đầu hai người bịch một cái đụng vào nhau, đau đến sở Thận Chi ai gọi một tiếng —

“Ai nha!”

“Ca, ngươi có sao không?” Sở Thiên Ngọc lại càng hoảng sợ, liền tranh thủ ôm ca ca vào trong lòng, sốt ruột hỏi.

“Ồ... Đầu đau quá!” Sở Thận Chi vuốt cái ót, đau đến nước mắt cũng xuống tới.

Sở Thiên Ngọc tự trách không thôi, đau lòng mà không ngừng hôn lên nước mắt trên mặt hắn, “Xin lỗi, xin lỗi, ca, đều là ta không tốt.”

“Ca ca không có việc gì, ngọc nhi đừng áy náy.” Chứng kiến đệ đệ vẻ mặt thống khổ, Sở Thận Chi cảm giác được so với sự đau đớn của thân thể còn đau đớn hơn.

“Này, có lầm hay không? Người bị đùng là ta, người xui xẻo cũng là ta, tại sao người không xin lỗi ta, phải xin lỗi hần a? Hai tên hỗn đản các người!” Một thiếu niên uống đến say khướt từ trên mặt đất bò lên, chỉ vào Sở gia hai huynh đệ mắng to!

“Lâm Ân Bảo? Như thế nào là người?” Sở Thiên Ngọc sau khi thấy rõ khuôn mặt thiếu niên, kinh ngạc mà nhú mày.

“Người là ai a? Ta biết người sao?” Lâm Ân Bảo chớp chớp hai tròng mắt vì say rượu mà mông lung, cố gắng muốn nhìn rõ ràng hần.

“Lâm Trí Viễn cũng tới?” Sở Thiên Ngọc lạnh giọng hỏi.

Sở Thận Chi nghe được cái kia tên, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Hần biết đệ đệ lòng ghen rất mạnh mẽ, luôn luôn chán ghét nam nhân kia xuất hiện ở trước mặt hần.

Đích xác, người Sở Thiên Ngọc không muốn nhìn thấy nhất chính là Lâm Trí Viễn.

Mặc kệ trải qua bao lâu, cho dù bọn họ vốn mang huyết thống huynh đệ, Sở Thiên Ngọc không có cách nào tha thứ cái tên từng quần quít lấy ca ca.

“Lâm Trí Viễn?” Lâm Ân Bảo nghe cái tên kia, ngạc nhiên mà trừng lớn mắt. “Người biết Vương bát đản kia?”

“Vương bát đản?” Cái này đổi lại Sở Thiên Ngọc trừng lớn mắt.

Kỳ quái, Lâm Ân Bảo này không phải thương anh họ hần lắm sao, cả ngày quần quít lấy hần không tha? Như thế nào hôm nay một mình chạy tới mua rượu, còn mắng hần Vương bát đản?

“Nói cho người, ta không bao giờ muốn gặp lại Vương bát đản kia! Hần muốn ta lấy người khác, muốn vứt bỏ ta, ta lấy cho hần xem! Ta Lâm Ân Bảo tùy tiện ngoắc ngoắc đầu ngón tay cũng có một đồng người tranh đoạt, người nào hi hần Vương bát đản kia a!”

Hai người nam nhân vừa mới vì hần đánh một trận, ở một bên nghe xong vội vàng chạy tới!

“Đúng đúng, chúng ta không hi hần cái loại Vương bát đản này, tiểu mỹ nhân, người theo chúng ta đi thôi.”

“Hảo, chúng ta đi!” Lâm Ân Bảo một tay kéo một người nam nhân, dẫn đầu hướng cửa đi.

“Chờ một chút!” Sở Thiên Ngọc lo lắng thiếu niên đi theo hai người xa lạ, tay vội vàng ngăn cản bọn họ, “Lâm Ân Bảo, người uống say, ta gọi người chờ người trở về.”

“Ta không có say! Ta không quay về! Ta muốn đi theo bọn họ!”

“Này, tiểu tử, có nghe không? Tiểu mỹ nhân này muốn theo chúng tôi, người bớt quản việc không liên quan mình đi.”

“Ta sẽ không cho hần đi với các người.” Sở Thiên Ngọc liếc mắt một cái liền nhìn ra hai vị này đối với thiếu niên không hề có ý đồ lương thiện, sao có thể để cho bọn họ mang hần đi.

“Hảo a, ta xem tiểu tử người vốn muốn bị đánh? Chúng ta hôm nay sẽ thành toàn người! Lên!”

Nắm tay của hai người nam nhân còn chưa đụng đến một mảnh góc áo của Sở Thiên Ngọc, đã bị người bang bang hai cước, hung hăng đạp bay ra xa ba thước —

“Ai yêu! Là ai có dũng khí ám toán chúng ta?”

Một đại mỹ nhân mặt mang sương lạnh doanh doanh mà đứng, lạnh lùng cười, “Bằng hai người các người cũng chưa xứng chạm một cộng lông của Ngọc nhi nhà ta, quả thực muốn chết!”

Ngay lúc Sở Thận Chi còn muốn trở lên phía trước bồi thêm hai cước, để cho bọn họ từ nay về sau biến thành thái giám, một cái điện thoại di động bị rơi trên mặt đất đột nhiên vang lên —

Đông ding ding đông...

Lâm Ân Bảo vừa nghe đến tiếng nhạc chuông kia, thân thể đột nhiên chấn động —

“Đây là của người rơi?” Sở Thiên Ngọc nhặt điện thoại di động lên đưa đến trước mặt thiếu niên.

Lâm Ân Bảo đầu tiên là si ngốc nhìn nó, tay run rẩy đuổi đuổi đến phía trước, rồi lại như sợ bị phồng, đột nhiên thu trở về!

“Không — ta không nghe! Ta không nghe!”

Nhìn thiếu niên giống như nổi giận mà hướng ngoài cửa xông ra, Sở gia huynh đệ sợ hãi gặp chuyện không may vội vàng chạy theo ra ngoài!

Điện thoại di động vẫn chưa từ bỏ ý định mà vang, Sở Thiên Ngọc vừa cúi đầu nhìn, màn hình biểu hiện chính là... Một trái tim tan nát.

Hắn vội vàng vừa chạy vừa ấn xuống nút tiếp nghe.

“Tiểu bảo, người cuối cùng bắt điện thoại rồi, nhanh nói cho đại ca, người ở nơi nào?” Từ đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm lo lắng của nam tử.

“Lâm Trí Viễn, nếu như người không muốn hối hận cả đời, tốt nhất lập tức tới đón hắn.”

“Người là... Thiên Ngọc? Trời ạ, tiểu bảo sao lại cùng một chỗ với người?”

“Ít dong dài, ta cho người địa chỉ, người lập tức lại đây!”

Một chiếc xe màu đen lấy tốc độ như bay vọt tới cửa quán bar, kết một tiếng khản cập ngừng lại —

Từ trên chiếc xe nam nhân bước nhanh ra, mày kiếm mắt sáng, anh tuấn trầm ổn.

Nhưng khuôn mặt trước nay luôn tỉnh táo, giờ phút này lại tràn đầy vẻ lo lắng.

“Thiên Ngọc, cảm ơn người cho ta biết.” Lâm Trí Viễn nhìn đệ đệ cùng cha khác mẹ của mình, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Không nên cảm ơn ta. Ta không phải vì người. Ta chỉ không muốn quán bar của bạn bè ta xảy ra cái gì phiền toái mà thôi.” Sở Thiên Ngọc mạnh miệng mà nói.

Lâm Trí Viễn nghe vậy cười khổ một chút.

Hắn biết đệ đệ này của hắn chưa bao giờ thừa nhận hắn là con cháu của Lâm gia, cũng không thừa nhận sự tồn tại của người ca ca này của hắn.

“Mặc kệ như thế nào, ta cũng phải cảm ơn người. Tiểu bảo đâu? Người đó ở nơi nào?”

“Trong ngõ nhỏ,” Sở Thiên Ngọc chỉ tay đến một cái hẻm nhỏ âm u bên cạnh quán bar.” Hắn rất say, không muốn theo ta về nhà. Ta đem người giao cho người rồi, chính người nghĩ biện pháp đi.”

“Biện pháp?” Lâm Trí Viễn trên mặt hiện lên một tia thống khổ, “Ta cùng hắn bây giờ sớm đã không có cách nào rồi...”

“Là hắn ngày mai sẽ chết? Hay là người sẽ lập tức mất mạng?” Sở Thiên Ngọc khinh thường mà cười giễu cợt một tiếng, “Người chỉ cần còn sống sẽ có biện pháp. Không cần chờ đến ngày đó mất đi mới hối hận, vậy chỉ làm ta xem thường người.” Sở Thiên Ngọc nói xong quay đầu đi.

Lâm Trí Viễn nghe xong hắn nói, ngốc một hồi lâu.

Không biết qua bao lâu, hắn mới khe khẽ thở dài, cất bước đi vào trong ngõ nhỏ.

Một thiếu niên mảnh khảnh ngồi chồm hổm trên mặt đất, vùi đầu vào trong hai cánh tay, không phát ra bất cứ thanh âm gì.

Nhưng Lâm Trí Viễn biết hắn đang khóc.

Đây là hải tử hắn từ nhỏ nhìn lớn lên, hắn rõ ràng mỗi một động tác, mỗi một tâm tình của hắn.

Thiếu niên từ nhỏ cha mẹ ly dị, tại một hoàn cảnh không ổn định lớn lên, chính mình chính là chỗ dựa duy nhất của hắn.

Nhưng chỗ dựa này... Rốt cuộc cũng không cách nào thuần túy nữa.

Từ sau lần ngoài ý muốn hai người có đụng chạm da thịt, Lâm Trí Viễn liền không có biện pháp đối mặt với hắn nữa.

“Tiểu bảo, theo đại ca trở về được không?”

“Người đừng quan tâm ta. Ta không có việc gì.” Thiếu niên vẫn không ngẩng đầu lên.

“Ta sao có thể không quản người, nói như thế nào nữa, ta cũng là đại ca người...”

“Đối với việc người là đại ca của ta... Ta sẽ không quên... Người đi đi, ta sẽ tự mình trở về.”

“Tiểu bảo...”

“Người đi đi! Nếu không ta sẽ vĩnh viễn không quay về!”

“Hảo... Ta đi.”

Tiếng bước chân nam nhân dần dần đi xa.

Thiếu niên tim như bị dao cắt, đột nhiên đứng dậy, phát ra tiếng khóc hô tan nát —

“Không — đại ca!”

Lâm Trí Viễn từ sau lưng bị người ôm chặt lấy, nước mắt thiếu niên rơi trên lưng hắn, dường như xuyên thấu qua quần áo, nóng bỏng mà tổn thương trái tim của hắn.

“Đừng đi... Đại ca... Ta sẽ nghe lời người nói... Người muốn ta kết hôn với ai ta cũng đáp ứng... Van cầu người đừng đi...”

Nam nhân chỉ cảm thấy trong lòng tan vỡ.

Lâm Trí Viễn xoay người lại, nâng khuôn mặt đầm lệ của thiếu niên lên, nghẹn ngào mà nói, “Tiểu bảo không khóc, đại ca không đi...”

“Đại ca...” Lâm Ân Bảo nhìn người hắn từ nhỏ đã yêu một cách đau khổ, đau thương mà nói, “Ta có thể cầu người một việc không?”

“Người nói...”

“Ôm ta...” Lâm Ân Bảo nhỏ bé mà khẩn cầu, “Van cầu người... Đại ca... Một lần cuối cùng ôm ta...”

Chính mình đã cái gì cũng không có rồi.

Hắn rõ ràng người hắn yêu vĩnh viễn cũng không yêu hắn.

Mà hắn, muốn kỉ niệm một lần cuối cùng này, theo hắn vượt qua ngày tháng cô độc sau này.

Lâm Trí Viễn chưa trả lời thỉnh cầu của thiếu niên, chỉ là thật sâu mà ngóng nhìn.

Lâm Ân Bảo cố lấy dũng khí, nhón chân lên, run rẩy mà đưa đôi môi mình lên—

Đây là từ sau lần ân ái trước của hai người, tới nay, cái hôn đầu tiên —

Giống như củi đốt bén vào liệt hỏa, hai linh hồn kiềm nén đau khổ lập tức bộc phát vướng mắc kịch liệt —

Nam nhân phát ra một tiếng gầm nhẹ, đem thiếu niên xoay người đặt trên tường, thô bạo mà xé hạ quần áo hai người, từ sau lưng hung hăng mà đâm vào —

Lâm Ân Bảo thống khổ đến cực điểm mà thét chói tai, nước mắt từng giọt từ hốc mắt không ngừng tuôn ra —

“Ô... Đại ca — đại ca — sâu nữa — giết chết ta — giết chết ta đi!”

Hắn không thể bị nam nhân yêu mến thao chết trong lòng, tình yêu tuyệt vọng của thiếu niên như khát vọng quá mức tìm được bàn tay cứu vớt.

“Tiểu bảo... Tiểu bảo...” Biết rõ cần phải buông hân đi, trở về quỹ đạo bình thường, nhưng khát vọng đối với thiếu niên lại làm cho nam nhân như bị lạc vào mê cung tình yêu, tìm không được phương hướng để thoát ra.

Lâm Trí Viễn chỉ có thể càng thêm dùng sức mà đâm vào thân thể xinh đẹp dưới thân, lấy bản khoản phát tiết trong lòng.

“A a — đến đỉnh rồi — đại ca — ”

Hoa huyết của thiếu niên đột nhiên một trận co rút, Lâm Trí Viễn thiếu chút nữa bị kẹp đến bắn ra, hân nghẹn khí, một trận hung hăng dùng sức mạnh mẽ đâm vào —

“Ô a a a — đại ca... Ta yêu ngươi... Ta đời này chỉ biết yêu một mình ngươi... Ngươi cao hứng như thế nào thì thao ta như thế! Ta là của ngươi... Vĩnh viễn là của ngươi... Ngươi thao chết ta đi —” Lâm Ân Bảo không để ý tới mà thét chói tai!

“Tiểu bảo... Tiểu bảo của ta... Bảo bối của ta —” Lâm Trí Viễn nghe lời nói kích động của thiếu niên mà ra sức lay động thắt lưng rắn chắc, đem cục huyết nhu động không ngừng co quắp đâm vào đến văng *** dịch khắp nơi, làm cho trong hẻm nhỏ hắc ám tràn ngập tiếng mập hợp *** mỹ—

“A a a — không được — quá sung sướng — ta muốn bắn — đại ca — ta muốn bị ngươi thao bắn — bắn —” Lâm Ân Bảo rốt cục lần nữa cảm nhận được tiêu hồn tư vị khiến kẻ khác phát cuồng, cái mông được côn thịt của nam nhân yêu mến cắm vào, khóc bắn tinh!

“A a a — bắn đi — tiểu bảo — đại ca cũng muốn bắn cho ngươi —” Lâm Trí Viễn cũng không nhịn được tại cơ thể thiếu niên bắn vào một cổ rồi lại một cổ tinh đặc.

Hẻm nhỏ hắc ám tràn ngập tiếng khóc nức nở cùng tiếng thở dốc triền miên, chờ sau khi hết thủy cũng quy về bình thường, nam nhân mới chậm rãi rút tính khí của bản thân ra.

Xuất ra khăn tay giúp thiếu niên lau sạch hạ thân, Lâm Trí Viễn đột nhiên không biết như thế nào đối mặt hài tử mà mình một tay nuôi lớn.

“Không sao, đại ca.” Nhìn ra trên mặt nam nhân không được tự nhiên, Lâm Ân Bảo lẳng lẳng mà cười cười.

Thiếu niên cũng không biết nụ cười vô thanh này như một cây dao bất ngờ cắm ở trong lòng Lâm Trí Viễn, đau đến hân không cách nào hô hấp.

“Ta sẽ không quẩn quít lấy của ngươi. Ta biết ta không thích đọc sách, cá tính vừa lại không tốt, đại ca cần bản không thích ta. Ta sẽ trái lại nghe lời ngươi nói, ngươi muốn ta đi tương thân, ta liền tương thân. Ta không cần biết ngươi muốn ta lấy tiểu thư của tập đoàn nào. Chỉ cần đối với công ty của đại ca có ích, ta không sao cả.”

Thiếu niên biểu hiện càng chứng chạc hiểu chuyện, trái tim của Lâm Trí Viễn càng thống khổ không chịu nổi.

Hắn biết là tính nhu nhược ích kỷ của hắn đã giết chết hài tử luôn luôn nghịch ngợm thất thường kia.

Đủ rồi! Thật sự đủ rồi! Hắn không bao giờ có thể mắc thêm lỗi lầm nào nữa!

Hắn không muốn như phụ thân chết đi, khi sắp chết mới đến truy hỏi!

“Không cần nữa!” Lâm Trí Viễn đột nhiên kích động mà gắt gao ôm thiếu niên vào trong lòng! “Tiểu bảo, không cần đi tương thân, đại ca không thể không có ngươi! Ta yêu ngươi, kỳ thật ta đã sớm yêu ngươi rồi!”

“Không thể nào...” Nước mắt vì không dám tin mà không ngừng chảy xuống gương mặt, Lâm Ân Bảo cả người phát run, dường như đang nằm mơ, si ngốc mà nhìn nam nhân hân từ nhỏ khổ luyện.”Đại ca... Coi như là gạt ta cũng tốt... Ta thật muốn nghe ngươi nói một lần nữa...”

“Ngươi muốn nghe đại ca nói mấy lần cũng được. Ta yêu ngươi, tiểu bảo, đại ca không bao giờ trốn tránh nữa.” Lâm Trí Viễn ôn nhu mà ôm ngang lấy thiếu niên, tại trên miệng hân hôn một cái.”Chúng ta về nhà đi.”

“Hảo...”

Mặc kệ đi nơi nào, chỉ cần nơi đó có người, thì đó là nhà của ta. (thích nhất câu này)

Thiếu niên mềm mại không xương mà xụi lơ trong lòng nam nhân, toàn tâm toàn ý mà lên tiếng...

29. Chương 29: Phiên Ngoại 4

Vương Gia Vĩ cảm giác được chính mình thật sự là xụi xẻo tám kiếp.

Phụng mệnh tổng tài đưa khách hàng của công ty lên xe.

Nam nhân uống đến say như chết dọc đường đi chẳng những điên ngôn loạn ngữ, còn đối với hân động tay đông chân, làm cho tính nhẫn nại của hắn quả thực tới cực hạn rồi!

Thật vất vả dưới sự trợ giúp của nhân viên đưa Mặc Ung lên giường, Vương Gia Vĩ đã mệt đến tình trạng kiệt sức.

“Phù phù... Mệt chết ta...” Vương Gia Vĩ lau đầu đầy mồ hôi, “Ta đã đưa người đến nhà rồi, ta mặc kệ, hên gặp lại!”

Đáng thương thiên tài thư ký của chúng ta còn không kịp cất bước bỏ chạy, đã bị nam nhân ôm cổ, vút lên trên giường —

“Mẹ... Đừng đi, kể chuyện xưa cho ta nghe...” Mặc Ung đem mặt chôn trước ngực hắn, làm nũng mà nói.

Vương Gia Vĩ trên mặt nhất thời xuất hiện ba lần hắc tuyến —

“Ta không phải mẹ người!”

“Người rõ ràng chính là mẹ a! Người xem, người còn có nãi nãi (vú => để “nãi nãi” cho dễ thương)!” Nam nhân đột nhiên xé khai quần áo của hắn, dùng hai ngón tay bóp trụ đầu nhũ của hắn—

“A a — người làm gì?” Vương Gia Vĩ thân thể đột nhiên một trận run run mẫn cảm—

“Ta đói bụng, ta muốn bú sữa!”

Nam nhân nói hết cũng không để ý sự giãy dụa của hắn, đã cúi đầu đem đầu nhũ màu đỏ đáng yêu mà mút một cái vào trong miệng —

“Y a a a —” Vương Gia Vĩ phát ra tiếng kêu bén nhọn, như bị điện giật nhảy dựng lên —

“Hừ uh... Tại sao mút không được...”

Nam nhân như trẻ con đói quá càng mút càng dùng sức, làm cho Vương Gia Vĩ chưa trải việc đời kêu đến sắp đoạn khí —

“Ô a a — đừng — đừng mút nữa — ”

Đầu vú nhỏ bị mút đến sưng đỏ không chịu nổi, từ một điểm đó hướng toàn thân khuếch tán chính là khoái cảm vô cùng khủng bố. Vương Gia Vĩ sợ hãi mà không ngừng quỳên dấm cước đá, rất sợ chính mình sẽ khó giữ được trinh tiết!

Trong cơn bối rối, hắn may mắn mò lấy tiểu đao mà nam nhân mang theo tùy thân —

Đao bị rút ra vỏ đao, để ở bên cạnh cổ nam nhân —

“Mau... Mau buông ta ra... Nếu không... Nếu không ta liền một... Một đao... Làm thịt người!” Lần đầu tiên Vương Gia Vĩ uy hiếp người giọng nói có chút run rẩy, nói đến thất linh bát lạc.

Đáng tiếc nam nhân uống đến say khướt không chút nào đưa uy hiếp của hắn để ở trong lòng.”Ôi...hì hì, ta biết rồi, người không phải mẹ ta. Mẹ ta vốn không cho ta chơi đao. Người là tiểu bảo bối, có đúng không?”

“Ai là tiểu bảo bối của người! Không cho nói lung tung!”

“Đến đây, tiểu bảo bối, mau sờ sờ đại bảo bối của ta, nó cứng đến sắp nổ tung rồi!”

“Nổ tung rồi tốt nhất, để khỏi bị ta lấy đao đến chặt!”

“Mặc kệ, người không sờ, ta liền trực tiếp cắm vào động động nhỏ của người oh!”

“Cắm vào chính người đi! Đừng mượn rượu giả bộ điên với ta!”

Hai người một trận lôi kéo xoay đánh, không biết như thế nào, con dao hung hăng trên tay Vương Gia Vĩ không đã thương đến người chính mình, ngược lại về tới bắp chân của mình—

“A — đau quá —” Vương Gia Vĩ phát ra một tiếng hô đau đớn —

Làn da non mịn bị con dao sắc bén cắt trúng một đường nho nhỏ —

Mặc Ứng chứng kiến máu tươi màu đỏ chảy ra, sợ đến say rượu cũng tỉnh dậy —

“Trời ạ! Người có sao không?”

“Người nói thử đi?!” Tên ngu ngốc này hỏi cái gì cũng nhảm!

“Tiểu bảo bối, đừng sợ, ta lập tức giúp người xử lý!”

Chứng kiến nam nhân đột nhiên cúi đầu liếm vết thương của hắn, Vương Gia Vĩ có chút ngây dại.

“Người... Người đang làm gì?” Vương Gia Vĩ cảm giác được mặt mình sắp thiêu lên.

“Trừ độc a.” Mặc Ứng tiếp tục vươn đầu lưỡi nghiêm túc liếm.

Làn da bị rách tựa như trứng độc rắn nảy lên cảm giác tê dại, Vương Gia Vĩ cắn răng, không cho chính mình lên tiếng rên rỉ.

Mặc Ứng sợ hắn đau đớn, xuất ra rượu mạnh được đặc chế mang từ Cổ Quốc đến, đặt ở đầu giường, uống một ngụm ngậm trong miệng, dùng phương thức miệng đối miệng buộc trút vào —

“Đừng — uh — ”

Cứ như vậy bị trút vài ngụm, Vương Gia Vĩ luôn luôn tự nhận tử lượng không tệ lại bắt đầu cảm thấy đầu vác mắt hoa, toàn thân phát ngứa...

“A a... Ngứa chết ta rồi...” Lung tung xé quần áo của mình, làm cho Vương Gia Vĩ đối với loại rượu còn kỳ lạ này sinh ra phản ứng dị ứng, tại trên giường trở mình đến lộn lộn, phát ra rên rỉ thống khổ.

“Người làm sao vậy? Ngứa chỗ nào?” Nhìn hắn hình như rất khó chịu, Mặc Ứng lập tức đau lòng hỏi.

Cơn ngứa chưa từng chịu qua trong mạch máu chạy tán loạn, xâm lấn mỗi một tế bào, làm cho Vương Gia Vĩ suy nghĩ trầm lắng đột nhiên cởi hết quần áo của mình, như hài tử khóc lên!

“Ô oa oa... Ngứa quá, toàn thân cũng thật ngứa... Người mau giúp ta gãi đi...”

Bàn tay to ngăm đen của Mặc Ứng bị mạnh mẽ chụp lấy, đặt ở trên da thịt trắng nõn bóng loáng kia —

Sự tương phản một đen một trắng, đối với thị giác sản sinh ra loại kích thích *** loạn mười phần!

Mặc Ứng liếm liếm miệng, tâm lý xuất ra ý niệm vô cùng hạ lưu trong đầu...

Nếu như đại côn thịt màu đen của bốn tù trưởng cắm vào cái mông nhỏ trắng nõn nà này, không biết sẽ có sáng khoái nhiều cỡ nào!

Mặc Ứng không hổ là cao thủ săn cái đẹp luôn có số đào hoa, vừa mới động *** niệm, có một tiểu bạch si ngây thơ thiện lương, tự động đưa đến tận cửa.

“Ô... Thật thoải mái... Tiếp tục dùng lực gãi gãi...” Bị nam nhân gãi sáng khoái đến vận vẹo, Vương Gia Vĩ đột nhiên trở mình, đầu để tại trên giường, vênh cái mông cao cao, hai tay không chút nào e thẹn mà dùng sức bài khai cái mông tròn mềm, lộ ra cục động nho nhỏ hồng diễm.”Còn có nơi này, bên trong thật ngứa, ô... Mau giúp ta gãi...”

Dù cho Mặc Ứng tù trưởng đã chơi đùa với bao nhiêu thiên hạ tuần nam mỹ nữ, thấy vậy máu mũi cũng điên cuồng phun!

“Mẹ kiếp, hôm nay không thao chết tiểu tao hóa người, đại hắc ưng ta liền sửa thành tiểu chim sẻ!” Từ trường gian ác trước tiên vươn một ngón tay thử dò xét mà xuyên vào —

Tràng thịt vừa nóng vừa mềm lập tức gắt gao quăn lại, đầu ngón tay thô to của nam nhân trường mạnh vừa kéo động liền mang ra một lượng *** dịch lớn...

“A a a — rất sướng khoái... Gãi ta rất sướng khoái... Người tốt, người là người tốt...”

Phốc! Còn người tốt nữa chứ! Chờ người tỉnh rượu dậy, chỉ sợ sẽ nguyên rửa ta xuống tới mười tám tầng địa ngục. Mặc Ứng tinh nghịch mà bật cười.

“Hừ uh... Người tốt... Đi vào chút nữa... Ô... Không đủ... Còn muốn đi vào nữa... Bên trong rất ngứa a...” Cảm giác sâu bên trong đường ruột có một chỗ ngứa đến làm cho người ta phát điên, Vương Gia Vĩ thần trí đã không rõ, khốc quay đầu cầu khẩn nam nhân đưa ngón tay vào sâu hơn nữa...

“Ai nha, đầu ngón tay của ta không đủ dài, gãi không tới chỗ ngứa của người, bổn tù trưởng coi như làm người tốt, tặng người một cây bông bông lớn, miễn phí giúp người gãi ngứa có được không?”

“Hảo hảo... Thật tốt quá... Nhanh cho ta đại bông bông...”

“Người đã quên nói một câu nói oh.”

“Oh, xin lỗi, ta đã quên. Cảm ơn, cảm ơn người tốt dùng đại bông bông giúp ta gãi ngứa.” Vương Gia Vĩ dùng ánh mắt thuần khiết của tiểu hài tử cảm kích mà nhìn nam nhân.

Ta thật sự là tội nghiệt sâu nặng a...

Tù trưởng ngủ với bao nhiêu thiên hạ mỹ nhân các nơi, lần đầu tiên chảy xuống mồ hôi lạnh tràn ngập cảm giác tội ác. Mặc Ứng cảm giác được chính mình đại khái thật sự sẽ rơi xuống mười tám tầng địa ngục rồi.

Nhưng nộn thịt mỹ vị tuyệt luân đặt trước mắt lại không thể không ăn, chính hắn trước tiên sẽ tinh trùng sung nào, buồn bực mà chết.

“Đến, tiểu mỹ nhân, bổn tù trưởng chính là đại bông bông phải vào bắt ngứa ngứa rồi!”

Đem đại côn thịt thô đen kích thước vượt quá người thường để ở tiểu cục huyết đã *** dịch chảy ròng, mãnh trụ của Mặc Ứng nương theo trơn dịch tự nhiên rất cuộc xuyên vào—

“Oa a a a!!”

Cửa hậu môn chưa bao giờ bị bất cứ đồ vật gì cắm vào đột nhiên bị cây đại thiết bông nóng hằm hập hung hăng xuyên vào, Vương Gia Vĩ đau đến cả người co quắp, nước mắt một chút liền chảy ra!

“A a a — kẹp thật chặt! Sướng khoái muốn chết!” Mặc Ứng phát ra tiếng gầm nhẹ thống khoái, đem cự bông rút ra đến sắp thoát ly huyết khẩu, hung hăng một cái, lại một lần nữa đâm chặt vào!

“Y a a a — chính là nơi đó!” Một điểm ngứa chết người kia ở chỗ sâu trong cơ thể đột nhiên bị cự bông một kích tiến vào, Vương Gia Vĩ đã quên đau đớn mới vừa bị phá thân, hắn lần đầu tiên cảm nhận được loại khoái cảm tiêu hồn này, sướng khoái đến cả người phát run, cổ họng bắt đầu buông ra tiếng gầm lớn—

“A a... Sướng khoái quá... Đâm vào ta nữa... Đại bông bông của người tốt xuyên vào ta rất sướng khoái a...”

Mặc Ứng chứng kiến nam nhân lần đầu tiên giang giao đã kêu gào phóng túng đến như vậy, quả thực như lấy được chí bảo, càng thêm không kiêng nể gì mà tại tiểu cục huyết vừa chặt vừa nóng điên cuồng xuyên mạnh vào.

Đại côn thịt của Mặc Ứng mỗi lần đụng vào chỗ nhô ra *** loạn kia, nam nhân dưới thân sẽ kêu đến giống như muốn tắt thở, cái miệng xoay đến thiếu chút nữa đem Mặc Ứng từ trên người quật xuống.

Biết này là tử huyết của nam nhân, Mặc Ứng càng lại hạ hạ nhắm vào điểm tử mệnh này thao mạnh —

“A a a — lại xuyên vào tới rồi — đại bông bông của người tốt xuyên vào chết ta rồi! Ô... Sướng khoái — Sướng khoái quá — Sướng khoái đến chịu không được rồi —” Bị khoái cảm thật lớn làm cho không đường để đi, Vương Gia Vĩ nước mắt nước mũi chảy ròng, hai tay một trận loạn nắm, tiện tay túm gối liền cắn vào trong miệng, không ngừng kêu gào—

“A a — thao chết tiểu tao hóa người! Lần đầu tiên bị nam nhân vào cái mộng lại có thể sướng khoái thành như vậy, hôm nay không đem người thao ngắt xỉu đi, như thế nào có thể cho người lãnh giáo sự lợi hại của Mặc Ứng tù trưởng ta!”

Mặc Ứng tà tà cười, một cái hô hấp thật sâu, gia tăng đủ lực, lại bắt đầu một vòng thao mới —

Côn thịt siêu dài bị tao thủy trong cốc huyết sôi lên càng thô càng đen, tại giữa hai phiến mộng trắng nõn không ngừng cuồng loạn mà xuyên vào, thịt mềm hồng hồng ở cửa hậu môn bị xuyên đến xoắn lại, khi thì nhô ra, phồng phồng mà phun *** dịch —

“A a a a —nước lại chảy rồi — không được — sướng khoái chết ta rồi — bắn — ta muốn bắn — ”

Vương Gia Vĩ sướng khoái đến thần chí không rõ vậy mái tóc ẩm ướt mồ hôi, thét chói tai bị nam nhân thao bắn!

Một luồng tinh đặc màu trắng bắn lên mền bông màu xanh đến khắp nơi đều là...

Mặc Ứng đắc ý nở nụ cười, “Không nghĩ tới tiểu đông tay rằng nanh lợi miệng (chắc giống như “còn chưa hiểu chuyện”) của chúng ta *** dâng như vậy, bị ta tùy tiện thao vài cái liền bắn một giường. Bất quá bốn tù trưởng yêu loại “cây ớt nhỏ” khẩu thị tâm phi như người, thao mới đã ghiền. Bắt đầu từ ngày mai, người đi theo bên người bốn tù trưởng, chờ sau khi ta về nước, liền phá lệ nhận người vào hậu cung của ta.”

Hoàn toàn không nghĩ đến đối phương có thể cự tuyệt, Mặc Ứng tù trưởng đã đem nam nhân dưới thân trở thành vật sở hữu của mình, đành côn thịt còn chưa bắn tinh, tiếp tục tại nơi cốc huyết không ngừng co quắp quắt xuyên vào.

Mãi đến khi dùng hết các loại thể vị đem nam nhân thao đến khóc gọi không ngớt, bắn một lần lại một lần, cuối cùng sướng khoái đến hôn mê bất tỉnh, Mặc Ứng mới thống khoái mà bắn luồng tinh đặc của hắn tràn đầy cả cái mộng.

Thiên tài thư ký đáng thương của chúng ta cứ như vậy không biết gì cả mà trở thành cảm luyện (độc chiếm) của nam nhân, nhưng lại trở thành đệ nhất vị “phi tử” được thu vào tù trưởng hậu cung viện có quyền thế nhất “Mã Thái Cổ Quốc”...

30. Chương 30: Phiên Ngoại 5

Bộ nghiệp vụ của Doanh nghiệp Sở thị, hôm nay tràn ngập một bầu không khí vừa hưng phấn lại vừa sợ hãi biến hóa một cách kì lạ.

“A Thiên, người chuẩn bị tốt chưa? Báo cáo nghiệp vụ hôm nay, nghe nói tổng tài muốn tự mình tới đây nghe.” Tiểu Lôi vào công ty đã sắp tròn ba năm hưng phấn mà nói.

Lại tới nữa. Sở Thiên Ngọc nghe vậy không nhịn được thở dài. Ca ca sao không đổi được thói xấu này, tìm đủ mọi cơ hội muốn can thiệp công việc của hắn.

“A Thiên, người cũng bắt đầu hồi hộp rồi phải không? Ta đến công ty lâu như vậy, còn chưa từng nghe nói tổng tài sẽ tham dự hội nghị nghiệp vụ, trước giờ đều là Trần giám đốc chúng ta trực tiếp báo cáo tổng tài. Muốn cùng tổng tài gần gũi hợp như vậy, thật sự rất đợi chờ a.”

“Có cái gì đợi chờ chứ?” Sở Thiên Ngọc có điểm buồn cười mà nhìn đồng sự của hắn.”Hắn bất quá cũng là người a, lại không có ba đầu sáu tay.”

“Ai nha, người không biết rồi, đối với chúng ta mà nói, tổng tài giống như là ánh trăng trên bầu trời, xinh đẹp cao quý không với tới được a.” Tiểu Lôi phát ra một tiếng than thở.

“Người không phải để mắt tới tổng tài rồi chứ?” Sở Thiên Ngọc lãnh quang trong mắt chợt lóe. Trong lòng nghĩ tới nếu giống như hắn nói, chính mình cần đánh móc trái hay là đánh móc phải cho hắn một lời cảnh cáo mạnh mẽ.

“Thần kinh a! Ta không phải nữ, sao sẽ để mắt tới tổng tài, ta đây là sùng bái đối với thần tượng, người có hiểu không a?” Tiểu Lôi cười mắng một câu.

“Hào hào, tùy người.” Sở Thiên Ngọc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trần giám đốc đi ra phòng làm việc, sửa sang lại tây trang.” Hai người các người dừng hàn huyên nữa, hội nghị lập tức bắt đầu rồi, mau vào chuẩn bị thỏa đáng, đừng lưu lại ấn tượng xấu cho tổng tài.”

“Vâng, giám đốc.” Tiểu Lô cùng Sở Thiên Ngọc cầm tư liệu đã chuẩn bị tốt trước đó, cùng nhau hướng đến phòng hội nghị.

Dọc theo đường đi, hai người không ngừng nghe được đồng nghiệp bộ phận thảo luận chuyện của tổng tài.

“Mỹ Linh, người nghe nói chưa? Tổng tài kỳ thật đã kết hôn rồi.”

“Gạt người!”

“Là thật. Nghe nói tên của nữ nhân đó có một chữ Ngọc, tổng tài cũng gọi hần là vợ Ngọc nhi đây.”

Phụ nữ? Vợ?

Sở Thiên Ngọc nghe đến đó thiếu chút nữa té ngã.

“Ta không tin! Đội chó săn này không phải có nhiều thủ đoạn lắm, sao chưa thể chụp được tướng mạo của nữ nhân đó? Tổng tài kết hôn chuyện lớn như vậy, không có khả năng truyền thông không đăng tin?”

“Điều này người không hiểu. Nghe nói tổng tài phi thường thương yêu vợ hần, kiên quyết không cho truyền thông phơi bày. Rất nhiều ông chủ lớn của giới truyền thông khi khó khăn cũng từng được Doanh nghiệp Sở thị chúng ta trợ, một câu nói tổng tài dặn xuống, ai còn dám làm hần tức giận a.”

“Thì ra là thế. Ôi, thật sự là tức chết người đi được, thật muốn nhìn nữ nhân đó lớn lên tao cỡ nào, dĩ nhiên có thể tóm lấy trái tim của tổng tài chúng ta, thật sự là hồ ly tinh a!”

Hồ ly tinh? Nghe đám đàn bà ba hoa càng nói càng quá mức, Sở Thiên Ngọc không khỏi phát ra cười khở.

“Chào tổng tài.”

Khi hội nghị nghiệp vụ chuẩn bị bắt đầu, một nhân vật từ ngoài cửa đi vào, như thần tiên xinh đẹp, trong nháy mắt đã cướp đi hô hấp của mọi người ở đây—

Khó được gần gũi thưởng thức vẻ xinh đẹp của tổng tài như thế, cơ hồ mọi người kích động không thôi... Trừ ra một người.

Sở đại tổng tài của chúng ta vừa từ cửa vào, hai con mắt to màu hổ phách đã không rời đệ đệ yêu mến của hần.

Chứng kiến Ngọc nhi mặc âu phục màu xanh đậm cùng cái cà vạt màu vàng nhạt mà buổi sáng hần tự tay mặc cho, Sở Thận Chi trong miệng một trận khô khát, không nhịn được liếm liếm môi dưới.

Trước khi mặc xong quần áo, chính mình giống như cún bái mà dùng đầu lưỡi liếm toàn thân trên dưới của đệ đệ, làm cho hần gào thét bắn một đồng lớn dịch thể vào trong miệng mình.

Loại tư vị này của tinh đặc phẳng phất còn đang lớn vồn ở đầu lưỡi, làm cho Sở Thận Chi không nhịn được xuân tình nhộn nhạo, hận không thể áp đảo đệ đệ yêu mến, tại trên bàn hội nghị hung hăng làm một hồi...

Vừa nhìn đến hai mắt ướt át của ca ca, lóe quang mang *** đang, Sở Thiên Ngọc chỉ biết tiểu *** phụ này lại phát tao rồi.

Người có dũng khí dám tiến lên cho ta xem! Sở Thiên Ngọc giống như cảnh cáo mà trừng mắt nhìn ca ca liếc một cái.

Ta đây ngồi cùng một chỗ với Ngọc nhi có được không? Sở Thận Chi dùng ánh mắt hướng đệ đệ cầu khẩn.

Không được! Đổi lại cho ta ngồi ở vị trí tổng tài! Sở Thiên Ngọc nghiêm khắc mà vô thanh cự tuyệt.

Ô... Ngọc nhi thật xấu. Sở Thận Chi đáp trả đệ đệ bằng một ánh mắt vô cùng ủy khuất, đáng thương hề hề.

Hai người cứ như vậy hướng về nhau, kỳ thật chỉ dùng vài giây ngắn ngủn, người ngoài căn bản không hề biết.

Đây là hành vi chỉ có hai huynh đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tâm linh tương thông mới có thể hiểu rõ.

Sở Thận Chi dưới sự giám sát chặt chẽ của đệ đệ, không thể làm gì khác là lòng tràn đầy không cam lòng mà ngồi tại chỗ của tổng tài.

Mọi người thấy ông chủ ngồi xuống, mới nhất nhất ngồi xuống.

Báo cáo nghiệp vụ bắt đầu rồi.

Thật vất vả có thể tại trước mặt tổng tài biểu hiện một phen, từng nhân viên đều bị xuất kỹ năng cùng mình kể ra, nói đến nước miếng tung tóe.

Đáng tiếc Sở đại tổng tài chúng ta căn bản là như bịt tai không nghe thấy, hẩn làm bộ nhìn tư liệu, đôi mắt to theo thời gian cứ nhìn lên một chút đệ đệ yêu mến của hẩn.

Rốt cục đến phiên Ngọc nhi báo cáo rồi.

Sở Thận Chi lập tức ngồi nghiêm chỉnh, cẩn thận nghe, hai mắt căn bản là trực tiếp bám chặt trên người đệ đệ, sợ rằng ngay cả sét đánh cũng không thể làm hẩn mảy may chuyển động.

Nghe đệ đệ dùng tiếng nói trầm thấp gợi cảm liên tiếp báo cáo số liệu nghiệp vụ, những con số buồn tẻ không thú vị trong tai Sở Thận Chi, chữ chữ lại như là nốt nhạc thúc dục tình. Hơn nữa vẻ mặt chăm chú nghiêm túc của đệ đệ, quả thực đẹp trai đến vô pháp vô thiên, Sở đại tổng tài tôn quý của chúng ta thiếu chút nữa giữa những cặp mắt chăm chú theo dõi trong buổi báo cáo nghiệp vụ, cứ như thế bắn ra ở phía dưới!

Khóe mắt liếc đến hai gò má phỉm hồng của ca ca, còn khó nhịn mà nhéo dưới cái mông, Sở Thiên Ngọc đối với mỗi một phản ứng sinh lý của hẩn đều rõ như lòng bàn tay, lập tức biết xảy ra chuyện gì!

Tiểu tao hóa này!

Trong lòng một trận ngứa ngáy, vì tránh cho phân tâm, Sở Thiên Ngọc không dám nhìn ca ca hẩn nữa.

“... Những điều trên, là báo cáo nghiệp vụ lần này ta phụ trách, cảm ơn mọi người.” Thật vất vả chuyên tâm nghiêm túc báo cáo xong, Sở Thiên Ngọc mới ngồi xuống lập tức chứng kiến ca ca nhảy dựng lên!

“Thật tốt quá! Thật tốt quá! Thật sự là làm tốt quá!” Sở Thận Chi hưng phấn mà hai mắt tỏa sáng, như một fan trung thành nhất, dùng sức mà vỗ tay.

Mọi người thấy biểu hiện khoa trương của tổng tài, tất cả đều lập tức trợn tròn mắt.

Tên ngu ngốc này! Sở Thiên Ngọc quả thực tức đến giận sôi lên.

Sở Thận Chi còn chưa biết chính mình sắp đại nạn trước mắt, đem báo cáo vừa rồi của đệ đệ khen lên trời! Nói hẩn là kỳ tài kinh doanh chân chính, đời người hiếm thấy, tương lai nhất định có thể dìu dắt Doanh nghiệp Sở thị tạo nên tương lai tốt đẹp!

Chứng kiến tổng tài nói xong, đồng dạng hùng hồn, mọi người càng nghe càng như vị nhân viên nghiệp vụ mới vào này tương lai sẽ kế thừa đại vị tổng tài của Doanh nghiệp Sở thị, mỗi người nghe được ghen ghét tận trời, như ngồi trên đống châm.

Đi, muốn khuyến khích nhân viên mới vào làm cũng không nhất định phải nói khoa trương đến như vậy?

Tổng tài thật vất vả rốt cục khen xong hết, đoàn người mới thở dài một hơi.

Không nghĩ tới một câu nói của hẩn lại làm cho mọi người thiếu chút nữa đổ rạp hết!

“Báo cáo nghiệp vụ như vậy sau này phải càng nhiều càng tốt, ta phải mỗi ngày trình diện tham gia!”

“Tổng tài, người ngàn vạn bận rộn, hội nghị nghiệp vụ như vậy có thể không cần lần nào cũng đến tham gia. Bộ nghiệp vụ có quyết sách trọng đại gì ta sẽ tự mình báo cáo với ngài.” Trần giám đốc cung kính mà nói.

“Không không, bộ nghiệp vụ là mạch máu của công ty, hội nghị quan trọng như vậy ta nhất định phải mỗi ngày đều tham gia mới được.”

Ồi...hì hì, như vậy có thể mỗi ngày tại công ty quang minh chính đại mà nhìn thấy Ngọc nhi rồi, Sở Thận Chi ta quả thật là thiên tài a!

Sở đại tổng tài nghĩ đủ mọi biện pháp muốn dồn tạo cơ hội cùng một phòng với đệ đệ, trong lòng cười trộm không thôi.

Thật vất vả đợi được hội nghị chấm dứt, Sở Thiên Ngọc trong lòng ghen đầy lửa giận lập tức từ thông đạo bí mật đến sát phòng làm việc tổng tài!

“Ngọc nhi!” Hiếm khi thấy đệ đệ xuất hiện tại phòng làm việc của mình, Sở Thận Chi kinh hỉ mà nhào tới!”Sao người lại tới đây? Có phải diễn thuyết đặc sắc vừa rồi của ca ca khiến người quá cảm động?”

“Cảm động? Ta là cảm mạo thì có!” Sở Thiên Ngọc tức giận đến mắng to!

Cảm mạo? Sở Thận Chi vừa nghe, lập tức gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, “Ngọc nhi, mau ngồi xuống, ca ca lập tức gọi bác sĩ Vương đến.”

“Thần kinh a, gọi bác sĩ gì?”

“Ngọc nhi không phải cảm mạo sao? Đương nhiên phải xem bác sĩ rồi. Ngọc nhi đừng sợ, sợ tiêm đau thì nói, có thể như khi còn bé ôm ca ca a.” Sở Thận Chi sủng nịch mà bế ôm đệ đệ.

“Đủ rồi! Ta sẽ bị người chọc tức chết!” Sở Thiên Ngọc luôn bị ca ca cho thành tiểu hải tử tức giận đến áp đảo hẳn lên bàn làm việc!”Ta phải nói với người bao nhiêu lần, đừng can thiệp công tác của ta! Ta đã trưởng đại (trưởng thành)!”

“Ca ca đương nhiên biết Ngọc nhi đã trưởng “đại” rồi a.” Sở Thận Chi lời nói mang hai nghĩa trùng mắt nhìn.

“Ta không phải nói cái kia!” Sở Thiên Ngọc quả thực sắp phát điên rồi!”Bớt giả ngây giả dại ở đây cho ta, hôm nay ta phải hảo trừng phạt ca ca, cho người biết kết quả của việc can thiệp công việc của ta!”

Vừa nghe đến hai chữ “trừng phạt”, thân thể Sở Thận Chi đã sớm nhũn hết một nửa, đâu còn có thể nghĩ đến hậu quả gì.

“Hừ uh... Trừng phạt ta đi! Ta là tiểu thư ký không ngoan của người, tổng tài, tùy người trừng phạt ta như thế nào!” Sở Thận Chi phát ra tiếng rên rỉ đói khát, nằm trên bàn làm việc thật to, bắt đầu giãy dụa thân hình xinh đẹp.

Vừa nhìn đến ca ca lại bắt đầu chơi trò sắm vai nhân vật yêu thích nhất, Sở Thiên Ngọc không nhịn được đảo cặp mắt trắng dã.

Vương thư ký bị Mặc Ứng tù trưởng chộp giam lỏng đã đủ đáng thương rồi, không nghĩ tới ca ca còn muốn cướp chén cơm của người nhà.

Được rồi, tiểu tao hóa, người muốn chơi trò ta liền chơi cùng người!

Sở Thiên Ngọc bắt đầu làm khuôn mặt cứng nhắc, lạnh lùng mà nói, “Tên thư ký làm biếng người! Cái bàn hôm nay một điểm cũng không sạch sẽ, dùng quần áo của chính người lau lại một lần.”

Nghe được khẩu khí ra lệnh của đệ đệ, Sở Thận Chi hưng phấn quả thực đến sắp điên rồi!”Vâng, ta sẽ lau lại, tổng tài đừng nóng giận.”

Nhìn đệ đệ với mị nhãn *** quang, Sở Thận Chi trở người, dùng bộ ngực bắt đầu cọ xát trên bàn—

“Hừ uh... Tổng tài... Có phải lau sạch sẽ như vậy không...”

Ta chưa nói, ca ca sao biết? Quả nhiên là tao hóa trời sinh!”Uh, tốt lắm. Bây giờ trở qua đến cho ta kiểm tra một chút.”

Sở Thận Chi nghe lời mà trở người, thở gấp nhìn đệ đệ yêu mến của hắn, “Xin mời kiểm tra... Tổng tài.”

Không nghĩ tới nam nhân không kiểm tra cái bàn lau sạch không, lại xé khai áo sơ mi của “thư ký”, hai mắt sắc nhọn mà nhìn chăm chăm ngực hắn.

“Thư ký *** đang người! Kêu người lau cái bàn, tại sao đầu nhũ lại cứng lên?”

“Hừ uh... Xin lỗi, tổng tài, bởi vì người đang nhìn, tiểu thư ký không nhịn được...”

“Đều là lấy cớ!” Sở Thiên Ngọc vươn hai ngón tay, như viên đạn, bắn *** loạn núng vú cứng cứng hồng hồng kia!

“Ai nha a a a a —” Sở Thận Chi như bị điện kích nhảy dựng lên, phát ra tiếng thét thật dài —

“Hừ, nghĩ đến đắc ý, đừng nghĩ ta lần này sẽ làm người sướng khoái đến bắn.” Sở Thiên Ngọc rút tay về, chỉ chỉ một phần tư liệu trên ghế sa lon, “Cầm phần công văn kia tới cho ta.”

“Vù vù... Đúng vậy, tổng tài.”

Sở Thận Chi thở gấp mà trượt xuống dưới bàn, lại không đi, mà quỳ rạp trên mặt đất, dùng tứ chi mà bò đến trên ghế sa lon, dùng hàm răng cắn văn kiện, rồi lại phe phẩy cái móng bò trở về.

Sở Thiên Ngọc chứng kiến ca ca như con chó nhỏ quỳ gối trước mặt mình, đem văn kiện cắn trong miệng, hai mắt ướt át trũng đến tròn tròn mà nhìn hắn, bộ dáng vừa *** đang vừa đáng yêu kia, làm cho lý trí của hắn ầm một tiếng, trong nháy mắt bị bùng nổ đến nát bấy!

Đệ đệ như dã thú mất khống chế nhào tới trên người mình, đáng yêu đến làm cho người ta phát cuồng.

“Tiểu thư ký” bị “tổng tài” hung hăng trừng phạt, sau một khắc hung khí nộ tướng đã hung hăng đâm qua

Trong phòng làm việc lần nữa quanh quẩn *** ngữ gầm ngữ giao hoan kịch liệt của hai người huynh đệ, “trừng phạt” lúc này đây giống như kết quả của vô số lần trong quá khứ, sướng khoái nhất... Quả nhiên là ca ca!

Hoàn

Hoàn phiên ngoại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-gia-huynh-de>